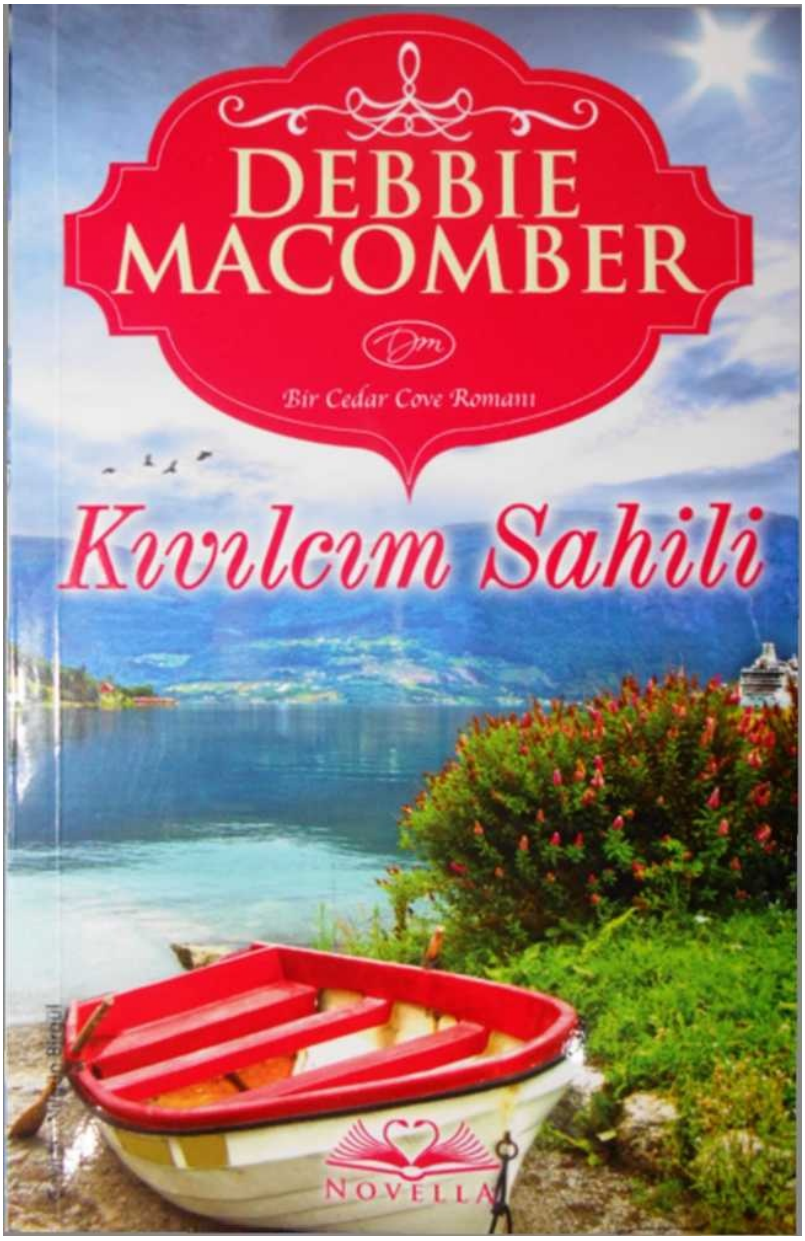

Sahilimi

'.V, ,

^yjt'ivılcınrı

***>ir**

■(/(tu/a((u //<•/* *za/tttr/t(/i Jfçyfer o//naz, Jtötütfün/er* f *i/a.yu/n / ıtnt/c't/nfttnttfa içim/eÂi n/mn/n can/ı tut...*

Sevgili Okur.

delki bin çok ama t/oi *Ai^ıian lw olay okluğunu daymaşnaazdar. Kaim Juatinc* vt* cf/ *Scih redonmlanm kaybettiler. Dem Feneri Pcstonuu'mn somşlumam devim ediyor* ve *en Inyiik şüpheli, yangının İvmen mlııdan oltadan kaybolan* /ta* w *fiutler.*

JuMme vr *Acili çimdi yem planlaryvfymaya ve gehceUerim aydaJatmaya çalıçıycı bir dunımda evliliklerim yürütmenin de ne kadar zor*

olduğunu tîıuu.ı:ı ■ *i tina.) Ve ebeUc ki bayalhnada aadcce kölü peyler olmıyon Dem*u *dünya tatluu tonuma l,cif. artık Daââer Yoh'odoki tevimh evhriode onlarla birlikte.*

Cedar Covc'daki bayat bette» için demm ediyor. ***Evlilikler. do$mhr. t*** *of* ***Mika*** *ve umdu* ***Miada*** *(HÜaynetvn fkmiaBar..*

*Ncvxc. I Minlnn *onm kooaçımfi*-AB s«kn *bayat dohı Itu kasabayla b*o?

tl9

M&-

NOVELLA

o /novoiUıya»«nl*rt

f/(atj€it1a her z(tm<tıt (t/1 şctjfcr ofnutz, Uötü t *(jü/ifcr^(/ef<fûjûufc t/<r,sanı /{(oı/can/aruı/a ici/ic/e/u" unn((/i(cfr/i/f (uf...*

DEBBIE MACOMBER

Kıvılcım, Sahili

Çeviren: Nilgün Birgiil

Kıvılcım Sahili Debbie Macomber

1. Baskı: Ocak 2016 ISBN: 978-605-348-899-6 Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Debbie Macomber Bu kitabın Türkçe yayın haklan Akçalı Ajans aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142 Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/îstanbul Tel: 0 212 452 23 02

NOVELLA

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

NOVELLA YAYINLARI Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinbumu/İstanbul Tel: 0 212 483 27 37 -483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38 www.novellayay inlari .com infcKSnovellavavinlari.com

Orijinal Adı Yayın Yönetmeni Çeviren Editör

Sayfa Tasarımı Redaksiyon Kapak Tasanmı

6 Rainier Drive Şahin Güç Nilgün Birgül Elçin Kazancı

Elif Yavuz - Özgür Balpmar Zerrin Özalp Öztarhan Alla Özabat

f/(ta/a((a her za/nan ûji .feıjfcr of/tuız, fıötti ţtjtr.fam fuınfcunlttru*fa içitufefu umu € fa ca/th laf...

DEBBIE MACOMBER

Kıvılcım, Sahili

Çeviren: Nilgün Birgül

i.

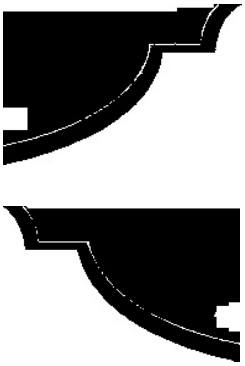

Bîr Cedar Cove •Romanı

Sevgili Dostlarım,

Cedar Cove'a tekrar hoş geldiniz! Son ziyaretinizden beri kasabada çok şey oldu. Olivia, Jack, Grace, Maryellen, Jon ve diğerleri sizi bilgilendirmek için can atıyorlar. Muhtemelen Deniz Feneri Restoram'nı yerle bir eden yangını kimin çıkardığını merak ediyorsunuz. Sürprize hazır olun. Pek çoğunuz kendi fikrini bana yazdı ve sadece bir kişi doğru tahmin edebildi.

Bu gizemin çözülmesinin yanı sıra, bütün karakterlerle ilgili son haberleri alacaksınız. Sizi ayrıca, sayfada boy gösterir göstermez sevdiğim bir satranç oyuncusuyla tanıştıracağım. Bobby Polgar, alışılmışın çok dışında erkek karakterlerimden birisi. Bekleyin, dahası da var! (Bunu söylemek hoşuma gidiyor.) Karakterlerle ilgili daha fazla bilgi almak istiyorsanız, internet sayfama üye olup *Cedar Cove*'a tıklayın. Kahramanlarımızın kendi yazdıkları mektupları ve üstelik en sevdikleri

yemek tariflerini bulacaksınız. (Çünkü yazar yemek pişirmeyi ve yemeyi seviyor; o yüzden kahramanlan da aynı!)

İnternete girmiyorsanız, "PO Box 1458, Port Orchard, Washington 98366" adresindeki ofisime yazabilirsiniz. Okuyucularımdan haber almak gerçekten çok hoşuma gidiyor, her birinizin mektubu çok değerli.

Şimdi gevşeyin, birkaç saatliğine kendi dünyanızdan çıkıp *Cedar Cove* dünyasına adım atın. Uğradığınız için çok mutluyuz. Dilerim iyi vakit geçirir ve tekrar geri gelmek istersiniz.

Debbie Macomber

Yol arkadaşım, diyet uzmanım ve hepsinden öte dostum Martha Powers 'a...

Washington, Cedar Cove sakinlerinden bazıları

Olivia Lockhart Griffln: Cedar Cove'da görev yapan aile mahkemesi hâkimi. Jack Griffin'le evli. Justine ve James'in annesi. Deniz Feneri Yolu, 16 numarada yaşıyorlar.

Jack Griffln: *Cedar Cove Chronicle'da.* gazeteci ve editör. Eski alkolik, Olivia Lockhart'la evli. Kısa süre önce bir kalp krizi atlattı.

Charlotte Jefferson Rhodes: Olivia ve Will Jefferson'ın annesi, artık dul Ben Rhodes'la evli.

Justine (Lockhart) Gunderson: Olivia'nm kızı, Seth Gun-derson'un karısı, Leif'in annesi. Gunderson'lar, Rainier Yolu, 6 numarada yaşıyorlar.

Seth Gunderson: Justine'in kocası. Justine'le birlikte, kundaklanan Deniz Feneri Restoram'mn eski ortağı.

James Lockhart: Olivia'nın oğlu, Justine'in erkek kardeşi. Donanmada görevli, karısı Selina ve kızı Isabella'yla birlikte San Diego'da yaşıyor.

Stanley Lockhart: Olivia'nm eski kocası, James ve Justine'in babası. Seattle'da yaşıyor.

\Vill Jefferson: Olivia'nın ağabeyi, Charlotte'ın oğlu. Evli ve Atlanta'da yaşıyor.

Grace Sherman: Olivia'nın en iyi arkadaşı. Kütüphaneci. Dan Sherman'ın dul eşi. Maryellen Bovvman ve Kelly Jor-dan'm annesi. Grace, ClitYHarding'le evleninceye kadar Gül Ağacı Sokağı, 204 numarada yaşıyordu.

ClifT Harding: Emekli mühendis, artık Cedar Cove yakınlarındaki Olalla'da at yetiştiriciliği yapıyor.

Cal Washburn: At terbiyecisi, ClifF Harding için çalışıyor.

Maryellen Bowman: Grace ve Dan Sherman'm büyük kızı. **Katie'nin** annesi. Jon Bowman'la evli ve ikinci çocuğuna hamile.

Jon Bovvman: Fotoğraf sanatçısı, Maryellenia evli ve Katie'nin babası.

Joseph ve Ellen Bovvman: Jon'ın aralarının açık olduğu babası ve üvey annesi.

Zachary Cox: Muhasebeci, Rosie'yle evli, Allison ve Ed-die'nin babası. Aile, Pelikan Çıkmazı, 311 numarada yaşıyor.

Anson Butler: Allison Cox'ın erkek arkadaşı. Deniz Feneri yangını şüphelisi.

Cecilia Randall: Eşi denizci, Cedar Cove'da yaşıyor. Muhasebeci, Zach Cox'ın işyerinde çalışıyor. lan Randall ile evli. Aaron'ın annesi.

Rachel Pendergast: Get Nailed Güzellik Salonu'nda çalışıyor. Dul Bruce Pey ton ve kızı Jölene'in arkadaşı. Denizci Nate Olsen'la romantik bir ilişkisi var.

Bob ve Peggy Beldon: Emekli olduktan sonra Kızılcık Burnu, 44 numarada Thyme & Tide adlı oda kahvaltı hizmet veren işletmenin sahipleri.

Roy McAfee: Özel dedektif, Seattle Emniyeti'nden emekli. Linnette ve Mack adında iki yetişkin çocuğu olan Roy, ofisinde yönetici olan Corrie'yle evli. McAfee çifti, Liman Caddesi 50 numarada yaşıyor.

Linnette McAfee: Roy ve Corrie'nin kızı. Yeni kurulan sağlık ocağında çalışmak üzere Cedar Cove'a taşman asistan hekim.

Gloria Ashton: Cedar Cove'da şerif yardımcısı. Roy ve Cor-rie McAfee'nin biyolojik kızı.

Troy Davis: Cedar Cove şerifi.

Peder Dave Flemming: Yerel Metodist kilisesinin papazı.

Teri Miller: Get Nailed'de kuaför. Rachel Pendergast'ın arkadaşı.

Bir

Justine Gunderson, ters bir şeyler olduğu duygusuyla derin uykusundan aniden uyandı. Bir saniye sonra hatırladığında, üstüne yoğun bir hüzün çöktü. Bu farkındalık onu bir kez daha sarsarken sırtüstü uzanarak gözlerini karanlık tavana dikti. Deniz Feneri, Seth'le birlikte hayatlarını adadıkları restoran yok olmuştu. *Yok olmuştu.* Cedar Cove çevresinde kilometreler boyunca geceyi aydınlatan bir yangında yerle bir olmuştu. Kimliği belirsiz bir kundakçı tarafından çıkarılan yangında.

Kocasının yatakta olmadığını anlaması için Justine'in bakmaya ihtiyacı yoktu. Yangının üstünden sadece bir hafta geçmişti ama bir ay, bir yıl, bir ömür gibi geliyordu. O şok edici telefonu aldığından beri Seth'in aralıksız üç ya da dört saat uyuyabildiğim sanmıyordu.

Yatak örtüsünü üzerinden atıp yavaşça yataktan çıktı. Dijital saatli radyo, saatin dört bile olmadığını gösteriyor,

perdelerin aralığından süzülen ay ışığı yatak odası duvarlarında desenler oluşturuyordu. Justine sabahlığını üstüne geçirip kocasını aramaya çıktı.

Tahmin ettiği gibi Seth salonda volta atıyor, öfkeli adımlarla hiç durmaksızın şömineden pencereye gidip geri dönüyordu. Justine'i görünce, onun yüzüne bakamazmış gibi başını çevirip yürümeye devam etti. Justine orada istenmediğini fark etmişti. Yangın haberini aldıktan sonra kocasının dönüştüğü adamı tanımakta güçlük çekiyordu.

"Uyuyamadm mı?" diye fısıldadı, dört yaşındaki oğullarını uyandırmaktan korkarak. Leif'in uykusu hafifti ve neler olduğunu anlayamayacak kadar küçük olsa da, çocuk ebeveyninin üzüntüsünü sezebiliyordu.

"Bunu, kimin ve neden yaptığını bulmak istiyorum." Seth, sıktığı yumruklarıyla sanki cevap alabilecekmiş gibi Justine'e döndü.

Uzun, düz saçlarını kulaklarının arkasına tıkıştıran Justine, bir zamanlar oğlunu emzirdiği sallanan koltuğa çöktü. "Ben de istiyorum," dedi kocasına. İsveç kökenli, göz alıcı bir sarışın olan Seth, iki metreye yakın boyu ve geniş omuzlarıyla iriyarı bir adamdı. Evlenip restoran açmaya karar verdiklerinde halen balık ticareti yapıyordu. Deniz Feneri her zaman Seth'in en büyük hayaliydi ve ebeveyninden aldığı mali destekle her şeyini -becerilerini,

duygularını, parasını-bu riskli girişime yatırmıştı. Justine, attığı her adımda onun yanı başındaydı.

Başlangıçta, Leif henüz bebekken, Justine defterleri tu-

tuyor ve ödemeleri idare ediyordu. Oğullan kreşe gidecek kadar büyüdüğünde daha aktif rol alması gerektiğini düşünerek restoranda müşterileri karşılamaya ve ihtiyaç olan diğer boşlukları doldurmaya başlamıştı.

“Bunu kim yapabilir?” diye tekrar sordu Seth. Bu soru en az kocası kadar onun da zihnini meşgul ediyordu. Birinin onlara neden zarar vermek isteyeceğini anlaması mümkün değildi. Bildiği kadarıyla hiç düşmanları ya da ciddi rakipleri yoktu. Sıradan bir kundakçının kurbanı olduklarına inanmak da zordu ama belki gerçek buydu. Yangını kimin çıkardığını bulma konusunda şimdiye kadar ciddi bir ilerleme olmamıştı.

“Seth,” diye hafifçe fısıldayarak elini ona uzattı. “Böyle devam edemezsin.”

Seth cevap vermeyince Justine, onun kendisini duymadığını fark etti. Kocasını rahatlatmak, ona güven vermek istiyor, yangının restorandan daha fazlasına zarar vermiş olmasından korkuyordu. Seth’in huzurunu, azmini ve bir anlamda masumiyetini çalmıştı. Seth, insanların iyiliğine olan inancını ve kendi becerilerine olan güvenini yitirmişti.

Justine’in masumiyeti, 1986 yılının güneşli bir yaz gününde ikiz erkek kardeşi Jordan boğulduğunda hasar görmüştü. Sağlık görevlileri ulaşıncaya kadar Justine, onun cansız bedenini kollarında tutmuştu. Şoktaydı, ikizinin, erkek kardeşinin gitmiş olduğunu kabullenmesi mümkün değildi. Yüzer iskeleden dikkatsiz bir atlayış yapan Jordan’ın boynu kırılmıştı.

O gün Justine’in hayatı sonsuza kadar değişti. Annesi

ve babası kısa süre sonra boşanmış ve babası hemen bir başkasıyla evlenmişti. Dışardan bakınca Justine, hayatındaki çalkantılarla başa çıkabilmiş görünüyordu. Lisenin ardından üniversiteyi bitirmiş ve First National Bank’te işe girerek çok geçmeden bölüm şefliğine yükselmişti. Evlenmeyi aklından geçirmese de, annesiyle aynı yaşta olan müteahhit Warren Saget’le flört ediyordu. Daha sonra, mezun oldukları lisenin onuncu yıl buluşmasında, Seth Gunderson’la karşılaşmıştı.

Seth, kardeşinin en iyi arkadaşıydı. Nasıl olacağını tam bilmese de, her zaman, yanında Seth olsa Jordan'ın ölmeyeceğini ve hayatının çok farklı olacağını düşünürdü. Bu tür düşüncelere kapılmak çok gülünçtü, farkındaydı. Yine de... inancı buydu.

Lisedeyken Seth'le nadiren konuşurdu. Seth, okulun futbol yıldızıydı. Sınıfta kas deyince akla Seth, zekâ deyince Justine gelirdi. Altı yıl önce, lise mezunları toplantısında bir araya gelinceye kadar ikisi hiç karşılaşmamışlardı. Seth laf arasında lise yıllarında Justine'den hoşlandığını söylemişti. O dönemlerde güzel bulduğu Justine'i şimdi daha da beğendiği, bakışlarından anlaşılıyordu.

Kolay bir flört dönemi yaşamadılar. Justine'i kaybetmek istemeyen Warren Saget, onunla evlenmek için baskı yapıyor, sezgileri Seth'in ciddi bir tehlike olduğunu söylüyordu. Justine'e, gördüğü en büyük pırlanta taşlı yüzüğü almış ve karısı olmayı kabul ederse ona lüks bir yaşam ve toplumsal statü vaat etmişti.

Seth'in, Justine'e sunabileceği tek şey, yirmi bir yıllık

emektar teknesi ve sevgisiydi. O dönemde Justine, Seth'e sırılsıklam âşıktı; gözü başka bir şey görmediği halde, kalbinin sesini dinlememek için mücadele ediyordu. Sonra, bir gün, ona daha fazla karşı koyamadı...

"Bu sabah itfaiye şefini arayacağım," diye mırıldanan Seth, Justine'in düşüncelerini böldü. "*Cevaplan* istiyorum." "Seth," diye tekrar çabaladı Justine. "Tatlım, niçin..." "Bana *tatlım* deme," diye terslendi Seth.

Sesindeki öfke Justine'i ürküttü.

"Tam bir hafta oldu. Bir şeyler bulmuş olmalılar ama bize söylemiyorlar. Bilmemi istemedikleri bir şey var ve ben ne olduğunu bulacağım. Eğer Roy McAfee'yi tutmam gerekiyorsa bunu yapacağım!" Sonra, belki odaya girdiğinden beri ilk defa, doğruca Justine'e baktı.

"Seth, Roy'u severim ve güvenirim," dedi, kasabanın tek özel dedektifinden söz ederken, "ama itfaiye teşkilatı zaten araştırıyor. Sigorta şirketi de öyle. Bırak işlerini yapsınlar," dedi Justine yumuşak bir sesle. "Şerif de kendi işini." Parmaklarını saçlarının arasından geçiren Seth yavaşça soluğunu bıraktı. "Üzgünüm. Niyetim kendi gerginliğimin acısını senden çıkarmak değildi."

"Biliyorum." Justine ayağa kalktı, Seth'in yanına gidip kendini onun kollarına

bıraktı ve rahatlatmak umuduyla vücudunu ona bastırdı. “Yatağa gel ve biraz uyumaya çalış.” Seth, başını iki yana salladı. “Yapamam. Ne zaman gözlerimi kapasam, gördüğüm tek şey Deniz Feneri’nden tüten dumanlar.”

Setli, itfaiye araçlarından birkaç dakika sonra oraya ulaşmış, alevler içindeki restoranı çaresizce seyrederken hızla ümitsiz bir vakaya dönüşmüştü.

“Anson Butler olduğuna inanamıyorum,” dedi Justine, yüksek sesle düşünerek. Çocuğu sevmiş ve ona güvenmişti. Bütün arkadaşlarına ve komşularına göre bu bir hataydı.

“O olduğuna inanmak *istemiyorsun*,” diye karşılık veren kocasının sözlerindeki acımasız sertlik, öfkesinin geri döndüğünü gösteriyordu.

Bu doğruydu. Seth aylar önce Anson’ı işe almıştı. Delikanlı, şehir parkında çıkardığı yangın yüzünden mahkeme masraflarını ödüyordu. Malzeme barakasını neden yaktığı konusunda bir açıklaması yoktu. Justine’in bütün bildiği, çocuğu işe aldığında Seth’in söylediği birkaç ayrıntıydı.

Çocuğun yetkililere teslim olup yaptıklarının bütün sorumluluğunu üstlenmesi övgüye değerdi. Bu davranışı kocasını etkilemişti ve hem muhasebecileri hem de arkadaşları olan Zachary Cox kefil olunca Seth, Anson’ı işe almayı kabul etmişti.

Başlangıçta Anson bunu hak ettiğini göstermek için çok çabalamıştı. Vardiyalarına erken geliyor, patronlarını memnun etmek için fazladan mesai yapıyordu. Sonra, birkaç hafta içinde her şey değişmeye başladı. Tony, diğer bulaşıkçı çocuk, Anson’dan hoşlanmamış ve ikisi ağız dalaşına başlamışlardı. Justine’in tahmin ettiği kadarıyla bir ya da iki kez kavgaya da tutuşmuşlardı. Aralarındaki husumet, mutfakta gerilimin yükselmesine sebep olmuş, Seth bu konuyu Justine’a açtığında

Justine, iki çocuğu ayırmasını önermişti. Seth’in Anson’ı aşçı yamağı yapmaya karar vermesi, Tony’nin hiç hoşuna gitmemişti. Kendisi daha uzun süredir çalıştığı ve hâlâ bulaşıkçılık yaptığı halde, Anson terfi ediyordu.

Sonra, ofisten para kayboldu. Herkes kasaya ulaşabilirdi ama hem Anson hem de Tony odaya girerken görülmüşlerdi. Sorulduğunda Anson, tedarikçiyle ilgili bir sorun yüzünden Seth’le konuşmak istediğini söylemişti. Tony ise vardiya çizelgesi hakkında Seth’le görüşmeye gittiğini iddia ediyordu. İki çocuk da zanlı

durumdaydı, o yüzden Seth ikisini de işten çıkarmaktan başka çare bulamamıştı. Para hiç bulunamadı. Seth, dışarı çıkarken kasayı kilitlemediği için hep kendini suçladı.

Bir hafta sonra Deniz Feneri yanarak yerle bir oldu.

“Anson olduğuna dair bir ipucu yok,” diye kocasına hatırlattı Justine.

“Bulacağız. Suçlu ister o olsun ister başkası, kim yaptıysa bulacağız.” Seth’in vücudu gerilmiş ve sözleri büyük bir kararlılıkla ağzından çıkmıştı.

“Uyumaya çalış,” diye ısrar etti Justine. Seth’in ayak sürümesine rağmen, onu yatak odasına doğru çekiştirdi.

Birlikte örtünün altına uzandılar, Justine olabildiğince kocasına sokuldu. Bacağını kocasınınkinin üstüne atıp kolunu güçlü göğsüne yaslarken Seth, gözleri açık sırtüstü uzanıyordu. Paramparça olan dünyasında sağlam kalan tek şey oymuş gibi karısına sımsıkı sarıldı. Seth’in boynunu öpen Justine kulağına mırıldandı. Sevişirlerse gerginliğinin azalacağını ve rahatlayacağını umuyordu. Oysa Seth, başını iki yana sallayarak onun teklifini reddetti. İncinen Justine güçlükle yutkundu ve bunu kişiselleştirmemek için gayret etti. Yakında bütün bunları atlatacaklarını kendine tekrarladı; çok yakında her şey normale dönecekti. Justine buna inanmak *zorundaydı.* Bu umut olmazsa her şeye rağmen sakınması gereken çaresizlik ona zarar verirdi. Kocasının ve evliliğinin hatırına olumlu bakış açısını korumak zorundaydı.

Justine tekrar uyandığında sabah olmuştu ve yatağına tırmanan Leif, kahvaltı istiyor, hemen arkasındaki Cocker-spanyiel fino kırması köpekleri Penny yatağı gözlüyordu.

“Baban nerede?” diye sorarken yatağında doğrulup yorgunca yüzünü ovuşturdu.

Oğlu, oyuncak ayısını yatağa çekerken mavi gözleri duygu yüklüydü. “Çalışma odasında.”

Bu iyiye işaret değildi.

“Okul için hazırlanma vakti geldi,” dedi saate bakan Justine. Şimdiden dokuza çeyrek vardı. Leif her sabah kreşteki sınıfına gidiyordu, kendi programları altüst olmasına karşın, Justine ve Seth, Leif’in kreş programına sadık kalmak için

ellerinden gelen çabayı gösteriyorlardı.

“Babam yine çıldırdı,” diye fısıldadı dört yaşındaki ufaklık.

Justine içini çekti. Bu neredeyse her gün olmaya başlamıştı ve söz konusu gerilimin muhtemelen *neden* babasının çıldırdığını ve annesinin bazen ağladığını anlayamayan oğlunun üstünde yaratacağı etkiden endişeleniyordu.

“Sana bağırdı mı?” diye soran Justine, ellerini pençe yaparak boz ayı gibi homurdandı. Yatakta Leif’in üstüne doğru emekleyerek oğlunu babasıyla ilgili endişelerden uzaklaştırmaya çalışırken Penny keyifle havlamaya başladı.

Leif çığlık atarak yataktan uzaklaştı ve odasına kaçtı. Justine onu takip etti ve gülerek köşeye sıkıştırdı. Annesi kıyafetlerini hazırlarken çocuğun gözleri neşeyle parlıyordu. Son günlerde tek başına giyinmekte ısrar eden oğluna Justine izin verdi.

Kocasıyla yarım yamalak vedalaştıktan sonra Justine, Leif’i kreşe götürdü. Dönüşte arabasını park ederken Seth, onu karşılamak için dışarı çıktı. Gökyüzü kapalıydı, nisan yağmurunun eli kulağındaydı. Justine kasvetli havanın kendi ruh durumlarının gerçek bir yansıması olduğunu düşündü. İkisi de öfkeli ve korku doluyken güneşli bir hava uygunsuz kaçardı.

“İtfaiye şefiyle görüştüm,” diye açıkladı kocası, Justine arabadan inerken.

“Yeni bir haber var mı?”

Seth kaşlarını biraz daha çattı. “Bana söylemek istediği bir şey yok. Sigortacının da hiç acelesi yok.”

“Seth böyle şeyler zaman ister.” En az kocası kadar cevaplara ihtiyacı vardı ama itfaiye şefinin soruşturmayı acele getirmesini kesinlikle istemiyordu.

“Yine başlama,” diye alevlendi Seth. “Her geçen gün kötüye gidiyoruz. Restoran olmadan nasıl yaşamamızı bekliyorsun?”

“Sigorta...”

“Sigorta parasından haberim var,” dedi Seth, onun sözünü keserek. “Fakat en az bir ay hiçbir şey alamayız. Üstelik bu, elemanlarımızın başka iş aramasına engel

olmaz. Ailemin yatırdığı parayı da geri vermez. Bana güvenmişlerdi.”

Seth’in ebeveyni işyeri açılışı için ciddi miktarda yatırım yapmışlardı; Seth ile Justine, onlara aydan aya ödeme yapıyorlardı ve Justine, Bay ve Bayan Gunderson’un bu gelire güvendiklerini biliyordu.

Justine’in Seth’e önerebileceği bir çözüm yoktu. Seth’in geriliminin, yangının getirdiği maddi sıkıntının ötesinde olduğunun farkındaydı ama ona verebilecek bir cevap bulamıyordu. “Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu. “Söyle de yapayım.” Seth, Justine’e daha önce hiç görmediği öfke dolu gözlerle ona baktı. “İstediğim şey,” diye homurdandı, “geçici bir sıkıntı yaşıyormuşuz gibi davranmaktan vazgeç. Deniz Feneri *yok oldu.* Her şeyimizi kaybettik ve sen önemli bir durum yokmuş gibi davranıyorsun.” Sözlerindeki bu haksızlık Justine’i ürküttü. Seth, Justine’in konuyu kavrayamamış bir Polyanna olduğunu vurgulamaya çalışıyordu. “Son beş yılımızın kül olduğunun farkında değil misin?” diye devam etti. “Günde on altı saat çalışmak kaydıyla tam beş yıl. Ne için?”

“Her şeyimizi *kaybetmedik*,” diye karşı çıktı, Seth’in azarlar gibi konuşmasına biraz mantık zerk etmek istiyordu. Niyeti tartışmak değil, çok zor bir dönemden geçtikleri halde hâlâ birbirlerine sahip olduklarını görmesini saplamaktı. Bir çocukları ve bir evleri vardı. Hep birlikte olduktan sonra, yeniden başlayacak gücü bulabilirlerdi; tabii Seth öfkesini kontrol altına alabilirse.

“Yine aynı şeyi yapıyorsun.” Seth, düş kırıklığını zorlukla kontrol ettiğini açıkça belli ederek başını iki yana salladı.

“Senin kadar öfkelenmemi istiyorsun,” dedi Justine.

“Evet!” diye haykırdı Seth. “*Öfkelenmelisin*. Tıpkı benim gibi cevaplar istemelisin. Ayrıca...“

“Her şeyden çok,” diye feryat etti Justine, kendi öfkesini baskılamaya çalışarak, “Kocamı geri istiyorum. Olanlar, en az senin kadar beni de hasta ediyor. İşimizi kaybettik ve bu benim için son derece korkunç, son derece trajik bir durum ama dünyanın sonu değil.”

Kocası kuşkuyla gözlerini ona dikti. “Bunu nasıl *söyleyebilirsin*?”

“Belki karını ve çocuğunu da kaybetmeye çabalıyorsun,” diye bağıran Justine,

fikrini değiştirmeye fırsat bırakmadan tekrar arabaya binerek kapıyı hızla çarptı. Seth'in onu engellemeye çalışmaması işine geldi. Kendisinin de biraz ondan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Kocasının tepkisini beklemeden arabayı hareket ettirdi.

Justine, nereye gittiğini bilmeden kasabanın yolunu tuttu ve Leif'in kreşinin birkaç sokak ötesine kadar gitti. Oğlu iki saat daha derste olacaktı. Yapması gereken acil bir iş ya da görmesi gereken biri yoktu, o yüzden marinaya doğru yürümeye başladı.

Evliliğini tehdit eden felakete bir anlam vermeye çalışarak sahil parkındaki ahşap banklardan birine oturdu ve körfezi seyretmeye başladı. Gökyüzü biraz daha kararmıştı ve dalgalar yakındaki kayalıklarda patlıyordu. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Eve döndüğünde her şeyin yoluna girmiş olacağını kendine tekrarladı. Seth söylediklerinden dolayı muhtemelen pişmandı ve kendisi...

"Justine, sen misin?"

Başını çevirdiğinde Warren Saget'in ona doğru geldiğini gördü, yarım yamalak gülümsedi. Onu gördüğüne sevinme-mişti, şu anda hiç kimseye tahammülü yoktu; özellikle hâlâ Justine'e karşı beslediği duygulan saklamayan Warren'a. Evlenme teklifinin reddedilmesini Warren kolay kabulleneme-mişti ve Justine olabildiğince ondan kaçınmaya çalışıyordu.

Warren teklif beklemeden Justine'in yanma oturdu. "Yangını okuduğuma üzüldüm."

Cedar Cove Chronicle, kundaklama haberini manşetten vermişti ve kasabadaki herkes hafta boyunca bu olayı konuşmuştu.

"Şok yaşadık," diye mırıldanan Justine birden üşüdüğünü hissetti.

"Kuşkusuz yeniden inşa edeceksiniz?"

Justine başıyla onayladı. Seth'in bunu istememesi söz konusu bile olamazdı. Bir kez daha, birkaç aya kalmadan bütün bu yaşananları geride bırakacaklarını kendine tekrarladı. Başka seçenek yoktu.

Jordan'ı gömdükleri gün de aynı şeye inandığını hatırlayınca birden kollarındaki tüyler diken diken oldu. O zaman da her şeyin sona erdiğini düşünmüştü. Bütün

akrabalar evlerine

dönecek, okul başlayacak ve hayat eskisi gibi devam edecekti. Oysa etmemişti. Annesi ve babasının ona istikrarlı bir yaşam sağlayacağını sanan on üç yaşında saf bir kızdı. Yapmamışlardı; yapamamışlardı. Kendi acıları Justine'in acısıyla başa çıkmalarına engel olmuş, evlilikleri bozulmuş ve sonunda aile dağılmıştı. Bitmek şöyle dursun, acı daha yeni başlamıştı.

"Warren," dediğinde, içindeki panik duygusu hızla yükselmeye başlamıştı. Uzanıp adamın elini tuttu ve bütün gücüyle sıktı. Nefes nefeseydi; sık ve derin soluyordu. Ciğerlerine hava çekebilmek için çıkardığı kendi sesi duydu, dünya çevresinde dönmeye başladı.

"Neler oluyor?" diye sordu Warren. Sesi çok uzaklardan gelir gibiydi. "Hasta mısın?"

"Ben... bilmiyorum," dedi boğuk bir fısıltıyla. Panik iyice yerleşmişti. Birden dayanılmaz biçimde annesine ihtiyaç duydu.

"Ne yapabilirim?" diyen Warren, koruma içgüdüsüyle kolunu Justine'in omzuna sardı. "Seni sağlık ocağına götüreyim mi? Ambulans çağırayım mı?"

Justine başını iki yana salladı, kendini kayıp, zavallı ve çocuk gibi hissediyordu. "Ben... ben annemi istiyorum." Warren hiç tereddüt etmeden ayağa fırladı. "Hemen getiriyorum."

"Hayır." Justine ağlamamaya çalışıyordu. O bir yetişkindi. Hayatındaki olaylarla daha iyi başa çıkabilmesi gerekirdi. War-ren'a bakarak kendini daha derin, daha düzenli nefes almaya, kalbinin deli gibi atmasını engellemeye zorladı.

"Sanırım panik atak geçiriyorsun," diyen Warren, Justine'in alnına düşen terli saçları geri itti. "Zavallı Justine'im. Seth nerede?"

"E-evde." Ona daha fazlasını söyleyemezdi, söylemezdi.

"Onu arayayım mı?"

"Yo! Ben... ben şimdi daha iyiyim," dedi titreyerek.

Warren, kolunu ona dolayıp başını omzuna çekti. "Hiçbir konuda endişelenme,"

diye fısıldadı yatıştırıcı bir ses tonuyla. “Seninle ben ilgileneceğim.”

İki

Kitaplarım toparlayan Allison Cox, ilk dönem Amerikan Tarihi’nden çıkıp Fransızca dersinin yolunu tuttu, smıfa girer girmez kesilen fısıltıları umursamadan sırasına oturdu.

Sohbet konusunun ne olduğunu kimsenin söylemesine gerek yoktu. Zaten biliyordu. Herkes Anson hakkında fısıl-daşıyordu. Arkadaşları, Deniz Feneri’ni yakan kişinin Anson olduğunu sanıyordu. Değildi! Yangından herhangi bir biçimde sorumlu olduğuna kesinlikle inanmıyordu. Anson böy-lesine bir kötülüğü Gunderson’lara asla yapmazdı. Sadece Anson’a iyi davrandıkları için değil, o tarz bir insan olmadığı için. Kaba ya da kindar biri değildi. Başkalarının düşündük^ leri veya söyledikleri Allison’ın umurunda değildi. Anson’a ve paylaştıkları sevgiye inancını kaybedemezdi.

Başını çevirip öfkeyle Kaci ve Emily’ye baktı. Sözde arkadaşlarına göre inkâr içindeydi. Güzel, onlar istediklerini düşünebilirdi; onu ilgilendirmiyordu. Onlar Anson’ı mahkûm

edebilirlerdi ama Allison bunu yapmayacaktı.

Ders zili çaldı, Allison dedikodulara kulak asmadan döndü. Evet, Anson yangından sonra ortadan kaybolmuştu. Evet, parktaki barakayı o yakmıştı. Ancak Allison, onun Deniz Feneri olayıyla ilgisi olduğunu Allison kabullenemezdi.

Anson’m yakında Cedar Cove’a geri döneceğine kendini inandırmıştı. Mezuniyete geleceğine bütün kalbiyle inanıyordu. Bu umuda tutunarak 4 Haziran tarihine kilitlenmişti ve ondan şüphelenmeyi reddediyordu.

Yangın gecesi onu gördüğünden beri olduğu gibi, o gün de geçip gitti. Son dersten sabırsızlıkla çıkarak babasının muhasebe şirketindeki yanzamanlı işine gitmek üzere hızla okuldan uzaklaştı. Babası ve ortaklarının sahip olduğu binaya doğru yürürken hatırladığı kadarıyla gerçekleri tekrar gözden geçirdi. Bunu çok sık yapıyordu; aklında kalan her şeyin üstünden tekrar tekrar geçiyordu. Mantık

olarak Anson’ı tanımayan birinin, onun kundakçı olduğu sonuca varmasını anlayabiliyordu. Tamam, geçtiğimiz sonbahar parktaki olay bir hataydı ama Anson bütün sorumluluğu üstlenmiş, cezasını kabullenerek yoluna devam etmişti. Onu son gördüğü günün üzerinden bir hafta geçmişti; hayatının en uzun haftası. O gece nasıl geldiğini hatırladı. Allison uyuyordu, odasındaki pencerenin camını tıklatarak onu uyandırmıştı. Gecenin bir vakti ortaya çıkması ilk değildi ama bu kez içeri girmek istememişti. Orada olmasının tek nedeninin vedalaşmak olduğunu söylemişti.

Allison, onunla tartışmıştı ama Anson inat ediyordu ve gitmekte kararlıydı. Kaybolan para dahil, cevaplanmamış pek

çok soru vardı. Anson, bu para konusunda bir şey bilmediğine yemin etmiş ve Allison ona inanmıştı. Bay Gunderson, işlemediği bir suçtan onu sorumlu tutarak haksızlık etmişti.

Daha kötüsü, Anson’ın ilk kundaklamadan sonra mahkemede yaptığı itiraf pazarlığına göre, okula devam edip zararı tazmin etmesi gerekiyordu.

Oysa Anson, yangından önceki hafta boyunca okula gelmemiş, Allison onun nerede olduğunu ve ne yaptığını merak etmekten kahrolmuştu. Bu konuda hiç kimse bir şey bilmediği gibi umursayan da yoktu. Hatta annesi bile.

Anson, onunla vedalaşmaya gelmiş ama nereye gittiğini ya da geri dönüp dönmeyeceğini söylememişti. Verdiği veda öpücüğünün ardından, Allison’ın kalması ve konuşması için bütün yalvarmalarına rağmen, gecenin karanlığında kaybolmuştu.

Ertesi sabah, Allison’m hayatındaki en berbat günlerden birinde annesi, onu uyandırarak Şerif Troy Davis’in birkaç soru sormak istediğini söylemiş, Allison işte o zaman Deniz Feneri yangınını öğrenmişti. Şerifin sorularını elinden geldiğince yanıtlamaya çalışmış ama her şeyi söylememişti.

Söyleyemezdi.

Annesi ile babası bile bütün gerçeği bilmiyordu.

Babasının Anson’a -ve Allison’a- olan güvenini kaybetme korkusuyla söylemeye cesaret edemezdi.

Allison, babasının kendi ofisinde ona sunduğu iş fırsatı için minnettardı. Yarızamanlı bir iş olsa dahi, her gün birkaç saat onu dertlerinden uzaklaştırıyordu.

Babası, Anson'a yardım etmeye çalışmıştı. Parktaki yangından sonra devreye girip Anson'ın yanında yer alan tek kişi olan babasına teşekkür borçluydu. Kendi annesi bile An-son'a sırt çevirmiş, Cherry Butler oğlunun hak ettiğini bulduğunu söylemişti. Cherry'ye göre, hazır hissettiğinde oğlu geri dönecekti ve o zamana kadar onun için endişelenerek harcayacak zamanı yoktu. Anson'm annesinin bu tavrı Allison' ı dehşete düşürmüştü.

Allison evden kaçacak olsa, annesi ve babasının onu aramaktan asla vazgeçmeyeceklerini biliyordu. Anson'm annesinin yaptığı gibi, ondan asla vazgeçmezlerdi.

Zaten gittiği gece Anson'ın söylediği de bu değil miydi? Allison'm onu seven ve düşünen bir ailesi vardı. Anson hiç kimsenin kendisini önemsemediğini iddia etmişti. Yanılıyordu. Allison önemsiyordu. Her ne kadar öncelikleri kızlarını korumak olsa da, ailesi de onun için endişeleniyordu.

Bazı çocuklar şanslı doğar, demişti Anson ve Allison onlardan biriydi. Anson ise değildi. O yüzden kendi şansını yaratmak zorunda olduğu konusunda ısrar ediyordu.

Smith, Cox ve Jefferson'm ön kapısından içeri girdiğinde, Allison vergi beyannamelerini doldurmayı son ana bırakan müşterilerin danışma bölümüne yığıldığını fark etti. Nisanın on beşine sadece dört gün kalmıştı ve Allison içerdeki huzursuzluğu hissedebiliyordu. Her yıl olduğu gibi.

Resepsiyonist Mary Lou, Allison'm tebessümüne karşılık verdi, "Mutfakta seni görmek isteyen biri var," dedi.

Allison bir an onun Anson olabileceğini düşündü. Oysa mümkün değildi. Ortaya çıktığı an şerif devreye girerdi. Babası onları çağırmayı görev bilirdi; çünkü Şerif Davis bir noktada Anson'm onunla bağlantı kurmaya çalışacağına inanıyordu. Annesi ve babası bu konuyu konuşmuş ve ne yapmaları gerektiğine karar vermişlerdi. Olay artık Allison'm ve hatta babasının kontrolünden çıkmıştı ve bunu kabullenmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Kim?" diye sordu.

Resepsiyonistin yüzünü yeni bir tebessüm kapladı. “Gidip kendin bakmak zorundasın.”

Allison şaşırmıştı; çünkü bu kadar esrarengiz davranmak Mary Lou’nun tarzı değildi.

Ofisin arka tarafındaki mutfak gerçek bir mutfak değildi, daha çok içinde bir mikrodalga fırın, küçük bir buzdolabı, bir masa ve dört sandalyesi olan küçük bir yemek odasıydı. Allison, okul kitaplannı ve çantasını genellikle buradaki dolaba bırakırdı. Odaya girdiğinde masanın üstünde içinde bir bebekle birlikte duran ana kucağını gördü.

“Cecilia!” diye haykırdı tarif edilmez bir mutlulukla. Babasının asistanı, Allison’ın daima iyi bir arkadaşı olmuştu, hatta ailesinin tahmin edebileceğinden bile öte bir arkadaş.

Üç yıl önce Zachary ve Rosie Cox boşanmıştı. Aile için ama özellikle Allison için çok zor bir dönemdi. Ailesine isyan ederek yanlış kişilerle takılmaya başlamıştı. Ders notlan birdenbire düşmüş ve hiçbir şeyi umursamaz olmuştu.

Babası ona yarızamanlı bir iş teklif ettiğinde, onun ne yapmaya çalıştığını anlamayacak kadar aptal değildi, bu işin tek sebebinin okuldan sonra Allison’ı gözünün önünde tutmak olduğunun farkındaydı. İşi kabul etmiş ama kötü tavırlarında herhangi bir değişiklik olmamıştı.

Sonra, babasının emrinde çalışması gerekmediğini fark etti. Zachary Cox, asistanı Cecilia Randall’a yardımcı olması için kızını işe almış ve kocası denizci olan bu genç kadın, Allison’ın neden böyle davrandığını kavramasını sağlamıştı. Cecilia’mn annesi ve babası on yaşındayken boşanmışlardı ve o yüzden Allison’m hissettiği acıyı çok iyi anlıyordu. Cecilia, ona rehberlik etmiş, içine sürüklenerek kendini mahvetmeye başladığı çukurdan kurtarmayı başarmıştı.

Allison’m omuzlarını kavrayan Cecilia geri çekillip onu süzdü. “Şu haline bak...”

“Berbat görünüyorum,” diye söylendi Allison. Ailesi dahil herkese rol yapabilirdi ama Cecilia’ya asla. Geceleri uyuyamıyordu, taşıdığı korku ve endişenin yüküyle bitkin düşmüştü.

“Anson,” diye fısıldadı Cecilia.

Allison başıyla onayladı.

İlgi bekleyen bebek ağlamaya başladı. Cecilia'nın ördüğü battaniyeyle üstü yanm yamalak örtülmüştü. İlk bakışta Allison, bebeğin babası Ian'e çektiğini düşündü ama dikkatle inceleyince annesiyle de pek çok benzerlik taşıdığını fark etti.

"Of Cecilia, ne kadar sevimli," diye fısıldadı, tutması için Aaron'a parmağını uzatırken. Bebek minik eliyle anında parmağı kavradı; sımsıkı sarılması Allison'ı şaşırttı.

"Şimdiden şımarık," dedi sevgiyle oğluna gülümseyen Cecilia. "Her an onun emrine amade olmam yeterince kötü

ama bir de lan'i gör. Sanki güneş, oğlunun üstüne doğup oradan batıyor."

Cecilia ve lan'in ilk çocukları doğumdan hemen sonra öldüğü için Allison bu bebeğin onlar için ne kadar değerli olduğunun farkındaydı. Aaron daha yüksek sesle yaygara koparmaya başladı. Cecilia, onu ana kucağından çıkarıp masanın üstüne oturttu. "Sanırım birkaç dakika emzirsem iyi olacak," diyerek, maharetle bebeğini kucağına yerleştirdi, bluzunun düğmelerini açarken battaniyeyi üstüne örttü.

"Otur," dedi Allison'a, yanındaki sandalyeyi işaret ederek.

Allison çoktan razıydı. "Seninle konuşmayı öyle istiyordum ki," dedi. Neyse ki, kimse onu aramaya gelmemişti. Personel çok yoğun olduğu halde, Allison'm Cecilia'yla baş başa kalmaya ihtiyaç duyduğunun farkındaydılar.

"İstediğin zaman beni arayabilirsin," diye ona güven vermeye çalıştı Cecilia. "Senden haber alamayınca endişelendim."

"Yapamadım..."

"Biliyorum," dedi Cecilia, bebeğini emzirirken. Bakışları Aaron'a kilitlenmişti, boştaki eliyle alnına dökülen tutamları okşuyordu.

"İlk tanıştığımızda Ryan Wilson'la çıkıyordum, hatırlıyor musun?"

"Kulağında ataştan küpeler olan çocuk mu?" diye sırıtarak sordu Cecilia. Ergen

yaşa geleceği günlerden korkar gibi oğluna baktı. “Sanırım baban bundan söz etmişti.”

Allison ne kadar budala olduğunu hatırlayınca utandığını

hissetti. Ryan tam bir baş belasıydı ve onunla takılmasının tek sebebi, yaptıkları bencilliğin bedelini ailesine ödetmeye çalışmaktı. Şimdi bunun geçici bir çılgınlık dönemi olduğunu düşünüyordu. Kısa süre sonra annesiyle babası barışmış ve yaz bitmeden tekrar evlenmişlerdi.

“Anson kesinlikle Ryan gibi değil.” Başını iki yana salladı. “İnsanlar öyle olduğunu düşünebilir ama Anson çok daha iyi biri. Zeki, sadık ve nazik. Ryan’da bunların hiçbiri yoktu. Artık okula bile gelmiyor. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.” Fakat Anson’ın nerede olduğu hakkında da bir fikri yoktu...

“Bunu biliyorum,” dedi Cecilia sakin bir sesle “ve bunun sebebi baban. Anson’m seni inciteceğini düşünse asla bildiği yoldan sapmazdı.”

“Beni *incitti*,” diye karşı çıkan Allison yumruklarını sıktı. “Neden kaçtığını anlamıyorum.” Anson’m onu ne kadar berbat bir duruma soktuğunu düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Allison onun kendinden başka kimseyi düşünme lüksü olmadığının farkındaydı. Kaçmak, uzaklaşmak zorundaydı. Bununla beraber, Allison’ı tek başına aleyhtarlarıyla yüzleşmek zorunda bırakmıştı ve Allison korkuyordu.

“Bazen insanlar acıyla nasıl başa çıkacaklarını bilemez,” dedi Cecilia. Bakışları hâlâ bebeğinin üstündeydi. “Tepkilerini sadece kaçarak gösterebilirler.”

mm

“O zaman sadece işler daha kötüye gidiyor,” dedi Allison. “Bunu anlayacak kadar akıllısın,” diye karşılık verdi Cecilia. “Ne yazık ki, Anson bunu fark edememiş. Tahminimce

incinmiş ve kafası karışık, kaçmak ise düşümeden acıya verdiği tepki.”

“Nereye gidebilir?” Bildiği kadarıyla Anson’m bir ailesi yoktu. İşe yaramaz bir annesi vardı ve babasını hiç tanımamıştı. Anson bir kez bile dayılarından,

teyzelerinden, büyükbaba ve büyükannesinden söz etmemişti. Nerede saklandığını bulabilmek için beynini zorluyor, emin bir yerde olmasını ve yiyecek bir şeyler bulabilmesini umuyordu.

“Annem ve babam, benimle irtibat kurduğu anda şerifi aramam gerektiğini söylüyorlar.”

“Ve haklılar.”

Hoşuna gitmese de, Allison aynı fikirdeydi. “Anson, şerifin ifadesiyle olağan şüpheli.” Lanet olsun olsun, kendisinin de şüpheleri, kendince somlan vardı.

Aaron’ın işi biter bitmez Cecilia, bluzunun düğmelerini kapadı ve bebeğini omzuna alarak sırtını sıvazlamaya başladı. “Her şey yoluna girecek Allison. Eğer Anson masumsa...”

“Öyle,” dedi Allison öfkeyle.

Cecilia birden bakışlarını kaldırıp gözlerini Allison’a dikti. Kara gözleri onu adata delip geçiyordu. “Bana söylemediğin bir şey var, değil mi?”

Allison güçlükle yutkundu.

“Gözlerinden okuyabiliyorum.” Cecilia durup bekledi. “Allison? Ondan haber aldın mı?”

“Hayır.”

“Allison?” diye tekrar sordu Cecilia, sesi sakindi. “Bana söylesen iyi olur.”

“Ben... Ben emin değilim.”

“Neden korkuyorsun?”

Başını önüne eğen Allison dudağını ısırdı. “Başka hiç kimse bilmiyor,” diye mırıldandı. Önceki hafta, şerif onu sorgulamaya geldiğinde, bütün sorulara harfi harfine cevap vermiş ama şerif bu önemli soruyu sormayınca gönüllü olarak anlatmak istememişti.

“Bana güvenebilirsin,” diye ekledi Cecilia. “Senin için daima en iyisini

istediğimi biliyorsun.”

Allison, başıyla onayladı. “Kimseye söylemeyecek misin?” Sesinde yakanş vardı.

“Eğer söylememi istemezsen, söylemem.”

“Hiç kimseye,” diye üsteledi Allison.

“Pekâlâ.” Allison derin bir soluk aldı. “Sana söylersem sen... sen yangını Anson’m çıkardığını düşünebilirsin.” “Kanıtlan saklamıyorsun, değil mi?” diye sordu Cecilia telâşla. “Çünkü bu her şeyi değiştirir.”

“Yo! Böyle bir şey yapamam.”

Cecilia rahatlayarak içini çekti. “Güzel, yoksa bu seni suç ortağı yapar.”

Şerif Davis ve ailesi, bunu zaten açıklamışlardı. “Şerifin bütün sorulannı doğru cevap verdim,” dedi.

Cecilia kaşlannı çattı. “O halde bu bir ihmal suçu?” Allison yavaşça soluğunu bıraktı. “O gece... Anson odamın penceresini tıklattığında...”

Cecilia’ya baktı, genç kadın başıyla onaylayarak devam etmesi için onu yüreklendirdi.

“Konuştuk ve... ve sonra odama geldi.” Allison bunu itiraf ettiğinde annesi gerçekten çok üzülmüştü; devamını bilse Rosie’nin ne düşüneceğini tahmin edebiliyordu.

“Evet?”

Allison yine tereddüt etti. “O... odamda birkaç dakika kaldı ve sonra gitti. Gittiğinde...” Konuşurken sözcükler boğazına diziliyordu.

Cecilia biraz daha ona yaklaştı.

Allison güçlükle konuşmayı sürdürdü. “Ben... ben is kokusu aldım.” Kuruyan boğazı yanıyordu. “Başlangıçta değil, çünkü sadece onun gitmesini engellemeye odaklanmıştım. Bir koku aldım ama bunu düşünmedim. Daha sonra, ne

olduğunu anladığımda, ağlayarak uyuyakaldım.”

“Anson duman mı kokuyordu?” diye fısıldayarak sordu Cecilia.

“Diğer seferinde olduğu gibi,” dedi Allison titreyerek. “Sanki... sanki bir şenlik ateşinin yanında durmuş gibi.”

Cecilia’nın omuzlan çöktü, gözlerini kapadı.

Allison’m korktuğu gibi olmuştu. Artık Cecilia bile Deniz Feneri’ni, Anson’ın yaktığını düşünüyordu.

Maryellen Bowman sırtını kamburlaştırarak geçici yatağı olan kanepedeki yerini değiştirdi. Hamileliği son üç ayına girerken evin salonu hapishaneye dönüşmüştü. Jon, neredeyse iki yaşma gelen kızlan Katie’yle beraber dışan çıkmıştı, o yüzden ev sessiz ve huzurluydu. Maryellen dinlenmeye çalışması gerektiğini biliyor ama yapamıyordu.

Endişeler her yönden saldırıyordu. Doğmamış bebeği ve bu zorlu hamilelik için endişeleniyordu. Bir zamanlar aşçıbaşı olarak çalıştığı Deniz Feneri yandığından beri ailesini geçindirmek için mücadele eden kocasının üstündeki baskıya endişeleniyordu. Onun fotoğrafçılık kariyeri, evlilikleri ve kendi yaptığı hatalar yüzünden endişeleniyordu. İyilikten maraz doğmuş, Jon’ın ailesiyle arasını düzeltmeye çalışırken neredeyse kocasıyla kendi arası bozulmuştu.

Dinlenmek imkânsız görünse de, doktorun emirleri kesindi: mutlak yatak istirahati. Herhangi bir güç sarf etmesi

ya da merdiven çıkması yasaklanmıştı.

Yapılması gereken bu kadar çok şey varken nasıl uzanıp yatabilirdi? Kanepeye yaslanıp gözlerini kapadı ve depresyonla mücadele etmeye çalıştı. Bu kez kesinlikle Katie’de olduğu gibi değildi, o hamileliği tamamen normal yaşamıştı.

Sonra ikinci bebeğini düşürmüştü. Bu üçüncü hamileliğin bedelini tam olarak hesaplamamışlar ama ikisi de bebeği deli gibi istemişlerdi. Maryellen’ın bütün yapabildiği, doktorunun söylediklerini yapmak, *endişelenmemeye* çalışmak ve bebeğin sağlıklı olarak doğması için dua etmekti.

Yatağa çakılıp kaldığından, herkes katkıda bulunmaya çalışıyordu. Özellikle

annesi, kendi yoğun temposunun izin verdiği sürece, haftada iki kez gelip yemek yapıyor ve Katie'yle ilgileniyor, böylece Jon ve Maryellen'm çok ihtiyaç duyduğu dinlenme molasını onlara sağlıyordu. Grace ile Cliff yeni evlendikleri ve birlikte kendi düzenlerini kurmaya çalıştıklarından Maryellen, annesinin hayatına müdahale etmekten huzursuzdu. Maryellen'ın dertleri olmadan da Grace'in uğraşması gereken çok şey vardı.

Telefon çaldı ve Maryellen düşüncelerinden uzaklaşma umuduyla ahizeyi kavradı.

"Alo?" dedi, sesindeki umutsuzluğu belli etmemeye çalışarak.

"Ben Ellen Bowman, her şey yolunda mı?"

Kayınvalidesinin ilgisinin altında neredeyse ezilen Mary-ellen gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Kısa süren ilk evliliğini

savmazsa, hayatının en kötü dönemini yaşıyordu. "İyiyim," demeyi başardı.

"Ya Joıı?" diye sordu kadın tereddütle."

"Jon..." Maryellen kendi ruh ve beden sağlığını çarpı-tabilirdi ama kocası hakkında yalan söyleyemezdi. "İyi değil Ellen. Aslında hiç iyi değil."

Kayınvalidesi sessizleşti. "Joseph ve ben de öyle olduğunu düşündük. Jon'm öfkeli olduğunu biliyorum. Bizi hayatına karıştırmak istemediğini çok açık ifade etti. Bu tavrı babasını öldürüyor. Onunla konuşmaya çalıştığını biliyorum ve ikimiz de bu konuda sana tahmin edemeyeceğin kadar minnettarız."

Jon ve ailesinin arasına girmek Maryellen'a çok pahalıya mal olmuştu ve bunu tekrar yapmaya niyeti yoktu. Onları uzlaştırma çabalan yüzünden, Jon ve Maryellen düşükten hemen önce ayrılma noktasına gelmişlerdi. Sonrasında konuyu sürüncemede bırakmışlar ama Maryellen'ın yatak isti-rahatinin başlamasıyla Jon, kısa süre önce ailesinden yardım istemekten başka çaresi olmadığını kabullenmişti.

Yine de, en azından Maryellen'm bildiği kadarıyla, on-lan aramamış ya da bağlantı kurmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Aksine, her geçen gün mücadeleye devam ediyorlardı ve Maryellen bir gün tamamen çökeceklerinden korkuyordu. Ne Jon ne de kendisi bu acımasız, bitmek

bilmeyen baskıyla daha fazla dayanabilirdi.

“Jon seni arayacaktı,” dedi Maryellen. “Bana öyle söylemişti.”

“Öyle mi?” Ellen’in sesinde umut vardı.

“Aramadı, çünkü nasıl desem, sanırım korkuyor ve gururlu. Fazlasıyla gururlu.”

Ellen hafifçe güldü. “O konuda babasına benziyor.” Maryellen gülümsedi ve rahatlamaya çalıştı. Bu duygusal gerilim bebek için, kendisi için, çevresindekiler için iyi değildi. Son randevularında Dr. DeGroot sakin olmanın önemini özellikle vurgulamıştı. Doktoru sıkıntısız bir yaşam tarzı benimsemesi gerektiğini söylediğinde, Maryellen kahkahalarla gülmemek için kendini zor tutmuştu.

“Joseph ve ben *Cedar Cove Chronicle'a.* abone olup buraya, Oregon’a gönderilmesini istedik,” dedi Ellen. “Deniz Feneri yangınını okuduk. Jon’ın oradaki işine geri döndüğünü biliyoruz.”

“Evet, korkunç bir haber.” Aşçıbaşı olarak işini kaybedince, Jon’m evi geçindirmek için fotoğraflarından başka güvencesi kalmamıştı. Çalışmaları Seattle’daki bir galeride sergileniyor ve iyi satıyordu ama kazandığı para, özellikle Maryellen’m artık sağlık sigortası olmadığı için, yeterli olmuyordu.

“O halde Jon başka bir yerde çalışmıyor?” “Fotoğrafları iyi satıyor,” demek zorunda hissetti Maryellen. Jon Bowman’la sanatı sayesinde tanışmıştı. Fotoğraflarını Maryellen’m yönetici olarak çalıştığı Liman Caddesi Sanat Galerisi’ne getiriyordu. Bu fotoğraflar, galerinin en popüler eserleri arasındaydı.

Diğer sanatçıların aksine, Jon dikkat çekmekten kaçınıyordu. Sevdiği adamın hapiste uzun bir süre geçirdiğini ancak Katie doğduktan sonra öğrenmişti. Ailesi, erkek kardeşini korumak adına yalan söylemiş ve Jon, işlemediği bir suçtan hüküm giymişti.

“Joseph ve ben yardımcı olmak istiyoruz,” diye üsteledi Ellen. “Ne yapabiliriz?”

“Emin değilim...” Gerçeği dillendirmekte güçlük çekiyordu; yanında, evde, Katie’ye bakacak, yemek ve temizlik yapacak birine ihtiyacı vardı.

“Bir terslik var,” dedi Ellen sert bir sesle. “Nedir?” “Ben, ben zor bir hamilelik geçiriyorum,” diye itiraf etti. “Tam yatak istirahatindeyim.” Bunu hatırlatmak

ister gibi bebek sağlam bir tekme attı.

“Ya Katie? Eğer yatakta kalmak zorundaysan ona baka-mazsın.”

“Hayır. Bakamam. Babasıyla beraber,” dedi Maryellen. Jon, eserlerini satmak, çocukla evle ve diğer her şeyle ilgilenmek için elinden geleni yapıyordu.

“Fakat bunu nasıl yapabiliyor?” diye sordu Ellen, endişelendiği açıktı.

“Yapamıyor.” Maryellen daha fazla açıklama yapmaya niyetli değildi.

“Geliyoruz,” dedi Ellen. “İkinizin de bize ihtiyacı var.” Maryellen içini çekti, rahatladığını hissetmekle birlikte Jon’ın tepkisi onu endişelendiriyordu. “Sizden bunu yapmanızı isteyemem.”

“İstemedin,” dedi Ellen. “Ailesi zor durumdayken oğlumuz kibrini bir kenara koymak zorunda. Bana kalırsaTann bizi bu şekilde bir araya getirmeyi planlamış ve Jon artık bizi görmezden gelemez. O bizim oğlumuz, Katie ve yeni bebek de torunlarımız.” Ellen’ın sesi bir güçle hesaplaşır gibiydi.

“Onunla önce ben konuşayım,” diye üsteledi Maryellen.

“İstiyorsan yapabilirsin ama söyleyecekleri zerre kadar değişiklik yapmaz. Joseph ve ben, Cedar Cove’a geliyoruz, işte bu kadar. Her şeyi bana bırak Maryellen,” diye ısrar etti kararlı bir tonda. “Seni arayacağım.”

Konuşma bittiğinde Maryellen, kendini daha iyi hissediyordu. Jon’a ne söyleyeceğini bilmiyordu, belki konuyu hiç gündeme getirmemeliydi. Belki her şeyi Joseph ve Ellen’a *bırakmalıydı*. Bu konuda Jon’la kavga etmekten çok korkuyordu. Bir kez yumuşayıp ailesinin yardımını istemeyi kabul etmiş ama sonra hiçbir şey yapmamıştı. Aynı tartışmayı tekrar göze alamazdı.

Jon ve Katie’nin artık eve dönme zamam geldiğini düşünürken bir arabanın bahçeye girdiğini duydu. Rahat ve dinlenmiş görünmeye çalışarak gülümsemeye çabaladı ve kocasıyla kızının eve girmesini beklemeye başladı.

Onun yerine kapının zili çaldı.

Ziyaretçi mi? Hem de günün ortasında?

Maryellen’ın kıpırdamasına fırsat kalmadan kapı açıldı, Rachel Pendergast ve Teri Miller’m girmesiyle içeriye ilkbahar havası, güneş ve kahkaha doldu. İkisi de Maryellen’ın saçlarını ve tırnaklarım yaptırdığı, en azından bir zamanlar yaptırdığı, Get Nailed’de çalışıyorlardı.

“Rachel? Teri?” Maryellen bundan daha çok şaşıramaz ve mutlu olamazdı. “Burada ne işiniz var?”

“Merhamet hizmetimizi yerine getiriyoruz,” diye açıkladı Rachel. Sehpanın üstüne beyaz bir paket servis çantası koyarak Maryellen’ın eline uzandı, başını iki yana sallayarak derin bir iç çekti. “Şu tırnakların haline bak,” diye söylendi alçak sesle.

“Ben de saç kesimine ihtiyacın olduğunu düşündüm,” dedi Teri neşeyle. “Madem buraya geliyoruz, öğle yemeğini hep birlikte yeriz, diye düşündük.”

Maryellen aynı anda hem ağlamak hem de kahkaha atmak istiyordu. “Biraz ilgiye hasret olduğumu nereden bildiniz?” diye fısıldadı, ağlamamak için kendini zor tutarak.

“Küçük bir kuş söyledi,” diyen Rachel sırıttı, mutfağa gidip üç tabak getirdi.

“Burası güzelmiş,” dedi Teri, ellerini iri kalçalarına koyup etrafına bakarak. “Rachel, işin çoğunu Jon’m yaptığını söyledi. Çok yetenekli bir kocan var arkadaşım.”

Maryellen aynı fikirdeydi. İki kadını da çok seviyordu; Rachel yıllardır tırnaklarının bakımını yapıyordu, Teri ise kısa süre önce saçlarını kesmeye başlamıştı. Teri doğuştan frapandı ve gerçekten eğlenceli biriydi ama bunun ötesinde -bugün yaptığı ziyaretinin de ortaya koyduğu gibi- sevecen ve iyi kalpliydi.

Geçen yıllar içinde Maryellen, ikisini de çok iyi tanımış ve bir ara Teri ile Jon’m arasını yapmaya çalışmıştı. Şimdi, böyle bir şey düşünmüş olduğuna bile inanamıyordu. Jon ve

Teri’nin kesinlikle birbirine uygun olmadığının farkında bile değildi. Jon’m cazibesinden kendini kurtarmaya çalışmakla meşguldü ve eğer onun ilgisini başka tarafa çekebilirse ikisinin de kurtulabileceğini sanıyordu. Ne yazık ki, Jon sadece onunla ilgileniyordu.

“Sana teriyaki soslu tavuk, pilav ve sebze getirdik,” dedi, beyaz çantanın içindekileri boşaltan Rachel.

Maryellen’m haftalardır iştahı yoktu. Jon her öğün ona bir şeyler yedirebilmek için türlü numaralar yapıyordu; oysa şimdi kurt gibi acıktığını hissediyordu.

“Kulağa harika geliyor.”

“Güzel.” Rachel ona dolu bir tabak ve bir çift yemek çubuğu uzattı.

Arkadaşları sehpanın karşısındaki sedire yerleşirken Maryellen kanepede bağdaş kurdu. Üçü de yemeklerine gömülürken, Teri alışverişi Cedar Cove’un kenar mahallesinde yeni açılan paket servisten yaptığını anlatıyordu. Teri, Maryellen’a bırakmak için bir mönü almıştı. “Sipariş vermek isteyebilirsiniz.”

“Sanırım saçını kısa keseceğim,” diye devam etti Teri. “Gerçekten kısacık. Saçlarınla uğraşmaktan daha önemli önemli işlerin var.”

Maryellen gülümsedi. Bütün yapabildiği her gün saçını taramaktan ibaretti. “Jon bundan hoşlanmayacak.”

“Hey, saçlannı her gün yıkayıp fırçalamak zorunda olan o değil,” dedi Teri. “Alışacaktır.”

Maryellen, onun nasıl tepki göstereceğini tahmin edebiliyordu. Saçlarını en son Katie’nin doğumundan kısa süre

sonra kestirmişti. O zaman kadar düz ve siyah saçları beline kadar iniyordu, tıpkı şimdi olduğu gibi. Jon hiçbir zaman yeni modeli beğenmediğini *söylememişti* ama Maryellen onun yaşadığı hayal kırıklığını hissedebilmişti. Uzun, ışıltılı saçlarını ne kadar beğendiğini çok sık dile getirirdi.

“Pekâlâ, *kısa* derken kastettiğin nedir?” diye sordu Maryellen.

Teri’nin kara gözleri parladı. “Bekle ve gör.”

“Sanırım bunu ödeyemeyeceğimin farkındasımzdır,” diye arkadaşlarına hatırlatmak zorunda hissetti.

“Bunun için endişelenme,” dedi Rachel çabucak. “Halledildi.”

“Ayrıca,” diye ekledi Teri, “Ücrete bonkör bir bahşiş de dahil.”

“Kimdir o?” diye soran Maryellen, aslında kim olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Melek manevi baban,” dedi Rachel. “Bütün söyleyeceğim bu.”

“Cliff.” Tıpkı Maryellen’ın tahmin ettiği gibi, bunu ayarlayan üvey babası Cliff Harding’di.

“Dediğim gibi,” diye terslenen Rachel, iki parmağını ağzına götürdü, “dudaklarım mühürlü.”

Sonraki iki saat büyük keyifti. Teri, lavaboda saçlarını yıkamış, kesip şekil verirken Rachel, tırnaklarının bakımını yapmıştı. Bunun için Cliff ’e minnettardı ve daha pek çok şey için. Annesi Cliff’le tanıştığı günden beri, bu sevgi dolu ve düşünceli adama hayrandı.

“Bana son dedikoduları anlatın,” dedi, iki kadın işine devam ederken.

“Şey,” dedi, derinden iç çeken Teri, “£« *büyük* haber Nate Olsen’ın kasabaya geri dönmesi.”

Nate, Rachel’in flört ettiği genç donanma subayıydı. Arkadaşının üç -yoksa dört müydü?- yıldır Bruce Peyton adında bir dulla muğlak bir beraberliği vardı. Sonra hayatına bu denizci girmişti. Maryellen, Rachel’in sonunda hangisini tercih edeceğini merak ediyordu.

“Kes şunu!” diye haykırdı Rachel. “Nate’le öylesine flört ediyoruz, hepsi bu.”

Maryellen “öylesine” kısmından şüpheliydi ama sesini çıkarmadı.

“Peki ya Bruce?” diye sordu, Rachel’in Bruce’un kızı Jölene’le ne kadar yakın olduğunu biliyordu.

“Sadece arkadaşız.” Tahammülsüz bir tavırla sorulan geçiştirmeye çalışıyordu; ama Maryellen Rachel’in Bruce’a olan duygulannm düşündüğünden daha derin olduğunu hissetti.

“Anlamadığım ne biliyor musun?” dedi Teri, makasını maharetle kullanırken. “Rachel’in elinin altında *iki* adamı varken ben daha bir tanesine kanca

atamadım.”

“Bekârlar müzayedesinde pey sürmen gerekirdi,” diye dalga geçti Rachel, Nate’i “satın” aldığı yardım etkinliğini kastederek.

“O adamlar benim cüzdanım için fazla pahalıydı,” diye mırıldandı Teri, kesmeye devam ederken. Yere uzun saç tutamları düşüyordu.

Maryelleıvın saçlarını toplamak için eğildi. “Kanser hastalarına peruk yapmak için bunları bağışlamak ister misin?" diye sordu.

“Elbette!” İhtiyacı olan birine yardım etme fikri iyi gelmişti, özellikle kendisi bu kadar yardım alırken. “Bu harika bir fikir.”

Birkaç dakika sonra hafta sonu yerel hava raporunu almak üzere Teri televizyonu açtı. “Vay,” dedi, haberlerin sonunda ekranından önünden uzaklaşırken. “Seattle’da büyük bir satranç turnuvası düzenlenecekmiş.”

“Satranç sever misin?” diye sordu Maryellen.

Teri omuz silkti. “Pek bir fikrim yok. Dama gibi bir şey, değil mi?”

Rachel ve Maryellen bakıştılar.

“Şey, pek sayılmaz,” dedi Rachel. “Biraz daha karmaşık.” İki kadın, işleri bitince malzemelerini toplayıp gittiler, Katie ve Jon eve döndü, ikisi de yorgun görünüyordu. Maryellen’ı gören Jon dönüp bir daha baktı.

“Beğendin mi?” diye çekinerek soran Maryellen, elini başına götürdü, sonra görüntüsündeki bu değişikliğin nasıl olduğunu anlattı ve saçını kanser peruğu olarak bağışlamaktan duyduğu mutluluğu da ekledi.

Jon başıyla onayladı. “Bu harika,” dedi. “Ayrıca yeni görüntünü beğendim. Uzun saçlarını her zaman çok seviyorum ama bu... güzel. Güzel olmuş,” diye tekrarladı. “Sana yakışmış ve çok daha kullanışlı olduğunun farkındayım.” Kendisi de aynı fikirde olan Maryellen, onun bu tepkisine sevinmişti. Kucağına tırmanan Katie, başını annesinin omzuna yasladı ve birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldı. Maryellen, onu kanepede yanma yerleştirdi.

Jon’a günün nasıl geçtiğini sormadı. Bitkin duruşu bilmesi gereken her şeyi

açıkça anlatıyordu. Gün boyunca alışveriş, kütüphane ziyareti gibi ayak işleriyle uğraşmıştı. “Biraz benimle otur,” diye üsteledi doğrularak. “Yapmam gereken işler var.”

Maryellen, eliyle yanını işaret etti. “Jon,” diye fısıldadı. “Lütfen.”

Jon tereddüt etti. Maryellen, onun Katie uyurken çalışma ihtiyacıyla karısının yanında olma isteği arasında bocaladığının farkındaydı. Tebessümü galip gelmiş olmalı ki, Jon yanına çöktü ve kolunu omzuna doladı.

“Seni çok seviyorum,” dedi Maryellen.

Jon onun alnını öptü. “Ben de seni seviyorum.”

“Birkaç aya kadar hepsi bitecek.”

“Sonsuza kadar sürecek gibi geliyor,” diye mırıldandı Jon. “Gebeliğin son birkaç haftası... en zor kısım olacak. İşler yoluna girmeden önce, her şey daha beter olacak.”

Jon derin bir nefes alıp bıraktı. “Hallederiz.”

“Bence de.” Onun gözlerine bakmak için başını çevirdi. “Bugün üvey annen aradı,” dedi, giriş konuşması yapmaya gerek duymadan.

Jon gerildi ama bir şey söylemedi. Sonra sordu. “O mu aradı yoksa sen mi?”

“O aradı,” diye ikna etmeye çalıştı Maryellen ama so-rüya gücenmedi. “*C/ironide*[1] a abone olduklarından Deniz Feneri yangınından haberdar olmuşlar. Her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için aramış.”

Jon uzun süre cevap vermedi. “Yani çalışmadığımı biliyorlar?” dedi sonunda. “Demek istediğim, bir işyerinde?” “Biliyorlar,” dedi Maryellen. “Ona hamilelikle ilgili sıkıntılardan da söz ettim.”

Maryellen, onun bu durumdan hoşlanmadığının farkındaydı ama Jon bir şey söylemedi.

“Anlamanı istediğim şey, bunu yapmasını ondan ben istemedim.”

“Ne yapmasını?”

“Gelip yardım etmesini. Ellen ısrar etti. Onların torunları olduğunu ve yardıma ihtiyacımız olduğunu söyledi.” Jon bir şey söylememekte ısrar ediyordu.

“Bir şeyler söyle,” dedi Maryellen, onun tepkisinden korkarak. Her şeyin ötesinde, Jon’m öfkesini kaldıramazdı. Bu onu çok kırardı.

“Burada kalamazlar.”

Maryellen başıyla onayladı.

“Ben evdeyken çevremde onları görmek istemiyorum.” Maryellen’ı kucaklayan kol şimdi bütün ağırlığıyla omzuna çökmüştü.

“Bunu anlamalarını sağlayacağım.”

Jon içini çekti. “Bu durumdan hoşlanmıyorum ama senin, Katie’nin ve bebeğin hatırı için katlanacağını.” “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Maryellen.

“Değişen hiçbir şey yok Maryellen.”

“Biliyorum.” Başım Jon’m omzuna yasladı. Bir dakika sonra onun tekrar gevşediğini hissetti.

“Bunu adama sevgi yaptınyor, değil mi?”

“Hmm?” diye mırıldandı Maryellen.

“Sevdiğin insanlar hatırına yapmak istemediğin şeyler yapıyorsun. Asla yapmayacağını düşündüğün şeyler.”

Maryellen onun ne söylediğini anlıyordu. Jon, ailesinin yaptıklarından sonra onları bir daha hayatına sokmamaya yemin etmişti. Yine de, Ellen ve Joseph bu zorlu anlannda yardım etmek istedikleri için, en büyük yeminini bir kenara bırakıyor, Maryellen ve Katie’nin hatınna, onlann hayatının bir kıyısına girmesine izin veriyordu. Yüreğinde onları ba-ğışlamasa da, karısının ihtiyaçları yüzünden öfkesini bastırıyordu.

“Sevgi, karşımızdakini ön planda tutmamızı sağlıyor,” dedi Maryellen.

“Söylemek istediğin bu değil mi?” *Sevgi bu değil miydi?*

Dört

Justine, bir zamanlar Deniz Feneri olan yanmış enkaza bakarken zorlandı. Yapının büyük kısmı çökmüştü ve kömürleşmiş kalıntılar, körfezin parlak mavi fonunda felaket görüntüsü oluşturuyordu. Otoparktan itibaren sarı renkli olay yeri şeridi çekilmişti. Yangının üstünden iki hafta geçmesine rağmen, keskin yanık ahşap kokusu ve duman hâlâ hisseli-diyordu.

Seth yanındaydı ve sigorta eksperi Robert Beckman onlarla beraberdi. Bölgeyi birlikte gezerlerken notlar alıyordu. Neyse ki Leif kreşteydi. Justine, oğlunu elinden geldiğince bütün bunlardan uzak tutmaya çalışıyordu.

Önceki hafta yaşadığı panik atak onu sarsmıştı. Seth’e Warren’la karşılaştığından söz etmemişti. Bunun için bir sebep yoktu. Endişelenmesini gerektirecek bir şey olmasa da, diğer adamın yakınında olduğunu bilmek Seth’i üzerdi. Seth’e ve ailesine olan sevgisi kaya gibi sağlamdı. Warren

ona nazik davranmıştı ve bunun için minnettardı. Öğle yemeğinde kendisine eşlik etmesini istemiş ama Justine daveti geri çevirmişti ve o günden beri görüşmemişlerdi.

“İnceleme daha ne kadar sürecek?” diye sordu, sigortacıya ayak uyduran Seth.

Justine sessiz bir yakarışla elini onun koluna sardı. Seth hâlâ öfkeli ve sabırsızdı, bir an önce yoluna devam etmek istiyor ve her türlü gecikmeye içerliyordu. Restoranı yeniden inşa etmeyi konuşmaya başlamıştı bile; işini ve ailesini eski haline getirmek için sabırsızlanıyordu. Sabırsızdan öte, takıntılıydı. Her soru, her eksiklik onu çileden çıkarıyordu. Uyuya-mıyordu ve gerginlik, ruh sağlığını etkilemeye başlamıştı.

“Uzun sürüyor gibi göründüğünün farkındayım,” dedi Robert, sakinleştirici bir tonda, “fakat...”

“Çoktan iki haftayı geçti,” diye terslendi Seth. “Araştıracak hâlâ ne var?”

“Kocamı mazur görün Bay Beckman,” dedi Justine yavaşça. “Tahmin edeceğiniz gibi bu yangın bizim için büyük bir darbe oldu.”

“Kesinlikle anlıyorum,” dedi yaşlı adam. “Söylemeye çalıştığım, uzun sürüyormuş gibi göründüğünü biliyorum ama olabildiğince hızlı ve verimli çalıştığımızı temin ederim.” “Terslemek istememiştim.” Seth çaresizce omuz silkti. “Ne yazık ki işletmeyi açmadığımız her gün müşteri ve eleman kaybediyoruz.” O sabah, şef garsonlarının Tacoma’da bir iş bulduğunu duymuşlardı. Dion’un yeri kolay doldurulamayacaktı. Diğer personelin de başka işlere girmesi kaçınılmazdı. Ödeme almadan hiç kimse uzun süre dayanamazdı.

“Şirket bunun farkında ama itfaiye şefi bize haşan bütünüyle inceleme fırsatı vermeden hiçbir şey yapamayız ve bu bir ceza kovuşturması olduğu için daha fazla zaman alıyor.” Justine, incelemeyi hızlandırmak adına Seth’in defalarca itfaiye şefini aradığını biliyordu.

“Bir mimarla görüştüm,” diye söze girdi Seth ve Justine şaşkınlığını zorlukla saklayabildi. Bu konuda hiçbir bilgisi yoktu. “Tasarım projeleri üstünde konuştuk,” diye devam etti, “bir inşaat takvimi belirlemek istiyorum ve itfaiye şefi mülkü serbest bırakmadan bunu yapamam.”

“Şey, bir süre beklemek zorunda kalabilirsin.”

“Peki, ne zaman inşaata başlayabiliriz?” diye sordu Seth. Robert Beckman başını yavaşça iki yana salladı. “Yangın kundaklama gibi göründüğü için, şirket “sebep ve kaynak” müfettişi göndermek isteyecektir.” Duraksadı. “Bu, sizin yerel halkın yaptıklarına ek olacak.”

“Ne yapacak?” diye sordu Justine. “Demek istediğim, sizin müfettişiniz?”

“Öncelikli hedefi, kundaklamanın ön bulgularını teyit etmek olacak. Müfettişlerimiz alev biçimlerine bakarak yangının nereden başladığını tespit edebilir.”

“Bir kül yığınına bakarak kim, ne yapabilir?” Seth’in sesinde sabırsızlık vardı.

“Olay yerinden elde ettikleri bilgi şaşırtıcıdır. Yangının nerede başladığını tam olarak belirleyebilirler. Bazen döküntüleri eleyerek başka deliller de bulurlar. İncelemeler sonucu

kundakçıların düşünce ve tarzlarına ulaştıkları kesin vakalar var. Hatta hatırladığım bir olayda...”

“Bunların hepsi çok iyi, çok güzel ama mimara ne söyleyeceğim?” diye araya girdi Seth. Parmaklarını sinirle saçlarının arasından geçirdi.

Seth’in çoktan mimarla görüşmüş olması Justine’i dehşete düşürmüş ve bunu ne zaman yaptığını merak etmeye başlamıştı. Bir iki kere öğleden sonra dışarı çıkmış ama nerede ve kimle olduğunu söylememişti. Justine de onu sorgulamamı şti. İşin gerçeği, evden uzaklaştığı için memnun olmuştu; çünkü Seth yerinde duramıyor, odadan odaya volta atıyor, hiçbir işe odaklanamıyor, hatta birkaç dakikadan fazla kitap okuyamıyordu. Rahatlaması mümkün görünmüyordu.

“Poliçeniz bir yıllık gelir kaybını telafi edecek biçimde düzenlenmiş,” diye devam etti Robert Beckman, elindeki klasörden bir sayfayı çevirerek. “Eğer inşaat bu süreyi aşarsa uzatma isteyebilirsiniz.”

“Yani ne kadar erken başlarsak o kadar iyi olduğunu siz de kabul ediyorsunuz, değil mi?” diye sordu Seth. “Şirket adına *ve* bizim adımıza.”

Robert yine sakin bir cevap verdi ve daha fazla dinlemek istemeyen Justine, otoparkın körfeze bakan en uç noktasına doğru yürüdü. Kasvetli bu havada tuzlu bir koku taşıyan rüzgâr, keskin duman kokusunu bastırıyordu.

Körfezin kokusu onu daima rahatlatırdı. Huzuru içine çekti, küt küt atan kalbinin sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Seth ona danışmaya gerek duymadan sorunu kendi çözmeye karar

vemıiş ve bir mimarla görüşmüştü. Deniz Feneri düşüncesi ilk kez şekillenmeye başladığında Justine, projenin her aşamasında yer almıştı. Şimdi Seth onu dışlıyordu.

Yangın ve ardından yaşananlar tahmin edebileceğinden bile kötü olmuştu. Kocası, Justine’in tanımadığı ve hoşlanmadığı bir yabancıya dönüşmüştü. Kaçma, bavulunu toplayıp ortadan yok olma dürtüsü giderek güçleniyordu.

Warren ona Hood Canal’daki yazlık kulübesini kullanmayı önermişti. Orası son derece huzurluydu. Leif kumsalda yürümekten, keşif yapmaktan, sığ sulara batıp çıkmaktan büyük keyif alırdı. Küçük küreğiyle midye çıkarırken kahkahalarının rüzgâra karışmasını gözünde canlandırdı. Leif doğduğundan beri hiç ailece tatil

yapmamışlardı. Deniz Feneri her dakikalarını meşgul ediyordu. Restoranın ve gereklerinin yokluğunda, yaşamlarının nasıl bütünüyle ele geçirildiğini fark etmeye başlamıştı.

“Justine.” Seth arkasından gelip elini omzuna koydu. “Her şey yoluna girecek hayatım,” derken, ses tonu gönül alıcıydı.

“Biliyorum.” Yangın ve restoranın harap olması artık Justine’in öncelikli sorunu değildi. Onu endişelendiren, kocasının üstünde bıraktığı etkiydi.

“Son zamanlarda biraz huysuz olduğumun farkındayım.”

Justine gülümseyerek elini onun eline bastırdı. “Biraz huysuz” olduğunu söylemek gerçeğin yanında çok hafif kalıyordu.

“Her şey yoluna girecek,” dedi Seth bir kez daha. “Bunu

yapanın kim olduğunu bulur bulmaz.”

“Öyle mi?” diye sordu Justine ama anlaşılan Seth duymamıştı; çünkü cevap vermedi.

Justine başını eğip yanağını Seth’in eline yasladı. “Baştan yapmaktan söz etmeye başladın bile,” diye mırıldandı. “Elbette. Bir an önce başlamak istiyorum. Ya sen?” Justine omuz silkti. “Artık bilmiyorum.”

“Ne demek artık bilmiyorum?” Seth güldü, onun şaka yaptığını düşünüyor olmalıydı. “Biz restoran işindeyiz. Hayatımızı böyle kazanıyoruz. Yeniden yapmazsak, gelirimiz olmaz.” “Evet ama...”

Kocası bir an sessiz kaldı. “Tekrar balıkçılığa dönemem Justine.”

Profesyonel balıkçılık zor ve tehlikeliydi, Seth’in bu işi tamamen bırakması konusunda anlaşmışlar, babası da bu kararda Seth’i desteklemişti.

“Balık tutmanı istemiyorum,” dedi, kollarını onun beline dolayabilmek için döndü. “Sadece, artık restoran sahibi olmak istediğimden emin değilim.”

Seth Justine’in omuzlarını kavradı, parmakları etine batıyordu. “Ciddi *olamazsın*. Ne dediğinin farkında değilsin.” “Ben... ben ciddiyim,” diye araya

girdi Justine. “En azından öyle olduğumu sanıyorum. Gözümüzü karartıp bu işe dalarken neyle karşılaşacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Bir restoran sahibi olmanın bizden alıp götürecekleri konusunda tamamen bilgisizdik.”

İstatistiklere göre yeni açılan on işyerinden sekizi batıyordu ve restoranlar başı çekiyordu. Kendilerinin başarılı olma sebebi koşulsuz güç birliği yapmaları ve bir ölçüye kadar şanstı.

“Birkaç hata yaptık,” dedi Seth, sonra alaycı bir tebessümle devam etti, “tamam, başlangıçta *pek çok* hata yaptık ama çabuk öğrendik ve uzun bir yol kat ettik.”

“Aile olarak nadiren birlikte zaman geçiriyoruz.” Justine’i en çok rahatsız eden şey buydu.

Seth bu konuda bir yorum yapmadı.

“Bütün gün ve bütün gece restorandaydın. Ben de öyle.” Justine, kocası hâlâ bu kadar üzgünken kendi endişelerini dile getirmek için çok uygun bir zaman olmadığını düşündü. “Orada olmak *zorundaydım*. Bunu biliyorsun.”

“Bütün bunlar için seni suçlamıyorum,” diyen Justine onun anlamlı mavi gözlerine baktı. Kaşlarını çatmıştı ve Justine bakışlarındaki acıyı ve şaşkınlığı okuyabiliyordu.

“İyi bir eş olmadığımı mı söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu.

“Yo! Asla böyle bir şey demedim. Seni seviyorum, sen de beni seviyorsun. Bu konuda asla şüphem olamaz.” Sonra, istemeyerek de olsa, devam etti. “Korkuyorum Seth.” “Korkmak mı? Neden korkuyorsun?”

“Emin değilim. Geçen hafta bir panik atak yaşadım. Önce ne olduğunu anlamadım. Yeterince hava alamadığımı ve bayılacağımı hissettim.”

Seth’in gözleri endişeyle karardı. “Ne zaman? Neden daha önce söylemedin?”

“Nasıl söyleyebilirdim? Son derece huzursuz ve öfkelisin. Endişelerini artırmak istemedim.”

Seth, kollarını Justine’e dolayıp onu kendine çekti. “Özür dilerim aşkım. Çok üzgünüm.”

“Ben de öyle. Her şey için.”

Seth başını kaldırdı. “Senin özür dilemeni gerektiren ne var ki?”

“Çünkü saatlerce dışarda olduğun o günlere geri dönebileceğimi sanmıyorum. Gerçekte benim de bütün gün restoranda olduğum günlere. Oğlumun bütün akşamlarını bebek bakıcılarıyla geçirmesini istemiyorum. Sürekli yaşadığım para ve maaş ödemeleri dengesi stresine geri dönmek istemiyorum. Hep sıkıntıydı, değil mi?” Endişelerini bir kez dile getirmeye başladıktan sonra duramayacak gibi görünüyordu. “Planımız kesinlikle bu değildi, unuttun mu? Ben defterleri tutacak ve arada bir yardımcı olmaya gelecektim ama arada bir her güne dönüştü. Leif’i yabancılar büyütüyor ve sen giderek bize daha az zaman ayırıyorsun.”

Seth kaşlarım çattı. “Bunları daha önce hiç söylememiştin.” “Çünkü seni nadiren görüyordum ve gördüğümde genellikle restoranda oluyordun, ikinci bir çocuk istiyorduk ve sürekli erteliyorduk.”

“Fakat...”

“İşin gerçeği, aile olmaya hiç vakit bulamadığımız için,. ikinci bir bebek anlamsızdı.” Justine gözlerini ona dikti. “Ne düşündüğünü biliyorum.”

“Bundan şüpheliyim.”

“Bunca emeğin boşa gitmesine izin vermek istemiyorsun. Son beş yılını köle gibi çalışarak bir moloz yığını uğruna feda etmedin.”

Bu gözlem onun için sürpriz olmuş gibi Seth şaşkınlıkla Justine’e baktı.

“İkimizin de neyin önemli olduğuna karar vermemiz gerekiyor,” diyen Justine güçlükle konuşuyordu. “Günde on üç-on dört saat boyunca çalışmanın bize, oğlumuza ve evliliğimize yaptıklarına değer mi?”

“Evet,” dedi Seth, hiç tereddüt etmeden. “Abartıyorsun Justine. O kadar kötü değil.”

“Kabul ediyorum ama bana göre kötü, iyiye göre daha ağır basıyor. Bu fedakârlığa değdiğinden artık emin değilim. Seni çok seviyorum,” diye fısıldarken, ellerini yüzüne kapatarak gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

“Kocamı geri istiyorum, evlendiğim adamı. Sevebileceğimi ve sevilebileceğimi bana ispatlayan adamı. Bir zamanlar paylaştığımız şeyi tekrar bulmak istiyorum ve çok geç kalmış olmaktan korkuyorum.” Seth, onu kendine çekip sımsıkı sarıldı. Justine onun titrediğini fark etti, Seth bir süre konuşmadı.

“Böyle hissettiğini bilmiyordum,” dedi sonunda. “Yangına kadar kendim de bilmiyordum,” diye itiraf etti Justine.

“Ne istiyorsun?”

“Bu benim için de muamma,” dedi titrek bir kahkahayla. “Sanırım Deniz Feneri’ni yeniden inşa edip etmemek konusunda ikimizin de iyice düşünmesini istiyorum.”

Seth’in birden gerilmesinden, bu konuyu dikkate almak yerine inşaat projesine devam etmeyi tercih ettiğini tahmin edebiliyordu. Justine söylediklerinden herhangi birinin ona ulaşıp ulaşmadığını merak ederek yutkundu.

“Herhangi bir söz vermiyorum,” dedi Seth.

“Ama konuşabiliriz?” diye sordu Justine.

“Tamam,” diye kabul etti kocası. “Konuşabiliriz.”

Cecilia, *Cedar Cove Chronicle'm* ilanlar sayfasındaki kiralık evler listesini bir kez daha gözden geçirdi. Diğer denizci aileler, Cecilia’nın da maaşını katmadan orta sınıf bir mahallede ev kiralayabilmenin neredeyse imkânsız olduğu konusunda onları uyarmışlardı. Cecilia ve lan bunu yapmak istemiyordu. Eğer aylık gelirlerinin çoğu kiraya gidecek olursa satın alabilecek parayı asla biriktiremezlerdi. Kendilerine ait bir ev istiyorlardı, özellikle Aaron doğduktan sonra.

“Ev, Gül Ağacı Sokağı, 204 numarada,” dedi Cecilia, lan arabayı kullanırken. Arka koltuktaki taşıyıcısında mışıl mışıl uyuyan Aaron’ı kontrol etmek için geri döndü.

“Fazla ümitlenme,” diye uyardı lan.

“Artık çok geç.” Cecilia bunun gerçekleşmesini deli gibi istiyordu. Annesi ile babası, Cecilia küçükken boşanmış ve o günden sonra annesiyle apartman

dairelerinde yaşamıştı. Hayatı boyunca bahçesi, avlusu ve gerçek komşuları olan

büyük bir evin hayalini kurmuştu. lan zaten öyle bir evde büyüdüğü için Cecilia'nın ne hissettiğini anlaması zordu, o yüzden bütçeleri bir ev almaya uygun oluncaya kadar beklemeyi tercih ediyordu.

Cecilia uygun bulduğu pek çok yere telefon açmıştı, Gül Ağacı Sokağı'nda olan evi Cedar Cove Emlak Danışmanlık'tan Judy Flint temsil ediyordu ve onlarla evde buluşacaktı.

lan, Gül Ağacı Sokağı'na sapar sapmaz Cecilia o bölgeyi sevdi. Sokak boyunca dizili olan karağaçlar çoktan yaprak vermişti ve neredeyse bütün evlerin önü laleler ve nergislerle kaplıydı. Burası, çocukların sokakta bisiklete bindiği ve kaldırımda ip atlayıp akranlarıyla çeşitli oyunlar oynadığı türden bir muhitti. Beyaz bir bahçe çiti gördüğünde soluğunu tuttu ve evin numarasının 204 olması için dua etti. Öyleydi.

"Aman tanrım lan, şuna *baki*" diye haykırdı, heyecandan nefesi kesilerek. "Mükemmel." Aslında hayal ettiğinden bile güzeldi. Ön verandasının üstünde sundurma olan, iki katlı beyaz bir evdi. Eski bir ev olduğu çok açıktı ama bu Cecilia'yı rahatsız edeceğine evi daha cazip kılmış, özellikle geniş ön verandaya ve tuğla kolonlara bayılmıştı.

"Fena değil, sanırım," dedi lan, arabayı kaldırımın kenarına çekerken.

Cecilia neşeyle onun koluna vurdu. "Sen de beğendin." "Öyle." lan omuz silkti. "Güzel bir aile evine benziyor." Arabayı park eder etmez Cecilia kemerini çözüp dışarı fırladı. Komisyoncu Judy Flint, onları ön kapıda bekliyordu

ve teminat verilirse daha sonra ev sahipleri de gelecekti. Bu biraz alışılmışın dışındaydı ama ev sahipleri muhtemel kiracılarla tanışmak istiyorlardı.

lan arka koltuktan bebek taşıyıcısını çıkardı ve uyuklayan Aaron'la birlikte ön verandaya geldi.

"Ne kadar sevimlisin," dedi Judy, bebeğe gülümseyerek. "Bakıyorum dakiksiniz." Cecilia ve Ian'e hitap ederken sesi dostça çıkıyor ve hâlâ Aaron'a gülümsüyordu.

Cecilia bir saat öncesinden hazırlanmış ve beklemenin sonu gelmeyecek

sanmıştı.

“Galiba karım evi görmeden tutmaya hazır ama ben bir tur atmak isterim,” dedi lan, Cecilia’yla dalga geçerek.

“İçeri gelin,” diyen Judy, girmeleri için tel kapıyı açarak tuttu.

Cecilia etrafına bakarak içeri girdi. Mobilyasız haliyle bile, salonun tuğla şömine, cilalı meşe zemin ve bembeyaz duvarlardan kaynaklanan bir sıcaklığı vardı. Kendi eşyalarıyla dolduğunda, buranın nasıl olacağını tahmin edebiliyordu.

lan mutfaktan seslendiğinde Cecilia hâlâ salonu inceliyordu.

“Burası biraz küçük.”

“Hemen geliyorum,” diye karşılık verdi Cecilia. İki yanına gömme kitaplık yerleştirilmiş şömineyi inceliyordu. Burası sallanan koltuğunda Aaron’ı emzirebileceği, okuyabileceği, hayal kurabileceği harika bir yerdi.

lan salona geri döndü. “Unutma, burası baktığımız ilk ev. Daha yeni başladık. Listemizde daha bir sürü kiralık ev var.”

“Unutmam,” diye söz verdi Cecilia ama kararını vermişti. Burasıydı. Artık yapması gereken tek şey kocasını ikna etmekti. Oyalanacak olurlarsa evi başkası tutabilirdi.

lan gözden kayboldu, birkaç dakika sonra Cecilia onun seslendiğini duydu, “Ben garaja bakmaya gidiyorum.” Anlaşılan zemin katı çoktan bitirmişti, oysa Cecilia daha salonun ötesine bile geçememişti.

Her ayrıntıyı hafızasına kazıyan Cecilia mutfağa yöneldi. lan haklıydı; alan küçüktü ama kullanışlıydı. Arka kapıda bir köpek girişi olduğunu gördü. Belki bir gün köpekleri olacağını hayal etti. Mutfağın dışındaki küçük bir çamaşır odasından koridora çıkılıyordu. Koridoru izleyip iki odadan büyük olanın önüne geldi. Pastel sarıya boyanmış ebeveyn yatak odası tertemiz ve hayat dolu görünüyordu. Gömme dolap da küçük ama kullanışlıydı.

“Üst katta iki yatak odası daha var,” dedi komisyoncu Judy. “Toplam dört oda.”

“Dört oda,” diye tekrarladı Cecilia. Kendini malikânede gibi hissediyordu.

“Bodrum katı kaba haliyle duruyor.”

“Bodrum katı mı var?”

“Ev sahibi sadece ardiye olarak kullanmış.” lan hızla eve girdi ve Cecilia ona baktığı anda keyfinin yerinde olduğunu anladı. “Garaj muhteşem! Gelip görmek ister misin?”

“Elbette.” Ceilia ve Judy bakışıp gülümsediler. Cecilia lan’in arkasından müstakil garaja doğru ilerledi. Onlara eşlik

eden Judy bazı ayrıntılarla ilgili bilgi verdi. Ian’in arabası üstünde çalışabileceği çok geniş bir alan dışında, yeterince büyük bir depolama alanı vardı.

“Burasının baktığımız ilk ev olduğunu hatırlatmak isterim,” diye dalga geçti Cecilia, Ian’in kendi sözleriyle. “O yüzden fazla heyecanlanma.”

“Sizin fiyat aralığınızda sunabileceğim en iyi ev bu,” diye araya girdi Judy.

Ian’in bakışları Cecilia’ya kilitlendi. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bu fırsatı kaçırmanın aptallık olacağını düşünüyorum.” lan, Cecilia’nın elini tutup hafifçe sıktı.

“Ev sahiplerini aramamı ister misiniz?” diye sordu Judy Flint.

lan başıyla coşkulu bir onay verdi.

Komisyoncu dışarı çıktı; Cecilia, onun ceptelefonunu çıkarmasını izledi.

“Her şey umduğum gibi,” diye fısıldadı Cecilia. “Her şey.” “Üçümüz için dört oda çok fazla.”

“Başka bebekler de olacak,” dedi Cecilia. “Odaları çok geçmeden doldururuz.”

Ian’in havayla kalkan kaşları Cecilia’yı güldürdü.

O kadar mutluydu ki içi içine sığmıyordu ve lan’in da en az kendisi kadar keyifli olduğunu görebiliyordu.

Tam lan’in onu öpeceğini düşündüğü anda komisyoncu içeri girdi. “Evin sahipleri kasabada ve on dakika içinde burada olacaklar.”

Cecilia ve lan, üst kattaki odaları ve evin geri kalan kısmını incelerken Cecilia ön tarafa park eden bir arabayı fark etti. İçinden geniş kenarlı kovboy şapkası ve çizmeleri olan yaşlıca bir beyefendi ile orta yaşlı bir kadın indi ve eve doğru yürümeye başladılar.

Judy Flint ön kapıyı açıp onlara Grace ve Cliff Har-ding’i takdim etti. Cecilia mahcup bir biçimde çifte gülümsedi. Aaron huysuzlanmaya başlayınca onu taşıyıcısından alıp omzuna yasladı.

“Ev sahiplerinin muhtemel kiracılarla tanışmak istemesinin alışılmış bir durum olmadığını biliyorum,” dedi Grace.

“Sorun değil,” diye karşılık verdi Cecilia. Grace’i kütüphaneden hatırlıyordu. Kendi bilgisayarı olmadan önce, lan her denize açıldığında kütüphanedeki bilgisayarlardan birini kullanmak için çok sayıda ziyaretler yapardı. O dönemden Grace’in ne kadar dost canlısı ve yardımsever olduğunu hatırlıyordu. “Evinizi çok sevdik ve ona çok iyi bakacağız.”

Yaşlı beyefendi, kolunu eşinin omzuna sardı. “Grace, ailesiyle otuz yıldan fazla bu evde yaşadı ve evinin iyi ellerde olduğundan emin olmak istiyor.”

“Öyle olacak,” diye söz verdi Cecilia. Grace’in neden evini kiralamak isteyenlerle görüşmek istediğini anlayabiliyordu. Hayatının büyük bir bölümünü geçirdiği evi yabancılara bırakmak zor olmalıydı. Yine de neden otuz yıllık evinden çıktığını anlamakta güçlük çekiyordu. Cliff Harding onun üstüne titriyordu. Bunu Grace’e dokunuş biçiminde, ona bakışlarında görebiliyordu.

“Donanmada mısınız?” diye Ian’e sordu Cliff. lan başıyla onayladı. “Evet efendim.”

“Bu durumda tayin olabilirsiniz,” dedi Grace, kocasına bakarak. Biraz tedirgin görünüyordu.

“Olabilir.” Cedar Cove’u terk etmek Cecilia’yı çok üzerdi ama lan’in atandığı her yere giderdi.

“Bayan Harding, bir yıllık kirayı peşin almak istiyor,” diye açıkladı Judy

Harding.

lan duraksadı. “Bu sorun olabilir,” dedi. *“John F. Reynolds'* ın San Diego’ya nakledileceği hakkında söylentiler var. Aslı olmayabilir ama yine de, mümkün.” lan bu konudan daha önce söz etmiş ve Cecilia bu söylentilerin doğru olmamasını içtenlikle dilemişti.

“Satın alma taahhütlü kiralama düşünür müsünüz?” diye sordu. Bunu önce Ian’le konuşması gerekirdi ve keşke öyle yapsaydım diye içinden geçirdi ama bu bir *seçenek* söz konusuysa bunu bilmek istiyordu.

Grace tekrar kocasına baktı. “Ben... ben bilmiyorum. Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var.”

“Elbette... zaten lan ve ben bu kadar büyük bir evin bedelini karşılayabileceğimizden bile emin değiliz.”

“Bütün bunları sonra konuşuruz,” dedi lan, eliyle çevreyi işaret ederek. “Eşimin dediği gibi, evinize en az sizin kadar özen gösteririz,” dedi Grace’e, “ama bir yıllık peşinat bizi aşar.”

Grace’in cevabını beklerken Cecilia nefesini tuttu.

Kısa bir tereddütten sonra Cliff Harding omuz silkti, karan Grace’e bıraktığı belliydi.

Ne diyeceğini bilmeyen Cecilia sordu, “Bahçede ekilecek yer var mı?”

“Elbette, her zaman ekili bir bahçem oldu: güller, soğanlı çiçekler ve çok yıllık bitkiler. Pek çok şey ekili ama kesinlikle daha fazlası için de yer var. Ayrıca arka bahçe bütün ikindi güneşini alır.”

“Hep bir bahçem olsun isterdim,” diye itiraf etti Cecilia. Hafifçe Aaron’m sıvazlamaya başladı ve bebek çok geçmeden keyifli bir uykuya daldı.

Judy içerde beklerken, dördü birlikte evin çevresini dolaştılar. lan ve Bay Harding derin bir sohbete dalmıştı, Ceci-lia’nm da Grace’e soracak soruları vardı.

“Umarım peşinatsız kiralamayı kabul edersiniz,” dedi Cecilia sonunda.

Grace kocasına gülümseyip başıyla onayladı. “Evimi sizin gibi bir ailenin kiralamasını diliyordum. Burası aile için uygun bir muhit ve siz çok iyi uyum sağlayacaksınız.”

Bir an, Cecilia ağlayacağını sandı. “İkinize de çok teşekkür ederim.”

“Hop,” dedi Bay Harding, ellerini havaya kaldırarak. “Bu tamamen Grace’in karan.”

Judy Flint onlara katıldı. “Evrak işlerini hemen hallederim,” dedi. “Bu akşam bana bir çek yazmaya hazır mısınız?” “Kesinlikle hazırım.” lan, arka cebinden çek defterini çıkardı.

“Ne zaman taşınabiliriz?” diye soran Cecilia, sesindeki

heyecanı bastırmakta güçlük çekiyordu.

Emlak komisyoncusu, tebessüm eden Grace’e döndü. “Bildiğim kadarıyla, evrak imzalanır imzalanmaz, benden size izin.”

“Teşekkürler,” dedi Cecilia defalarca. “Çok teşekkürler.” Gülümsemesine engel olamıyordu.

- Altı
- On Dört
  - Yirmi İki
  - Yirmi Dokuz
    - Otuz Beş
      - Kırk Üç

Altı

Linnette McAfee bütün hafta boyunca Cal'le birlikte geçireceği hafta sonunu iple çekmişti. Cedar Cove Sağlık Ocağı'nda asistan hekim olarak çalıştığı için boş günleri vardiyasına bağlı olarak değişiyordu. Neyse ki, Cliff Harding'in yanında çalışan Cal, programını ona göre ayarlayabilirdi. Cliff bu kadar anlayışlı bir patron olmasaydı, Linnette ve Cal asla baş başa kalma fırsatı bulamayabilirlerdi.

Linnette'in annesi Corrie, hayvan barınağı yararına düzenlenen Köpek ve Bekâr Erkek Müzayedesi'nde Linnette için Cal Washbum'ü ve onun yanında, erkek kardeşi Mack için bir Avustralya çoban köpeği satın almıştı. Her iki armağan şaşırtıcı biçimde yerini bulmuştu. Lucky, erkek kardeşinin en yakın dostu olmuş, Linnette'se iyiden iyiye Cal'e âşık olmuştu.

Cal Washburn hakkında Linnette'in bildiği tek şey, at terbiyecisi olması ve hafif kekeleyerek konuşmasıydı ve L innette o sıralar kafayı Dr. Chad Timmons'a takmıştı. Ne yazık

ki, bütün çabalarına rağmen Linnette, onun ilgisini çekmeyi başaramamıştı.

Annesi, Cal'le çıkması için sürekli baskı yapıyordu ve Linnette sonunda teslim olmuş, işin ilginç yanı, çok eğlen-mişti. İkinci buluşmalarında Cal onu öpmüş ve Linnette daha da şaşırmıştı. Onunla vakit geçirmekten ve öpücüklerinden bu kadar hoşlanacağını hiç tahmin etmiyordu.

Böylece flört etmeye başladılar. *Flört* eski moda bir sözcük olmasına karşın Linnette'e uyuyordu, çünkü kendisini eski kafalı bir kadın olarak görüyordu. Cal de onun bu tarzından hoşnut gibiydi. İlişkileri yavaş ilerliyordu ve Linnette bunun *birazcık* sinir bozucu olduğunu düşünse de, sonuçta ikisi de bu tür insanlardı. Cal kekemeliği yüzünden çok utangaç biriydi, Linnette'in karşısında bile.

Linnette, arabasıyla Cedar Cove'un yaklaşık yirmi dakika güneyinde yer alan Olalla'daki Cliff Harding'in at çiftliğine girdiğinde Cal onu bekliyordu. Linnette'i karşılayan içten tebessümü onu da gülümsetti. Birbirlerine olan duyguları karşısında heyecanlanıyor ama aynı zamanda aralarındaki fiziksel çekim biraz gözünü korkutuyordu. Yirmili yaşlarının başında kendini tıbbi çalışmalara o kadar kaptırmıştı ki, hiç ciddi bir ilişkisi olmamıştı. Cal ilkti.

“Selam,” dedi Linnette arabasından inerken. Cal uzun boylu ve zayıftı, koyu mavi gözleri vardı. O kadar derin bir renkti ki, Linnette daha önce daha mavi bir göz görmediğine yemin edebilirdi.

“Se-selam. Merhaba.” Cal’in onu görmekten ne kadar

mutlu olduğunu anlatması için daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Ağzını açmasa bile Linnette onun duygularını anlayabiliyordu. Daha kendini toparlayamadan Cal, kolunu beline dolayıp onu kendine doğru çekti ve kimsenin seyretmediğinden emin olunca Linnette’in aklını başından alan bir coşkuyla öptü.

Öpüşmeleri bittiğinde Linnette, alnını onun göğsüne yaslayıp derin bir nefes aldı. “Beni özledin, değil mi?” “Be-ben e-evet.”

“Cal,” dedi Linnette. Öpüşmelerinin üstünde yarattığı etki yüzünden önce genzini temizlemek zorunda kaldı. “Cal,” dedi birkez daha. “Mesajını aldım ve bir piknik sepeti hazırladım. Senin akimda ne vardı?”

“Gö-görürsün.” Cal onun elini tuttu ve eyerlenip hazırlanmış iki atm bulunduğu ahıra soktu.

Linnette tereddüt etti. “Şey... Sana daha önce hiç ata binmediğimi söylemiş miydim?”

“Evet. E-ndişelenme.”

“Ama endişeleniyorum,” diye itiraz etti Linnette. “Tamam, daha önce at *sürmüştüm.* Şimdi hatırlıyorum. Beş yaşımdayken, babam Puyallup Panayırı’nda bir midilliye binmeme izin vermişti. O kadar korkmuştum ki, babam da atla beraber yanımda yürümek zorunda kalmıştı.”

Cal kıkırdadı. “Her şey yo-yolunda. Seba,” -eliyle kahverengi atı işaret etti- “yaşlı bir kısraktır. Ço-çok naziktir.” “Emin misin?” Cal’in seçtiği atlar Linnette’in söz ettiği midilliden çok daha iriydi. Korkusunu yansıtıyor olmalı ki.

kısrak çaktırmadan onu süzdü ve sırtına bindiği anda pişman olacağını söylemek ister gibi kişnedi.

“Eminim,” diye garanti verdi Cal.

Linnette, Cal’in romantik bir oyun hazırladığının farkındaydı ve korkaklığı yüzünden her şeyi berbat etmek üzereydi. Zaman kazanmak amacıyla yavaşça arabasına doğru ilerleyip koltuktan iki yemek sepeti çıkardı.

Cal, onunla birlikte yürüyüp elini ensesine koydu. “Ko-korkma.”

“Korkmak mı? Korkmuyorum,” diye yalan söyledi. İyi rol yaptığını düşünüyordu.

Cal ona inanmış gibiydi veya o da iyi rol yapıyordu.

“Yani Seba benim mi?” diye sordu, elindeki sepeti daha iri olan atm eyerine yerleştirirken.

“Evet.” Cal başıyla kısrağı işaret etti. “De-dediğim gibi, Se-seba naziktir.”

“Demek nazik. Güzel,” diye mırıldanan Linnette kısrağın çevresini dolanıp kendisini daha iyi görmesi için önünde durdu. Seba bir iki kez başını yukarı aşağı salladı, anlaşılan Linnette’in oradaki varlığını onaylıyordu. Belki Cal, Seba’ya Linnette konusunda kefil olmuştu. Kararsızca elini kaldırıp kısrağın kara burnunu okşadı.

Cal’in yardımıyla eyerin üstüne çıktı. Yerleşir yerleşmez, Cal atm üzengilerini ayarladı ve dizginleri Linnette’in eline tutuşturdu. Linette yerden o kadar yüksekteydi ki, kendini son derece savunmasız hissediyordu. Bu atın üstünden düşmek ciddi yaralanmalara sebep olabilirdi. Yine de, ne

kadar korktuğunu Cal’e söylemeye cesaret edemiyordu.

Cal, ona rahat olup olmadığını sordu, Linnette başıyla onaylayınca kestane rengi bir beygir olan kendi atına bindi ve devasa ahırdan dışarı doğru yöneldi. Linnette’in herhangi bir yönlendirme yapmasına gerek kalmadan, Seba uysalca Cal’in atı Webster’ı izledi.

Henüz öğle vakti bile değildi ama güneş yükselmişti ve güzel bir hava vaat ediyordu. Cal ona birkaç temel açıklamada bulunmuştu ama yine de başlangıçta at binmek çok tuhaf geldi. Gevşeyinceye kadar, her zıplayışta dişleri birbirine çarpıyordu. Cal atları yavaş ve sakin yürütmeye özen gösteriyordu. Linnette, başını kaldıracak cesareti bulduğunda arzuyla onu süzdü. Eyerin üstünde son derece doğal, son derece yakışıklı görünüyordu. Sonra Cliff’in onun hakkında

söylediklerini hatırladı: Cal doğuştan biniciydi.

“Gloria?” Cal, kendi kısaltma yöntemiyle kısa süre önce tanıştığı ablasını soruyordu. Linnette’in annesi ile babası üniversitede birbirlerine âşık olmuşlardı ve Gloria’ya hamile kaldığında annesi hâlâ ergen bir genç kızdı. Sonra babasıyla aralan bozulmuş, korkan ve gururu kınlan Corrie, ailesinin yanına dönmüştü. Aylar sonra bir kız doğurmuş ve sonra onu evlatlık vermişti. Doğumun ardından Corrie, üniversiteye geri dönmüş, bebekten habersiz olan Roy onun peşinden koşmuş ve tekrar bir araya gelmişlerdi. Ancak nişanlandıklannda Corrie, Roy’a ondan bir bebek dünyaya getirdiğini söylemişti. Bu konudan bir daha asla söz etmeyeceklerine yemin etmişler ve bunu başarmışlardı; ta ki Gloria, onlann izini buluncaya kadar.

Bir ablasının olduğunu öğrenmenin şok etkisi yarattığını söylemeye gerek yoktu. Linnette şaşkındı, afallamış, serseme dönmüştü. Aynı zamanda çok heyecanlanmıştı. Her zaman bir kız kardeşi olsun istemiş ve hiç bilmeden, onunla aynı apartmanda yaşayan ve iyi arkadaşı olan kadının ablası olduğunu öğrenivemıişti. Aralarındaki bağ ise giderek daha da güçleniyordu.

“Gloria muhteşem biri,” dedi Linnette, Cal’e. “Pazartesi iş çıkışı birlikte yemeğe gittik. Paskalya’da bütün aile bir araya gelecek ve Gloria da bize katılacak.” Linnette, bunun aile için gerçek bir sınav olduğunun farkındaydı ama annesinin ve babasının Gloria’yı sevdiğini ve çoktan aralarına kabul ettiklerini biliyordu.

Yine de, aynı şey olmadığını Gloria kadar kendisi de biliyordu. Gloria’yı evlat edinenler, uçak kazasında ölmüştü ve geride kimsesi kalmamıştı. Biyolojik ailesini araştırmasının tek sebebi buydu. Roy ve Corrie, kaybettikleri zamanı telafi etmek ve arayı kapatmak için ellerinden geleni yapıyor, kendilerinin ve Gloria’nın geçmişiyle ilgili sık sık bilgi paylaşımında bulunuyorlardı.

Linnette konuşurken Cal ilgiyle onu dinliyordu.

“Onu sevmediğimizden ya da istemediğimizden değil,” diye açıklamaya devam etti Linnette. “Öyle olmadığını biliyorsun. Sahip olmadığımız şey, ortak bir geçmiş. Onu seven, bakan ve büyüten başka annesi ve babası vardı; gerçek ailesi,

gerçek ebeveyni onlardı.” Bununla beraber, Gloria dahil herkes büyük çaba gösteriyordu. Önümüzdeki Paskalya, birlikte geçirecekleri ilk bayram olacaktı.

Ormandan çıkarken atlar tek sıra halinde tırısa kalkmıştı. Linnette dar bir patikada CaPi izliyor ve bu durum konuşmayı güçleştiriyordu. Köknar ağaçlarının kokusu ve okyanusun nemi sabah havasına sinmişti.

Konuşmaya devam edememek Linnette'in işine geldi. Cal'le görüşmek istediği önemli bir şey vardı ve konuyu nasıl açacağını düşünmesi gerekiyordu. Kekemeliği üstüne uzun süredir kafa yoruyor ve bir konuşma terapisiyle ilgili yaptığı araştırmadan ona söz etmek istiyordu. Yine de, onu olduğu gibi sevdiğine Cal'i ikna etmesi gerekliydi.

Yaklaşık on dakika sonra ormandan çıkıp sahile yöneldiler. Küçük dalgalar çakıltaşlı sahile vuruyordu; sular yükselmişti ve güneş ışığı üstlerinde parlıyordu.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Linnette. Bu bakir kumsal başını döndürmüştü. Uflıkta, tepesi karla kaplı Rainier Dağı yükseliyordu. Puget Sound zümrüt bir battaniye gibi önüne serilmişti, Vashon Adası ise neredeyse yüzebileceği kadar yakın görünüyordu.

"Be-beğendin mi?" diye sordu Cal. Mavi gözleri ışıl ışıldı.

"Hem de çok."

Atından inen Cal, Linnette'in de inmesine yardım etti. İki atı otlamaları için serbest bırakıp kumsala bir battaniye

serdiler ve yemeklerini çıkardılar, sürüklenmiş bir kütüğe yaslanarak yan yana oturdular.

Muhtemelen bu en romantik buluşmalarıydı. Yemekleri bittiğinde, sessizce manzaranın güzelliğini içlerine çektiler. Cal, kolunu ona dolamıştı ve zaman zaman dudaklarına yumuşak, nazik öpücükler konduruyordu.

Linnette, söylemek istediği şeyi düşününce birden cesaretini kaybetti. Yaşadıkları anın dinginliğini bozacak bir söz sarf etmekten korkuyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi dakikalar sonra. "Daha önce hiç sormadığım bir şey."

"Ta-tamam."

“Hayatın boyunca kekeliyor muydun?”

Korktuğu gibi, Cal gerildi.

“Cal,” dedi çevresinde dönerek. Cal’in önünde diz çöküp yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Sormamın bir sebebi var. Lütfen gücenme.”

Ona ne kadar güvenebileceğini tartmak ister gibi, Cal’in bakışları Linette’inkilere kilitlendi. Linnette sakınmadı, gözlerini kaçırmadan ve bütün aşkının yansımasını dileyerek onun gözlerinin içine baktı.

“Her zaman,” dedi Cal. “Bü-bütün ha-hayatım boyunca.” Linnette, onu bir dizi öpücükle ödüllendirdi. “Öpüşürken ya da sevişirken kekelemediğini biliyor musun?”

Cal hafifçe kaşlarını çattı. “Öyle mi?”

“Öyle. Hayvanlarla konuşurken de kekelemiyorsun.” Linnette bunu çok daha önce keşfetmiş ve çok şaşırmıştı. Cal, ona inanmak konusunda yine kararsızdı.

“Daha önce bir konuşma terapistiyle görüştün mü?” Cal’in karşı koyan gözleri kısıldı ve bakışları uzaklara daldı. “Ha-hayır.”

Linnette, gözlerini kaçıramasm diye onun yüzünü tekrar kendine çevirdi. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Derin bir nefes aldı. “Burada, Kitsap’ta mükemmel bir terapist var.” Bölgedeki terapistleri araştırmış ve referanslarını incelemişti. “Se-se-sen be-benim gi-gitmemi mi i-is-tiyorsun?”

“Bu tamamen sana kalmış,” diyen Linnette, gerginliğine bağlı olarak kekelemesinin arttığını fark etmemiş gibi yaptı. Sahildeki taşlar dizlerini acıtıyordu ama yerini değiştirmedi. “Sadece, eğer *sen* istiyorsan, bu konuda çözüm olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Özellikle *sen* diye vurgulamıştı. Bu tamamen Cal’in bileceği bir şeydi ve ne karar verirse versin bu Linnette’e uyardı.

Cal hemen cevap vermeyince Linnette tekrar yanma oturdu. Cal, kolunu beline dolayıp onu kendine çekti. Cal’in kollarında Linnette kendini huzurlu ve rahat hissediyordu. “Be-benimle ge-gelecek misin?”

“İlk randevunda elbette. Eğer istediğin buysa.”

Cal uzanıp onun başının tepesini öptü. “Seba’ya bi-bin.” Ata binmekten korktuğu halde Linnette’in eyerin üstüne

çıkmasını istediğini söylüyordu; aynı zamanda kendisi de riske girmeyi göze alıyordu. Mahremiyetini korumaya büyük önem verdiği halde, konuşma bozukluğuyla ilgili bir terapiste görünecekti.

“Anneme çok ciddi bir teşekkür borçluyum,” diye fısıldadı Linnette.

“Ya?”

“Seninle tanışmam için o açıkartırmada bir servet ödedi ve şimdi bakıyorum da, aslında seni sudan ucuza kapamış.” Sırıttı. “Daha doğrusu, *ben* öyle yaptım.”

Yedi

Rachel Pendergast yıkanan çamaşırlarını kurutucuya koyarken telefonu çaldı. Telesekreteri tam devreye girmek üzereyken beşinci zilden hemen önce ahizeye ulaşabildi.

Bütün gün Nate’ten haber almak için beklemişti ve soluk soluğa cevap verdi. “Alo.”

“Rachel?”

Küçük bir kız sesiydi, dokuz yaşındaki Joene Peyton’ı hemen tanımamak mümkün değildi, son dört yıldır iyi arkadaştılar. Dul babası Bruce Peyton, saçlarını kestirmek için onu salona getirdiği andan itibaren Jölene, Rachel’in annesi olmasına karar vermişti. O dönem, hayli utanç verici bir ortam oluşmuştu.

Bruce hâlâ, kreşten kızını almaya giderken trafik kazası geçirerek ölen karısının yasını tutuyordu. Rachel dahil hiç kimseyle romantik bir ilişkiye girmeye niyeti yoktu. Rachel onu olduğu gibi kabullenmiş ve son birkaç yıl içinde, Jölene

ve Rachel görüşmeyi sürdürdükçe, Bruce’la da arkadaş olmuşlardı. Zaman zaman yemeğe çıkıyorlar ve çoğunlukla Bruce, Jölene’le ilgili ona fikir danışıyordu. Rachel de annesini genç yaşta kaybettiği için, kendini küçük kızla

özdeşleştiriyordu.

Bir başka deyişle, Bruce'la aralarında romantik bir ilişki yoktu. Donanmanın önceliği olduğu için pek sık görüşmeye fırsatları olmasa da, Rachel, Nate Olsen'la çıkıyordu.

"Beni alışverişe götürecek birine ihtiyacım var," dedi Jölene ince, tedirgin sesiyle. "Babam Paskalya için bir elbise alabileceğimi söyledi."

"Ben seni memnuniyetle götürürüm," dedi Rachel, küçük

kıza.

"Babam seninle konuşmak istiyor, tamam mı?" Sesi artık daha neşeli çıkıyordu.

"Rachel," dedi Bruce. "Sorun olur mu?"

"Hiç de değil." İşin gerçeği, kendisi de yeni bir şeyler alabilirdi. "Çok hoşuma gider."

"Ne zaman gidebilirsiniz?"

Paskalya hafta sonu olduğuna göre, Rachel bir an önce yapmaları gerektiğini düşündü. "Bugün öğleden sonra olur mu?" diye sordu. Cumartesi günleri nadiren boş olurdu, Nate'le görüşme umuduyla bugünü boşa çıkarmıştı ama öğle vakti çoktan geçmişti ve Rachel artık onun aramayacağını düşünüyordu.

"Bugün öğleden sonra harika olur," dedi Bruce.

Rachel arkada Jölene'in attığı sevinç çığlıklarını duyabiliyordu.

"Eğer uygunsa bir saat içinde onu sana getiririm," dedi Bruce.

"Tamam."

Yeni elbise için uygun fiyat aralığını konuştular ve kısa bir vedalaşmanın ardından kapadılar. Rachel, Jölene Te "kız kıza" geçirdiği saatlerden her zaman keyif alıyordu. Dördüncü sınıfa başladığında Jölene, ondan veli toplantısına gitmesini istemiş, Bruce'un da izniyle Rachel bu davete katılmıştı. Ardından Jölene ona, Rachel'in hazine gibi sakladığı çok güzel bir teşekkür notu yazmıştı.

Şu anda Jolene'in onun için çizdiği, boyadığı ya da kendi elleriyle yaptığı önemli sayıda sanat eseri birikimi vardı. Bütün bunlar, küçük bir kızın aslında annesi için yapması gereken şeylerdi ve Rachel, Jolene'in hayatında bu rolü, yanzamanlı vekil anne rolünü üstlenmekten gurur duyuyordu.

Saçlarını fırçalamayı bitirdiği anda telefon tekrar çaldı. Daha açmadan Nate olduğunu hissederek yüreği daraldı.

Oydu.

"Boş musun?" diye sordu.

"İlerleyen saatlerde olacağım," dedi Rachel. Nate uçak gemisindeki önemli bir proje üstünde çalışıyordu ve bu yüzden bir haftadan uzun bir süredir görüşememişlerdi.

"Bugün izinli olduğunu sanıyordum," diye söylendi Nate.

"Doğru." Cumartesi gününü boşa çıkarmak için kaç telefon açıp ricada bulunduğundan söz etmedi. "Senden haber alamayınca hâlâ proje üstünde çalıştığını düşündüm."

Nate inledi. "Her ne planladınsa, erteleyemez misin?"

Rachel, Jolene'e bunu yapamazdı. "Hayır. Jölene. Onu Paskalya için elbise almaya götüreceğim."

Hat bir süre sessiz kaldı. "Pekâlâ," dedi Nate isteksizce. Sesindeki hayal kırıklığı çok açıktı. "Fırsatım olsaydı, daha erken arardım."

"Biliyorum." Rachel de üzgündü. "Peki ya sonra?" "Kaçta?"

"Emin değilim." Alışveriş merkezine gitmeden bunu bilemezdi. "Altıya ne dersin?"

"Çok geç, diye mırıldandı Nate. "Bu akşam için bir sözüm var; gitmek zorunda olduğum erkek erkeğe bir toplantı. Yemek ve eh işte, eğlence. Hepsi bir arada."

"Şey... yakında görüşürüz o halde," dedi. Yapabileceği başka bir şey yoktu.

“Yakında,” diye kabullendi Nate içini çekerek.

Kapı çalmcaya kadar konuşmayı sürdürdüler. Bruce ve Jölene’nin geldiğini düşünen Rachel, Nate Te konuşmasını bitirdi ve kapıyı açtığında karşısında Teri Miller’ı buldu. “Televizyonu aç,” dedi Teri fırtına gibi kiralık eve dalarak. “Televizyonu mu?” dedi Rachel. “Neden?”

“Geçen hafta Maryellen’a gitmiştik hani?” Teri televizyona doğru ilerleyip uzaktan kumandasını kavradı. Rachel’ın cevap vermesine fırsat bırakmadan kanalları taramaya başlayıp istediği yere gelince durdu.

Rachel ekrana baktı, programın ne olduğunu çıkaramamıştı. Bir tür spor karşılaşması mıydı? Sonra çabucak sporla bir ilgisi olmadığını kavradı, çoğunluğu erkeklerden oluşan

bir grup oyun tahtalarının etrafında toplanmışlardı ve herkes ölümüne ciddi görünüyordu.

“Satranç oynuyorlar,” dedi Rachel. Arkadaşı için bunun neden önemli olduğunu kavrayamamıştı.

“Dünyanın en büyük satranç turnuvalarından biri ve buradalar, Seattle’da.”

“Seattle,” diye tekrarladı Rachel. “Doğru. Hatırladım. Maryellen’m oradayken ilan edildiğini duymuştuk.”

“Bobby Polgar oynuyor,” dedi Teri heyecanla, bakışları ekrana kilitlenmişti. Kamera yakın çekime geçerken oyun tahtasının üstüne eğilmiş bir adamı işaret etti.

“Kim?” Bu ismi hayal meyal hatırlıyordu ama Rachel satranç meraklısı değildi. Oyunun temel kurallarını biliyordu, ya da bir zamanlar biliyordu. Hepsi bu.

“Bobby Polgar, Amerika’nın en üst sıradaki oyuncusudur,” diye açıkladı Teri. Rachel bunun arkadaşını neden ilgilendirdiğini bir kez daha merak etti. “İsmini telaffuz edemediğim UkraynalI bir adamla maçı var.”

“Ve bu seni ilgilendiriyor mu?” diye sordu Rachel. “Evet. En azından Bobby ilgilendiriyor. Onun çok hoş olduğunu düşünüyorum.” Teatral bir tavırla omuz silkti. “Bob-by’nin neden bu maçı kaybetmeye başladığını biliyorum.” “Öyle

mi?” Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak Teri’ye baktı. “Ne olduğunu anlamadım, o yüzden yardım et,” dedi Rachel. “Hatırladığım kadarıyla, senin satranç hakkında hiçbir bilgin yok.” Teri’nin, satrançla hiç bir ilgisi olmayan damayı birbirine karıştırdığını unutmamıştı.

“Nasıl oynandığı hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi Teri. Saatine baktı ve birden telaşa kapıldı. “Fakat bu konunun dışında. Dinle, feribotu yakalamam gerek. Bobby’ye yardım etmek için Seattle’a gidiyorum.”

Rachel, ona bakakaldı. Deli dolu Teri büyük bir satranç ustasına “yardım” mı edecekti? Sadece televizyonda gördüğü birine? Hakkında hiçbir şey bilmediği bir oyun konusunda uzman olan kişiye? “Teri, sen iyi misin?”

Teri gözlerini kocaman açtı. “Elbette iyiyim. Bu bir vicdan meselesi. Bu arada, bana bir yirmilik verebilir misin?” “Çantamı alayım.” Nakit sıkıntısı olduğunda daima birbirlerine yardım ederlerdi. Rachel, cüzdanını getirip içinden parayı çıkardı. Bu hiç tanıdığı Teri’ye benzemiyordu. Arkadaşının ani davranışları olduğunu biliyordu ama bu kadarı fazlaydı.

“Sadece birkaç dakikan olduğunun farkındayım ama baştan başla ve hızla anlat.”

Teri derin bir nefes aldı ve telaşla anlatmaya başladı. “Bu sabah, şu kendini beğenmiş üniversite profesörünün saçını kesiyordum. Şu Dr. Uptight.”

“Dr. Upright,” diye düzeltti Rachel.

“Her neyse. Durum şu, saçını kestiğim süre boyunca ceptelefonundan satranç turnuvasıyla ilgili gelişmeleri alıyor ve Bobby Polgar’ın geri düşmesine inanamıyordu. Ben de meraklandım ve işim bittikten sonra salondaki televizyonu açıp adamın kaybettiği ilk maçı izledim.” Teri bunların hepsini bir solukta anlatmıştı.

“Sonra?” diye üsteledi Rachel.

“Saçlarının kesilmesi gerekiyor.”

“Bobby Polgar’ın mı saçlarının kesilmesi gerekiyor?” Bunun konuyla ne ilgisi vardı?

“Evet, öyle,” dedi Teri. “Sürekli gözlerine düşen saçlarını itiyor ve bu onun

dikkatini dağıtıyor. Saçların kesilme zamanı çoktan geçmiş ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdim. Turnuvaya gidiyorum ve ona saçlarını kesmeyi teklif edeceğim.”

Rachel, arkadaşının Bobby Polgar’a ulaşıncaya kadar karşılaşacağı en az bir düzine engel sayabilirdi, tabii ulaşabilirse. Bununla beraber, bir kere kafasına koydu mu Teri’yi caydırmak çok zordu.

“Bunu vatanım için yapıyorum,” diye ilan etti dramatik bir edayla.

“Aferin sana.” Sırıtan Rachel, onun omzunu okşadı. “Neler olduğunu haber ver, tamam mı?”

“Tamam,” diye söz veren Teri koşarak kapıdan çıktı. Teri henüz çıkmıştı ki, Bruce ve Jölene geldiler. Dokuz yaşındaki kız fırlayıp Rachel’in beline sarıldığında Rachel hâlâ Teri’ye el sallıyordu. Bruce daha yavaş adımlarla onu izledi. “Onu ne zaman alayım?” diye sordu.

“Eve bırakırım,” dedi Rachel. Bruce’un evi yolunun üstünden çok uzakta değildi ve Rachel’in başka programı yoktu.

“Daha iyi bir fikrim var,” dedi Bruce. “Neden bir yerde buluşup üçümüz birlikte akşam yemeği yemiyoruz?”

“Olur mu Rachel?” diye soran Jölene zıp zıp zıplarken at

kuyruğu da onunla birlikte hopluyordu. “Olur mu? Olur mu?”

“Kulağa hoş geliyor.”

Üç saat sonra, Rachel ve Jölene akşam yemeği için buluşmayı kararlaştırdıkları Pancake Palace’ın otoparkına girdi. Yemek ucuz ve boldu ve burası, Cedar Cove’da Jolene’in en sevdiği yerdi. Kızarmış patateslerini bol kremalı sıcak çikolatasına batırmayı seviyor; bu yemek alışkanlığı her defasında Rachel’ın yüzünü buruşturmasına sebep oluyordu.

Bruce onları ön tarafta bir masada bekliyordu. İçeri girdiklerinde onlara işaret etti, Jölene sanki haftalardır babasını görmüyormuş gibi onun yanma koştu. Rachel de birkaç saniye sonra onlara katıldı.

“Nasıl gitti?” diye soran Bruce, kızının oturması için biraz yana kaydı.

Jölene, Rachel’m yanma oturmayı tercih edince Rachel gülmemek için kendini zor tuttu.

“Baba, çok eğlendik. Alışveriş yapmak harika! Bana *indirimden* pembe bir elbise aldık, o yüzden tayt *ve* çanta için para arttı.”

“Hırdavat söz konusu değilse erkekler yüzde elli indirimlerle pek ilgilenmez,” dedi Rachel küçük kıza. Mönüye uzandı, kısaca inceledikten sonra peynirli ve jambonlu omlette karar kıldı.

Garson kız siparişlerini alıp sessizce uzaklaştı. Jölene bir süre gevezelik ettikten sonra, içi boya kalemleriyle dolu bardaktan bir tane seçip karton tabak altlığındaki tavşanı oluşturmak için noktalannı birleştirmeye başladı.

Rachel ve Bruce sohbete daldılar. Pek sık görüşmeseler de, her zaman konuşacak pek çok şeyleri olurdu. Geçen yıllar içinde birbirlerinin yanında daha rahat davranmaya başlamışlardı. Birkaç kez öpüşmüşler ama hiç duygusal hayallere kapılmamışlardı. Sonuçta Bruce hâlâ karsını seviyordu ve Rachel, Nate’le çıkıyordu. Aslında, Nate’in babasının kongre üyesi olduğunu söylediği tek kişi Bruce’tu.

“Cumartesi akşamının boş olacağını düşünmemiştim,” dedi Bruce laubali bir şekilde. “Nate’le pek sık görüşmüyor musunuz?”

“Keşke. Donanmanın önceliği var, ayrıca haftalardır çakılıp kaldığı gizli bir proje üstünde çalışıyor.” Her gün ko-nuşabilmelerine karşın, bunu genellikle ikisinin de yorgun olduğu gecenin ilerleyen saatlerinde yapabildiklerinden söz etmedi.

Rachel ve Bruce kahvelerini içerken Jölene bir sıcak çikolata daha istedi. Rachel eve döndüğünde saat sekizi geçiyordu. İki yeni kazak aldığı alışveriş kadar yemek de çok keyifliydi. Daha sonra hep birlikte hep birlikte Cedar Cove sahiline yürüyüp dondurma yemişler, Rachel, Teri’yle tuhaf sohbetini anlatarak Bruce’u güldürmüştü.

“Bobby Polgar’ı görmek için güvenliği geçebilecek bir kişi varsa, o da Teri’dir,” dedi Bruce.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Biliyorum.” Bruce güvenle başını salladı. “Güvenlik elemanları ya da kameraları gibi küçük şeyler onu engelleyemez.”

Rachel, onun haklı olduğunu düşündü. Eğer en üst sıradaki Amerikalı satranç şampiyonuyla konuşmayı başarabilecek biri varsa, bu kişi gerçekten Teri’ydi.

Tam ön kapının kilidini açmıştı ki, telefon çalmaya başladı. Elindeki alışveriş poşetlerini fırlatarak cevap vermeye koştu. Umduğu gibi, arayan Nate’ti.

Nate erkeklere özel partiden aradığını söyledi. Rachel arkadan gelen kahkahaları ve çığlıkları duyabiliyordu ama Nate’in sesi pek eğleniyormuş gibi gelmiyordu.

“Neredeydin?” diye sordu, yorgun ve dalaşmaya eğilimli bir tonda.

“JoleneTe alışverişe gideceğimi söylemiştim.”

“Sekize kadar mı? Altıda döneceğini söylemiştin.” “Evet ama...” Ama sonra Nate bir öneride bulunmamıştı, çünkü başka planlan vardı. “Altı gibi işlerimiz bitti, sonra Pan-cake Palace’ta akşam yemeği için Bruce’a katıldık.”

Nate bir süre sessiz kaldı. “Bruce’cuk ile yemek yiyeceğiniz konusunda bir şey söylememiştin,” diye homurdandı alaycı bir tonda.

“Şey, hayır,” diye kabul etti Rachel, “Son ana kadar öyle bir şey yoktu. Kıskandığını söyleme.”

“Evet,” dedi Nate sakince. “Kıskandım. Bütün hafta seni görmedim.”

“Biliyorum ve seni deli gibi özledim. Bu yemeğin bir anlamı yok Nate. Bunu biliyorsun. Sadece Jolene’i alışverişe götürdüğüm için Bruce’un teşekkür etme biçimi.” “Tamam,” dedi Nate kıskanç bir ses tonuyla.

“Yemeğin bir anlamı yoktu diyorum.”

“Tamam,” dedi bir kez daha. “Dinle, yarın öğleden sonra boşum. Yoğun sosyal programının arasına beni de sıkıştırabilir misin?”

“Ne yapabileceğime bakarım.”

“Güzel.”

Sahilde buluşmaya karar verdiler ve uzatmalı bir vedalaşma töreninin ardından Rachel telefonu kapadı. Uzun bir duşun ardından pamuklu geceliğini giyip satranç turnuvasıyla ilgili bir haber duyma umuduyla televizyonun karşısına geçti. Teri’nin silahlı güvenlik elemanları tarafından dışarı sürüklendiği bir karışıklık haberi beklemiyor değildi.

Haberler başladığında kafası Bruce’la yedikleri akşam yemeğine takıldı. Son birkaç ayda ilişkilerinin hemen göze çarpmayan bir biçimde değiştiğini hissediyordu. Bunun nasıl olduğunu ya da ne anlama geldiğini bilmiyordu. Nate’e yalan söylemiyor, onu yanıltmıyordu; akşam yemeğinin romantik bir anlamı *yoktu*. Hatta yanma bile yaklaşmıyordu. Yine de bir şeyler farklı gibiydi ve Rachel, bunun ne olduğunu merak ediyordu.

Haber spikeri satranç turnuvasından kısaca söz etti ve sadece birkaç ayrıntı verdi. Aralarındaki en önemli ayrıntı, şaşırtıcı ilk yenilgisinin ardından Bobby Polgar’ın ikinci ve üçüncü maçını alarak şampiyonluğu kazanmasıydı.

Sekiz

Şerifin odasının dışındaki koridoru geçen Seth Gunder-son huzursuzca yakınlardaki bir banka çöktü. Anlaşılan Try Davis’in yangınla ilgili bir haberi vardı. Aradan neredeyse bir ay geçtiği halde, Seth hâlâ kayıplarıyla ilgili gerçeğe alışmakta zorluk çekiyordu. Sanki Leif ’ in oyuncak kaleydosko-bunun ortasındaydı ve hayatından küçük parçalar gelişigüzel savrularak kendisine hiçbir anlam ifade etmeyen biçimler oluşturuyordu.

Bütün çabalarına rağmen Seth, çevresindekilere sürekli çattığının farkındaydı. Davranışları yüzünden kendini kötü hissediyor ve o sabah tartıştıkları halde, sabrı için Justine’e minnet duyuyordu.

İki hafta önce Justine, restoranı tekrar inşa etmek istemediğini söylediğinde şoke olmuştu. Seth onun sağlıklı düşünemediğine inanıyor, kimliği meçhul bir kundakçının kendi adına kararlar vermesini reddediyordu. Karısı, resto-ram ayağa kaldırmak yerine farklı seçenekler düşünmeye onu ikna etmeye çalıştıkça Seth, Justine’i daha fazla dışlıyordu. Kesin olan bir şey vardı: Seth bu şekilde evde oturmaya daha fazla devam edemezdi. İyice bunalmıştı ve söylenmekten başka bir şey yapmıyordu. Justine restoranla ilgili fikrini açıkladıktan sonra, yeni tasarımları gözden geçirmek bile keyif vermiyordu.

Şerifin odasının kapısı açıldı ve Troy dışarı çıktı. “Beklettiğim için üzgünüm,” diyerek elini uzattı.

Seth ayağa kalktı, tokalaştılar. Troy eliyle odasını işaret etti, önden kendisi girip masasına geçti, Seth karşısındaki koltuğa oturdu.

“Geldiğinde itfaiye müdürüyle telefonda görüşüyordum,” dedi.

Son gelişmeleri duymak için sabırsızlanan seth öne doğru eğildi. “Haberler nedir?”

Troy, koltuğunu arkaya itip parmaklarını ensesinde kenetledi. “Önemli olabilecek bir ayrıntı var ama ona sonra geleceğim. Sigorta şirketinin tuttuğu müffettiş, bildiklerimizi teyit etti: yangın kasten çıkarılmış. Hızlandırıcı bir katalizör, muhtemelen benzin kullanılmış. Mutfağın yanında başlamış, sonra senin ofisine sıçramış ve hızla salona doğru yayılmış.”

“Şüpheliler?”

“Bildiğin gibi, personeli sorguladım,” dedi Troy, kollarını indirip masadan bir klasör aldı. “Ayrıca eski elemanları da,” diye ekledi.

Seth kaşlarını çattı. “Tony Philpott?”

Davis başıyla yavaşça onayladı. “Kısa süre önce işten çıkarılmıştı, değil mi?”

Seth ellerini koltuğa bastırdı. “Hem Tony’yi hem Anson Butler’ı ofisimden çalman para yüzünden işten çıkarmak zorunda kaldım; çünkü ikisinin de içeri girme imkanı ve fırsatı vardı. Aramızda kalsın ama ben Tony’nin yaptığını düşünüyorum. Enin olamam tabii. Para bulunamadı ve elimde kanıt yok. Talihsiz bir durumdu ve sanırım durumla yeterince iyi başa çıkamadım.”

Şimdiki aklı olsa, Seth başka türlü davranacağını düşünüyordu. Geri dönüp baktığında Anson’m öfkesini anlayabiliyordu. Ancak çocuğun kötü bir sicili *vardı* ve kendini kanıtlamak için onca çabalamasına rağmen Seth, ona tam olarak güvenememişti.

“Kundaklama sırasında Philpott kasaba dışındaymış,” dedi Troy. “Şahitleri var.”

Seth rahatlayarak soluğunu bıraktı. Anson’m da yangınla ilişkisi olduğunu

düşünmek istemiyordu ama başka türlü nasıl düşünebilirdi? Kasabada çıkan bir yangından zaten sorumluydu ve Deniz Feneri, o işten çıkarıldıktan hemen sonra kundaklanmıştı. Bütün parçalar yerine oturuyor gibiydi ve ortaya çıkan görüntü berbat bir duygu yaratıyordu.

“Bunu daha önce gördün mü?” diye soran Troy, Seth’i şaşırttı. “Daha önce söz ettiğim konu buydu.” Elindeki metal haç fotoğrafını Seth’e uzattı.

Fotoğrafı inceleyen Seth başım iki yana salladı. Daha önce gördüğünü hatırlamıyordu ama bunun pek anlamı

yoktu. Takılara hiçbir zaman dikkat etmezdi.

“Nerede buldunuz?” haç kısmen erimişti, o yüzden ateşin yanında ya da yakınında olmalıydı.

“İncelemeyi yapan müffettişler ofisinin yanındaki enkazın içinde buldular. Bir anlamı olmayabilir ama yine de...” omuz silkti. “Bu noktada, henüz bilmiyoruz. Gelişme olursa seni ararım.”

Seth ayağa kalktı. “Teşekkürler şerif. Yaptıklarınız için minnettarım.”

Şerifin odasından çıkan Seth saatine baktı. On olmuştu. Önünde tüketilmiş bira kutusu kadar boş, uzun bir gün vardı. Eski Captain’s Galley Restoranı’m alıp tadilatını yapmaya başladığı günden beri, ilk kez geçtiğimiz ay yapacak hiç bir şeyi yoktu.

Bu olaydan önce, gün içindeki saatler yetersiz kalıyordu. Programı tamamen doluydu: sürekli toplantıları, planları ve yeni fikirleri vardı. Bir amacının olmaması onu öldürüyordu. Kuşkusuz eve dönebilirdi ama Justine’le araları gergindi. Karısını seviyordu ama artık onu anlayamıyordu. Şu anda, soluk alabileceği bir yere ihtiyacı vardı; düşüncelerini toplayabileceği, bundan sonra neler olabileceğini düşüneceği bir yer.

En iyi düşünceler akima hep suyun üstündeyken gelirdi, o yüzden doğal olarak marinaya doğru yöneldi. Teknesini oraya demirlemişti ama en son ne zaman denize açıldığını hatırlamıyordu. Hava temiz ve serindi, sahile doğru ilerlerken derin derin soluk aldı. Kıyıda çeşitli tip ve boyuttaki vel-kenlilerle motorlar koyu yeşil suyun üstünde güvenle aşağı yukarı salınıyorlardı.

“Seth/’

İsmini duyan Seth, arkasına dönünce ona doğru yürüyen babasını gördü ve gülümsedi. Ailesiyle her zaman çok yakın olmuştu. O ve babası bir zamanlar ortak girdikleri balıkçılık işinde her yılın pek çok ayını Alaska’da geçirmek zorunda kalmışlardı. Para güzeldi ama iş tehlikeliydi ve hayatına Justine girince Seth kariyer değiştirme zamanının geldiğine karar vermişti. Restoran işine girerken babasının yardımı büyük olmuştu.

“Şerif’le mi konuştun?” diye sordu yanma gelen Leif Gunderson.

Seth başıyla onayladı. Bundan babasına söz etmemişti, demek Leif, Justine’le konuşmuştu.

“Yangının nasıl başladığına -nasıl olduğunu zaten biliyoruz- ya da kimin çıkardığına dair yeni bir şey yok. Müfettiş küllerin içinde metal bir haç bulmuş. En büyük haber bu. Ne yazık ki kime ait olduğu konusunda bir fikrim yok ve olsa bile, kundakçıyla ilişkili olduğundan emin olamayız.”

Bu son haberi ölçüp biçermiş gibi Leif kaşlarını çattı. Marinanm dışındaki bir banka oturdular. “Evde durum nasıl?” diye sordu babası.

Seth karısının gevezelik ettiğini düşündü. Oysa aralarındaki sorunları başkalarıyla paylaşmak Justine’in tarzı değildi. “Neden sordun?” diye mırıldandı. Uzanıp bir çakıltaşı aldı ve suya attı.

Babası da bir tane alıp körfeze doğru fırlattı. “Burnumu sokmak için sormadım. Konuşmak ister gibi bir halin var, o yüzden.”

Seth o anda içini birilerine dökmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu hissetti. Onu iyi tanıyan, aynı zamanda yaşanan durumu ve içinde yer alan kişileri değerlendirebilecek birine. Öğütlerine güvenebileceği birine. Babasından başka kim olabilirdi ki? İçini çekerek dirseklerini dizlerine dayadı. “Bu sabah Justine’le tartıştık. Önemli bir konu değildi. Yangın yüzünden son günlerde ikimiz de çok sinirliyiz.”

Babası bir süre cevap vermedi. “Kulağa hoş gelmiyor.” “Sorun şu, bu aralar kendimle ilgili ne yapacağımı bilemiyorum. Restoranı bir an önce yeniden inşa etmeye başlamak istiyordum. Sonra, iki hafta önce, Justine bunun iyi bir fikir olduğundan emin olmadığını söyleyerek bombayı patlattı. Restoranı unutmamız

gerektiğine inanıyor gibi.” Seth’in sesi alçalmıştı.

Soluğunu tutarak babasının tepkisini bekledi. Leif de kendisi gibi hissediyor olmalıydı; şoke olmuştu ve inanamı-yordu. İşin gerçeği, hemen cevap vermeyişi Seth’i biraz şaşırtmıştı. “Ee, ne düşünüyorsun?” diye üsteledi.

Babası arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. “Sana sebebini söyledi mi?”

Justine, Seth’i öylesine şaşırtmıştı ki, neler söylediğine pek dikkat etmemişti. O dönem, karısının yangının etkileriyle böyle başa çıkmaya çalıştığını düşünmüştü. “Karım saçma sapan konuşuyor,” dedi. “Restorana *ihtiyacımız* var. Böyle geçiniyoruz. Tamam, haklı, çok fazla çalışıyorum ve iş ağır.

Kâr marjı tam olarak umduğumuz düzeyde değil ama gayet iyi gidiyoruz.”

Babasına baktı ama Leif hâlâ ne düşündüğüne dair bir işaret vermiyordu.

“Tamamen saçmalık,” diye ısrar etti bir kez daha. “Tabii ki yeniden inşa edeceğiz!”

“Her şeyin yerine oturmasını beklerken ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu babası karşılığında.

Seth’in bunun cevabını bilse, şu anda marinada takılıyor olmazdı. “Bilmiyorum.” Kafasındaki tek öncelik restoranı yeniden inşa etmekti. Günlerini rekonstrüksiyon projesiyle doldurmak gerginliğini azaltabilirdi. Seth çok güçlü bir iş ahlakıyla yetiştirilmişti; on üç yaşından itibaren okuldan sonra ve yaz tatillerinde çalışırdı. Çalışmadığı zamanlar ne yapacağını bilemezdi. Bir eş ve bir baba olarak rolünün dışında, kimliğini, varoluşunu belirleyen şey, yaptığı işti. İşi olmazsa amacı olmazdı.

Leif, ona doğru kaşlarını kaldırdı. “Justine’i seviyor musun?”

Bu soru yeni bir şok etkisi yarattı. “Ölesiye seviyorum.” Seth onu liseden beri seviyordu ve sonrasında da yıllarca karşılıksız sevgisi devam etmişti. Justine üniversiteye gitmek için Cedar Cove’dan ayrılınca Seth, onun zengin bir gençle evleneceğini düşünmüştü. Oysa o geri dönmüş ve Cedar Cove’da bir bankada çalışmaya başlamıştı. Seth, Justine’in kendisini sevebileceğine hiç inanmamış, bunun mümkün olabileceğine ihtimal bile vermemişti.

“O halde onu dinlemelisin,” diye tavsiyede bulundu babası. *“Dinliyorum* ama saçmalıyor.”

“Dinliyor olabilirsin ama onu duymuyorsun.”

Bunu duyan Seth babasına bakakaldı. “Bunca yılın emeğini çöpe atmamı mı söylüyorsun?”

“Hayır. Sadece karma *kulak vermen* gerektiğini söylüyorum.”

“Ne yapmam gerekiyor?” Seth sinirlenmişti. Anlaşılan herkesin bir fikri vardı ama kimse çözüm önermiyordu.

Babası cevap vermedi. Kısa süre sonra, hiç bir şey olmamış gibi sohbeti sürdürdü. “Geçen gün Larry Boone’la konuşuyordum,” dedi, suya bir çakıltaşı daha atarak. “Larry’yi hatırlıyorsun, değil mi?”

Seth başıyla onayladı. Babası balıkçı teknesini ondan satın almıştı. Seth’in teknede yarı hissesi vardı ve satıldığında parayı restorana yatırmıştı.

“Larry bir satıcı arıyor, bana, ‘Emeklilikten vazgeçer misin?’ diye sordu. Hayatım boyunca teknelere ve balıkçılığa yakın durduğumu biliyor. Gezinti teknelerini de satmayı düşünüyor ve bana inanılmayacak kadar iyi bir komisyon önerdi.” Seth, babasının işe geri dönmek için bir bahane bulduğuna sevindiğini düşündü. Emekliliğe alışmak düşündüğü kadar kolay olmamıştı. “Yapacak mısın?” diye sordu.

“Düşündüm,” diye sırıttı babası. “Sonra annenle konuştum ve kesinlikle karşı çıktı.” Leif yanağını sıvazladı. “Bunca yıldır seyahate çıkabilmek için bekliyor. Şu RVTer-den bir tane alıp ülkeyi turlamayı hayal ediyor. Bu aşamada

ikinci bir kariyer için bana izin vermeyecektir.”

Seth kıkırdadı, babasının öğüdünü şimdi anlıyordu. “O yüzden bana karıma kulak vermemi söylüyorsun. Sen öyle yapıyorsun.”

Babası da kıkırdadı. “Anneni bilirsin. Bir şey istediği zaman, kesinlikle duymamı sağlar.”

Seth annesini biliyor ve seviyor, istediğini elde etmenin bir yolunu daima

bulduğunu da kabul ediyordu. Onların evliliğindeki karşılıklı anlayışa ve uzlaşma becerilerine hayrandı.

“O savaş gemilerinden birinde olma düşüncesi pek cazip değil,” diye itiraf etti Leif, “ama yapacağım ve geri döndüğümüzde o şeyi şimdiye kadar kullandığım herhangi bir tekne kadar kolay park etmeyi başaracağım.”

Seth’in bundan hiç kuşkusu yoktu.

“Bu sabah Larry’yi aradım,” diye devam etti Leif, “ve ona işi kabul edemeyeceğimi söyledim.”

“Üzüldü mü?”

“Kesinlikle,” dedi babası. “O yüzden ona senin numaranı verdim ve aramasını önerdim.”

“Benim mi?” diye sordu Seth. “Tekne satabilir miyim sanıyorsun?”

“Neden olmasın? Balıkçılıktan benim kadar iyi anlıyorsun, gezi tekneleri hakkında bilmediklerini de öğrenebilirsin. Para iyi ve restoran hakkında karar verinceye kadar boşluğu doldurmanıza yardımcı olabilir.”

Seth’in Justine’le konuşması gerekirdi. Birden doğru bir fikir gibi gelmişti ama düşünmek için birkaç güne ihtiyacı vardı.

Bir süre daha babasıyla sohbet ettikten sonra evin yolunu tuttu. Seth içeri girdiğinde Justine evi süpürüyordu, onun geldiğini duymadı. Çalışırken hayranlıkla ona bakmak için durdu. Elektrik süpürgesini iterken uzun saçları sırtında dalgalanıyor ve narin vücudu zarifçe hareket ediyordu. Yaptığı iş ne olursa olsun, Justine daima mutlak konsantrasyonla yapardı; Seth’in en sevdiği yönlerinden biri buydu.

Sabahki tartışmaları yüzünden pişmandı ve ona söyledikleri için üzülüyordu.

Justine, arkasını dönüp kapının önünde onun dikildiğini görünce korkuyla sıçradı. “Seth!” Süpürgeyi kapadı. “Eve ne zaman döndün?”

“Şimdi.” Ona doğru yürüdü. “Leif nerede?”

“Kreşte. Yarım saate kadar onu almam gerek.” Yüzüne düşen saçlan geri atarken Seth’in yüzüne bakmıyordu. “Şerif yeni bir şey söyledi mi?”

Seth, başını iki yana salladı. “Bana metal bir haç fotoğrafı gösterdi. Sen de bakıp fikrini söyleyebilirsin ama kundakçıyla bağlantılı olduğu garantisi yok.” Duraksadı. “Şerif buradan bir yere varamazsa Roy McAffe’yle görüşmem gerektiğini düşünüyorum.”

Justine, bunların hiçbirine cevap vermedi. “Bu sabah için üzgünüm,” diye mırıldandı sadece.

“Ben de üzgünüm.” Ona doğru yürüdü, Justine kendini kocasının kollarına bıraktı. “Konuşmamız gerek,” dedi Seth, karısına sımsıkı sarılarak.

“Tamam.”

101

“Leif ve seni yemeğe götürmeme ne dersin?” diye sordu. “Babamla karşılaştım, seninle konuşmak istediğim bir önerisi var.” Onu kollarında tutmaya devam ediyordu. İlk kez, öfkesinin evliliğini nasıl tehlikeye soktuğunu görebiliyordu. Justine’i ve oğlunu seviyordu. Lanet olsun! Onları da kaybetmeyecekti.

Dokuz

Olivia Lockhart Griffin stajyer eğitiminin iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyordu. İki hafta önce lisenin rehberlik servisi, onunla bağlantı kurmuş ve Olivia zayıf bir anında kabul etmişti. Önünde oturan liseli kız fazlasıyla genç görünüyordu ama gözleri ilgi ve samimiyetle parlıyordu. Olivia da adalet sistemine o yaşlardayken inanmıştı, hâlâ inanıyordu. Aradaki tek fark, yıllar içinde kazanılan tecrübeyle sistemin hem güçlü hem de zayıf taraflarını görmüş olmasıydı.

“Demek avukat olmak istiyorsun?” Olivia önündeki evraktan kızın ismine baktı. “Allison?” diye ekledi. Allison Cox. Cox. Bu ismi bir yerden hatırlıyor gibiydi.

“Evet Sayın Yargıç, istiyorum,” dedi Allison, sırtı dimdikti.

“Özel bir sebebi var mı?” diye sordu Olivia.

Kız sinirli bir tavırla bir tutam siyah saçı kulağının arkasına attı. “Çok fazla seçeneği olmayan birine yardımcı olabilmek için hukukun nasıl kullanılabileceğini öğrenmeyi umuyorum.”

Olivia başıyla onayladı. Kızın kendince bir gerekçesi olduğu belliydi ama şimdi bunu deşmek için zaman yoktu, Ad-liye’ye gitmesi gerekiyordu. “Sabahları mahkemede çeşitli davalara bakıyor olacağım. Mahkeme kâtibinin yanındaki jüriye aynlan bölümde oturabilirsin. Kuşluk vakti kısa bir mola vereceğiz, öğleyin de yemek arası. Yemekte annemle randevum var, memnuniyetle bize katılabilirsin. Saat bir buçuk gibi tekrar Adliye’ye geri döneceğiz.” Başıyla onaylayan kıza gülümsedi. “Davaların durumuna bağlı olarak, genellikle dörtte paydos ederim. Ertesi günün dosyalarını okumak için bir süre daha kalırım ama sen istersen gidebilirsin.” Allison san bloknotuna notlar alıyordu. “Bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Salona girmeden önce bana sormak istediğin bir şey var mı?

Kız çekingen bir tavırla gülümsedi. “Ben... ben rehber öğretmenimden özellikle sizin yanınıza verilmek istedim. Hatırlamıyor olabilirsiniz ama üç yıl önce annem ve babam, sizin mahkemenize çıkmışlardı. Boşanmak istiyorlardı.” İşte *bu* yüzden isim tanıdık gelmişti. Olivia çifti ve davayı hatırlamıştı.

“Annemle babam, kardeşim ve benim için ortak velayet kararı almıştı. Siz, Eddie ile benim birkaç günde bir iki ev arasında gidip gelmemizi uygun görmediğiniz için evi bize bırakmıştınız, annemle babam sırayla eve geliyorlardı.”

Olivia gülümsedi. “Hatırlıyorum ama tarafların tekrar karşıma gelme ihtimaline karşı, profesyonel iş ahlakım herhangi bir dava hakkında konuşmamı engelliyor.”

Allison başıyla onayladı. “Onlar tekrar evlendi.”

Olivia bunu bilmiyordu ve gerçekten memnun olmuştu. “Bu harika.” Saatine baktı, ayağa kalkıp kara cüppesine uzandı ve üstüne geçirerek odasından çıktı. Kendisini izleyen Allison’ı, ona eşlik edip kürsüye yakın bir yere oturtan kâtiple tanıştırdı.

O sabah mahkeme programında yer alan davalar Allison’m gözlerim okuduğu ya da televizyonda izlediği pek çok şeyden daha fazla açmış olmalıydı. Velayet davaları daima Olivia’nın içini acıtırdı. Eyalet yasaları, refahı tehdit altında

olmadığı sürece çocuğu aile evinde yaşamayı sürdüren kişiye, çoğunlukla da anneye veriyordu. Olivia, defalarca bu ebeveynleri sarsarak kendilerine ve çocuklarına ne yaptıklarını görmelerini sağlamayı içinden geçirmişti. Ne yazık ki, onların çoğunun zihni alkol ya da uyuşturucuyla bulanmış olurdu, o yüzden söyleyeceği hiçbir şeyin kafalarına girmeyeceğini bilirdi. Kuşkusuz baktığı başka davalar da vardı ama öne çıkanlar genellikle bunlardı.

Olivia, Allison'ın sürekli not aldığının farkındaydı ve önündeki parçalanmış hayatlara bakan bu lise son sınıf öğrencisinin aklından geçenleri sadece tahmin edebilirdi.

Oturumun açılmasının hemen ardından Charlotte Jeffer-son Rhodes salona girdi ve arka taraftaki sıralardan birine ilişti ve bir dakika içinde örgüsünü çıkardı. Olivia gülümsedi.

Annesi gerçek bir örgü tutkunuydu ve bunun ötesinde, her yönden öylesine farklıydı ki Olivia'nm ona olan hayranlığı sürekli büyüyordu.

Bunun tipik örneği, annesi ve arkadaşlarının kasabada bir sağlık ocağı açılmasına önayak olmalarıydı. Ancak huzurevi sakinlerinin gösterileri ve ardından tutuklanmalarından sonra Belediye harekete geçmişti. Küçük camiada Char-lotte'ın tutuklanma haberi, kızamıktan daha hızlı yayılmış ve çok geçmeden Belediye Meclisi kasabada bir sağlık ocağı inşa edilmesi konusunda ciddi adımlar atmıştı.

İşin komik tarafı, aynı sağlık ocağı Jack'in hayatını kurtarmıştı. Bir önceki yıl Olivia'nm kocası bir kalp krizi geçirmiş ve ilkyardım ekibi, Jack'i Bremerton'daki hastaneye yetiştirmeye kalksalar yolda öleceğini söylemişlerdi.

Gösteri yaptıkları sıralarda annesi Olivia'yı utandırıyordu. Oysa şimdi Cedar Cove'da bir sağlık ocağı olduğu için şükrediyor ve bunu özellikle Charlotte'a, ikinci eşi Ben'e ve arkadaşlarına borçlu olduğunu biliyordu.

Eskisi kadar sık gelmese de Olivia duruşma salonunda annesini görmeye alışıktı. Hayatına Ben Rhodes girdiğinden beri, Charlotte'ın oturup Olivia'yı dinlemektense yapacağı daha iyi şeyler vardı.

Öğle vakti, mahkeme yemek arası verdi. Allison ve Charlotte, Olivia'nm odasına geldiler, Olivia onları tanıştırdı.

“Bize katılmak ister misin?” diye sordu Olivia. Kızın kabul etmesini beklemiyordu ve haklı çıktı. Saat bir buçukta buluşmak üzere sözleştiler.

“Ne kadar hoş bir genç kız,” dedi Charlotte, Allison izin isteyip ayrıldıktan sonra.

“Gerçekten öyle,” diye kabul etti Olivia. “Nerede yemek istersin?” En sevdiği yer daima Deniz Feneri olmuştu. Olivia orayı düşündüğünden de fazla özlüyordu.

“Wok and Roll’a ne dersin?” dedi Charlotte. “Grace, bana Maryellen’m oradaki acı soslu tavuklu *noodle*'a bayıldığını söyledi. Denemek için can atıyorum.”

“Bana uyar.” Olivia, Jack’in en sevdiği yer olan Taco Shack’i teklif etmediği için annesine minnettardı. Bir süre *taco* ve *enchilada* görmeye tahammülü yoktu.

“Grace’ten söz etmişken, yakın zamanda görüştünüz mü?” diye sordu Charlotte, Adliye’den çıkıp arka taraftaki otoparka doğru yürürken.

“Çok yoğun, bütün hafta konuşamadık. Geçici olarak çarşamba akşamları aerobik derslerine ara verdi.”

“Aman Tannm, ikiniz yılardır o derslere devam ediyorsunuz,” diye feryat etti Charlotte. “Neler oluyor? Cliff, onu kendine mi saklıyor?”

“Hayır.” Olivia uzaktan kumandayla önce arabanın kilidini sonra annesi için ön koltuğun kapısını açtı. “Öyle bir şey değil. Jon ve Maryellen’a elinden geldiğince yardım ediyor. Ayrıca bildiğin gibi, Kelly de hamile.”

Olivia sürücü koltuğuna yerleşti. “Grace, Gül Ağacı Sokağındaki evini kiraya verdi ve kiracılarının kim olduğuna inanamayacaksın! Randall ailesi! Onlan hatırlıyor musun?” annesinin boş bakışları karşısında Olivia devam etti. “Onların boşanma talebini reddettiğimde sen de salondaydın. Denizci genç çift. Anladığını kadarıyla bir bebekleri olmuş ve kiralık ev ararken Gra-ce’e denk gelmişler. Grace de onlan hatırlıyor. Sonra, Bayan Randall’la konuşurken benim ismim geçmiş ve Grace o zaman onlann aynı çift olduğunu anlamış. Dünya küçük, değil mi? Grace her şeyin yolunda gittiğini bilmemi istedi.”

“Bu iyi haber. Maryellen nasıl?” diye sordu Charlotte. Grace’in büyük kızını merak ediyordu.

“Fena değil, özellikle Jon’m ebeveyni geldiklerinden beri. Geçen haftadan beri buradalar ve Grace çok büyük bir değişiklik yarattıklarmı söyledi.”

“Jon’m ailesi bunca zamandır neredeymiş?” diye sordu Charlotte. “Neyse, boş ver, şimdi burada olduklarına göre Jon ile Maryellen minnettar olmalılar. Bazı bebekler dünyaya gelirken biraz zorluk çıkarıyor. Tanrı, büyükanne ve büyükbabaları bu yüzden yaratmış.”

Olivia otoparktan çıkıp Liman Caddesi’nden Çin lokantasına doğru ilerlerken annesine gülümsedi.

“Ya Jack? O nasıl? Umarım yeni bir kriz geçirecek kadar kendini yormuyordur?” diye devam etti Charlotte.

Kocasının sözünün geçmesi de Olivia’yı gülümsetti. “Her zamanki gibi huysuz. Ayrıca yine tamgün çalışmaya başladı.”

Charlotte kaşlarını kaldırdı. “Buna izin vermeyeceğini sanıyordum.”

Sanki Olivia’nın Jack üstünde bir yaptırımı varmış gibi. “Ona engel olamadım. Şimdi yardımcı bir editörü var ve eve

her akşam beşte dönmeye çalışıyor. On üç kilo verdi ama yemin ederim gramlar halinde kazımaktan farksızdı.”

“Ara sıra kaçamak yaptığını düşünüyorum,” diye fısıldadı Charlotte.

Jack söz konusu olduğunda bu çok yetersiz bir ifadeydi; evet kaçamak yapıyordu ama eskisi kadar değil.” Neyse ki kalp krizi onu duble çizburgerden uzak tutacak kadar korkutmuştu. Zaman zaman bir kâse dolusu dondurma ve birkaç kurabiye göz ardı edilebiliyordu ama Jack gerçekten etkileyici bir irade ortaya sermişti.

“Peki, Ben’le durum nasıl?” diye sordu Olivia, Wok and Roll’un park yerine girerken.

“Ben’in oğlu David’le ilgili yeni haberler var,” dedi Charlotte, arabadan inmeye çalışırken. “Onu hatırlıyorsun, değil mi?”

Olivia’nm David Rhodes’u unutması biraz zordu. Ben’ in küçük oğlu Cedar Cove’a geldiğinde dikkatsiz araç kullanmaktan kendisine kesilen trafik cezasını

Olivia’nın sildirmesini istemiş, reddedilmeyi ise kolay hazmedememişti.

Lokantaya varınca konuşmalarına ara verdiler, oturup çaylarını yudumlamaya başlayınca kaldıkları yerden devam ettiler. Acı soslu tavuklu *noodle* siparişleri mutfakta hazırlanmaya başlamıştı.

“David Rhodes’tan söz ediyordun,” dedi Olivia.

“Ah, evet.” Charlotte çantasına uzanıp keten bir mendil çıkardı, ağzının kenarını sildi. “Çok üzücü ama Ben’in oğlu onun için bir utanç kaynağı. David’in trafik cezası için sana

geldiğini duyunca kahroldu, yerin dibine geçti.”

Olivia’ya göre, bu David’in en basit ayıplarından biriydi. Annesini dolandırmaya kalkmasını unutması mümkün değildi. Eğer Justine yeterince hızlı düşünmeseydi, dolandırdığı para yanma kâr kalacaktı. İkna edici kısa bir konuşmanın ardından annesi, David’e bir çek yazmayı kabul etmişti. Baş başa bir öğle yemeği için Deniz Feneri’nde buluşmuşlardı ama Justine tetikteydi. David’in canım sıkma pahasına çeki elinden kapmıştı. David dikkatsiz araç kullanma cezasını da o gün öğleden sonra almıştı. Olivia onun alkollü araç kullanmaktan da ceza alması gerektiğini düşünüyordu.

“David’in ciddi sorunları var,” dedi Charlotte, “ama mücadele ettiğine inanıyorum.”

Olivia ancak kendi gözleriyle görürse inanırdı.

“David bu hafta babasına, yıllar önce aldığı bir borca karşılık bin dolarlık çek gönderdi.”

Bu umut verici bir haberdi. Belki David Rhodes dersini *almıştı*. Yine de Olivia bu ihtimale oldukça kuşkulu yaklaşıyordu.

“Ben fazla bir şey demedi ama memnun olduğunu söyleyebilirim.” Charlotte gülümsedi. “Ben’in oğluna uzak olması beni üzüyor. Bu konuda konuşmasa da, onu da rahatsız ettiğini biliyorum.”

“David yetişkin bir adam anne. Değişmeyecektir. Kişi neyse odur ve çok zorlayıcı bir sebep olmadıkça David hep öyle kalacak.”

Annesi çayını yudumladı. Sonra, sanki hava durumundan söz edermiş gibi karşılık verdi, “Ağabeyin de kendine özgü bir şahsiyet ve o da değişmeyecek.”

Olivia’nm birden sırtı ürperdi. Demek annesi biliyordu. Will, Atlanta’da karısıyla birlikte yaşıyordu. Hiç çocukları olmamıştı ve evlilikleri dışardan istikrarlı göründüğü halde Olivia sorunları olduğunu biliyordu. Sorunların ağabeyinin sadakatsizliğinden kaynaklandığını düşünüyordu. Will hakkında son dönemde öğrendiklerini annesiyle hiç konuşma-mıştı. Nasıl konuşabilirdi? Fakat Charlotte oğlunun zaafının farkında gibiydi.

Will, Olivia’yı hayal kırıklığına uğratmıştı. Grace’in ilk kocası Dan’in intihar ettiği ortaya çıkınca Will, onunla bağlantı kurmuş, çok geçmeden e-posta amcalığıyla aralarmda bir ilişki başlamıştı. Will, arkadaşını kandırmış ve boşanacağı konusunda Grace’e yalan söylemişti. Her ne kadar tamamen masum olmasa da Grace, onun karşı konulmaz cazibesi karşısında savunmasız ve dürtülerinden habersizdi. Will’e güvenmişti ve Will’in bencilce yalanları yüzünden az kalsın Cliff’i kaybedecekti.

“Will iyi bir eş değil,” diye mırıldandı Charlotte. “Bunu söylemek bana acı veriyor. Georgia bana yazdı ve artık sabrının taştığını söyledi. Will’in işyerinden biriyle ilişkisi varmış. Georgia boşanmaya karar vermiş.”

Will’in bir ilişkisi olduğunu öğrenmek Olivia’yı çok şaşırtmadı. “Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Will’i arayıp onunla konuştum,” diye devam etti Charlotte. “Georgia taşındı ama Will onun fikrini değiştireceğini

düşünüyor gibi. Anlaşılan geçmişte değiştirmiş.”

Garson iki büyük kâse ve siparişlerle döndü. Baharatlı acı sosta yüzen, üstü brokoli ve tavuk dilimleriyle bezenmiş nood-le’ın dumanı tütüyordu. Kokusu muhteşem olsa da, Olivia iştahının kaçtığını hissediyordu.

“Georgia bu kez fikrini değiştirmeyecek,” dedi Charlotte sakince. “Onunla da konuştum ve sesindeki kararlılığı duydum. Kafasında bitirmiş ve samimi olmak gerekirse onu suç-layamam.”

Olivia, ağabeyi evliliğini mahvettiği için üzülmüştü. Gra-ce’e yaptıkları yüzünden ona hâlâ kızgındı. Anlaşılan Olivia’mn bu sahtekârlığı hiç

duymayacağını sanmıştı ama Olivia duymuş ve ne kadar üzüldüğünü anlatmaya çalışmıştı. Will ise, sınırlarım aştığını ima ederek onu başından savmıştı.

Hayırsız evlat -David ve Will- muhabbeti bitince Charlotte ve Olivia, Paskalya planları yaptılar. Herkes akşam yemeğine Olivia'ya gelecekti ama Charlotte, Paskalya sabahı için kahvaltının ardından kiliseye gitmeyi planlamıştı. Jack ve Ben'in en sevdiği tarçmlı çöreklerinden yapacaktı.

Öğle yemeklerini bitirirken Charlotte'm birkaç örgü arkadaşından söz ettiler, ardından Olivia hesabı ödeyip Adliye'ye döndü.

Annesinden ayrı İmadan önce bakamadığı ceptelefonu mesaj lannı gözden geçirirken Allison Cox odasının önünde onu bekliyordu. İlk mesaj gülümsemesini sağladı. Grace'ten geliyor ve o akşam onunla aerobik dersinde görüşeceğini yazıyordu.

On

Allison iki şeyden emin olmuştu: Anson, mezuniyet öncesi geri dönebilir ve Paskalya'da ondan haber alabilirdi. Üstünde düşündükçe bu fikir daha da güçlenmeye başlamıştı. Anson, Paskalya'da onu arayabilirdi. Bunu biliyordu. Hissediyordu. Bu umutla yaşıyordu.

Mahkemede Yargıç Lockhart Griffın'le geçirdiği gün en azından bazı şeyleri anlamasını sağlamıştı. İnsanlar aptalca şeyler yapıyor ve sonra mahkeme karşısına çıkarıldıklarında şoke olmuş gibi görünüyorlardı.

Anson, yargıcın karşısında duran bu insanlar gibi değildi. Doğru olanı yapmak için bütün gücüyle uğraşıyordu ama göründüğü kadarıyla her şey elinde patlıyordu. Onun masum olduğuna kimse inanmıyordu. Evet, öfkeliydi ve Gunderson'lar onu hayal kırıklığına uğratmıştı, fakat bu anlaşılabilirdi çünkü işten çıkarılmıştı; bütün bunlar yangını Anson'm çıkardığı anlamına gelmiyordu.

Yatağına oturup duruşma salonunda aldığı notları incelemeye başladı. Uzaklardan telefonun sesini duydu, bütün çağrılara bakmayı vazife edinen Eddie'nin açmasını bekledi. Erkek kardeş olarak idare eder, diye düşündü ama bazen gerçek bir baş belası olabiliyordu.

"Allison!" diye haykırdı Eddie, sanki sağırmış gibi. "Telefon sana."

“Kim?” diye sordu Allison.

“Adamın biri. İsmini vermedi.”

Fazla aldırış etmeden odasındaki ahizeye uzandı, sonra duraksadı. “Eddie, telefonu kapat.” Klik sesini duyunca “Alo,” dedi kayıtsız bir sesle.

“Allison.”

Neredeyse kalbi duracaktı. Anson.

“Neredesin?” diye sordu iki eliyle ahizeyi kavrayarak. “Sana söyleyemem.”

“İyi misin?”

“Sayılır.”

Allison, bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. “Sesini duymaya ihtiyacım vardı,” dedi Anson. “Deniz Feneri’nde ne olduğunu biliyorum. Herkes benim yaptığımı düşünüyor, değil mi?”

Ona yalan söyleyemezdi. “Evet.”

Anson bir süre cevap vermedi. “Yemin ederim Allison, ben değildim.”

“Sana inanıyorum.” Boğazına düğümlenen yumru yüzünden konuşmakta güçlük çekiyordu. Ondan haber almanın

verdiği heyecanla neredeyse yataktan yuvarlanacaktı.

“Bir arkadaşıma arattım. Kullan-at ceptelefonuyla arıyorum, o yüzden kimse izimi süremez. Senin başını derde sokmak istemiyorum.”

“Bir ihtiyacın var mı?”

“Hayır... sadece sesini duymak. O zaman iyi hissedeceğimi biliyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Allison soluk soluğa. Kendisini ne kadar özlediğini, her gün okula gidip onu savunmak zorunda kalmanın ne kadar zor olduğunu anlatmak istiyordu ama Anson’m ihtiyacı olan bunları duymak değildi. Onun dertleri Allison’mkilerin çok ötesindeydi.

“Senin için çok zor oldu mu?” diye sordu Anson.”Şerif seni sorguladı mı?”

“Evet. Ben... o gece pencereme geldiğini onlara söyledim.” “Sorun değil. Doğruyu söylemek zorundaydm.”

“Sen... sen duman kokuyordun. Bunu hemen fark edemeyecek kadar üzgündüm... Ben, ben şerife bunu söylemedim.” Anson ne açıklama ne de yorum yaptı. Sadece sordu. “Benim için tutuklama emri var mı?”

“Hayır.”

Eddie’nin dinliyor olma ihtimaline karşı sesini alçalttı. “Fakat şerif senin olağan şüpheli olduğunu söylüyor.”

Anson, bunu duyunca rahatlamış gibiydi. “Sana kim ne söylerse söylesin Allison, yemin ederim ben yapmadım.” “Biliyorum.” Onu yakınında hissetmek istercesine gözlerini kapatıp soluğunu tuttu. Sonra onu aramasının, ulaşmaya çalışmasının özci bir sebebi, bir ihtiyacı olup olmadığını merak etti. “Sana para göndereyim mi?”

“Hayır. İdare ediyorum.”

Allison’ın kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, neredeyse sesini işitebiliyordu. Yangın gecesi ofisteki para kasası da çalınmıştı. Allison, şerif bunu babasına söylerken duymuştu.

Anson’ın para biriktirme şansı yoktu; çünkü önce bulaşıkçı sonra aşçı yamağı olarak kazandığı bütün parayla parkta çıkardığı yangının tazminatını ödüyordu. Eğer Cedar Cove’u cebinde parayla terk ettiyse bu parayı çalışarak kazanmış olmasına imkân yoktu. Nasıl geçindiğini sormak istedi ama alacağı cevaptan, gerçeklerden korktu.

“Geri dön, Anson,” diye yalvardı yumuşak bir sesle. “Babam sana yardım eder.”

“Edemez,” diye karşılık verdi Anson. “Bu kez değil. Yaptığı her şey için minnettarım ama bu çok daha büyük bir şey. Artık on sekizimdeyim Allison. Bu, çocuk mahkemesinde görülmez. Yetişkin olarak yargılanacağım ve bunu göze alamam.”

“Lütfen.” Allison yalvarmak istemiyordu. “Nerede olduğunu ve neler yaptığını

bilmeden yaşayamam.”

“Çok geç Allison. Üzgünüm; sana ifade edebileceğimden çok daha üzgün.”

“Çok geç *değil*. Olamaz.” Anson, ismini temize çıkarmazsa asla bir araya gelemeyeceklerini anlamıyor gibiydi. “Olduğum yerde,” diye başladı, sonra birden sustu. “Evet?” diye üsteledi Allison.

“Benim için geri dönüş yok. Seni aramamalıydım.”

“Yo! Aradığına çok sevindim.”

Kapatmak zorundayım.”

Sesindeki isteksizlik Allison’ı ağlatacaktı. Onunla tartışmak, birkaç dakika daha konuşmak için yalvarmak istiyor ama içgüdüleri bunun işe yaramayacağını söylüyordu.

“Tekrar arar mısın?” diye sordu.

“Bilmiyorum.”

“Lütfen.” Bütün sevgisi bu tek sözcükte gizliydi.

“Denerim. İnan bana Allison, başıma gelen tek güzel şey sensin.”

“Sana inanıyorum. Sana bütün kalbimle inanıyorum. Bize inanıyorum.”

Telefon kapandı.

Uzun bir süre, Allison, elinde ahizeye yatakta oturdu. Göz pınarları dolmuştu ama yaşların akmasına izin vermek istemiyordu.

Bir süre sonra garaj kapısının kapandığım duydu, annesi işten dönüyordu. Rosie Cox bu yıl Cedar Cove İlkokulu’nda beşinci sınıfı okutuyordu.

“Allison,” dedi odasının önünden geçerken. Bir kez kapısını tıkladı. “Akşam yemeği için beş tane patates soyabilir misin?”

“Elbette.” Hayatında her şey yolunda gidiyormuş gibi, sesinin normal çıkması için çabaladı. Anlaşılan işe yaramamıştı; çünkü annesi odasının kapısını açtı ve

içeri baktığında yüzü endişeliydi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu nazikçe.

Allison omuz silkti. “Elbette, neden?”

Annesi içeri girip yatağın kenarına ilişti. “Üç yaşındayken kendi mısır gevreği kâseni hazırlayabileceğine karar verişini hatırlıyorum.” Konuşurken gülümsüyordu. “Bir cumartesi sabahının erken saatleriydi, mutfakta yere oturmuş ve kutunun içinde ne varsa kâsenin içine boşaltmıştın. İçeri girdiğimde, yüzünde aynı şu andaki böyle-bir-şey-nasıl-olabilir bakışı vardı.”

Allison, bu mısır gevreği öyküsünü defalarca dinlemişti. “Bir şey yapmadım,” diye ısrar etti ve yapmamıştı.

Annesi, onun elini okşadı. “Bunun Anson’la bir ilgisi olabilir mi?”

Allison düş kırıklığı ve korkudan kaynaklanan bir öfkeyle her şeyi inkâr etmek istedi. Savunmaya geçmek birkaç yıl önce gösterdiği tepki biçimiydi ama bu numaranın işe yaramadığını öğrenmişti. Başını önüne eğerek fısıldadı, “telefon etti.”

Tam tahmin ettiği gibi, annesi birden dikkat kesildi. “Ne zaman? Şimdi mi?”

Başı hâlâ öne eğik olan Allison onayladı.

“Şerife söylemek zorundayız,” dedi annesi. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Anne!” diye haykırdı Allison. “Yapamayız! Anson masum olduğuna yemin etti. Yangını kendisinin çıkarmadığını söyledi ve ben ona inanıyorum.”

Annesi, kolunu Allison’m omzuna doladı. “Eğer doğruysa, endişelenecek bir şey yok. Şerif Davis bu olayı çö-zerse Anson eve dönebilir, değil mi?”

Allison’ın bundan daha çok istediği başka bir şey yoktu. Annesi şerifi aradı, babasıyla şerif aynı anda eve geldiler. Herkes mutfak masasının etrafında toplandı, Şerif Davis, Allison’ı tekrar tekrar sorguladı. Anson’la yaptığı kısa konuşmanın bütün ayrıntılarını istiyordu. Sorgu devam ederken ceptelefonu çaldı, şerif cevap vermek için izin istedi. Diğer odaya geçti ve birkaç dakika sonra geri döndü.

“Telefonun izi sürülemiyor,” dedi. “Nerede olduğunu bilmiyoruz.”

Anson da aynı şeyi söylemişti ama yine de Allison rahatladı.

“Tekrar arayacağını düşünüyor musun?” diye sordu Şerif Davis, bakışlarını ona dikerek.

“Ben, bilmiyorum.” Araması için bütün kalbiyle dua ediyordu.

“Nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Yok.”

“Ya para?”

“İhtiyacı olmadığım söyledi.”

Annesi ile babası bakıştılar, Allison’m ona ehlidekileri teklif ettiğini tahmin ediyorlardı. Allison gerginliği azaltmaya çalıştı, “Ondan geri dönmesini istedim ama yapamayacağını söyledi.”

“Bunun için çok iyi bir sebebi olmalı Allison,” dedi Şerif Davis. “Masum bir adam saklanmak zorunda kalmaz. Eğer seni tekrar ararsa bu söylediğimi ona ilet, olur mu?” Allison, onunla göz göze geldi, başıyla onayladı. “Söylerim,” diye söz verdi.

On Bir

Paskalya’dan önceki gün Get Nailed daima çok kalabalık olurdu. Müşterilerinin çoğu kiliseye giderken iyi görünmek isterdi. Önemli bir dini gün olduğunu bilmesine karşın Teri kiliseyle fazla ilgilenmiyordu. O şekilde büyütülme-mişti. Annesi, iki yakasını bir araya getirmeye çalışan üç çocuklu yalnız bir kadındı. Kilise eğitimi vermek bir yana, onları zorlukla giydirir ve doyururdu. En büyükleri olan Teri, güzellik uzmanı okuluna girmek üzere liseyi bırakmış ve on sekizine bastığı gün sertifikasını almıştı.

İşini iyi yapıyordu ama asıl istediği kariyer değildi. Teri kitaplarla vakit geçirmeyi severdi. Kütüphaneci olmak, bir kitabevinde çalışmak ya da onun gibi

bir şey. Sürekli okurdu, evinin her odası kitaplarla doluydu: romantik kitaplar, gerilimler, biyografiler... Dikkatini çeken her şey. Kazandığı fazladan her kuruş kitaba giderdi. Salonun dışında pek sosyal hayatı olmadığından kitaplar harika birer arkadaştı.

Saç tasarımcısı olmak ona uygundu, faturalarını ödüyordu. Neyse ki yetenekliydi ve gündemdeki modelleri takip ediyordu; üstelik düzgün bir müşteri grubu vardı. Günün ilk müşterisi saçlarını kestirmek için gelen Justine Gunderson' du.

"Ne yaptığını duydum," diye dalga geçti Justine, Teri'nin sandalyesine otururken. Haber bütün camiada yayılmıştı. Kuşkusuz insanlar konuşuyor ve tekrar tekrar Bobby Polgar'la nasıl görüştüğünü soruyorlardı.

Teri, Justine'in beline kadar uzanan gür, siyah saçlarını inceledi. Şampuan reklamlarındaki cinsten, sağlıklı ve parlak saçlardı. Teri kendi saçlarım o kadar sık boyar, keser ve perma yapardı ki, orijinal rengini bile unutmuştu. Galiba ruhsuz bir sanydı. Şu anda röfleli bir kızıl kahverengiydi, kısacık kesilmiş ve jöleyle kirpi gibi dikilmişti. Önümüzdeki hafta boş bir zamanı olursa siyaha boyamayı düşünüyordu. Bunu yapıp yapamayacağını Jane'e soracaktı.

"Çok etkilendim," dedi Justine. "Bobby Polgar'ın saçını kesmişsin."

İnsanlar hâlâ onun televizyonda yayınlanan satranç karşılaşmasında nasıl boy gösterdiğini ve dünyaca ünlü satranç oyuncusu görmek için yoluna çıkanlara kabadayılık ettiğini konuşuyordu. Kolay görünmesi için Teri, elinden geleni yapmıştı; işin gerçeği büyük mücadele vermişti.

Oraya gitmesinden hiç hoşnut olmayan güvenlik elemanlarıyla aralarında arbede çıkmış, makaslan bulduklarında güvenlik ona tehlikeli bir kaçık gibi davranmıştı. Teri o kadar gürültü koparmıştı ki, ne istediğini anlamak için Bobby bizzat dışarı çıkmıştı. Teri'nin tek şansı buydu. Saç kesimine ihtiyacı olduğu konusunda Bobby onu dinlemiş ve işini yapmasına izin vermişti.

Peşlerinde bir güvenlik ordusuyla birlikte Bobby Pol-gar'ın süitine gitmişlerdi. İçeri girdiğinde, her türden aylak insan Bobby'ye akıl veriyor, Rus'la yapacağı bir sonraki maç için önerilerde bulunuyordu. Teri bu şamatanın içine adım attığı anda Bobby elini kaldırarak bütün odayı susturdu. Gözlerini Teri'ye dikti, Teri aynı biçimde karşılık verdi. Ardından Bobby'ye oturmasını söyleyerek omuzlarını bir havluyla örttü ve güvenlik elemanlarının birinden makaslannı geri aldı.

“Söylediğim gibi, saçların dikkatini dağıtıyor,” dedi Teri. “Başkalarının aklına ihtiyacın yok. Ne yapacağını herkesten daha iyi biliyorsun.” Geriye dönüp baktığında bunun sert ifade olduğunu görüyor, bu adamı ve saçma sapan karşılaşmasını neden kafasına taktığını anlamıyordu. Bütün bildiği, gidip saçını kesmek için duyduğu dayanılmaz dürtüydü. Anla anlayabilirsen. Teri içinden geldiği gibi davranan biriydi ve her neyse, işe yaramıştı. Sebebini açıklayamasa da, önemi yoktu.

Hemen herkes Bobby’nin ona ne söylediğini merak ediyordu. İşin karmaşık kısmı buydu. Teri ortaya çıktıktan birkaç dakika sonra Bobby herkesi dışarı çıkarmış ve baş başa kalmışlardı. Anlatacak etkileyici bir öyküsü olmasını çok isterdi ama yoktu. Sadece saçını kesmiş ve çıkmıştı. Odada kaldığı bütün zaman boyunca Bobby muhtemelen bir düzine kelime bile sarf etmemişti. Cedar Cove’a dönünceye kadar

Teri, onun bir sonraki maçını ve ondan sonrakini de kazandığını bilmiyordu.

“O günden sonra ondan haber aldın mı?”

Teri, Justine’in omuzlarındaki havluyu düzeltip tutturdu. “Ben mi? Yok canım. Ona adımı bile söylemedim.” “Seninle konuşmadı mı?”

“Pek sayılmaz. Daha doğrusu konuşma denecek kadar bir şey yoktu.” Aslında, Bobby Polgar ona ödeme yapma zahmetine bile katlanmamıştı, Seattle’a gitmek için bile 20 papel borç aldığından bu utanç vericiydi. Yine de, dürüst olmak gerekirse, Teri ödeme yapılmasını beklememişti. “Bobby nasıl biri?”

Justine’in sorusunu düşünürken Teri tarağım havada tuttu. Hafta boyunca insanlar aynı şeyi sorup durmuştu ve onlara ne diyeceğini bilememişti. “Pek konuşkan olmadığı için söylemesi zor. Etkileyici ve -aslında ‘farklı’ demek istiyordu ama bu tam uymuyordu- “tuhaf,” diye bitirdi. “Tuhaf biri.”

“Zamanımızın *en* büyük satranç zekâlarından biri olduğunu söylüyorlar.”

“Zamanımızın *en* büyük satranç zekâsı,” diye düzeltti Teri. Menajerleri bir yana, bunu bizzat Bobby kendisi hissettirmişti.

“Demek hayranlarından birisin?”

“Bobby’nin değil, satranç hayranı da değilim. Güzellik okulunda satranç

teorilerinden fazla bahsetmiyorlar, anlarsın ya?" "Öyleyse neden Bobby'le ilgileniyorsun?" diye sordu Justine, şampuan teknesine doğru giderken.

"Bilmiyorum," dedi Teri yavaşça. "Bir sabah onu televizyonda gördüm ve ilginç biri olduğunu düşündüm. Sonra o gördüğüm maçı kaybetti. Sorunun ne olduğunu biliyordum ve ona yardım edebilirdim. Bu tür şeyler yaparım. İnsanlann bir ihtiyacı varsa elimden geleni yaparım. Nazar değmesin, annem de aynıdır." Sürekli yanlış adamlara âşık olmak da annesinin özelliklerinden biriydi ve Teri bu konuda annesine çekmiş olmaktan korkuyordu. En azından Teri onlarla evlenmek için bir sebep görmüyordu. Üç ya da dört sallantılı ilişkisi olmuştu ve hiçbiri altı aydan fazla sürmemişti. Hepsinin sonunda, Teri bu kadar aptal olduğu için kafasını taşlara vurmuştu.

Teri, Justine'in başını tekneye doğru eğdi, göz göze geldiler. Suyu açarken Teri gülümsedi.

"Teşekkürler Teri," dedi Justine birdenbire.

"Niçin?"

"Yangını sormadığın için. Herkes bunu konuşuyor. Haftalardır mecbur kalmadıkça evden çıkmıyorum; çünkü ne zaman yapsam insanlar beni soru bombardımanına tutuyor."

İşin doğrusu, Teri yangını unutmuştu. Kendi anlık kötü şöhretinin çevresinde dönen küçük dünyasında, Deniz Feneri yangını akimdan uçup gitmişti.

"İyi misin?" diye sordu Teri. Justine'e şöyle bir bakmak bile iyi olmadığını anlamak için yeterliydi.

Justine onu duymamış gibi gözlerini kapadı. Teri, saçlarıyla oynamanın kadınlar üzerinde yatıştırıcı bir etki ve güven duygusu yarattığını, başka zamanlarda sakındıkları gerçekleri

itiraf etmelerine yol açtığını çoktan keşfetmişti. Kalkanlar iner ve özel hayatlarındaki sırları şaşırtıcı bir açıklıkla dökerlerdi. Teri, dikkatini hiç dağıtmadan onlann özel alanlanna girebildiği ve aynı zamanda salonun huzur verici ortamı sayesinde gerçekleştiğine inanırdı. Bazen, saç yaptıranlara ücretsiz danışmanlık verildiğine dair ilan bastırmak istediğini söylerdi. Sağlıksız ilişkiler söz konusuysa ne *yapılmaması* gerektiği hakkında kesinlikle yeterince deneyimi

vardı.

“Seth’le biraz sorunumuz var,” diye itiraf etti Justine. Üzgün ve dalgın sesi o kadar alçak çıkıyordu ki Teri duyabilmek için eğildi. “Çaresine bakacağız ama şu anda her şey zor.”

“Bu tür felaketler sonrasında çok doğal,” diye onu ikna etmeye çalıştı Teri. Tekrar göz göze geldiler.

“Haftalardır sevişmiyoruz,” diye fısıldadı Justine. “Yangından beri. Seth çok öfkeli. Bu durumla nasıl başa çıkacağını bilemiyor.” Tekrar gözlerini kapadı, Teri hafifçe onun omzunu sıktı.

“Endişelenme,” dedi. “Her şey yoluna girecek, bekle ve gör.” Basmakalıp şeyler söylemek niyetinde değildi; her sözü çok samimiydi. Teri bunun gerçekleştiğini defalarca görmüştü. Bazen bir travma, aileyi olumsuz etkiliyor ve bu gerilimde evlilik yara alıyordu fakat ilişki yeterince sağlamsa kan koca bu durumdan birlikte çıkmayı başarıyorlardı.

“Ne kadar zamandır saçlarını kesiyorum?” diye sordu Teri. Retorik bir soru değildi.

“Bilmiyorum,” dedi Justine. “Kesinlikle altı yedi yıl olmuştur.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Warren Saget’le flört ettiğin dönemi hatırlıyorum. O morukta ne bulduğunu hiç anlamadım ama bu seni ilgilendirirdi. Sonra Seth ortaya çıktı ve aman Tanrım, neredeyse dilin tutulmuştu. Bir cumartesi günü size deniz kenarında göz göze otururken rastlamıştım. İkiniz de sırılsıklam âşıktınız, *buna* hiç kuşku yok.”

Teri saçlarını yıkarken Justine’in gözleri kapalıydı ama gülümsedi. “O günleri ben de hatırlıyorum. Birbirimize dokunmadan duramıyorduk.”

Teri sırıttı. “Seth’in senin için bir önemi yokmuş gibi davranmaya çalışıyordun. Bir keresinde onun adını geçirdim, az kalsın kellemi uçuracaktın.”

“Kesinlikle hayır,” diye itiraz etti Justine.

“Evet, öyle,” diye diklenen Teri şampuanı uzun, gür saçlara iyice yedirdi. “Seth’in sana hâlâ o zamanki gözlerle baktığına bahse girerim. Adam seni

seviyor, sen de onu. İnkâr edilecek bir durum yok. Sadece bekle, tamam mı?”

Justine gözlerini açıp ona doğru kırpıştırdı. “Umarım haklısmdır.”

Yanzamanlı çalışan resepsiyonıst kız yaklaştığında Teri şampuanlamayı yeni bitirmişti. “Seni görmek isteyen biri var,” dedi.

Teri, havluyu Justine’in başına sararken sordu. “Kim olduğunu söyledi mi?”

“Adam ismini vermedi.”

“*Adam* mı?” Joan, Jane ve diğer kızların hepsi işlerini bırakıp ona bakmaya başladılar.

“Gidip baksana,” diyen Rachel, belediye başkamnm karısının tırnaklarını törpülüyordu.

Teri, Justine’i saç kesim koltuğuna alıp ellerini kuruladı. “Hemen dönerim,” dedi.

Uzun boylu, son derece zayıf bir adam salonda dört dönüyordu. Sanki kuaförlerden biri üstüne atlayıp sıkıca tutacak, bağlayıp saçlannı pembeye boyamaya başlayacak gibi gergin bir biçimde etrafına bakıyordu.

“Ben Teri Miller,” dedi ellerini kalçasına koyarak. Hiçbir şey satın almayacaktı ve çene çalmak için de vakti yoktu.

“Bobby Polgar, sizinle görüşmek istiyor,” diye ilan ederken, Teri’nin o anda elindekileri düşürmesini beklediği açıktı. “Dışarda, arabada.”

“Ya.” Teri’nin ilk tepkisi şaşkınlık oldu.

“Bayan Miller,” diye ekledi zayıf adam, “Bay Polgar bekletilmekten hoşlanmaz.”

“Öyle mi?” diye homurdandı Teri kaşlarını çatarak. Bu adamı maç sırasında Bobby’nin yanında gördüğünü hatırlıyordu, onun bir arkadaş ya da eleman olduğunu düşünmüştü. “Şu işe bakın ki meşgulüm ve bütün gün meşgul olacağım. Rica etsem, beni görmek istiyorsa herkes gibi randevu alması gerektiğini Bay Polgar’a söyler misiniz?”

“Teri,” diye haykırdı çileden çıkan Joan. “Aptallık etme. Muhtemelen sana teşekkür etmek istiyor.”

“Etmeli zaten,” diye arkadaşlarına hatırlattı Teri. Adam ona borçluydu ve girdiği onca zahmet karşılığı aldığı tek şey turnuvadan eskort eşliğinde çıkarılmasıydı. Bobby Polgar,

ona ödeme yapmadığı gibi, teşekkür etmeye de gerek duymamıştı.

“Bayan?” diye sordu adam tekrar.

Salondaki herkes onu izliyor, kararını bekliyor gibiydi.

Bir an dışarı çıkıp arabaya doğru yürümeyi ve muhteşem Bobby Polgar onunla konuşma lutfunda bulunurken nazikçe dinlemeyi düşündü ama o kadar da züğürt değildi. Ayrıca bu satranç oyuncusunun her an emrine amade olduğunu sanmasını istemiyordu.

“Lütfen geldiği için Bay Polgar’a teşekkürlerimi iletin,” dedi sakince, “fakat bugün çok yoğun bir programım olduğunu ve ancak saat altıdan sonra boş kalacağımı da söyleyin.” Arkasını döndüğünde bütün arkadaşları ve müşteriler onu seyrediyordu.

“Bay Polgar’m hoşuna gideceğini sanmıyorum,” dedi adam.

Teri başını iki yana salladı. Zaten yeterince insan Bay Polgar’m gönlünü yapmak için çabalıyordu, artık birinin kafa tutma zamanıydı.

Justine’e geri döndüğünde bütün salon sessizleşmişti. “Ne?” diye sordu.

Herkes kaldığı yerden işine devam etmeye başladı, Teri rahatlayarak iç çekti.

Birkaç dakika sonra Denişe tekrar geldi. “Sıska adam sana bunu vermemi istedi,” diyerek yüz dolarlık bir banknot uzattı.

Teri omuz silkerek parayı arka cebine tıkıştırdı. Anlaşılan satranç işinde düşündüğünden daha fazla para vardı. Bir saç kesimi için yüz dolar normalde talep ettiği ücretin neredeyse dört katıydı. Artık Bobby Polgar hakkında şunu söyleyebilirdi: Adam dolgun bahşiş bırakıyordu.

Teri, Justine’in saç kesimini bitirirken Grace Harding perma için geldi. Grace perma işini daima hafta sonuna denk getirirdi; çünkü hafta boyunca tam gün kütüphanede çalışıyordu.

Aslında Grace’in perması, Teri’nin gün içindeki programında yer alan üç permadan ilkiydi.

Saat altı olduğunda ayakları ağrıyordu ve öğle yemeği için fırsat bulamamıştı. Açtı, yorgundu ve kendi yöntemlerine alışık şımarık bir satranç oyuncusu yüzünden sinirlenmişti. Yine de, Bobby Polgar’m onun kim olduğunu ve nerede çalıştığını bulmak için gösterdiği çaba gururunu okşamıştı.

Aslında bu, kimseye ismini vermediği için kayda değer bir başarıydı. Gerçi sevimsiz güvenlik elemanlanndan birinin kimlik kontrolü yaptığını hatırlıyordu.

O akşam salondan en son Teri çıkabildi. Son havluları da kurutucuya koydu, ışıkları söndürdü ve alışveriş merkezini terk etmeden önce kapıyı kilitledi. Acıyan ayaklarını suya sokmak, mikrodalgaya bir pizza atıp eline güzel bir kitap almak için can atıyordu.

Alışveriş merkezinin arkasındaki limuzin hemen dikkatini çekti. Teri ortaya çıkar çıkmaz limuzin ona doğru hareket etmeye başladı.

Teri donakaldı.

Araba gerçekten giderek yavaşladı ve hemen yanı başında durdu. Kapı açıldı. Anlaşılan sorgusuz sualsiz binmesi bekleniyordu.

Teri eğilip içeri baktı.

Şüphelerinde halıydı, içerde Bobby Polgar oturuyordu. Bu araba en az on, Teri’nin cüssesinde sekiz kişiyi rahatlıkla alırdı. Oysa içerde sadece satranç oyuncusu vardı.

“Neden beni görmek istemedin?” diye sordu.

“Şoförüne bütün gün dolu olduğumu söyledim. Öyleydim.” “Şimdi zamanın var mı?” Oturması için yanını işaret ediyordu. Teri şüpheyle ona baktı. Orta boyda ve yapıda, siyah çerçeveli gözlük takan bir adamdı. Aslında tipik zeki ucubelere benziyordu. Kıyafetine de özen gösterdiği söylenemezdi ya da satranç dışında

herhangi bir şeye.

“Neden?” diye sordu, samimi bir merakla.

Sorusu adamı şaşırttı. “Konuşabilmek için.”

“Ne hakkında konuşacağız?” diye sordu.

“Her zaman bu kadar arıza mısın?”

“Hayır,” dedi, doğruyu söylemek adına. “Fakat çok yoğun bir gün geçirdim ve yorgunum.”

Bu ifadeyi şaşırtıcı bulmuş gibi adamın kaşları çatıldı. “Geçen cumartesi yoğun değildiniz?”

“Randevular daha azdı ve Seattle’a gelebilmek için iki öğleden sonraya onları sıkıştırmıştım.” Ödünç almak zorunda kaldığı paradan söz etmedi.

“Teşhisiniz doğruydu,” diye hatırlattı adam. İleri eğilip elini uzattı. “Maçı kazandım.”

Teslim olan Teri isteksizce o ana kadar gördüğü en büyük arabaya bindi. Elini lüks döşemede gezdirip tavana baktı. Işıklar birkaç saniyede bir renk değiştiriyor, arabanın içini yumuşak, okşayıcı bir biçimde aydınlatıyordu.

“Bir şeyler içmek ister misiniz?” diye sordu Bobby. “Ne var?”

“Ne istersiniz?” diye geldi cevap.

“Bira iyi olur.”

“Bira,” diye tekrarladı adam, sanki daha önce bu sözcüğü hiç duymamış gibi.

“Soğuk olursa iyi olur.”

Bobby bir düğmeye basıp dahili telefona konuştu. “Bayan için soğuk bir bira James.”

Teri neredeyse kahkahadan boğulacaktı. “Şoförünüzün adı James mi?”

“Bu sizi eğlendirdi mi?” Yüzünde yine daha önceki şaşkın ifade vardı.

Teri zor bela kahkahasını bastırmaya çalıştı. “Çok klişedir.” “Öyle mi?” diye sordu, ifadesi hâlâ şaşkındı.

Araba harekete geçti.

“Hop, bir dakika,” diyen Teri etrafına baktı, birden güvensizliğe kapılarak. “Nereye gidiyoruz?”

Bobby gözlerini ona dikti. “Size soğuk bira almaya. Endişelenmeyin, James’e güvenebilirsiniz.”

“James’e güveniyorum. Beni endişelendiren sizsiniz.” Bobby Polgar neredeyse gülümseyecekti. “Sizi sevdim. Biraz tombulsunuz ama...”

“Ve siz de biraz kabasınız,” diye onu susturdu Teri. “Şimdi beni arabama geri götürün.”

“Bir dakikaya kadar.” Acelesi yok gibiydi.

Teri kollarını kavuşturdu. Böyle bir araca binmeyi hayal bile etmemişti. “Şimdiye kadar gitmiş olduğunuzu düşünmüştüm.”

“Beni gördüğünüze sevinmediniz mi?”

Teri omuz silkti. “O kadar değil.”

Adamın kaşları çatıldı.

Teri, Kodaman Bay Bobby’nin devasa egosunu okşa-mayanlara alışık olmadığını düşündü. “Malum, geçen hafta bana ödeme yapmadınız. Sorun değil, her ne kadar anında ödemek geleneksel *olsa da.* Niyetim sizden para almak değildi; ama teklif etseniz hoş olurdu.”

“Paranızı aldınız mı?”

“Evet, teşekkürler. Üstelik ciddi bir bahşişle.”

“Bunu hak ettiniz.”

“Ayrıca bana teşekkür etme zahmetine bile katlanmadınız.” “Hayır,” diye kabullendi. “Yapmadım. Satrançtan başka şeye pek kafam basmaz.”

Sanki Teri *bunu* fark etmemiş gibi.

Araba durdu. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve James, daha önce salona gelen adam, Teri’ye soğuk bir bira uzattı.

“Teşekkürler James,” diye mırıldanan Teri gülmemek için kendini zor tuttu.

Şoför kapıyı kapatmak üzereydi.

“James,” dedi Bobby kısaca. “Ben de bir tane istiyorum ”

James tereddüt etti, doğru duyduğundan emin olmaya çalışıyordu. *“Siz mi* efendim?”

“Evet, ben.”

“Hemen efendim.”

Kapı kapandı. “Evet-efendimcilik hoşunuza gidiyor, değil mi?”

Bobby, ona dikkatle baktı ve bir kez daha neredeyse gülümseyecek gibi oldu. “Benim kadar zengin ve ünlü olunca neredeyse herkes evet-efendim olur.”

Teri, biranın metal kulağını geri itti, kocaman bir yudum aldı. “Ben değil.”

“Fark ettim.”

Kapı tekrar açıldı ve James, patronuna bir kutu bira uzattı. Bobby kutuyu alıp tepesini inceledi. Açma kulağına uzandı ama parmağını altına sokamadı.

“Of, Tanrı aşkına,” diye söylendi Teri. Kutuyu kaptı, kendi bira kutusunu dizlerini arasına sıkıştırıp kapağını açtı. “Umutsuz vakasın.”

Bobby onun bakışlarını yakaladı ve bu kez gülümsedi. “Bunu gerçekten görebilen ilk kişi sizsiniz Bayan Teri Miller. Gerçekten umutsuz *vakayım*.”

“Cal geldi,” diye seslendi Linnette, Paskalya gününde salonun penceresinden bakarak. Akşam yemeği hazırlayan annesine mutfakta yardım ediyordu ve

masayı hazırlamaya başlamıştı, perdeyi kapatan Linnette hızla ön kapıya yöneldi ama sonra ailesine bir hatırlatma yapma gereği hissederek durdu. “Anne, baba, lütfen onu utandırmayın,” diye uyardı.

Babası, her pazar baştan sona okuduğu Seattle gazetesinden bakışlarını kaldırdı. “Hangi konuda?”

“Silverdale’de bir konuşma terapistine gidiyor ve biraz sıkılgan. Bazen sözcükler arasında duraksıyor ama önemsemeyin. Tamam mı?”

“Sorun değil.” Babası gazetesine döndü.

“Endişelenme tatlım,” dedi annesi mutfak kapısından. Kapı zili çaldı ve Linnette, Cal’i karşılamaya koştu. Bej rengi deri ceket, cilalı çizmeler ve ütülü kot pantolonuyla Cal bundan daha yakışıklı görünemezdi. Güzel mavi gözleri Lin-nette’in gözlerine kilitlendi, Linnette sırıtarak karşılık verdi. Uzanıp elini tutarak onu çekti.

“Merhaba Cal,” dedi babası, gazetesini hafifçe indirerek.

“Hoş geldin Cal,” diye seslendi annesi mutfaktan.

“Burası güzel kokuyor,” dedi Cal hiç kekelemeden.

Bu akıcı ifade Linnette’i gururlandırdı. “Fırında dana budu. Annem budu esmer şeker ve akçaağaç şurubuyla ma-rine edip sarmısaklıyor. Muhteşem olur. Ona iltifat etmeyi unutma.”

“Tamam.”

“Kalanları sana paketlerim. Her zaman çok fazla olur.”

“Hop, benim but nereye gidiyor,” diye çıkıştı babası esprili bir tonda.

Cal çevresine bakındı, Linnette onun ne düşündüğünü biliyordu. Sessiz sorusuna cevap verdi. “Mack yolda,” dedi. “Telefon etti. Anlaşılan akşam trafiği kâbusa dönüşmüş.”

“Gloria?”

“Saat dörtte burada olacak.”

“Çalışıyor,” diye açıkladı Roy. “Zurnanın son deliği.”

Linnette’in yeni ortaya çıkan ablası Bremerton’da polis memuruydu. Cedar Cove’a taşınmadan önce Roy Seattle Emniyeti için çalışıyordu. Linnette, Gloria’nın aynı mesleği seçmiş olmasını ilginç -ve uygun- buluyordu.

Biyolojik anne ve babasıyla ilk bağlantısını onlara isimsiz kartlar, çiçek sepetleri ve şaşırtıcı mesajlar göndererek kurmuştu. Sonunda Roy, bu esrarı çözmeyi başarmış ve Gloria aile tarafından benimsenmişti.

“Gloria onsuz başlamamızı söyledi,” diye mırıldandı Linnette, “ama olmaz dedim.”

“Gecikme durumu olursa arayacaktır,” dedi Roy kendinden emin bir biçimde. Gloria’yla bol vakit geçiriyordu ve Linnette babasıyla çok yakın olduğundan başlangıçta onu Gloria’yla paylaşmanın zor olacağını düşünmüştü. Oysa şu anda hiç kafasına takmıyordu, aslında Cal sayesinde bu kadar rahat olduğuna inanıyordu. Çalışma saatleri uyumsuz olduğundan istedikleri kadar sık görüşemiyorlardı. Linnette’e kalsa her gün görüşürlerdi ama telefon konuşmaları ve haftada iki kez buluşmakla yetinmek zorundaydı.

Son günlerde Cal, terapistiyle olan randevuları yüzünden kasabaya daha sık iniyor, genellikle randevu öncesi ya da sonrası Linnette’e uğruyordu. Kısa sürede gösterdiği gelişme etkileyiciydi.

“Masada son rötuşları yapıyordum,” dedi Linnette. “Yardım etmek ister misin?”

“Linnette.” Babasının sesinde sabırsızlık hissediliyordu. “Cal bizim konuğumuz. Masa hazırlamasını istemenin hoş olduğunu sanmıyorum.”

“Evet, baba,” dedi Linnette, Cal’e gülümseyerek.

Cal sırıtarak kanepeye oturdu, Roy’un uzattığı gazete sayfasını kabul etti.

Linnette mutfağa döndü. “Babam en azından onunla konuşabilirdi,” dedi annesine.

Corrie başını iki yana salladı. “Babanı bilirsin.” “Muhtemelen bu evleneceğim

adam.” Böyle olmasını

yürekten diliyordu. Cal henüz evlilikten söz etmemişti ama Linnette o yöne doğru ilerlediklerini hissediyordu.

Kapı tekrar çaldı ve kimsenin açmasına fırsat kalmadan Mack, elinde üç tane tomurcuğu olan upuzun bir zambakla içeri girdi. Kardeşi saçını kestirmişti ve düzgün görünüyordu. Yani... hemen hemen düzgün. Linnette bunun babasını memnun etme çabası olduğunu düşündü. Daha düzgün giyinmesini sağlayacak bir kadın eline ihtiyacı vardı ama Linnette gönüllü değildi. Lucky arkasından gelerek şöminenin önüne yerleşti.

“Herkese Mutlu Paskalyalar,” dedi. “Yumurta avı ne zaman başlıyor?”

“Çikolata tavşanlar için yaşın geçti,” diye güldü mutfaktan çıkan Corrie. Oğlunun yanağını öptü, zambak için önce söylendi, sonra yemek masasının ortasına koydu.

Cal ayağa kalktı, iki erkek tokalaştılar. Linnette birden endişelendi. Cal’in bir konuşma terapistiyle görüştüğünü kardeşine söylememişti ve Mack’in bir patavatsızlık ederek onu utandırmasından korktu.

“Yemekte ne var?” Mack hemen yemeye başlamaya hazır gibi avuçlarını birbirine sürtüyordu. “Kurt gibi acıktım.” “Güzel. Gloria gelir gelmez başlayacağız.”

“Yani peynirli sigara böreklerinden yapmadığını mı söylüyorsun?” diye sordu Mack, hayal kırıklığına uğradığını açıkça belli ederek.

“Evet,” dedi Roy, gazetesini kenara bırakarak. “Midemizi bastırmak için biraz atıştırmaya ne dersiniz?”

“Hemen geliyor,” dedi Corrie. “Roy, kim ne içiyor, sorar mısın?”

“Mack’in bayıldığı bu küçük sigara börekleri annem pişiriyor,” diye Cal’e açıkladı Linnette. “Tadına bakabilirsin ama abartma, yoksa yemeğin tadı kaçar.”

“Abartmam,” diye söz verdi Cal.

“Hangi bayram olursa olsun Mack, annemin bunlardan yapmasını ister.

Paskalya, Şükran Günü, Noel...”

“Marmot Festivali,”* diye ekledi kardeşi, babası içkileri almak için ayağa kalkarken.

“Ben bira içeceğim baba.”

“Ben de Bay McAfee,” dedi Cal.

Mack birden ona döndü. “Hey Cal...” Linnette ayak bileğine bir tekme savurdu.

“Uff! Neydi bu?” diye sordu Mack.

Linnette kızardı. “Of, üzgünüm. Sana mı vurdum?” “Evet ve acıttın.” Kardeşi bileğini ovmaya başladı. “Gelip mutfakta bana yardım eder misin, lütfen?” dedi vurgulayarak ve kardeşini adeta salonun dışına sürükledi. “Cal’i utandırma! Kekemeliği için bir konuşma terapistine gidiyor. Herkesin yorum yapması, dikkatleri üstüne toplamaktan başka işe yaramıyor.”

“Cal’i utandıran tek kişi,” dedi kardeşi fısıldayarak, “sensin. Adamı rahat bırak.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Onu boğuyorsun,” diye üsteledi Mack. “Böyle devam edersen onu kaybedersin.”

Linnette, kardeşine saçmaladığını söylemeye başlamıştı

**** ABD 'de 2 Şubat 'ta kutlanan bir festival. Dağ sıçanı da denilen marmolhırm*** *VUVUSIHUUM* ***haşini çıkardığında hava bulutluysa o kışın çetin geçeceğine, güneyiyse hahanıt geleceğine inandır, (e n.)***

ki kapı üçüncü kez çaldı. Gloria gelmişti ve polis üniforması hâlâ üstündeydi. “Değiştirmekle vakit kaybetmek istemedim,” dedi. “Umarım sakıncası yoktur.”

“Chad nerede?” diye sordu Linnette. Sağlık ocağında birlikte çalıştığı doktorun Gloria’dan hoşlandığını biliyordu.

“Onu davet etmedim,” dedi Gloria ceketini çıkarırken. Roy, ceketi alıp antredeki dolaba astı.

Linnette davet edilmeyi ümit eden Chad için hayal kırıklığına uğramıştı.

“Artık yiyebilir miyiz?” diye sordu Mack sabırsızlıkla.

“Yemeği mi geciktirdim?” diye meraklandı Gloria.

“Pek sayılmaz,” diye onu rahatlatmaya çalıştı Corrie. “Atıştırmalık bir şeyler istediğini sanıyordum,” diye hatırlattı oğluna.

“Of, evet.”

“Hemen geliyor.”

Corrie’yi beklerken hepsi salonda oturdu. Linnette, Cal’in yanındaydı, elini tutmuş parmaklarını onun parmaklarına ke-netlemişti. Annesi mutfaktan bir tabak Mack’in en sevdiği sigara börekleri, sebze tabağı ve sosla döndü. Roy içki servisini yaptı: Erkeklere bira ve kadınlara birer kadeh beyaz şarap.

“Annemin yaptığı bu sosa bayılacaksın,” diyen Linnette bir havuç çubuğunu yoğun krema kıvamındaki karışıma batırıp Cal’e uzattı.

“Hafta başında Cedar Cove’daydım,” dedi Mack küçük tabağını doldururken. Sigara börekleri hâlâ sıcak olduğundan parmakları yandı. “UfF, lanet olsun.”

“Uğramadın,” diye mırıldandı Corrie.

“İşim bittiğinde tek düşüncem bir an önce eve gidip duş almaktı.”

“Hangi işin bittiğinde?” diye sordu Linnette kardeşine.

Mack doğruldu, odadakilere göz gezdirdi. “Cedar Cove İtfaiye Teşkilatı’na başvurdum,” dedi.

“Başvuruda neler gerekiyor?” diye soran Gloria tabağını doldurmak üzere uzandı.

Mack birasından bir yudum aldı. “Önce sağlık kontrolünden geçmem gerekiyordu. Söz ettiğim kalp atışlarımı dinleyen doktordan ibaret değil. Koşu, katlar arası merdiven çıkışı, bu gibi şeyler.”

“Nasıl gitti?” diye sordu babası.

Gözlerindeki ışıltıdan Linnette kardeşinin sınavı geçtiğini anlamıştı. “Sanırım iyi. Sırada yazılı sınav var.”

“Gönüllü itfaiyeci olduğuna göre bu tür işleri seviyor olmalısın,” dedi Roy. “En azından ne istediğini biliyorsun.” Baba-oğul pek iyi geçinemezlerdi ama Linnette ikisinin de çaba gösterdiğinin farkındaydı. Bu bir sır olmasa da Roy, oğlunun postacılık yapacağına itfaiyeci olmasını tercih edeceğini eklemedi.

“Öyle,” diye karşılık verdi Mack. “Umanm beni işe alırlar $_{t}$ ve işin gerçeği, suyun bu yanındaki insanlara daha yakın olmak hoşuma gider. İşe alınırsam, on haftalık bir eğitime devam etmem gerekiyor. North Bend yakınlarında bir okul var.”

“Biz de yakınımızda olmanı isteriz,” dedi Corrie, oğluna. Yüzü mutlulukla parlıyordu. “On hafta çabucak geçer."

“Ben de bir süreliğine gideceğim,” dedi Cal.

“Gitmek mi?” diye haykırdı Linnette. Bunu neden daha önce duymamıştı? Cal’in konuyu bir aile buluşmasında gündeme getirmesi canını sıkmıştı. “Nereye gidiyorsun ve neden? Umarım uzun süreliğine değildir.”

“*Mu-mustang'ler*,” dedi, o gün ilk kez bir sözcüğü kekeleyerek.

“Ne olmuş *mustang'lere?”* diye üsteledi Linnette. Yalnız olsalar daha fazla sorgulardı ama şimdiden işin rengi hoşuna gitmemişti.

“Mustang’ler -ya-yabani atlar-Arazi Yönetim Bürosu tarafından toplanıyor. Sonra satılıyor. Cliff ve ben...”

“Cliff seni gönderiyor mu? Ne zaman?”

Cal sorulan duymazdan geldi. “Bu vahşi atların bazıları kesiliyor. TYO o-on-onlann sahiplendirilmesini sağlamaya çalışıyor ve sayısız yardım demeği...”

“Cliff sürüsüne *mustang*'ler mi katmak istiyor?” diye soran Linnette, Cal’in sözlerini bitirmesini bekleyemeyecek kadar üzgündü. “Herhangi birini gönderebilir. *Seni* göndermek zorunda değil.”

“Linnette,” dedi Gloria nazikçe. “Bırak Cal konuşsun.” “Gö-gönüllü olarak

ofisin *mustang*'leri toplayıp sahiplendirme merkezlerine sevk etmesine yardım edeceğim.” Soluk almadan konuşuyormuş gibi bir hali vardı. “Onların ko-koruma altında olduğunu görmek istiyorum. Çoğu açı-kartırmada satılıyor ve dediğim gibi, bir kısmı katlediliyor. Buna engel olmak için kurtarmacı yardım demeklerinden biriyle çalışmayı umuyorum.”

“Ne kadar sürecek?” diye sordu Linnette.

Cal omuz silkti. “Bir ay. Belki daha fazla.”

“Bir *ay* mı?” Bu tamamen akıl dışıydı. Cliff zorluk çekmeyecek miydi? Dahası, bir çift olarak kendilerini için zordu. Bir ilişkisi olan adam, konuyu hayatındaki kadınla konuşmadan bu şekilde çekip gidemezdi. Cal’in şimdiye kadar gönüllü olmak istediğinden niçin söz etmediğini anlamıyordu. Kendisiyle konuşmadan önce aile meclisinde gündeme getirmesinden de hoşlanmamıştı.

Belki Linnette aşın tepki gösteriyordu ama Cal’in terapisi çok iyi gidiyordu ve Linnette için ilişkileri her şeyden daha önemliydi. Onun -kısa süreliğine bile olsa- uzaklaşmasına dayanamazdı.

“Bence bu yaptığın harika bir şey,” dedi Corrie. *Sağ ol anne* diye düşündü Linnette sinirle.

“Bence de,” diye ona katıldı Mack. “O yabani atlann başma gelenleri okuyorum ve bu kahredici bir durum ” Gerçekten kahredici bir durum, diye düşündü Linnette ama kahrolan tek kişi *kendisiydi.* Cal’in Cedar Cove’dan uzaklaşmasını istemiyordu ama nedense onun bir an önce kaçmak ister gibi bir hali vardı.

Paskalya’yı izleyen pazartesi günü, kanepede geçirdiği bir diğer geceye rağmen Maryellen kendini iyi hissederek uyandı. Kocasıyla uyumayı, onunla paylaştıkları mahremiyeti özlemişti. Bebek doğduktan sonra bir daha asla kanepede uyumayacağına yemin etti.

Paskalya’nm olduğu pazar günü harikaydı. Kilise töreninin arından Joseph ve Ellen, Katie’yi Paskalya yumurtası avına götürmüşler, Katie neşeyle bir sepet dolusu rengârenk plastik yumurta toplamıştı. Hâzinesini gururla önce Maryel-len’a sonra Jon’a göstermiş, Bowman’lar geri döner dönmez kocası ortadan yok olmuştu.

Katie’nin Jon’ın ailesine alışması yaklaşık bir hafta sürmüştü ama küçük kız bu

iki insanı parmağında oynatabileceğim anında keşfetmişti. Torunlarına karşı ilgi ve sevgi dolu olan Joseph ve Ellen, onun bir dediğini iki etmiyorlardı. Katie çok sağlıklı gelişiyordu ve Maryellen onların varlığına minnettardı.

Maryellen'm zahmetli hamileliğine huzur getirmek adına BowmanMar büyük iş başarmışlardı. Annesi ve Cliff ellerinden geleni yapıyorlardı ve evlilik törenlerini bebek gelinceye kadar ertelemeye karar vermişlerdi. Grace haftada en az üç kez onu ziyaret ediyor, canı sıkılmasın diye ona kütüphaneden kitap yağdırıyordu.

Charlotte ve huzurevindeki arkadaşları da boş durmuyordu. Charlotte, Maryellen'a örgü örmeyi öğretmiş ve Maryellen büyük bir hızla gelişme kaydetmişti. Charlotte'ın gözetimi altında bir bebek battaniyesine bile başlamıştı. Bununla beraber, dikkatini dağıtmaya yönelik bu çabaların hiçbiri Maryel-len'ın zihnini, işsizliğinin getirdiği ekonomik sıkıntılardan uzaklaştırmaya yetmiyordu. Hem Katie'ye hem Maryellen'a bakmak zorunda kaldığı için çalışamayan Jon şimdi en azından fotoğraf çekecek zaman bulabiliyordu. *Chronicle* a ve diğer birkaç yayın kuruluşuna fotoğraf satmayı başarmış ve aynı zamanda işlerini sergileyen galeriler için baskı hazırlayabilmişti. Hatta cevap alamasa da, birkaç iş başvurusunda bile bulunmuştu.

Joseph ve Ellen'ın varlığı gece ve gündüz kadar büyük bir farklılık yaratmıştı. Jon, onların cömertliğinin her şeyi değiştirdiğini inkâr etmese de, ebeveyniyle her türlü irtibattan sakınıyordu. Sabah erkenden çıkıyor ve akşam dönmeden önce mutlaka telefon ediyordu. Araması, ebeveyninin artık evi terk etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Onun ailesine karşı bu kadar soğuk davranması Marvel-len'ı üzüyordu. Üzüyor ve aynı zamanda korkutuyordu. Hğer onlara olan sevgisini tamamen kapatabildiyse aynısını kızına \c kendisine de yapabilirdi.

Jon'ın oılann hayatına gimıesine izin vermesinin tek sebebinin Maiyellen ve Katie'nin hatın olduğıınu çok iyi biliyordu.

Jon, anne ve babasının yardımlarının farkındaymış gibi davranmıyor ya da memnuniyetini ifade etmiyordu. Joseph ve Ellen onun isteklerine saygı duyuyor; Maryellen, Jon'ın yolda olduğunu haber verince toplanıp evi terk ediyorlardı. Jon, döndüğünde yemek masasının hazır bekliyor olmasını umursamıyor ya da

ebeveynine karşı övgü veya beğeni belirtisi göstermiyordu. Onların varlığını elinden geldiğince görmezden geliyor ve Maryellen, Jon'ın babası ile üvey annesi için çok üzülüyordu.

Sabah erkenden Jon'ın parmaklarının ucuna basarak merdivenden aşağı indiğini duyunca gülümsedi. Paskalya pazarında baş başa kaldıkları an çok özeldi ve Maryellen tatsızlık çıkararak bunu asla bozmayacaktı.

"Uyanık mısın?" diye fısıldadı Jon.

Maryellen başıyla onayladı ve kollarını ona uzattı. Jon kanepede karısının yanına uzandı, ellerini giderek büyüyen kamının üstüne koydu. Kıkırdayarak birbirlerine sarıldılar.

"Bu bebek doğduktan sonra bir daha asla sensiz yatmayacağım," diyen Jon, Maryellen'm boynuna sevgi dolu öpücükler kondurmaya başladı ve oradan dudaklarına doğru ilerleyerek daha derin, daha ateşli öpücüklere geçti. Sonra inleyerek dudaklarını ondan ayırdı ve boynunun boşluğuna gömdü Bir an sonra fısıldadı, "Birlikte uyumayı özledim."

"Ben de özledim." Jon'ın aşina bedenini seviyordu. Mest olmuş bir halde kendini ona bastırdı. Koşullar farklı olsa şimdi sevişirlerdi. Bütün bunların bitmesi fazla sürmeyecek, diye kendine hatırlattı Maryellen. Bu düşünceyi gün boyunca tekrarlıyordu ve tabii gece boyunca.

"Katie hâlâ uyuyor," dedi Jon.

"Dün çok yoruldu. Ellen'ın onunla nasıl ilgilendiğini sana anlatamam Jon."

Ebeveyninden söz edildiğinde her zaman olduğu gibi Jon yine gerildi.

Maryellen onun sırtını sıvazladı. "Katie[5]ye aldıkları dev Paskalya sepetini gördün mü? İçinde tüylü bir tavşan var..." "Onu şımartıp ahlakını bozmalannı istemiyorum." "Tatlım, büyükanne ve büyükbabalar bunun için vardır." Duraksadı. "Onu çok seviyorlar," diye mırıldandı.

"Bunun olacağını biliyordum," dedi Jon, ona kapının önünde sesi kırgınlıkla titreyerek.

"Neyin?" diye sordu Maryellen yerinden doğrularak. "Günlük sohbetlerimizde

sürekli ebeveyninden bahsetmemden mi korkuyorsun? *Derdin* bu mu? Kulağa ne kadar gülünç geldiğinin farkında mısın?”

“Buraya ayak bastıkları andan beri onlara destek çıkıyorsun. İşe yaramayacak Maryellen. Sana daha önce de söyledim, şimdi de söylüyorum. Onlarla aramda hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey.”

Jon’ın sözlerindeki sertlik Maryellen'ı ürküttü. “Fakat Jon...”

“Bu konuda daha fazla konuşmayacağım. Buraya gelmelerine izin verdim; çünkü sen istedin. Başka hiçbir sebebi yok.” “Çok büyük yardımları oldu. Onların bizim için yaptıklarını nasıl inkâr edersin? Jon, evlerini terk ettiler. Sadece bu dönemde yanımızda olabilmek için otoban kenarında bir otelde kalıyorlar. En azından biraz müteşekkir olabiliriz.”

“Bana yardım etmediler,” dedi Jon, bastıramadığı bir öfkeyle. “Aksine, yalan söylediler. Yalancı şahitlikten suç duyurusunda bulunmadığım için dua etsinler. O zaman onlar da hapsi boylardı.”

Maryellen sükûnetini korumak için kendini zorladı. “Evet, yalan söylediler ve onlar yüzünden cehennemi görmek zorunda kaldın. Bunun bedelini ödediler Jon, hem de pahalı ödediler.”

“Hayır Maryellen,” dedi kocası. “Ödeyen *benim.* Demir parmaklıkların arkasındaki *bendim.* O yılları atlatmayı nasıl başardığımdan haberin var mı? Gerçekten bilmek istiyor musun? Onlardan nefret ederek. Bir daha asla ikisiyle de hiçbir işim olmayacak.”

Kocasının sesindeki acımasızlık, Maryellen’ın canım yakıyordu. Jon her duyguyu çok derinden yaşayan tutkulu bir adamdı. Fotoğraflarını inceleyen herkes bunu görebilir, neler hissettiğini anlayabilirdi. Rıhtıma bağlı basit, boş bir sandalın fotoğrafı bir anda çok şey çağrıştırabilirdi. Yorumculardan biri, kendi içinde bir bütünlüğü olan terk edilmiş sandalın aynı zamanda kaybolan hayalleri simgelediğini yazmıştı. Maryellen bu yorumu çok sevmiş, kesip özel bir klasörün içinde saklamıştı. Yorumdaki her sözcüğe katılıyordu.

Yıllar önce, henüz Jon’ı bile tanımadan, onun sanatına âşık olmuştu.

O yüzden, Jon’ın hem olumlu hem de olumsuz duygularının böylesi bir potansiyele sahip olması şaşırtıcı değildi. Ailesine duyduğu nefretten asla ödün

vermezdi. Sevgisi de aynı yoğunluktaydı. Maryellen onun kendisine, Katie'ye ve yeni bebeğe duyduğu sevginin derinliğinden asla şüphe edemezdi. Maryellen için kendini feda ederdi; bu arsayı ve kendi elleriyle inşa ettiği evini bile onun için, Katie ve yeni bebek için gözden çıkarmaya hazırdı.

Aralarındaki sessizlik taze bir yara gibi zonkluyordu. Duyulan tek ses, kahve makinesinin gurultusuydu. Jon kendisine bir fincan kahve almak ve bitki çayına mikrodalgada su kaynatmak için mutfağa döndü.

"Teşekkür ederim," dedi Maryellen çayı geldiğinde.

Jon karşısına oturdu. "Tartışmak istemiyorum Maryellen."

"Ben de öyle." Maryellen hüzünle gülümsedi.

"Seni seviyorum," dedi Jon. "Ebeveynimin aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Yapamam. Benden her şeyimi aldılar, seni ve Katie'yi çalmalarına göz yummayacağım."

Maryellen, çayından bir yudum alırken duruma onun gözünden bakmaya çalıştı. "Bunun ne kadar alışılmışın dışında olduğunu düşünüyorum. Normalde olması gerekenin tam tersi; genelde kadınlar, kayınvalidesi ve kayınpederiyle anlaşamaz."

Başıyla onaylayan Jon fincanını avuçladı. "Ben eşimin ailesini yeterince seviyorum," dedi. "Umursamadığını kendi ailem.' Saatine bakıp ayağa kalktı. Sohbet sona ermişti. "Bir görüşme için hazırlanmam gerek."

Bu sözler Maryellen'ı hazırlıksız yakaladı. Jon yeni bir işe başvurduğu konusunda bir şey söylememişti. Fotoğrafları galerilerde satılıyordu ve bu yılın sonlarına doğru Maryellen onun menajerliğini üstlenerek daha fazla tanınma şansı vermek istiyordu. ClifY'in ona ödünç verdiği bilgisayardan İn-temet'te dolaşıyor ve konu hakkında bilgi topluyordu.

"Bir görüşme mi?" diye tekrarladı. "Bu konuda bir şey söylemedin."

"Önemli olmadığı için," dedi basamaklara yönelirken.

"Ama bir iş görüşmesine giderken daima bana söylerdin." Son günlerde birkaç fırsat doğmuştu ama hiçbir sonuca varmamıştı. Her görüşmenin öncesinde ve

sonrasında Jon, onunla uzun uzun konuşurdu. İş fırsatlarından bir tanesi War-ren Saget'in inşaat şirketindeydi. Bununla beraber, Warren'ın kolaycılığa kaçtığını ve dayanıksız malzeme kullandığını Jon fark etmişti. Şu anda bir apartman kompleksi inşa ediyordu ve söylentiye göre inşaat alanında şimdiden sorunlar vardı. Mükemmel marangozluk becerisiyle bir inşaat projesinde kolaylıkla yer alacağını bilmesine karşın, etik gerekçelerle Jon ve Maryellen, Warren'ın yanında çalışmasını uygun görmemişlerdi. Seth Gunderson onu yeni -ama henüz inşa edilmemiş- Deniz Feneri'nde geri istiyordu ama Jon o kadar bekleyemezdi. Başka restoranlara da başvuruda bulunmuştu.

"Bundan söz ettiğime eminim," dedi Jon, yatak odasına çıkan basamaklarda.

Hayır söz etmemişti; yoksa Maryellen hatırlardı. Onun bir şeyler gizlediği duygusuna kapıldı ama ne olduğunu ve neden olabileceğini kestiremedi. Jon tıraş olup giyinerek aşağı indiğinde Maryellen hazırdı. Yavaşça mutfağa doğru yürümüş ve masanın başına oturmuştu.

"Bana bu görüşmeden söz et," dedi, Jon kızartıcıya bir dilim ekmek koyarken. Mikrodalgaya bir kâse yulaf koydu ve Maryellen'ın kahvaltısı için bir muz dilimlemeye başladı.

Sonra bakışlarını ona çevirdi. "Özel bir şey değil," diye tekrarladı.

"Aşçılık işi mi?"

"Hayır," dedi Jon kısaca.

"Anlaşılan bana söylemek istemediğin bir şey. Açıklamak istemediğin." Başını iki yana salladı. "Benden hiç sır saklamazdın," dedi yumuşak bir sesle ama kırgınlığını saklamayı başaramadı. "Lütfen şimdi saklamaya başlama."

Jon içini çekti. "Peki, *mutlaka* bilmen gerekiyorsa, görüşme için Tacoma'da bir vesikalık stüdyosuna gideceğim." "Ama Jon, bu harika!" Yeteneğinin harcanmasından başka bir şey değildi ama Maryellen bunu söylemeyecekti. "Okul öğrencilerinin fotoğrafını çekeceğim ve ..." Maryellen zorla yutkundu ve hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Bu iş, Jon'ın yeteneklerinin çok uzağındaydı. Yaratıcılığını öldürecek, fotoğraf tutkusunu köreltecekti. Neden ona görüşmeden söz etmek istemediği çok açıktı.

Kontrol edemediği bir hıçkırık yükseldi ve elleriyle yüzünü kapadı.

“Maryellen yapma.” Jon önünde diz çöktü. “Tatlım, şu anda mevcut tek iş. Bir avantajı olmasa bile, faturalarımızı öder.” Kollarını ona doladı.

“Bu işten nefret edeceksin.” Yeteneğini bu önemsiz işte harcayacaktı ve bunun tek sorumlusu kendisiydi.

Jon, Maryellen’m başını öptü. “Daha kötü işlerde çalıştım. Uzun sürmeyecek, söz veriyorum. Evde fazla bulunamayacağım ama...”

“Öyle olmasını *istediğin* için. Evden uzak kalmak istiyorsun, çünkü... Çünkü ebeveyninin burada olmasına katlanamıyorsun ve bu da benim hatam. Bazen bu bebeğin bize felaket getireceğini düşünüyorum.”

“Yapma,” diye uyardı Jon nazikçe “Maryellen, böyle düşünemezsin. Bu bebek bir armağan.”

“Bu işi yapmana izin verememem. Lütfen Jon. Buna dayanamam.”

“Tatlım, lütfen.” Maryellen’m yüzünü avuçlan arasına alıp tekrar tekrar öptü. “Seni seviyorum. Bunu bizim için yapıyorum. Bebek doğar doğmaz her şey farklı olacak. Söz veriyorum.”

“Of Jon.”

“Her şey yolunda,” dedi sakinleştirici bir tonda. “Her şey yoluna girecek.”

Maryellen ona inanmayı çok istiyordu. Jon kahvaltısını masaya getirirken dalgınca gülümsedi ama yiyebileceğinden em m değildi.

Kısa süre sonra Jon evden aynldı. Ellen ve Joseph gel-

diğinde duygularını onlara belli etmemeye çalıştı. Ellen, Ka-tie’yi giydirmek için hemen yukarı çıkarken Joseph birkaç bulaşığı yıkadı ve etrafa saçılmış kitapları topladı.

Sabahın ilerleyen saatlerinde Katie’yi güneşte gezdirmeye çıkardığında Ellen, Maryellen’a bir fincan bol sütlü kafeinsiz çay getirdi. “Akşam yemeği için tavuklu börek yapmaya karar verdim,” dedi. “Jon’ın en sevdiği yemeklerden biriydi.”

“Eminim çok memnun kalacaktır,” diyen Maryellen, Jon’m farkına varacağından bile emin değildi.

On Dört

Annesiyle konuşmak Justine'i sevindirmişti, onu görünce daha da mutlu oldu. Çarşamba günü ikindi vakti Justine'in büyüdüğü ve Olivia'nm halen oturmakta olduğu Deniz Feneri Yolu, 16 numarada çay için buluştular. Bir anlamda, Justine burayı hâlâ yuvası olarak görüyordu. Leif, kreşten bir arkadaşıyla oyun oynamaya gidecekti ve Olivia ile baş başa kalmak iyi gelecekti.

"Jack kasırga sorunuyla ilgili kilise çalışmaları hakkında Peder Flemming'le görüşme yapmak için dışarı çıktı," diye açıkladı annesi, içinde çaydanlık ve bir tabak yulaflı kurabiye olan tepsiyi mutfak masasına taşırken.

Bu ziyaretin ikisinin baş başa kalması için kasıtlı yapıldığım Olivia bu şekilde ifade ediyordu. Oysa birkaç yıl önce Justine, sorunlarını annesiyle paylaşmayı aklına bile getirmezdi. Önemli konularda nadiren konuşur ya da fikir alışverişinde bulunurlardı. Oysa şimdi bunu yapmak son derece doğal geliyordu.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu Justine. Annesi rahatsız edilmemek için bu zaman dilimini özel olarak ayarladıysa mutlaka bir sebebi olmalıydı.

Olivia porselen fincanlara çay doldururken Justine'e baktı. "Galiba yeterince kurnaz değilim, öyle mi?"

"Tamam anne. Ben senin kızınım, bana karşı kurnazlık yapman gerekmez."

"Önce bana nasıl olduğunu anlat." Olivia çaydanlığı masanın ortasına koyup yerine geçti.

Justine fincanına uzanıp bir kaşık şeker koydu ve yavaşça karıştırmaya başladı. "First National Bank'ta tekrar ya-nzamanlı çalışmaya karar verdim." Sanki sıradan bir şey gibi öylesine söylemişti. Fakat değildi. "Her gün bir süre dışarda olacağım." Bir süre sessiz kaldı, asıl sebebi söylemek konusunda tereddüt ediyordu. "Seth'den uzaklaşmak, sorunlarla başa çıkmamı kolaylaştıracak," diye itiraf etti. Ya Leif kreşteyken birkaç saatini kocasından uzakta geçirecekti ya da giderek kafayı yiyecekti. Seth'in tekne tersanesindeki iş hakkında Larry Boone'la görüşmesi Justine'i biraz rahatlatmıştı ama henüz bu işten bir ses çıkmamıştı. Bu tereddüdün Seth'ten mi yoksa diğer adamdan mı kaynaklandığını bilmiyordu. Seth o kadar değişkendi ki, Justine sorun çıkarma endişesiyle ona

soramıyordu.

Son birkaç haftadır SethTe yaşarken kapana kısılmış gibi hissediyordu. Kocasının bütün düşüncesi ve çabası kundakçıyı bulmaya odaklanmıştı. Yangın, restoranı barındıran binadan daha fazlasına zarar vermişti; kocasını da tüketmişti

Bu öfkeli, mantıksız adam, Justine'in evlendiği kişi değildi ve artık onu tanıyamadığını düşünüyordu.

"Senin bu işe başlaman konusunda Seth ne düşünüyor?" diye sordu annesi.

Şeker erimişti ama Justine yavaşça karıştırmaya devam ediyordu. "Ben henüz ona söylemedim ama pek umursayacağını sanmıyorum." Evden çıktığını fark edeceğinden bile emin değildi.

"Of Justine." Annesi onun cevabındaki acıyı hissetmişti. Masanın üstünden uzanıp elini onun ellerinin üstüne kapadı.

"İşin komik yanı, geçen gün eczaneden doğum kontrol hapımı almayı unutmuşum; sonra düşündüm. Ne fark eder? Yangından beri Seth yanıma bile yaklaşmıyor."

"Üzgün olduğu için."

Seth üzgünden öteydi ve sevişmek, öfkelenmeye olan ihtiyacıyla başa çıkamazdı. İçinde barındırdığı her türlü şefkat uçup gitmiş gibiydi. Geriye sadece haksızlık ve duyguları kalmıştı.

"Üzgün olduğunu söylemek onun durumunun yanma bile yaklaşmıyor anne. Seth sabırsız, huzursuz ve yangını kimin çıkardığını bulmaya kararlı. Bu bir takıntı haline geldi. Benim de öfkeli olmamı istiyor ve neden olmadığımı anlamıyor."

Olivia çayından bir yudum alıp arkasına yaslandı. "Sen de Öfkelisin," diye mırıldandı. "Öyle değil mi?"

"Tabii öfkeliyim ama peşini bırakmak istiyorum. Deniyorum. Bu duruma herhangi başka bir travmaya baktığım gibi bakmak istiyorum. Yolumuza devam etmeliyiz."

“Ve Seth henüz buna hazır değil mi?”

“Hayır ve benim yeterince öfkeli olmayışım, durumu daha karmaşık bir hale getiriyor,” diye devam etti Justine hafif alyacı bir tonda. Seth’i ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Kendi adına herhangi bir kabullenme ya da yeni bir gelişime doğru eğilim, onu daha da öfklendirmekten başka işe yaramıyordu.

“Geçen gün Jack’le görüştü,” dedi annesi düşünceli bir halde.

Justine bunu bilmiyordu ama zaten bu günlerde Seth'le ilgili çok az şey biliyordu.

“Metal haçın fotoğrafını gazeteye koydurmak için Jack’e geldi. Anlaşılan bu Roy’un fikriydi. O ve Seth haçı tanıyan biri çıkıp şerifi yönlendirebilir diye düşünüyor. Bu aşamada, soruşturma açmaza girmiş görünüyor.”

“Jack bunu yapacak mı?”

Annesi tabaktan bir kurabiye aldı. “Bildiğim kadarıyla önce şerifle konuşacak ve bunun soruşturmaya katkısı mı yoksa zararı mı olur, diye soracak.”

Seth, şerifle konuşmaktansa Jack'le konuştuğuna göre Justine, Troy Davis’in bilgi paylaşmaktan yana olmadığını varsaydı. Anlaşılan Seth, şerifin arkasından iş çevirip soruşturmayı canlı tutmaya çalışıyordu.

“İşe geri döndüğünü Seth'e söylemelisin,” dedi annesi.

“Söyleyeceğim.” Fakat acelesi yoktu. Nadiren konuşuyorlardı. Leif’in hatırına, o varken ikisi de medeni davranıyordu Justine’e kalırsa oda arkadaşı da olabilirlerdi. Veya iki yabancı.

“O yüzden mi Warren Saget’le öğle yemeğine çıktın?” diye sordu annesi, doğruca gözlerinin içine bakarak.

Afallayan Justine’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Önceki hafta Warren onu yemeğe götürmüştü ama görülmemelerini sağlamak için elinden geleni yapmıştı. Gig Harbor’da, küçük ve gözden ırak bir restoranda buluşmuşlardı. Sadece bir kez olmuştu ve Justine o andan beri kendini suçlu hissediyordu. Annesinin nasıl öğrendiği onu aşıyordu ama bu özel çay partisini neden ayarladığını şimdi anlıyordu.

“Bundan haberin var, değil mi?” diye sordu, olayı hafifletmeyi umarak.

“Var ve muhtemelen tek bilen ben değilim. Warren’ın tekrar hayatına girdiğini bilmiyordum.”

Girmemişti ama aksini iddia etmek, cevap vermek istemediği yeni sorulara yol açacaktı. “Warren benim arkadaşım,” dedi kısaca.

“Öyle mi Justine?” diye sordu annesi, hiç lafı dolandırmadan.

Sonuçta, bir açıklama yapma gereği vardı. “Yangından sonra Set ve ben tartışmıştık. Kaçıp uzaklaşmak zorundaydım ve o yüzden sahile gittim. Oradayken Warren bana katıldı. Birden, bir panik atak yaşadım. Daha Önce hiç başıma gelmemişti ve Warren bana çok nazik davrandı.”

“Justine! Ne kadar ürkütücü.”

Justine başıyla onayladı. “Neler olup bittiğini anlayamadım ama Warren beni sakinleştirdi ve konuşrak destek oldu. Sonra, geçen hafta, beni yemeğe götürmek istedi ve

Warren için bunun çok önemli olduğunu düşündüm. Hayır diyemedim.” İçini çekti. “Gitmemeliydim. Şimdi pişman oluyorum.”

“Öğrenirse, Seth’in ne diyeceğini düşündün mü?”

Justine aptal gibi kimsenin öğrenmeyeceğini sanmıştı. Kocası dahil. Varsayımı çökmüştü. Annesinin bu yemekten haberi olduysa, Seth’in de er ya da geç duyacağı kaçınılmaz gibiydi.

“Sana kim söyledi?”

“Bir avukat arkadaşım. Üstelik Sharon bu haberi koşarak bana yetiştirmedi. Seni pek tanımıyor bile ve bana Gig Harbor’da seni babanla yemek yerken gördüğünü söyledi. Stan olmadığını biliyordum ve Warren’la olduğundan kuşkulandım.”

“Bir daha olmayacak anne.”

“Beni ilgilendirmez. Bu senin hayatın ama seni ve evliliğini incitecek aptalca şeyler yaptığını görmekten nefret ediyorum.”

Annesi haklıydı. Kocasıyla konuşmak, davranışlarının ne kadar kötü etkisi olduğunu anlatmak zorundaydı. Yüzleşmek onun için hiçbir zaman kolay olmamıştı ama çok geç olmadan aralanndaki bağı onarmak zorundaydılar.

Justine kısa süre sonra eve döndü. Leif'i akşam yemeğinden önce almayacaktı ve Seth'i görmeyi umuyordu.

Seth'in evde olmadığını görmek onu hayal kırıklığına uğrattı. Belki büyükannesine gitmek iyi gelirdi. Tam çıkmaya niyetlenmişti ki Ön kapı açıldı ve Seth içeri girdi. Küçük ko~

pekleri Penny, onu karşılamak için koştu.

Seth Te birbirlerinden metrelerce uzak sanki birbirlerini daha önce hiç görmemiş gibi durdular. Uzun süre sadece bakıştılar. Hiç kıpırdamadılar. Hiç konuşmadılar.

Justine'in boğazı düğümlendi, göz pınarlarına dolan yaşlar genzini tıkadı. Bu şekilde yaşamaya devam edemezdi, öyle olmadığı halde her şey yolundaymış gibi davranmayı sürdüremezdi.

Seth'i bütün kalbiyle seviyordu ve onu kaybetme düşüncesine katlanamıyordu. Eğer bir şeyler yapmazsa, onu *kaybedebilirdi.* Birbirlerini kaybedebilirlerdi.

Bu ihtiyaç ve korkuyla kocasına doğru bir adım attı. Aynısını o da yaptı. Ne olduğunu anlayamadan Justine, Seth'in kollarındaydı ve kocası sanki çok uzun süreli bir ayrılıktan sonra kavuşmuşlar gibi öpüyor ve sarılıyordu. Seth parmaklarını onun saçlarına geçirerek dudaklarını kendine çekti. Yaşlar gözlerinden süzülürken Justine hıçkırarak onun öpücüklerine karşılık veriyor, gömleğini belinden dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Kocasına ihtiyacı vardı, onu istiyordu.

Justine yatak odasına nasıl gittiklerini hatırlamıyordu. Birbirlerine aç, soluk soluğa yatağa düşmeden önce tam olarak soyunmaya bile fırsat bulamadılar.

Sevişmeleri bittiğinde Seth'in yarısı yatakta, ayakları yerdeydi. Justine ise yatağın kenarına çakılıp kalmıştı ve ikisi nin de ağzı kulaklarındaydı.

"Seth," diye fısıldadı Justine." Seni çok özlemişim."

Seth doğruldu, birlikte yatağa çıktılar ve yüz yüze gelecek biçimde uzandılar.

Seth onun çenesini öptü, eliyle elma-cıkkemiklerini okşadı.

“Yaşayan en büyük budala benim,” dedi Seth. “Restoranı kaybettik. Bu büyük bir felaket ama hayatımdaki en önemli şeyler hâlâ yanımda. Sen ve Leif.”

Gözyaşlarıyla görüşü buğulanan Justine gülümsemeye çalıştı.

Seth, onun yüzünü okşamaya devam ediyordu. “Bugün öğleden sonra Larry Boone’u görmeye gittim.”

Justine dudağını ısırdı.

“İşi kabul ettim Justine. Tekne satacağım.”

Dudaklarından küçük bir mutluluk çığlığı çıkarken kollarını Seth’in boynuna doladı ve bütün gücüyle ona sarıldı.

“Çok sevindim,” dedi hıçkırıklar arasında. “Her şey yoluna girecek.” İşte o zaman Warren'la yediği yemeği Seth'e anlattı. Dudaklarının gerilip gözlerinin kısılmasından Setlvin keyfinin kaçtığını biliyordu ama bir kez gerçeği itiraf ettikten sonra Justine omuzlarından kayalarla dolu bir yük kalkmış gibi hissediyordu.

“Onunla bir daha görüşmeyeceğim,” dedi, Seth'ı uzun uzun öperek.

“Söz mü?” diye sordu Seth.

“Söz.”

Sonra ona pazartesi günü başlayacağı bankadaki işten bahsetti.

Bakışlarından Seth’in şaşkınlığı anlaşılabiliyordu. "Bunu ne zaman ayarladın?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Bir hafta önce.”

“Çalışmak mı *istiyorsun*?”

İstiyordu. Bir düzine sebebi vardı. Başka bir dünyaya kaçmaya ihtiyacı vardı. Bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardı; tıpkı Seth gibi, yarım kalmış işleri vardı.

Restoranda neredeyse her gün çalışıyordu, oysa şimdi bir boşluk oluşmuştu. Üstelik para işlerine yarardı. “Sadece günde birkaç saat. Sakıncası var mı?” eğer Seth istemezse, bankaya çalışmayacağını söyleyecekti.

“Hayır. Tamamen sana kalmış.”

Konuyu açmaktan nefret etse de Justine, restoranı sormak zorunda olduğunu hissediyordu. “Peki ya Deniz Feneri?” Sanki bu konudan söz etmek sıkıntı veriyormuş gibi, Seth’in yüzünden acı dolu bir bakış geçti. “Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.” Bakışları birbirine kilitlendi, Seth parmağını Justine’in dudaklarında gezdirdi. Dokunuşu yumuşak, bakışları şefkat doluydu. “Her ne olursa olsun, karanın ızı hemen şu anda vermek zorunda değiliz. Her şeyi sırayla yapacağız.”

“Tamam.” Justine içini çekti, çıplak ayağıyla onun bacağım okşadı. “Seni kaybetmekten çok korkuyordum.” “Asla,” diye fısıldadı Seth. “Bunun olmasına kesinlikle izin vermem.”

Yine de Justine, bunun neredeyse olmak üzere korkuyordu.

Allison Cox, adresi ve numarayı bir kez daha kontrol etti, doğru karavanda olduğundan emin değildi. Anson, annesiyle birlikte hangisinde yaşadığından hiç söz etmemişti. Yöneticiye sorduğunda, kadın parkın en arka tarafını işaret etti, “Cherry en sonda. On beş numara. Onu gördüğünde geçmiş kiralarını ödemesini söyle, tamam mı?”

“Şey...”

Kadın kaşlarını çattı. “Boş ver ufaklık. Kendim hallederim.”

Ürpermekten biraz daha fazlasını hissederek, Allison on beş numaraya uzanan bozuk yolda yürümeye başladı. Anson'm bu berbat yerde yaşadığını düşünmek, içini daraltıyordu Kısa bir tereddütten sonra kapıyı çaldı.

“Kim o?” diye bağırdı içerden bir kadın sesi.

“Allison Cox.” Bağırmadan ama olabildiğince yüksek sesle konuşuyordu.

Kapı yavaşça açıldı, Anson’ın annesi sabahlığının içinde elinde sigarayla tel kapının ardında göründü. Bir kolunu beline dayamıştı, diğer elinde tuttuğu

sigarasını silkeleyince külü yere düştü.

“Anson’ın bir arkadaşıyım,” diye açıkladı Allison. “Ben...” binlerinin dinliyor olma ihtimaline karşın sesini alçalttı. “Beni aradı. Nasıl olduğunu bilmek istersiniz diye düşündüm.”

Bu cümle onu eğlendirmiş gibi Anson’ın annesi bir kahkaha attı. “Elbette,” dedi, tel kapıyı açarak. “İçeri gel ve küçük pislik hakkında neler bildiğini anlat.”

Bu sözcük, Allison’ı irkiltti ve misilleme yapmamak için kendini zor tuttu. Eğer Anson bir pislikse, bunun sorumlusu annesiydi. Dilini tutan Allison içeri girdi. Karavan insanı şoke edecek kadar karışıktı. Mutfak evyesi tepeleme bulaşık doluydu ve tezgâh üstlerine her türlü abur cubur saçılmıştı. Oturma odasının aylardır toplanmadığı belliydi.

İçerde ağır bir küf, duman ve idrar kokusu vardı. Yan duran bir şişeden içki dökülmüştü ve her yer leş gibiydi. Bu koku, sefaletin kokuşuydu. “Evin kusuruna bakma,” dedi Cherry umarsız bir el hareketiyle. “Hizmetçinin izin günü.” Allison, kadının zoraki esprisine gülümsemeye çalıştı. Cherry koltuklardan birinin üstündeki market dergisi yığınını iterek Allison’a oturması işaret etti. “Neredeymiş?” diye sordu, Alison oturmaya fırsat bulamadan.

“Ehm, şey, söylemedi.”

“Şerifin onu aradığını söyledin mi?”

“Şey, hayır... Sanırım bunu zaten biliyordu.”

“Bu defa hapsi boylayacak.”

“Hanımefendi, o yangını Anson çıkarmadı.”

Kadın kişnedi. “Her şeyden önce hiç hanımefendi olmadım, İkincisi o yangını Anson’ın çıkardığını ikimiz de biliyoruz. Bana rol yapmana gerek yok tatlım. Oğlum ateşi sever. Kibritlerle oynarken evi yaktığında daha altı yaşındaydı. On yaşma geldiğinde bir grup arkadaşıyla çıkardığı çalı yangım başımı derde soktu. Sonrasında bildiğim tek şey, o kibriti ben çakmışım gibi Çocuk Koruma Hizmetleri Ku-rumu’nun tepeme çöktüğü.” Duraksadı, sigarasından derin bir nefes çekti ve tepeleme kül ve izmarit dolu cam bir kül tablasına bastırdı. “Geçen yıl o kulübeyi yakarak *gerçekten* belaya bulaştı. Anladığım kadarıyla

giderek işi büyütüyor. Çocukken başlamıştı ve hiç durmadı.” Sözlerini bitirdiğinde buzdolabına gidip kapağım açtı. “Bira ister misin?”

Allison yavaşça soluk aldı. “Hayır, teşekkürler.” Anson’ın annesi bir şişe kaptı, kapağını açıp kafasına dikti. “Sorun şu ki,” dedi Allison’a bakmadan, “annelik hiçbir zaman bana göre değildi.”

Allison bir şey söylemedi ama kesinlikle aynı fikirdeydi. “Seni aradığını söyledin?”

“Evet.”

“Ne istedi?”

Allison bu imadan hiç hoşlanmamıştı. “Hiçbir şey *istemedi.* Sesimi duymaya ihtiyacı olduğunu ve yangını kendisinin çıkarmadığım söyledi.”

“Oııa inanıyor »11181111?"

“İnanıyorum."

“Seni aradığını şerife söyledin mi?"

“Hayır." Teknik olarak söylememişti. Şerif Davis’le bağlantı kuran aıınesiydi.

“Güzel," dedi annesi başıyla onaylayarak. “Seni tekrar ararsa söyleme. Tamam mı?"

Allison hiçbir şey için söz veremezdi.

“Bana yazdı," dedi Cherry, paketinden bir sigara daha çıkararak.

Allison ayağa fırladı. “Adresi var mı?" diye sordu heyecanla.

“Keşke. Küçük pisliğin bana borcu var."

“Mektubu görebilir miyim?" diye yalvardı Allison.

Annesi omuz silkti. “Buralarda bir yerde." Ekmek kızartıcının yanına gitti, aradığını bulana kadar bir deste fatura ve el ilanını karıştırmak zorunda kaldı. Zarfı Allison’a uzattı.

Allison ayaktaydı ama zarfı vermeden önce Cherry geri çekti. “Bundan aynasızlara söz etmeyeceksin, değil mi?"

“Hayır," diye söz verdi Allison, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Sevgili Anne,

Bu mektubu yollamasını bir arkadaşımdan rica ettim. Benim izimi sürmeye kalkma; çünkü mektubun yollandığı yere yakın hile değilim.

Allison okumayı bırakıp zarfın üstünü inceledi. Loui-siana’dan geliyordu. Bu kadar uzakta olması hoş değildi, o yüzden yazdıklarının doğru olmasını umdu.

Bana çok kızgın olduğunu biliyorum, çünkü bıızdolabın-daki parayı aldım. Yaklaşık beş yüz dolar vardı. Hemen saydım ve ilk fırsatta her kuruşunu ödeyeceğim. O parayı arabanın şanzımanlın yaptırmak için biriktirdiğini biliyorum. Başka şansım olsaydı kesinlikle almazdım.

Öfken biraz yatıştıysa, söylemek istediğim bir şey daha var. Yangını ben çıkarmadım.

Bunun altı defalarca çizilmişti.

Hayatım boyunca sayısız yanlış iş yaptım ama bunu ben yapmadım, ister inan ister inanma... Sana kalmış.

Bir daha yazabileceğimden emin değilim, o yüzden bunu aldığım paraya karşılık bir borç senedi olarak görebilirsin: 497,36 dolar.

Kendine iyi bak ve biraz aklın varsa Tobey Maguire ’a[1] *benzediğini düşündüğün o adamdan kurtul. Çok başarısız bir taklit.*

Anson

Allison mektubu zarfına koydu. ‘Anson sizden yaklaşık beş yüz dolar mı ödünç aldı?” diye sordu yumuşak bir sesle. Neden paraya ihtiyacı olmadığını *bu* açıklıyordu. Yine de,

onu son gördüğünden beri haftalar geçmişti. O para fazla dayanmazdı.

“Hiçbir şey ödünç almadı. *Çaldı”* dedi Cherry yeni bir sigara püfurdeterek. “O parayı bir daha asla göremeyeceğim. Gitti. Donald da öyle.” Sabahlığının cebinden buruşuk bir mendil çıkarıp sümkürdü. “Kesinlikle Tobey Maguire’a benziyordu.”

Allison, onun oğlundan çok Donald’a üzüldüğünü düşündü.

“Anson doğduğu günden beri bana sıkıntıdan başka bir şey vermedi,” dedi Cherıy. Birden öfkelenmişti. “Kız olsaydı çok daha iyi olurdu. Hemşire, bir oğlum olduğunu söylediği anda işe yaramayacağını anladım ama yüzünü göürür görmez yanımdan ayırmayacağımı biliyordum.”Omuzlarım silkip sigarasından bir nefes daha çekti. “Eyaletten gelen o kadına versem çocuk için çok daha iyi olurdu. Onu bekleyen hazır bir ev olduğunu söylemişti ama dinlemedim. Yo, bu oğlanı ben doğurmuştum ve beni seveceğini sandım.”

“Anson sizi seviyor.”

“Ya, tabii,” diye mırıldandı kadın. “O yüzden sevdiğim bütün erkeklerin yaptığını yaptı. Beni terk etti ve giderken yanında bana ait şeyleri götürdü. Onun durumunda şu beş yüz papel. Kahrolası şanzımanıyla zaten işime yaramayan arabayı da alıp götürebilirdi.” Yarısı içilmiş sigarasını bastınp söndürdü. “Beş yüz papel yenisini karşılayacağından değil.”

“Yaptığı şeye rağmen, Anson harika bir insan,” demek zorunda hissetti Allison. “Üstelik zeki. Lisan ve fen konularında gerçekten başarılı. En iyi notlan alabilirdi.”

Annesi şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı, sonra başını iki yana salladı. “Sorun şu ki, o bir erkek. Hiçbirine güvenemedim. Kendi babası bile hamile kaldığımı öğrenir öğrenmez beni başından attı ve ortadan kayboldu. Gerçi daha sonra başkasıyla evlendiğini duydum.”

“Üzgünüm.”

“Evet, neyse, ilk hatam değildi ya da sonuncusu.” Birasından iri bir yudum daha aldı. “Canın istiyorsa Anson’a inanmaya devam edebilirsin,” dedi, hafifçe Allison'a gülümseyerek. “Kendisine inanacak birine ihtiyacı var. Ben artık kendime bile inanmadığım için, ona inanmayı da beceremiyorum.”

“Anson’ı seviyorum,” diye itiraf etti Allison.

Cherry bir süre başını çevirdi. Allison onun gözlerinin yaşlarla parladığına bahse girebilirdi. Geri döndüğünde doğrudan bira şişesine bakıyordu.

“Artık gitmen gerek.”

Allison başıyla onayladı. “Tamam.” Çantasını açıp bir not defteri çıkardı, bir parça kâğıt yırtıp üstüne telefon numarasını yazdı. “Anson’dan tekrar haber alırsanız beni arar mısınız?” Cherry cevap vermedi.

“Beni ararsa size haber veririm.”

Cherry arkasını döndü, Allison kâğıt parçasını masanın üstüne bırakıp sessizce karavandan ayrıldı.

On Altı

Garden Club’daki toplantıdan ayrılan Charlotte, Gelincik Sokağı’nda oturan arkadaşı Helen’a uğradı. Ben arkadaşlarıyla briç oynamaya gidecekti ve sonra Charlotte’ın en sevdiği yerlerden biri olan Belly Ev Yemekleri Lokantası’nda çorba içmek için buluşacaklardı. Mekânın ev yapımı çorbaları enfesti. Bununla beraber, öğle yemeğinden önce Helen Shelton’a kısa bir ziyarette bulunmaya söz vermişti. Arkadaşı, tek torunu için şetlant yünden bir kazak örmeye başlamıştı ve Charlotte’m görmesini istiyordu. Örgü hayatı süresince Charlotte’ın elinden her tür örgü modeli geçmişti ve şetlant onlardan farklı değildi. Helen için bu kazak zorlu bir mücadeleydi ve doğru sıkılığı buluncaya kadar defalarca sökmesine karşın, Charlotte onun azimle bu projeye asılmasını takdir ediyordu.

Charlotte ve Helen’in ikisi de duldu. Arkadaşlıkları sıradan bir biçimde başlamış, Huzurevine olan bağlılıkları yüzünden giderek gelişmişti. Helen artık Charlotte’ın en iyi

arkadaşlarından biriydi. İkinci Dünya Savaşı sırasında Helen’in Fransa’da olduğunu biliyordu ama onun Fransız Direnişçilerinden biri olduğunu yeni öğrenmişti. Arkadaşını ziyarete gittiği bir gün gördüğü soluk bir afiş sayesinde bu bilgiye tesadüfen ulaşmıştı. Zaman zaman bu konuda ona sorular sorsa da Helen konuşmakta nazlanmış, sadece Alman işgali sırasında Fransa’da mahsur kalan genç bir üniversite öğrencisi olduğunu söylemişti.

Müttefikleri desteklemeye karar vererek Fransız Direnişine katılmış, düşürülen Amerikan ve İngiliz uçaklarının pilotlarının İngiltere'ye geri dönmelerine yardım etmişti. Charlotte'm ısrarlı sorularım Helen hep savuşturmuştu. Charlotte, arkadaşının bu bilginin yayılmasını istemediğini hissetmiş ve Ben'den başka hiç kimseye söylememişti. O günden beri aralarındaki dostluk giderek güçleniyordu.

Helen onu dubleks evinin kapısında karşıladı ve hemen çiseleyen yağmurun altından içeri çekti. Kuzeybatı Pasifik'te kimse şemsiye kullanmazdı, en azından yerlileri kullanmazdı. Şemsiye daima turistleri işaret ederdi.

Şu anda elinde bir fincan çayla Helen'in salonunda oturan Charlotte, misinalı şişle örülen kazağın gövdesini kontrol ediyordu. Bu yöntemi Charlotte salık vermişti ve işe yaradığını görüyordu.

"Her şey sıkılığa bağlı," dedi Helen'in işine >akından göz atarken. Başıyla onaylayarak devam etti. "İyi iş çıkarmışsın." Parmağında yünü gevşetmeden tutmayı becermek zamanla öğrenilen bir beceriydi ama bir kere alışınca çok

çabuk gelişiyordu. "Ruth bunu görünce çok heyecanlanacak."

"Ben de öyle umuyorum," dedi Helen başını sallayarak. "Sökmek zorunda kaldığım sıraların haddi hesabı yok."

"Gayet iyi gidiyorsun."

Helen çayını kenara koydu. "Ruth'un nişanlandığını sana söylemiş miydim? Düğünü için de bir şeyler örmeyi düşünüyorum."

Helen şimdiden torununa bu kadar zor bir kazağı öre-bildiğine göre, Charlotte, ona törenden sonra gelinliğin üstüne giyilecek bir ceket örmesini önerebilirdi. Görür görmez bayıldığı 1970'lerden kalma bir model vardı. Belki de bir bahane bulup o modeli kendisi örmeliydi.

"Elimdekileri bir gözden geçirip neler var bir bakayım,"

dedi.

Helen gülümseyerek ona teşekkür etti. "Çok sevinirim. Her türlü öneriye açığım."

Charlotte çayını bitirdi, arkadaşıyla hararetle vedalaşırken yakında tekrar geleceğine söz verdi. Yağmurluğunu giyip kocaman çantasını aldı ve mayıs yağmurunun altına çıktı. Benzin fiyatlarını düşündükçe Charlotte yürümeyi tercih ediyordu. Neyse ki Garden Club toplantı salonu, Helen'in dubleksi ve şarküterinin arasında sadece birkaç sokak vardı.

Belly Ev Yemekleri Lokantası'na vardığında Ben çoktan bir masaya oturmuş mönüyü inceliyordu. Kocası onun girdiğini görür görmez ayağa kalktı, yanağına hafifçe bir öpücük kondurdu ve yağmurluğunu çıkarmasına yardım etti. Ben'in bu tür tavırları daha başından beri onu, Charlotte'ın gözünde çekici kılmıştı. Bu tür incelikler artık toplumda pek rağbet görmüyordu; o yüzden Charlotte bunların gerçek saygı ifadesi olduğunu düşünüyordu. Ben'in durumunda bu kesinlikle doğruydu. Koruyucu, şefkatli tavırlar -kapıyı açmak, arabaya binmesine yardım etmek, yolun kaldırım tarafında yürümek- Charlotte'ı çok etkiliyordu. Hem Ben hem de kendisi karşılıklı saygı ve ilgiye inanırdı. Clyde'la olan ilk evliliğini de bu tür küçük sevgi gösterileri süslerdi.

"Toplantı nasıl gitti?" diye soran Ben, ona yardımcı olup kendi sandalyesine geçti.

Charlotte bu soruyu duymaktan korkuyordu. "Beni yine başkan seçtiler," dedi hafifçe yüzünü buruşturarak. "Bugünlerde herkes çok meşgul ve hiç kimse başkan olmak istemiyor." Garden Club, Charlotte'un fazla vaktini almıyordu ama aylık katılım taahhüdü onu Ben'den uzaklaştırıyordu.

Ben'in cevap vermemesi onu tedirgin etti. "Bana kızdın mı hayatım?"

Ben mönüyü indirip soruya gözlerini kocaman açarak cevap verdi. "Neden kızayım? Garden Club üyesi olsam ben de seni başkan seçerdim. Sen en doğru tercihsin. Organize, becerikli, sorumlu ve tanıdığım en inanılmaz kadınsın."

Ah bu adamın söylediği şeyler. O şeyler Charlotte'ın yüreğinin bir kuş gibi kanatlanmasına sebep oluyordu. "Of Ben, seni seviyorum."

Gülümseyen Ben, mönüyü kenara bıraktı. "Biliyorum ve bu yüzden kendimi dünyanın en şanslı adamı olarak görüyorum."

İkisi de tavuklu pirinç çorbası istediler, içinde iri parçalar halinde fırından yeni çıkmış ekşi mayadan ekmek parçaları yüzüyordu. Restoran sahibi bir keresinde Charlotte'a ekmek mayasının Alaska'dan geldiğini ve en az yüz yıllık olduğunu

söylemişti. Bu öykü doğru olsa da olmasa da, ekmeğin tadı benzersizdi.

“Buraya gelmeden öce eve uğradım,” dedi Ben, gitmek için hazırlanırlarken. “Justine aradı ve saat birden önce onu bankada görüp göremeyeceğimizi sordu.”

Charlotte, torununun yarızamanlı olarak tekrar bankada çalışmaya başladığım sadece birkaç gün önce duymuştu. Seth’le evliliğine kadar aynı bankada müdür olarak çalışıyordu. Şüpheleri olsa da, içinden genç çiftin ekonomik sıkıntısı olmamasını diledi. Olivia ona Justine ve Seth’in ara sigorta primleri aldığını söylemişti. Torununun bankadaki işine geri dönmesinin ekonomik sebeplerden değil zamanını daha iyi yapılandırmak için olduğunu düşünüyordu. Justine asla aylak durmayı seven biri olmamıştı.

Hesabı ödedikten sonra Ben, Charlotte’un yağmurluğunu tuttu ve birlikte şarküteriden çıktılar. Öğle yemeğinden büyük keyif almasına karşın Charlotte, Deniz Feneri’ni öz-lüyordu. Toplum içinde hayli popüler olmuştu ve Charlotte, Justine ile Seth’in yaptıklarından gurur duyuyordu. Orada yenen her yemek önemli bir ziyafet tecrübesiydi. Orayı kimin yakmak isteyeceğini bir türlü anlayamıyor, bunun rasgele bir şiddet hareketi olduğuna inanmak istiyordu. Torununa ve Seth’e kötülük yapmak isteyen biri olması imkânsızdı.

Belki günlerden pazartesi olduğu için banka fazla kalabalık değildi. Justine arka duvarın önündeki bir masada oturuyordu ve onu görünce ayağa kalktı.

“Merhaba büyükanne,” dedi gülümseyerek. “Ben.” Onları karşılamak için öne çıktı, Charlotte’m yanağına bir öpücük kondurdu ve masasına doğru yönlendirdi. “Oturun lütfen.” Charlotte, torununun daha önce onu bir kere bile bankaya çağırdığını hatırlamıyordu. Justine’in ekonomik sorunları olmalıydı. Sanki utandığı bir şey varmış gibi bakışlarını Charlotte’tan kaçırıyordu.

“Sorun nedir hayatım?” diye sordu. Çantasını kucağına alarak öne doğru eğilmişti. “Ben,” dedi Justine, doğrudan Ben’in gözlerinin içine bakarak. “Bir süre önce 1000 dolarlık bir çek teminat göstermişsin.”

“Oğlu David’den gelmişti,” dedi Charlotte, Ben'e fırsat tanımadan. Bir şey söylemediği halde Charlotte, Ben’in, oğlu David borcunun bir kısmını ödediği için memnun olduğunu biliyordu. Baba ve oğul birbirlerine mesafeliydi, Charlotte onları bir araya getirmek için elinden geleni yapmıştı. Ben bu konuda onun hevesini kırmamış ama boşuna zaman kaybettiğini düşünmüştü. David’in sorunlu bir çocuk olduğuna şüphe yoktu.

“Çek karşılıksız çıktı," dedi Jıustine, sesini iyice alçaltarak. “Çok üzgünüm. İsmi görür görmez çeki ben aldım ve işlemleri kendim yaptım.”

Ben tamamen soğukkanlıydı. “İşin gerçeği, hiç şaşırmadım. Çeki alabilir miyim lütfen?”

Jıustine çeki uzattı ve Ben, bakmaya bile gerek duymadan onu iki parçaya ayırdı.

“Ben!" Charlotte, kocasının davranışı karşısında şoke olmuştu. “Eminim bu olanların mantıklı bir açıklaması vardır.” “Değersiz,” dedi kocası herhangi bir duygu emaresi göstermeden. “En başından tahmin etmeliydim. David’in gençliğinden beri her zaman ekonomik sorunu vardır. Benden ödünç aldığı tek kuruşu bile ödememiştir. O yüzden artık ona borç vermiyorum.”

“Of Tanrım!” diye mırıldandı Charlotte, olayların gelişme biçimine gerçekten üzülmüştü.

“Mali sezgileri sıfır olduğu için Charlotte’tan da borç almaya kalktı ve bu beni David’in şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha çok kızdırdı,” diye devam etti.

“Paranın sevginin yolunu tıkamasına izin veremezsin,” diye çıkıştı Charlotte, sesinin tonunu ayarlamaya gerek duymadan.

“Beni yanlış anlama,” dedi Ben. Sözleri üzüntünün ağırlığını taşıyordu. “Oğullarımı severim, ikisini de. Bununla beraber, David hiçbir zaman sorumluluk alacak kadar büyüye-medi. Her zaman geçici bir durum, her zaman başkasının hatası. Yakında her şey düzelecek ama sorunu çözmek yerine kısa yoldan onararak. Olgunlaşamamasmın bedelini ağır ödedi ve mazeretleri onu daha da derin bir borç batağına soktu.”

Charlotte, elini kocasının elinin üstüne koydu. “Senin suçun değil.”

“David Rhodes’u aradım,” dedi Justine, aralarına girerek.

Charlotte’ın ilgisi tekrar torununa yöneldi.

Justine’in huzursuz olduğu açıkça belliydi. ‘‘David çeki ay başına kadar tutup tutamayacağımı sordu, ben de öyle yaptım.”

“Ve tekrar ibraz ettiğinde aynı şey oldu. Yetersiz bakiye yüzünden geri döndü,”

diye onun yerine Ben sözlerini tamamladı.

Justine, başıyla onun şüphelerinin doğru olduğunu onayladı. “Çeki daha fazla tutmam mümkün değil."

“Elbette değil,” dedi Ben, Charlotte’ı şaşırtan sakin bir yüz ifadesiyle. Bununla beraber, kocasını iyi tanıyan Charlotte onun fazlasıyla mahcup ve tedirgin olduğunu biliyordu. “Lütfen, ilerde böyle bir şey tekrarlanacak olursa, oğluma herhangi bir iyilik yapmayın.”

“Üzgünüm Ben,” dedi Justine şefkatle.

“Hayır, *ben* üzgünüm.” Ben ayağa kalktı.

“Bizi bilgilendirdiğin için teşekkürler Justine," dedi Charlotte. Nazik bir baş işaretiyle karısının koluna girdi.

“David’i aramalıyız,” diye önerdi Charlotte. bankadan çıktıklarında. Hâlâ bir açıklama olabileceğini umuyordu. Buna inanmak zorundaydı yoksa tıpkı Ben’in yaptığı gibi onun oğlunu gözden çıkarmak zorunda kalırdı ki, bunu kesinlikle istemiyordu. Charlotte için Ben’in oğullarıyla iyi ilişkiler kurmak çok önemliydi.

Eve döndüklerinde Ben izin isteyip yatak odasına geçti. Onun peşinden gitme dürtüsüyle Charlotte’ın midesine kramplar giriyordu. Onun kendini ne kadar kötü hissettiğini biliyor ve yaşadığı hayal kırıklığını azaltabilmeyi çok istiyordu; ama aynı zamanda yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunun da farkındaydı.

Mutfağa girdiğinde telesekreterin ışığının yanıp söndüğünü gördü. Mesaj tuşuna bastığında David Rhodes’un sesi açık ve net duyuldu. “Baba, eve döner dönmez beni ara.”

Mesaj biter bitmez Ben mutfağa girdi.

“Duydun mu?” diye sordu Charlotte.

Ben başıyla onayladı.

“Onu arayacak mısın?”

Kocası kararlılıkla başını iki yana salladı. “Anlamı yok. Ne istediğini şimdiden

biliyorum.”

Charlotte da biliyordu. David’in özür dilemek için aradığı çok açıktı. Tekrar borç istemek için arayacak kadar aptal olamazdı. Bu durum Ben için olduğu kadar oğlu için de utanç verici bir durumdu.

Telefon çaldı ve Ben suçlar gibi ahizeye baktı.

“Açayım mı?” diye sordu Charlotte.

“Hayır,” diye terslendi Ben. “David.” Sonra, ne kadar sert konuşmuş olduğunu fark etmiş gibi, Charlotte’ı kollarına aldı. “Daha önce yüz kere duyduğum şeyler dışında oğlumun bana söyleyebileceği bir şey yok. Üzgün olduğuna inanıyorum ama bir şey fark etmiyor.”

“Ah Ben.” Charlotte anlıyordu. Gerçekten anlıyordu. Sanki Ben *onun* oğlu Will hakkında konuşur gibiydi. David para işlerinde kötüydü, Will ise insanlarla ilişkilerinde. *Kadınlar* ile ilişkilerinde. Charlotte onun ne tür bir adam olduğunu biliyordu, yine de diğer tarafa bakıp hatalarını görmezden gelmeyi tercih ediyordu. Bir anne böyle yapardı. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu, şu anda bile bitmiş bir evliliği vardı. Karı koca arasına girmenin doğru olmadığını hissediyordu ama yine de Charlotte, oğlunun sadakatsizlikle yetinmeyip kendisine kızı kadar yakın olan Grace’ten istifade etmeye çalıştığım biliyordu. Tamam, Grace’in de hatası vardı ama Grace’ten çok oğlunu suçluyordu.

Aralarında neler yaşandığını hiç kimse Charlotte’a anlatmamıştı ama buna gerek de yoktu. Grace’in İnternet'te ilişki kurduğu kişinin Will olduğunu kendisi anlamıştı. Evli oğlu o güzel kadına tutmayı düşünmediği bir sürü söz vermişti ve Grace onu dinlemişti. Şimdi oğlunun kendi evliliği sarsılıyordu ve Will, Georgia’yı, bunca yıldır arkasında duran kadını suçluyordu. Yo, Charlotte insanın evladının nasıl bir hayal kırıklığı olabileceğini Ben’in tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlıyordu.

-r

On Yedi

Paskalya’dan bu yana, yaklaşık iki haftadır, Linnette, Cal’le nadiren konuşabilmişti. Cal, ona ve ailesine katılmış, onlarla sohbet etmiş ve sonra sıradan bir şey gibi yabani kazların -pardon, yabani atların- peşine düşmek üzere

Wyo-ming’e gideceğini açıklamıştı.

Linnette’i ne kadar üzdüğünün farkında değil gibiydi. Aslında o anda, Linnette’in cesareti, göstermelik bir protesto bile yapamayacak kadar kırılmıştı. Paskalya’dan beri bu konu üstünde kafa patlatıyordu. Cal’le yüzleşme cesareti bulup ona duygularını açmak uzun bir süreç gerektirmişti. Eğer kendisi gibi Cal de ilişkileri hakkında ciddiyse, en azından bu konuyu kendisiyle konuşabilirdi.

Tatildeki meslektaşlarının yokluğunu kapatmak için klinikte uzun saatler çalışıyordu. Cal’in telesekreterine iki mesaj bırakmış ama ikisine de cevap alamamıştı. Kuşkusuz meşguldü ama Linnette de meşguldü. Evet, pek çok kısrağın

hamile olduğunu ve iki yavruyu eğittiğini biliyordu. Peki ya ***Linnette ’in*** iş taahhütleri yok muydu? At çiftlikleri konusunda fazla bir fikri olmasa da, ClifTin yarış atı yetiştiriciliği yaptığını biliyordu, ***mustang*** yetiştiriciliği değil. Onun ve CaFin tamamen farklı bir cinse olan bu ani ilgisini anlaya-mıyordu. Tek seçeneği Cal’le yüz yüze konuşmaktı. Kendi durumunu açıklayıp bu çılgın hevesten vazgeçmesi için ona yalvaracaktı.

Olalla’ya giden yolda, Cal’le tanıştıktan sonra *Oo-la-la* demeye başladığı için ablası Gloria’nm onunla nasıl dalga geçtiğini hatırladı. Linnette bu durum hakkında onunla konuşmuştu. Gloria ona hak vermiş ama sakin ve kararlı olması için onu uyarmıştı. Bu sözler Linnette’i biraz gücendirmişti; çünkü kendisini zaten sakin ve kararlı görüyordu. Yine de, Gloria ona destek verdiği için mutluydu.

Linnette, Cal’e önceden haber vermemişti. Onun, özellikle konuşma terapisi bu kadar iyi giderken tek başına Wyo-ming’e gitmeye kalkması canını sıkıyordu. Ayrıca sudan bahaneler uydurmasına fırsat vermek istemiyordu.

Cal en azından planlarını ona açıklayabilirdi; böylece bir karar vermeden önce oturup konuşabilirlerdi. Linnette’in duygularını önemsememiş ve bu durum onu incitmişti. Linnette sonunda onun bu kararından neden çok rahatsız olduğunu fark etmişti; çünkü işin gerçeği kendisinin bu projede hiçbir rolü yoktu.

Çiftliğe ulaştığında Cal’i hemen göremedi. Çitle çevrilmiş çayırda çeşitli atlar otluyordu. Cliff’in şu anda kaç atı olduğundan emin değildi ama birkaç düzine olduğunu söyleyebilirdi. Daha önceki ziyaretlerinde Linnette, onlardan birkaç tanesinin adını öğrenmişti. Cliff’in aygırının adı Gece Yansfydı, çite en yakın

otlayan kahverengi-beyaz yavru ise Komiksurat'tı. Tabii haftalar önce bindiği kısrak Seba da vardı.

Arabasını park edip inerken Cliff, ahırdan dışarı çıkıyordu. Muhtemelen kendi babasından biraz daha yaşlı, yakışıklı, çarpıcı görünüşü olan bir adamdı. Linnette onun her zamankinden daha iyi göründüğünü düşündü, anlaşılan bu romantik adama evlilik yaramıştı.

"Selam Linnette," dedi Cliff ona yaklaşarak. Yanında yürüttüğü eyerlenmiş iri kahverengi at, ayağını yere vurarak kişniyor ve Linnette'i tedirgin ediyordu. "Cal geleceğini söylemedi."

"Bilmiyor." Atların kapatıldığı çite doğru döndüğünde Cal'in elinde bir kementle orada durduğunu gördü. Hayvan onun niyetini anlamış olmalı ki, Cal'den kaçmak için hızla döndü.

Cal büyük beceriyle kemendi çevirirken yavaşça ata doğru yaklaşıyor ve Linnette büyülenmiş gibi onu seyrediyordu. Çok doğal ve sıradan bir şey gibi kemendi fırlattı, halka hedefi bulup atm boynuna geçti. Aygır birden şaha kalktı ve çılgınca havayı dövmeye başladı. Linnette soluğunu tutup gözlerini kapadı.

Cliff, onu rahatlatmak için omzuna dokundu, Linnette boynunu ona doğru uzatan koyu renkli attan sakınmamak için kendini zor tuttu. "Sorun yok. Cal yeni aldığım bir aygırla uğraşıyor. Kendini ya da atı incitecek bir şey yapmaz."

Tekrar bakacak cesareti bulduğunda, Cal çitin içinde duruyor, aygır kementten kurtulmak için geri çekiliyordu. Eşinip tekrar şaha kalktı.

Dudaklarından istemsizce bir itiraz çığlığı yükselen Linnette çite doğru koştu. Cal yere düşerken dehşet içinde bakakaldı. Cliff de orada durmuş seyrediyor, Cal'in diz çöküp acı çeker gibi kamburunu çıkardığını gördüğü halde Linnette, onun neden kendisi kadar endişelenmediğini merak ediyordu.

"Her şey yolunda," dedi Cliff bir kez daha. Linnette tekrar Cal'e baktığında onun ayağa kalktığını gördü ve kement hâlâ elindeydi. Dev gibi hayvanla sessizce konuşarak aralarındaki mesafeyi kapatırken Linnette'in yüreği ağzmdaydı.

Hayvanın yanma yaklaşıp birkaç dakika sonra elini onun nemli, kaygan boynunda gezdirirken Linnette şaşkınlıkla ona bakıyordu. Bunu yapabildiğine ya da aygırın ona izin verdiğine inanamıyordu.

Linnette neler olduğunu anlamamıştı bile. Bütün bildiği Cal'e ulaşıp onunla konuşması ve iyi olup olmadığını bizzat anlaması gerektiğiydi. İnanmakta zorluk çekse de, onun aygın bu kadar çabuk boyunduruk altına almasından etkilenmişti.

Çite tırmanıp bir bacağını üstten aşırdığında Cliff ona engel oldu.

"Burada kal," diye buyurdu. "Birkaç dakika sonra Cal burada olur."

Gerçekten de, aygırı boynundaki kementle ahıra götüren Cal çok geçmeden Linnette ve Clifî'e katıldı. Kaştan hafitçe

çatılmıştı. "Burada ne işin var?'' diye sordu. Linnette, Cal'in onu selamlamadığını veya gördüğü için sevindiğine dair bir ifade taşımadığını fark etti.

"Konuşmaya geldim," dedi. Kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. Cal'in dünyasının onunkinden çok daha farklı olduğunu kendine hatırlattı. Cal için sıradan olan risk ve tehlikeler Linnette'e tamamen yabancıydı.

Cal cevap vermeyince sormadan edemedi, *"İyi* misin?" "Evet," dedi kabaca. Sonra biraz yumuşar gibi oldu ve "Çok iyiyim," dedi daha dostane bir ses tonuyla.

"Fakat, yaralanabilirdin! Ya at sana çifte atsaydı? Ya da ezseydi? Ya da ya da..."

"Fakat yapmadı, değil mi?"

Cal'in kekelemeden ve duraksamadan konuştuğunu aklının bir köşesine yazmıştı. "Neden bu tür risklere giriyorsun?" Onun tehlikede olduğunu görmenin Linnette'i ne kadar sarstığının farkında değil gibiydi. Bacakları gövdesini güçlükle taşıyordu.

"Gel," dedi Cal soruyu savuşturarak. "Madem o yüzden geldin, konuşalım."

"Gitmeni istemiyorum," diye baklayı ağzından çıkardı Linnette. "Asil ve güzel bir şey yaptığını hissettiğinin farkındayım ama gerçekten *gerekli mil* Ayrıca zamanlama sence de kötü değil mi?" Linnette gitmesinin getireceği sonuçların farkında olmadığını düşünüyordu. "Terapin son derece iyi gidiyor ve ve doğum yapacak kısraklar olduğunu kendin söylemiştin. Eminim ClifTin sana ihtiyacı vardır." Umutsuzca

diğer adama doğru baktı ama Cliff onları baş başa bırakmak jçin çoktan atına atlamış ve oradan uzaklaşmıştı. “Ayrıca ben ne olacağım?” diye ekledi.

“Cliff gitmemi destekliyor,” dedi Cal sakin bir şekilde. “Konuşma terapistim de sorun olmayacağını düşünüyor.” Omuz silkti. “Bunu yapmak zorundayım.”

“Fakat...”

“Bu *benim* hayatım Lin-linnette,” dedi, ilk kez hafifçe kekeleyerek. “Kararlarımı kendim veririm.”

“Elbette öyle.” İfadesindeki sertlik Linnette’i şakmlık -ve korku- içinde bırakmıştı.

“Be-belki daha önce sö-söylemeliydim. Aslında bi-bir süredir aklımda.”

“Neden *söylemedin*?”

Cal, şapkasını çıkarıp koluyla alnını sildi. “Çünkü karşı çıkacağını biliyordum, o yü-yüzden erteleyip duruyordum. Haklısın, daha önce söylemeliydim ama işte şimdi söylüyorum. Dediğim gibi, benim için önemli ve senin onayın olsa da olmasa da gideceğim.”

“Tamam,” diye mırıldanan Linnette, içini çekerek teslim oldu. Bu noktadan sonra söyleyeceği hiçbir şeyin işe varamayacağını biliyordu.

“Güzel. O halde durumu netleştirdik.” Sesinde herhangi bir duygu sezilmiyordu.

“Belki senin için *neden* bu kadar önemli olduğunu söv -lersin,” dedi Linnette,

Yan yana ama dokunmadan çite doğru yürüdüler Cal bir ayağını en alt sıraya yasladı. “*Mustang*'lar Arazi Yönetim Bürosu tarafından yakalanıyor ve yasadaki bir a-açık yüzünden satıldıktan sonra çoğu mezbahayı boyluyor.”

Paskalya ziyareti sırasında bunların bir kısmını anlatmıştı ama Linnette ayrıntılara pek dikkat etmemişti.

“Neden?” diye sordu. “Bunu nasıl yapabiliyorlar?”

“Birleşik Devletler yasalarına göre, on yaşın üstündeki yabani atlar ‘sınırlama

olmaksızın’ satılabiliyor,” diye açıkladı.

“Bir başka deyişle,” dedi Linnette, “Yakalanıp satılıyorlar ve onları alan kişi canı ne isterse yapabiliyor.”

“O-olan bu, evet.”

“Fakat bu mutlaka kesildikleri anlamına gelmez,” diye itiraz etti Linnette.

“Keşke haklı olsan. Ne yazık ki durum öyle değil. Bu güzel hayvanlar burada, Birleşik Devletler’de köpek maması yapılıyor ya da insan tüketimi için Avrupa’ya satılıyor.”

Bu doğru olamazdı. Kesinlikle olamazdı. Atlar hakkında çok fazla şey bilmiyordu ama yine de hükümetin bu tür duyarsız bir katliama izin verdiğini kabullenmekte zorlanıyordu.

Cal tekrar ona bakıncaya kadar sessiz dakikalar geçti. “Benim için neden bu kadar önemli olduğunu anladın mı?” diye sordu.

Linnette anlıyordu. Anlayamadığı şey, *CaV*in gitmek zorunda olmasıydı. Tek kişilik bir çabayla fazla bir yararı olmazdı.

Parmağını Cal’in dudaklarına bastırdı. Gözleri yaşlarla dolduğundan onu net göremiyordu. “Ne kadar?” diye sordu,

genzindeki yumruyu bastırmaya çalışarak. Kazağının koluyla gözyaşlarını sildi.

“Bir ay, en fazla altı hafta.”

“*Mustang'\ar\a* ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Onları sahiplenen çeşitli kuruluşlar var. Paskalya’da ailene de anlattığım gibi, AYB’de gönüllü olup bu kuruluşlardan biriyle çalışacağım. Atlar yakalanıp sağlık kontrolleri yapıldıktan sonra sahiplenilmek ya da müzayedeye çıkarılmak için uygun hale geliyorlar. Cliff ve kendim için birkaç tane alacağım ve yabani at kurtarma gruplarının her ne ihtiyacı olursa, olabildiğince yardım etmeye çalışacağım/’ Hafifçe gülümsedi. “Birkaç tanesini bile olsa, mezbahadan kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

İlk hareketi ondan beklemeden Linnette. kollarını onun boynuna dolayıp başım omzuna yasladı. “Peki ya biz?” diye sordu. Uzaklardan, gittikçe yaklaşan bir kamyonetin sesi duyuluyordu.

Cal şefkatle onun saçlarını okşadı. Dokunuşu nazikti ama def edemediği tatsız bir duygu Linnette’i rahatsız ediyordu. Aralarında ne olduğunu ve neden olduğunu bilmediği bir şeyler değişmişti.

Tam o sırada sesini duyduğu kamyonet bahçeye girdi. Cal, kollarını indirip ondan uzaklaştı.

“Kim o?” diye sordu Linnette.

“Veteriner.”

Vicki Newman kamyonetinden inip film yıldızı bir kovboy gibi onlara doğru yürümeye başladı. İsmi sohbetlerde

sık sık geçse de, Linnette diğer kadını hiç görmemişti. Çeşitli sebeplerle sık sık çiftliğe uğruyordu. Bu atların düzenli tıbbi desteğe ihtiyacı olmalı, diye düşündü Linnette, kötümserliğini dizginlemeyi başaramayarak.

Hafifçe veterinerin omzuna dokunan Cal, onları tanıştırdı.

Vicki Newman başıyla selam verip gözlerinin içine baktı. Linnette’e göre çekici bir kadın değildi, hatta kadınsı bir görünümü bile yoktu. Açık kahverengi saçları uzundu ve sert yüz hatlarını daha da belirgin hale getirecek biçimde sımsıkı arkadan toplanmıştı. Üstünde bir kot pantolon ve rengi atmış bir gömlek vardı.

“Sonunda tanıştığımıza sevindim,” dedi Vicki.

“Ben de,” dedi Linnette. Tuhaf bir sessizliğin ardından, kalabalık ettiğini anladı. Görüşecekleri şey her ne ise, Linnette’e ihtiyaçları yoktu.

“Ben, şey, eve dönsem iyi olacak.”

Cal, onu arabasına uğurladı ve yanağını öptü. Linnette uzaklaşırken arkasına baktığında Cal ve Vicki’nin kafa kafaya vermiş konuştuklarını gördü, içindeki sıkıntı daha da arttı.

On Sekiz

“Hadi Olivia,” diye seslendi Jack başını geriye çevirerek. Deniz Feneri Yolu’nda hafif koşu yapıyorlardı ve Jack hayli öndeydi. Neyse ki, cumartesi öğleden sonrasına göre trafik yoğun değildi.

“Jack,” dedi Olivia nefes nefese ve ona yetişmeye çalışarak. “Biraz yavaş.” Jack Griffm'in onu geçeceği günleri göreceğine inanmazdı ama verdiği kilolar ve düzenli çalışmayla, Jack bir sporcuya dönüşmüştü. Geçirdiği kalp krizi ihtiyacı olan motivasyonu -ve uyarıyı- ona sağlamıştı.

Koşarak ona yetişmeye çalışan Olivia, yanma ulaştığında zorlukla nefes alıyordu. “Ne kadar?” diye soludu.

“İlerdeki köşede tam beş kilometre olacak.”

Yolun köşesini döner dönmez Olivia durdu, tükenmiş bir halde hız sınırı levhasının üstüne yığıldı. Soluğunu toplayabilmek için öne eğildi. “Daha fazla sana ayak uydura-mayacağım,” dedi ciğerlerine hava çekmeye çalışarak

Yanına gelen Jack'in çok gururlu bir hali vardı. “Birkaç kilo versen iyi olur.”

“Jack!” Olivia doğrulup ellerini kalçasına dayadı ve alev saçan gözlerle ona baktı.

“Şaka ediyordum,” dedi Jack kıkırdayarak.

“Hayır, etmiyordun.” İşin gerçeği, iki üç kilo verse fena *olmazdı.* Ne yazık ki onun yaşında eskisi kadar kolay olmuyordu. Bütün çabasına karşm, birkaç inatçı kilo yerinden kıpırdamayı reddediyordu. Geçenlerde Grace’e söylediği gibi, onları bir pürmüzle eritmek daha kolay olabilirdi.

Grace ve Olivia tekrar çarşamba akşamları spor salonunda buluşmaya başlamışlardı. Ardından çörek ve kahve için Pancake Palace’a gidiyorlardı. Olivia son birkaç haftadır tatlıdan vazgeçmişti ama her şeye rağmen hindistancevizli kremanın verdiği hazza teslim olmaktan kendini alamıyordu.

“Eve dönünce sıcak, güzel bir duş almayı düşünüyorum,” dedi Jack. Kaşlarını oynatarak Olivia’nm etrafında daireler çiziyordu.

“Jack Griffın, rezilsin.”

“Evet ama hoşuna gidiyor.”

Haklıydı; bu adama ait her şeyi seviyordu.

Yaklaşık yirmi yıl bekâr yaşadıktan sonra, tekrar evlilik hayatına dönmek hayli zor olmuştu. Neredeyse kendisi kadar uzun bir süre önce boşanan Jack de kendince tavizler vermek zorunda kalmıştı.

Jack’in geçirdiği kalp krizi, Olivia’ya hayatta ve evliliğinde neyin önemli olduğunu göstermiş, daha doğrusu *hatırlatmıştı*. Kocasını seviyordu. Bu gerçek değişmezdi, diğer her şey tartışmaya açıktı.

Kızının evliliğinin de bu kadar güçlü, krizleri atlatmakta bu kadar başarılı olmasını umuyordu.

Eve dönen beş kilometrelik yolu yürümeye başladılar, adımları bu kez daha rahattı.

“Ah ah,” dedi Jack kısa süre sonra. “İşte o bakış. Bana ne düşündüğünü söylesen iyi olur.”

Olivia iç çekti ve hemen konuya girmenin daha iyi olacağını düşündü. “Justine, Warren’m sık sık bankaya uğramaya başladığını söyledi.”

“Şaşırmadım,” diye homurdandı Jack. Olivia'nın adama olan nefretini paylaşıyordu.

Kızının Warren’la olan ilişkisi onu hep huzursuz etmişti ve adamı uygun görmemesi yüzünden uzun süre aralan açık kalmıştı. Tanrı aşkına, Warren, Olivia’nın akranıydı. Justine’in babası olacak kadar yaşlıydı. Aslında Olivia, kızının onda baba figürü gördüğünden endişeleniyordu. Oğullarının ölümüne kadar Stan iyi bir eş ve iyi bir babaydı. Ardından, eski eşi bütün bu rollerden elini çekmişti. Geriye dönüp baktığında, Stan’in oğullarının kaybıyla böyle baş edebildiğini düşünüyordu. Stan boşanmalarının hemen ardından tekrar evlenmiş, nafaka ödemelerini sürdürdüğü halde Justine ya da erkek kardeşi JamesTe duygusal bir yakınlık kurmamıştı.

“Saget’in ne istediğini sana söyledi mi?' diye sordu Jack kaşlarını çatarak.

“Pek sayılmaz. Sadece bankaya gereksiz yere çok sık uğ*

radığını söyledi. Seth'e bu konudan söz ettiğini sanmıyorum.” “Belki söz etmeli. Yanlış anlamaların önüne geçmek için.” Olivia, Jack’le aynı fikirdeydi ama karar vermek ona düşmezdi.

“Warren, Justine’in onunla ilgilenmediğini biliyor, değil mi?” diye sordu Jack.

Justine bu konuda çok açık olduğuna Olivia’yı ikna etmişti. “Eşini ve ailesini seviyor.”

“Warren Saget’e güvenmem,” dedi Jack adımlarını sıklaştırarak. Olivia da ona ayak uydurdu. “Justine ondan uzak dursa iyi olur.”

“Sana katılıyorum.”

“Restoranı yeniden inşa işini almak için gözüne girmeye çalışıyor olabilir mi?”

“Belki,” dedi Olivia ama bundan şüphesi vardı. Yıllar içindeki şikâyetlere ve hatta hakkında açılan davalara rağmen VVarren’m başarılı bir şirketi vardı. Olivia onun bu işi sürdürmeyi nasıl becerdiğini anlayamıyordu ama yapıyordu. Warren, hakkmdaki davaların bir kısmını kaybetmiş, bir kısmını kazanmıştı ve hâlâ giderek büyüyordu.

Olivia’yı en çok rahatsız eden şey, kızının hayatına eskilerin dediği gibi kapıdan kovsan bacadan girme biçimiydi. Justine onu terk edip Seth’le evlenince Olivia, Warren’ın egosunun yara aldığını biliyordu. Beş yıl geçmişti. Artık kızından vazgeçmiş olmalıydı.

“Sandy Davis’i duydun mu?” diye sordu Jack aniden. Olivia başını iki yana salladı. Sandy, şerifin karısıydı; o

ve Troy Davis yaklaşık otuz yıldır evliydiler. Sandy'ye daha genç yaşında MS teşhisi konmuştu ve son iki yıldır bir bakımevinde kalıyordu.

“Dün öldü.”

“Çok üzüldüm,” diye mırıldandı Olivia. Troy’u ve onun karısının üstüne titremesini her zaman takdir etmişti. Sandy ve durumu hakkında çok az konuşur, kendi sıkıntılarını nadiren dile getirirdi.

“Sade bir cenaze töreni olacak,” dedi Jack. “Ölüm ilanını getirdiklerinde Troy ve kızı böyle söyledi. Töreni Peder Flemming yönetecek.”

“Zavallı Troy,” diyen Olivia, yardımcı olabilmenin bir yolu olmasını dilerdi. “Törene mutlaka katılalım.”

“Annene haber verdim,” dedi Jack. “Charlotte ve huzur-evindeki hanımlar cenazeyi bekleyecekler. Çoğu Sandy'yi tanıyor.”

Olivia istmesizce gülümsedi. “Cenaze bekleme süreci annem açısından çok eğlencelidir. En iyi yemek tariflerini burada bulduğunu iddia eder.”

Olivia bu durumu Jack'in de kendisi kadar eğlenceli bulduğunu umarak dönüp ona baktı ama Jack gülümsemiyordu.

“Arkadaşlarının kaybıyla böyle başa çıkıyor.” dedi kocası. “Bir arkadaşını daha kaybettiği gerçeği yerine başka bir şeye odaklanırsa kendini daha az yoksun hisseder.”

Jack'in içgörüsü Olivia'yı şaşırtmadı. İnsanların davranış biçimleri altında yatan motivasyonları tespit etmekte çok başarılıydı. “Sen ne zaman bu kadar zeki oldun?” divc dalga geçti

Jack kıkırdadı. “Seninle evlendiğim anda.”

“Güzel cevap."

“Hâlâ şu duşu almak istiyor musun?" diye sordu Olivia şehvetli bir ses tonuyla.

“Bahse girebilirsin." Bu soruyla Jack'in adımları daha da hızlanmıştı.

Olivia fazla acele etmeden hızlandı. “Yarışmak mı istiyorsun?"

Jack reddetti. “Eneıjimi sonraya saklasam daha iyi olacak."

“Harika fikir. Yoksa senin pestilini çıkarırım ve ikimiz de bunu istemeyiz."

Jack ona alaycı ve seksi bir bakış attı. “Of, oysa en azından deneyeceğini umuyordum."

Olivia liseli kızlar gibi kıkırdadı. Evliliğinin en büyük armağanlarından biri

kahkahaydı. Jack her olayda, hatta ciddi olanlarda bile komik bir şeyler bulmayı başarırdı ve çok başarılı bir mimik ustasıydı. “Sen yokken ne yapıyordum hiç bilmiyorum Jack Griffm."

“Ben de öyle."

“Bu akşam için özel bir planımız yok, değil mi?" diye sordu Jack.

“Şey...” Olivia bunu ona söylemekten hoşlanmıyordu. “Aslında var.”

“Var mı?” diye inledi Jack.

“Grace ve ClitT, Cal ’i Wyoming’e gönderirken güzel bir veda partisi düzenlemek için bizi akşam yemeğine davet ettiler?”

“Bizimle mi vedalaşması gerekiyor?”

Olivia da evde kalmayı tercih ederdi ama arkadaşına söz vermişti. “Grace’e orada olacağımızı söyledim.”

Jack derin, teslimiyetçi bir iç çekti. “Grace ne pişiriyor?” “Sormadım.”

“Çok fazla teşvike ihtiyacım olacak. Örneğin şu harika yaptığı kaburga rosto ve patates püresi gibi.”

Eve ulaştıklarında Olivia hızla basamaklara hamle etti ama Jack onun önüne geçmişti bile. “Jack,” diye bağırdı içeri girdiklerinde. Jack onu bekleme zahmetine bile katlanmamıştı. “Nereye gidiyorsun?”

Jack dönüp ona baktı, kaşlarını kaldırdı. “Duşu açmaya kuşkusuz.”

“Kuşkusuz,” diye tekrarladı Olivia. “Hemen arkandavım ”

On Dokuz

Anson’la telefonda konuştuğu günden beri Allison onun tekrar aramasını bekliyor, bekliyordu. Neredeyse üç hafta olmuştu ve ikinci kez ondan haber alamayacağından korkmaya başlamıştı. Mezuniyet yaklaştıkça, müfettişlerin onun masumiyetini kanıtlayacak bir şey, *herhangi bir şey* bulmalarını umuyor ve bunun için dua ediyordu.

“Yemek vakti,” diye seslendi annesi mutfaktan. Allison istemeden de olsa odasından çıktı. Annesi ile babası yeniden evlendiklerinden beri her akşam yemeklerini ailece yemek konusunda ısrar ediyorlardı. Bazen, bu akşam olduğu gibi, Allison için bu durum işkenceye dönüşüyordu ama çoğunlukla keyif alıyordu. Kulağa tuhaf gelse de, ailece yenilen yemekler onlan bir araya getirmişti. Herkesin yoğun programı arasında bu alışkanlık ihmal edilmiş ve Allison bunu gerçekten özlediğini fark etmemişti; ama yemek saatinde ailesiyle bir arada olmak onların evliliğine katkıda bulunacaksa bunu yapacaktı.

Annesi, Eddie’nin en sevdiği yemek olan spagetti ve köfte yapmıştı. Yemek, bilgisayar oyunlan ve basketboldan başka tutkusu olmadığı için muhtemelen küçük kardeşi mutlu olacaktı. Anson’ın Eddie’yi ne kadar sevdiğini ve onunla birkaç kez basketbol bile oynadığını hatırladı.

Sorulmaya gerek kalmadan Allison salatayı masaya getirdi ve buzdolabının kapağından iki çeşit salata sosu çıkardı, annesi gülümseyerek ona teşekkür etti.

Babası Fransız ekmeğini dilimlerken Eddie masanın başında bekliyordu. Tipik oğlan tarzı. Sanki herkes ona hizmet etmek zorundaydı.

Dua ettikten sonra yiyecek servisine başladılar, Allison kendine biraz salata, sorgu ve yorumlara fırsat vermeyecek kadar da spagetti aldı. Anson ortadan kaybolduğundan beri hiç iştahı kalmamış ve çok kilo vermişti. Onunla yaptığı telefon konuşmasını tekrar tekrar düşünüyordu. Riske girmemek için Allison’a çok az şey söylemişti. Ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. Allison bunu anlayabiliyordu. Yine de onun için endişelenmekten kendini alamıyordu.

“Okul nasıldı?” diye sordu annesi.

Eddie omuz silkip dizginlenmesi mümkün olmayan bir iştahla yemeğine gömüldü. Boyu şimdiden Allison’ı geçmişti ve hâlâ uzamaya devam ediyordu. “Sı-kı-cı.”

“Allison?” Annesi ona döndü.

“Fena değil gibi. Washington Üniversitesine kabul edildim.” Onay mektubu o gün öğleden sonra gelmişti.

Babası çatalını kenara koydu ve gözlerini ona dikti.

“Bunu *şimdi* mi söylüyorsun?"

Allison pervasızca omuz silkti. “Kabul edileceğimi biliyordum.*'

“Bu ne özgüven," diyen annesi gülümseyerek Zach’e baktı.

“Kutlarım Allison." Babası su bardağını havaya kaldırdı. diğerleri onu izleyip şerefe bardak kaldırdılar.

Aslında Allison bu kadar abartacak ne olduğunu anla-yamıyordu. Annesi de, babası da aynı üniversiteden mezundu, onun da oraya gitmesini bekliyorlardı. Allison bu üniversiteye burs başvurusunda bulunması için Anson’a ısrar etmişti ve eğer okulda kalsaydı, kabul edileceğinden emindi.

Anson’m ne kadar zeki olduğunu kimse anlamıyor gibiydi. Annesine söz ettiği gibi yabancı dilleri çok rahat kavrıyordu ve kimya derslerinde Allison’a yardım ediyordu. Anson olmasa, Allison kimyadan zor geçerdi. Anson bütün bunları hiç çaba göstermeden anlayabiliyordu.

“Senin günün nasıl geçti?’’ diye bu kez Zach’e sordu annesi.

“Öğleden sonra Rotary toplantısına katıldım ve Seth Gunderson’la oturduk.”

Allison’m kulakları dikildi. Gunderson’larla, restoran ve yangınla ilgili bulabildiği bütün bilgileri toplayıp dosyalıyordu. Elbette yetkililerin elindeki bilgilere ulaşma şansı yoktu ama yine de en küçük bilgiyi bile atlamadan not ediyordu.

“Seth ve ailesi nasıl?” diye sordu annesi.

“İyi görünüyorlar. Seth tekne satıyor.”

Çenesinden domates sosu akan Eddie, “Tekne mi?” diye tekrarladı. “Büyük değişiklik, değil mi?”

“Pek sayılmaz. Restoran işine girmeden önce balık**çıydı,”** diye açıkladı Zach.

“Ya!” İlgilenmeyen Eddie yemeğine geri döndü.

“Anlaşılan müfettişler enkazın içinde bir haç bulmuşlar,” diye ekledi babası.

“Gazetenin akşam baskısında resmi vardı. Seth, birilerinin haçı tanıyarak ortaya çıkmasını umuyor.”

Allison donakaldı. Dünkü gazeteyi okumamıştı.

“İlginç bir gelişme.” Annesi, Allison’ın gözlerine baktı, Allison bakışını kaçırmaya cesaret edemedi.

“Ortaya çıkan *var mı?'* diye sordu yüreği ağzında. An-son’ın metal bir haçı vardı. Bunun bir anlamı olmadığını tekrarladı kendine. “Bunu takan kişi mutlaka yangından sorumlu olmak zorunda değil,” dedi. “Herhangi birine de ait olabilir, değil mi?”

Hem anne ve babası hem de Eddie dönüp ona baktı.

“Neden soruyorsun?” diye sordu babası, bakışlarını ona dikerek.

Allison başını öne eğdi ve güçlükle yutkundu. “Özel bir sebebi yok,” diye mırıldandı. Oysa vardı... Yalnız kalır kalmaz o gazeteyi bulup haç resmine bakacaktı.

Okulda hiç kimse ama hiç kimse bu haberden söz etmemişti ve Allison sebebini biliyordu. Korkuyorlardı; Anson’m yangınla ilişkisi olabileceğini ima eden herkese yapt ığı gibi savunmaya geçip öfkelenmesinden korkuyorlardı.

Yemek sona erince Allison, kendini odasının mahremiyetine attı. Onun her davranışını hatasız okumayı beceren annesi çok geçmeden onu görmeye geldi. Elinde yerel ga/ete vardı

Allison gazeteyi görmemiş gibi yaptı.

“Resmi görmek istemiyor musun?” diye sordu annesi, yatağın kenarına oturarak.

Allison yalan söylemeyi ve umursamıyomuş gibi yapmayı düşündü. Onun yerine, omuz silkerek, “Olabilir,” dedi sakin bir sesle.

“Anson’ın kocaman bir haçı vardı, değil mi?” diye sordu annesi yumuşak bir tonda.

“Bu onun değil,” dedi Allison fotoğrafa bakma gereği bile duymadan. "Olsa bile,

hiçbir anlam taşımıyor.”

Annesi gayet yavaş konuşarak ona cevap verdi. “Olmayabilir ama aynı zamanda, olabilir de.”

“Bunu yapmaz anne,” diye ısrar etti Allison. Annesi onunla tartışmadığı halde, kimi ikna etmek için bu kadar çabaladığını merak etti; kendisini mi yoksa ailesini mi?

Annesi ona gazeteyi uzattı, fotoğrafın basıldığı sayfa açıktı. Bir bakışın ardından Allison gözlerini kapadı, ne haber başlığını ne de resim altını okumayı yüreği kaldırmayacaktı.

“Anson’m da böyle bir haçı vardı, değil mi?” diye sordu annesi.

Allison altdudağmı ısırarak başıyla onayladı.

“Şerife haçı tanıdığını bildirmek zorundasın hayatım.” Bir hıçkırık göğsünden fırlamak için mücadele ediyordu ama Allison ona engel oldu. “Yaparım.”

Rosie, kolunu Allison’ın omuzlarına doladı. “Üzgünüm,” diye fısıldadı.

Konuşamayan Allison tekrar başıyla onayladı. “O değil,”

diyebildi. “Anson değil.” Anson ona yalan söylemezdi. Yangını çıkarmadığını söylemişti ve Allison ona inanıyordu.

Çok geçmeden annesi kalkıp odadan çıktı, Allison yatağın kenarında tek başına kaldı. Düşünmek, her şeyi seçip ayırmak zorundaydı. Ne zaman hatırlamak istemese, An-son’ın annesiyle yaptığı konuşma zihninde dönüp duruyordu.

Kibritlerle oyun. Annesine göre, Anson küçükken neredeyse evi yakacaktı. Daha sonra arkadaşlarıyla bir çalı yangını çıkarmış ve sonra malzeme kulübesini yakmıştı. Ateş onu büyülüyordu; annesi bunu çok rahat söylemişti. Cherry' ye göre, artık daha büyük yangınlar çıkarıyordu.

Kendi annesi bile Deniz Feneri yangınını oğlunun çıkardığını düşünüyordu. Ona hâlâ inanan tek kişi Allison'dı ve topladığı her ipucu doğrudan Anson’ı işaret ediyordu.

İlk kez Anson'a olan inancı çalkantıdaydı. İnanmak *istiyor* ve masum olması için dua ediyordu ama bütün bu bilgilerin ışığında ona olan inancını nasıl koruyabilirdi?

Telefon çaldı ve küçücük de olsa Anson olma ihtimaline karşı Allison Eddie'den önce ahizenin üstüne atladı.

"Alo," dedi, soluğunun kesildiğini belli etmemeye çalışarak.

"Allison, ben Kaci. Washington Üniversitesinle kabul edildin mi?"

"Evet, beni kabul ettiler."

"Beni de. Çıkıp kutlamak ister misin?"

Allison kutlama havasında değildi. "Pek sayılma/.

"Sorun ne? Sesin gerçekten kötü geliyor."

Kaci, Allison'm en iyi arkadaşıydı. "Anson," diye fısıldadı. "Hadi ama Allie, artık onun hasretini çekmeyi bırak. Seni terk eden oydu, unuttun mu?"

Allison bir şey söylemedi, *söyleyemedi.*

"Öyle demek istemedim," dedi Kaci, özür dileyen bir tonda.

"Biliyorum," diyerek Allison onu rahatlatmaya çalıştı ama birden her şey öyle zor geldi ki ağlamaya başladı. "Of Kaci, onun yapmış olabileceğini düşünüyorum."

"Daha neler! Bekle, geliyorum."

Allison'ın itiraz etmesine fırsat kalmadan hat kesildi. On dakika sonra kapı zili çaldı. Allison, arkadaşını karşılamaya çıkmadı. Ailesi gözyaşlarını görürse onu sorguya çekebilirlerdi ve şu anda buna katlanamazdı. Kaci, Allison'm odasına daldı ve kendini yatağın üstüne bıraktı. "Tamam, anlat." Anlatmak yerine, Allison arkadaşına gazeteyi uzattı. Şu ana kadar kısa makaleyi birkaç kez okumuştu. Haç, restoran ofisinin dışındaki koridorda, mutfağın yanında bulunmuştu. Anlaşılan ahşap zemindeki çatlaklardan birinin içine düşmüş ve ateşin yok edici etkisinden nispeten korunmuştu.

Kaci haberi okuyup gazeteyi kenara koydu. “Bu Anson’m mı? Aynısından onda da vardı.”

“Yangın gecesi bana geldiğini söylemiştim,” dedi Allison, olabildiğince alçak bir sesle.

Kaci ona doğru yaklaştı.

“Sana söylemediğim şey, Anson’m is koktuğuydu.” Dehşete düşmüş gibi, Kaci eliyle ağzını kapadı. Allison

şimdiye kadar bunu sırdaşlığına güvendiği Cecilia dışında hiç kimseye söylememişti. “Ben... ben Anson’ı hiç o gece olduğu gibi görmemiştim. Ona ne yaptığını sordum, bir şey yaptığından emindim. Dedi ki...” kendini toplamak için uzun süre bekledi, “...Anson dedi ki, bilmesem daha iyi olurmuş.” Kaci’nin omuzları sarktı. “O yaptı, değil mi?”

“Ben... bilmiyorum. Ona hemen sordum, yapmadığına yemin etti. Ona inanmamı istedi. Ve inanıyorum, inanıyorum.” Genzi tekrar tıkanmaya başlamıştı. “Hayatı boyunca ona inanan tek insanın ben olduğumu söyledi.”

“Şimdi senden yardım isteyecek olsa, yine de ona yardım eder misin?” diye sordu Kaci.

Allison başını öne eğdi, cevap veremedi. Ailesi dışında, Anson’la yaşadıkları, hayatındaki diğer bütün ilişkilerden daha değerliydi. Onu seviyordu ama artık kendini kandırmaktan vazgeçmesi gerekiyordu. Sadece inanmak istediği için ona inanmaya devam edemezdi. Anson’ın suçlu olabileceğini kabullenmenin zamanı gelmişti.

Yirmi

“Buraya gel, ninesinin kuzusu,” diye seslendi Ellen Bovvman, mutfakta Katie’yi kovalıyordu. Geçen haftalarla birlikte bütün resmiyet kaybolmuştu artık Joseph Dede ve Ellen Nine vardı.

Neşeyle çığlık atan Katie eğlenceli bir ebeleme oyununda büyükannesini peşinden koşturuyordu. Jon’m üvey annesi, küçük kıza karşı sonsuz bir sabır gösteriyordu. Jon’m ailesinin kızlarını nasıl sevdiğini gören Maryellen minnet ve duygu doluydu.

Buna karşın Jon mesafesini koruyordu. Maryellen'm yaptığı ya da söylediği hiçbir şey işe yaramamış, durum değişmemişti.

"Uyku zamanı küçük hanım," diye Katie'ye hatırlattı Maryellen. Katie onlarla o kadar yakınlaşmıştı ki, hafta içi her gün gelen nine ve dede yanındaysa çocuğun uyumaya hiç niyeti olmuyordu. Karısı gibi Jo da torununa esir olmuştu, çocuğu hiç bıkmadan saatlerce eğlendirmeye çalışıyorlardı; sanki Katie, var olma sebepleri haline gelmişti.

"Ben onu yukarı götürürüm," dedi Joe.

"Hayır, ben götüreceğim," dedi Ellen.

Maryellen'm kayınpederi güldü. "En iyisi *ikimiz* birden götürelim."

Üçü birlikte basamaklarda kayboldular. Maryellen, Katie' nin uyumasının en az bir saati bulacağını biliyordu; çünkü kız onların önce masal okumasını sonra ninni söylemesini ve kim bilir daha başka neler istiyordu. Ancak ondan sonra uykuya dalıyordu.

Maryellen huzur ve sessizliğin tadını çıkardı. Joe ve Ellen geldiğinden beri hamileliği neredeyse sorunsuz geçiyordu. Onlar sayesind bütün gerginliği yok olmuştu. Hâlâ Tacoma'daki okullarda öğrenci vesikalıkları çekmeye devam eden Jon'ı özlüyordu. Bir kez bile şikâyet etmemişti ama Maryellen bu işten nefret ettiğini biliyor, o yüzden kendisi de nefret ediyordu.

Yine de, İntemet'ten yaptığı araştırmalardan iyi haberler çıkmıştı. Bu sektördeki en büyük telif ajanslarından biri Jon'm işlerini değerlendirmeye almayı kabul etmişti. Bu küçük bir iş değildi; eğer Jon müşteri olarak kabul edilirse bu her şeyi değiştirirdi. O zaman kitap kapaklarında, takvimlerde, reklamlarda ve diğer yerlerde yer alan bütün çalışmalarından telif ücreti alırdı. Fotoğraflarının ne zaman ve nerede kullanıldığını Jon'ın bilemeyecek olması biraz moral bozucuydu. Bununla beraber, peşin Ödeme ve telif ücreti bu du~ rumu telafi ederdi. Bir giin yolda giderken başını kaldırıp baktığında bir ilan tabelasında Jon'ın eserini görme düşüncesi Maryellen'ı heyecanlandırıyordu.

Bu konudan henüz Jon'a söz etmemişti; çünkü boş yere umutlanmasını istemiyordu. Şimdilik bu Maryellen'ın küçük sırrıydı ve onu saklamaya kararlıydı. Bir şey kesindi; eğer Jon kabul edilir ve işleri aranır hale gelirse, şu anda yaşadıkları ekonomik sıkıntılar sona erecekti.

Maryellen'm genel sağlığı gelişme göstermişti ve doktorları hamileliğin seyrinden çok memnundu. Cenin hareketlerinden anladığı kadarıyla, bebeğin de keyfi yerindeydi.

Karınım okşayan Maryellen bu bebeği olabildiğince uzun taşıyabildiği için kendini şanslı hissediyordu. Üç hafta içinde -son randevusunda Dr. DeGroot iki hafta ihtimalinin daha yüksek olduğunu söylemişti- nihayet bebeğiyle tanışacaktı. Katie'de olduğu gibi, Jon'la birlikte doğumdan önce bebeğin cinsiyetini öğrenmek istememişlerdi.

Telefon çaldı ve Maryellen olabildiğince hızlı cevap verdi. Vesikalık stüdyosunda çalışmaya başladığından beri Jon kontrol amacıyla ara sıra onu arıyordu. Bunu çok sık yapmıyordu ama Maryellen bunun sebebinin ebeveyniyle konuşma riskini göze almamak olduğunu biliyordu.

"Alo," dedi.

"Selam Maryellen, ben Rachel. Nasıl hissettiğini sormak için aradım."

"Selam Rachel," diyen Maryellen, arkadaşının sesini duymaktan mutlu olmuştu. "Hamile olduğumu hissediyorum."

Rachel güldü. "Cliff yeni bir bakıma ihtiyacın olup olmadığını sormak için uğradı."

Üvey babası hem nazik hem de cömertti ve tıpkı annesi gibi iyilikseverden öte biriydi. Grace dalga geçerek düğün töreni, iki vaftiz ve doğum partilerinin hepsini yazın aynı güne denk getirmeyi düşündüğüü söylemişti. Kız kardeşi Kelly, ikinci bebeğini Maryellen'dan birkaç hafta sonra dünyaya getirecekti. Ailenin kutlayacağı çok fazla şey vardı.

"Aslında iyiyim," dedi Maryellen. "Saçlarım hâlâ iyi görünüyor." Aslında saçını tekrar uzatmayı düşünüyordu. "Cliff'i arayıp teşekkür edeyim."

"Ya tırnakların?"

Maryellen ellerini inceleyip yüksek sesle içini çekti. "Onlar arkadaşım, başka bir öykü."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sana bir randevu ayarlayayım."

“Bunca yol senin için çok uzak,” diye itiraz etti Maryellen, aslında arkadaşını görmek onu mutlu ediyordu.

“Bunu kafana takma. Çarşamba günü saat birde orada olacağım.”

“Teşekkürler... Geldiğinde bütün dedikoduları aktarmaya hazır ol.”

“Tamamdır,” diye söz verdi Rachel. Sesini alçaltarak devam etti, “Teri ve şu satranç oyuncusundan haberin var. değil mi?”

“Seattle’a gidip Bobby Polgar’m saçını kesmesinden mi söz ediyorsun?”

“Fazlası var, çok daha fazlası."

Maryellen oturduğu yerde doğruldu. “Hemen şimdi anlat. Çarşambaya kadar bekleyemem."

Rachel hafifçe kıkırdadı. “Bilmiyorsan söyleyeyim, kazandığı maçın hemen ardından Cedar Cove’a geldi.[1]’

Maryellen bilmiyordu. “Cedar Cove mu? Bobby Polgar, Cedar Cove’a mı geldi?”

“Bir kez değil, *iki kez*.”

“İki kez.” Bu tahminlerinin bile ötesindeydi. “Devamını anlat.”

“Bobby doğuda bir yerlerden. Teri söylemişti ama hatırlamıyorum.”

“New York,” dedi Maryellen. Satranç oyuncularına, hatta satranca özel bir düşkünlüğü yoktu ama birkaç yıl önce *Smithsonian* dergisinde Bobby Polgar’la ilgili uzun bir makale okumuştu ve nedense aklında epey bilgi kalmıştı. Yürümeyi öğrendiği günden beri satranç oynuyordu. Üç yaşma geldiğinde yerel kulüpteki yetişkin oyuncuları yenebiliyordu ve tanınması fazla uzun sürmemişti. Maryellen onun sportmence el sıkışmak için satranç tahtasının üstünden elini uzattığı bir çocukluk fotoğrafını hatırlıyordu.

“Her neyse,” diye devam etti Rachel, “İlkinde Teri’ye ödeme yapmak için Cedar Cove’a geldi, yani Seattle’da yapmayı ihmal ettiği şeyi telafi etmeye.”

‘‘l/marım parayı almıştır.” Maryellen Teri’nin o parayı hak ettiğini düşünüyordu.

“Aldı. Üstelik birlikte bira içtiler.”

Bira mı? Muhteşem Bobby Polgar'ınTeri Miller’la bira içtiğini hayal bile edemiyordu. “Ya ikinci ziyaret?”

“Bir hafta sonra tekrar geldi. Beraber yemeğe çıkmış olmalılar ama emin değilim; çünkü o günden beri Teri çok sessiz.”

“Teri mi? Sessiz mi?”

Rachel sesini o kadar alçalttı ki, Maryellen duyabilmek için eğilmek uzanmak zorunda hissetti. “İşin gerçeği, galiba Teri ona âşık oluyor.”

İşte bu kötü haberdi. Bobby Polgar, Teri gibi komik ve cüretkâr bir kadınla beraber olacak son kişiydi. Teri'ntn hınzır bir mizah duygusu ve altın gibi bir kalbi vardı. Fakat Teri ve Bobby Polgar... Dünyanın en entellektüel dahilerinden biri! Asla yürümezdi.

“Aşktan söz etmişken, Nate’le aranız nasıl ?" diye sordu Maryellen.

“İyi. Hepsini çarşamba günü anlatırım,” dedi Rachel.

“Sabırsızlanıyorum.” Maryellen yıllarca Get Nailed’da çalışan kızların hayatlarında aşkın yoksunluğundan sızlanmalarını dinlemişti. Sonra bir yıl içinde hepsi aşkı bulmuş gibi görünüyordu; üstelik hiç beklenmedik yerlerde.

Rachel daha ilk buluşmalarından sonra Nate’e kapılmış ama Nate memleketinde başka biriyle görüştüğünü itiraf edince hayal kırıklığına uğrayarak onu unutmaya çalışmış ve kendi hayatına geri dönmüştü. Sonra Nate ansızın geri gelmiş ve Rachel kendini sırılsıklam âşık bulmuştu.

RacheHa yaptıkları konuşmadan sonıa gün hızla akıp geçti. Öğle uykusunun ardından Ellen, Katie’yi aşağı indirdi.

Joc bahçede bir şeylerle uğraşırken torununun da “yardım” etmesine izin vererek çikolatalı kek pişirdi.

“Jon en çok bunları sever,” dedi, keki dilimleyip mutfak tezgâhının üstündeki bir

tabağa koyarken.

Zamanın fai kında olan yaşlı çift eşyasını toplayıp saat beşte evden aynldı. Otellerine döndükten yanm saat sonra Jon geldi.

Güneş hâlâ gökyüzünde parladığından ve bahçe mis gibi leylak koktuğundan Maryellen dışarda oturmak için verandaya çıktı. Temiz hava almak, baharın taze kokusunu içine çekmek istiyordu. Verandada Katie için küçük bir oyun alanı da vardı ve Maryellen onu gözleyebiliyordu.

“Hey!” dedi Jon mutlulukla, onların ikisini de dışarda görünce. “Benim kızlarını nasıl?” diye sordu Katie’yi kucaklayarak.

Katie, kollarım babasının boynuna dolayıp ona ıslak ıslak öperken Maryellen gülümsedi. Katie sürekli bir şeyler anlatıyor, Jon anlamış gibi yapıyordu.

“Katie’nin mutfakta sana bir sürprizi var,” dedi Maryellen.

Maryellen’a sarılıp hafifçe kamını okşadıktan sonra Jon, Katie’yle beraber mutfağa geçti. “Çikolatalı kek,” diye seslendi içerden. “En sevdiğimden.”

Çok geçmeden elinde tepeleme dolu bir tabakla geri döndü. Kızlarım bana kek mi pişirmiş?”

Katie, büyükannesinin yardımıyla da olsa, babasının yaptığı şeyi bu kadar beğenmesinden o kadar gururluydu ki Maryellen, Jon'ın keki ikisinin pişirdiğini düşünmesine izin verdi. Jon bir kek diliminin köşesini koparıp Katie’ye verdi.

Katie keki ağzına tıkıştırıp devamını istedi.

“Seni açgözlü küçük kız.”

Maryellen güldü. “O tepeleme dolu tabak kimin?”

Jon kıkırdadı. “Anlaşıldı.” Ahşap şezlonguna oturarak gevşedi ve manzaraya göz gezdirdi. Uzaklarda Vashon Adası ve Rainier Dağı’nın keskin hatları görünüyordu.

Bacaklarını öne doğru uzatan Jon, kolunu Maryellen'm omuzlarına doladı, Maryellen kendini onun huzuruna ve sıcaklığına bıraktı.

“Bu hamileliğin seni ne kadar zorladığını biliyorum," diye söze girdi Jon. “Bitmek üzere olduğu için seviniyorum." “Bazı yönlerden çok zordu ve bazı yönlerden... harikaydı." Jon bu yoruma şaşırmış gibiydi. “Harika mı? Nasıl yani?" “Bizi tekrar bir araya getirdi.”

“Doğru,” diye kabullendi Jon.

“Galeriden aynlacak cesareti bulabilir miydim, bilmiyorum. Herkes bana güveniyordu ve istifamı vermekten her an vazgeçebilirdim. Sonra birden seçeneksiz kaldım.” “Senin evde çocuklarla birlikte olmanı istiyorum.” “Benim de olmak istediğim yer burası ve senin yanın.” Katie keyifle bacaklarında otururken Jon ikinci bir kek dilimine uzandı. “Lise birinci sınıftayken, bunlardan bir tabak dolusunu tek başıma yemiştim.”

“Biliyorum. Ellen söyledi.” Düşüncesizce üvey annesinden söz edince Jon’ın gerildiğini hissetti.

Jon şüpheyle elindeki kek dilimine bakıyordu. “Bunları o pişirmedi, değil mi?”

Maryellen istemese de başıyla onayladı.

Sanki birden tadı kaçmış gibi Jon keki, tabağa geri attı. “Keşke bunu yapmasaydın,” dedi.

“Ne yapnıasaydım?”

“Bana tuzak kurmasaydın. Ellen’la bütün gün ne yapıyorsunuz, baş başa verip savunmamı çökertecek planlar mı hazırlıyorsunuz? Bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer, değil mi?”

“Jon, kes şunu,” diye terslendi Maryellen. Jon gayet keyifli bir anın tadını kaçırmıştı. “Öyle bir şey yapmadık.”

Jon’m cevap vermemesinden Maıyellen, onun kendisine inanmadığını tahmin edebiliyordu. “Yukarı çıkıp üstümü değişeceğim,” diye homurdanan Jon kek tabağını da alıp açık sürgülü kapıdan mutfağa girdi.

Maryellen hüzünle durumun umutsuz olduğunu düşündü. Bu konuda yumuşamayı, ailesini bağışlamayı veya pişmanlıklarını kabullenmeyi reddediyordu.

Birkaç dakika sonra Jon geri döndü, üstünde bir kot pantolon ve tişört vardı. “Çimleri biçeceğim,” dedi, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Maryellen bedensel çalışmanın ona iyi gelebileceğini düşündü. “İyi olur,” dedi kısaca.

Birdenbire Katie’nin çığlığı duyuldu ve Jon mutfağa koştu, Maryellen yavaş adımlarla onu izliyordu. Kızı çöp kutusunun başında Jon’m attığı kekleri almaya çalışıyordu.

“Tamam, tatlım,” demeye çalıştı Jon.

“Nine!” diye haykırdı Katie. Çığlıklar atıyor, bir yandan

tepiniyordu. “Senden nefret ediyorum. Ninemi istiyorum.” jon yardım etmesi için Maryellen’a baktı ama o da ne diyeceğini bilemiyordu. Düşüncesiz davranışıyla küçük kızlarının kalbini kırmıştı.

Yirmi Bir

Bütiin sabah ayakta olduğundan, bir sonraki müşterisi gelinceye kadar kısa bir molayı Teri memnuniyetle karşıladı. Kendi bölümündeki koltuğa oturup sırtını aynaya verdi, sıcak ve bol tuzlu patateslerini yerken diyet kolasını yudumladı. Kızlardan biri öğle yemeğini paket servisten sipariş etmiş, Teri de her zaman iyi hissetmesini sağlayan siparişi vermişti. Kola, kalori kontrolüne verilen tavizdi.

Yanındaki bölmede çalışan Rachel, manikür müşterisiyle işini bitirip Teri’ye katıldı. “Bütün sabah sessizdin,” dedi. “Bu sen değilsin.”

Teri omuz silkti. Son birkaç gündür morali bozuktu ve bu konuda konuşmak istemiyordu. Şoförü James Te birlikte limuziniyle Cedar Cove’da boy gösterdiğinden beri Bobby Polgar’ı düşünmeden edemiyordu. Anlaşılan Bobby araba kullanmayı hiçbir zaman öğrenememişti.

Onu tekrar görmeye gelmiş ve ardından her gün aramaya başlamıştı.

“Bobby Polgar mı?” diye sordu Rachel, diğer kızların ya da müşterilerin dikkatini çekmemek için sesini olabildiğince alçaltmışlı.

Teri neredeyse diyet kolasını düşürüyordu. “Nereden biliyorsun?”

Rachel hınzırca sırıttı. “Kaç senedir birlikte çalışıyoruz?” Cevabı beklemedi. “Bütün bu zaman içinde, seni hiç bu kadar durgun görmedim.”

“Beni her akşam arıyor.” İşin en çılgın yanı, nerede olursa olsun, Bobby her akşam Pasifik yaz saatiyle tam yedide onu arıyordu. Ne bir dakika önce, ne bir dakika sonra. Tam yedide. Üstelik adam sürekli hareket halindeydi. Geçen hafta Çin’deydi, ondan önceki hafta ise Avrupa’nın bir yerlerinde. Yanlış hatırlamıyorsa Prag’dı. Evi New York’taydı ama Teri zamanının yüzde yirmisini bile orada geçirdiğinden şüpheliydi. Sürekli yollardaydı. Satranç oyunları bittikten sonra onun egzotik onca yerde ne yaptığını düşünemiyordu. Aradığında, Teri’ye günü nasıl geçirdiğiyle ilgili sıradan sorular soruyordu. Açıkçası, Teri de hep aynı şeyleri soruyordu. En çok, nereden aradığını öğrenmek istiyordu. Eğer o anda oteldeyse, pencereden ne gördüğünü anlatıyordu. Teri’nin anlayabileceğinden ışık yılı kadar uzak terimlerle yaptığı maçlardan söz ediyordu. Teri müşterilerini, kaç boya, kaç perma yaptığını ve hangi kitabı okuduğunu anlatıyordu.

“Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?” diye soran Rachel, muzunu soyup bir ısırık aldı.

“Hayır,” diye açıkladı Teri.

“Hayır mı?”

“Hayatım boyunca âşık olmak için bekledim,” diye itiraf etti Teri ve bu doğruydu. Rachel, bu süreçte Teri’nin birlikte olduğu ezik tipleri biliyordu. Güzellik okulundan mezun olduktan sonra daha iyisini aramayacak kadar budala davranmıştı. Hayat dersini zor yoldan öğrenmek ister gibiydi. Adamın biri bütün banka hesabını boşalttıktan sonra Teri kendisinden başka suçlayacak kimseyi bulamamıştı; çünkü ona ATM kartını ve şifresini vermişti! Adamın yirmi papele ihtiyacı vardı. Teri o anda bir perma yaptığı için dışarı çıkacak zamanı yoktu. Aptallığın daniskası. Adam yirmi papelle değil, Teri’nin bütün birikimi olan parayı almıştı.

Sonra Ray vardı. Yanına taşınmasına izin vermek gibi bir hata yapmıştı. İddia ettiğine göre, sadece ekonomik durumunu biraz düzeltinceye kadar bekleyecek ve sonra evleneceklerdi. Ne şaka ama! Adam bir hafta içinde işini “kaybetmiş” ve Teri kendini ona bakarken bulmuştu. Ray’i evinden kovmak için altı ay ve şerif yardımcısı gerekmişti.

Erkeklerle olan geçmişi berbattı. Tıpkı annesi gibi, muhakeme yeteneği sıfırdı. Erkekler söz konusu olduğunda Teri artık kendine güvenmiyor ve Bobby Polgar'ın kendisinde ne bulduğunu anlamıyordu.

"Beni bir daha aramamasını söyledim," dedi. Bobby'den gelen saçma sapan telefonlan iple çeker olmuştu ama onunla paylaşabileceği ortak *hiçbir şey*• yoktu.

"Bir daha aradı mı?"

"Hayır." İki akşam boyunca Teri, telefonun başında beklememişti. İstemediğini söylemesine karşın arayacağını umuyor ve diliyordu.

"Of Teri," dedi Rachel içini çekerek. "Korkuyorsun, değil mi?"

"Hem de nasıl korkuyorum!"

"Nate'in babasının Kongre üyesi olmasının, onu sevmemi engellemesine izin vermemem gerektiğini bana söyleyen şendin."

"O farklı bir durum," diye karşı çıktı Teri. "Sen benden daha zekisin. Eziğin tekini eve alıp seni sömürmesine izin vermezsin."

"Bu beni zeki yapmaz."

Teri hafifçe kahkaha attı. "Benim kitabımda yapar." Annesinden söz etmedi bile. Rachel'in annesi küçükken ölmüştü ve teyzesi tarafından büyütülmüştü. Teri'nin annesi dört ya da beş kere evlenmişti. Belki altı; Teri hesabı şaşırmıştı. Kendi büyüttüğü iki kardeşi vardı. Üvey kız kardeşi Christie bir ayyaşla evlenmişti ve boşanmaya çalışıyordu.

Üvey erkek kardeşi Johnny, ondan yedi yaş küçüktü, üniversiteye gidiyordu ve orada kalmaya niyetli görünüyordu. Teri onun okul masraflarına destek oluyor, çalıştığından ve notlarının iyi gittiğinden emin olmak için ara sıra kontrol ediyordu. O çocuğun mezun olup düzgün bir hayat sürmesi için Teri gerekirse onun canına okurdu.

"Bobby bende ne buluyor anlamıyorum bile," derken ağzına bir kızarmış patates daha attı. Liseyi bile doğru dürüst bitirememişti. Tamam, Lise Denklik Diploması vardı ve güzellik okulunda sınıfın en iyisiydi. Görüntüsüne gelince,

idare ettiğini diye düşünüyordu. Ortalama bir çekiciliği vardı. Saç rengi ruh haline göre değişirdi. Şu sıralar siyah ve kısaydı ama rengini açmayı düşünüyordu.

“Bobby'nin neden senden hoşlandığını biliyorum,” dedi Rachel. “Onun için taze bir nefes gibisin ve tanıdığı herkesten çok farklısın.” Sırıttı. “Muhtemelen senin gibi biriyle hiç tanışmamıştır.”

“Ben satranç bile bilmem,” diye homurdandı Teri.

“Bu seni onun gözünde daha da çekici kılıyor. Satranç onun bütün dünyası. Bildiği tek şey. Sen ona tamamen yeni bir dünyanın kapısını açtın. Ayrıca komik ve cüretkârsın, başkalarına yaptığı gibi seni sindiremez.”

Teri tekrar tekrar Seattle’a gittiği ve Bobby’nin saçını kesmek için zorla içeri girdiği cumartesi gününü zihninde canlandırıyordu. Daha önce de çılgın şeyler yapmıştı ama bununla çıtayı yükseltmiş ya da aksine düşürmüştü. Bu olayı ölümüne didiklemiş ama yine de yapmasına sebep olan dürtünün ne olduğunu bulamamıştı. Şimdi bunun bedelini ödüyordu ve hayatındaki bütün ilişkilerde olduğu gibi, yüksek bir bedeldi bu. Bu ucube adama âşık oluyordu ve asla yürümezdi. Hayatta olamazdı!

“Ne zaman konuşmak istersen,” diyen Rachel ayağa kalktı. “Ben hazırım. Sadece bana NateTe ilgili verdiğin nasihati hatırla.”

Sorunlarını başkasıyla paylaşmak Teri’nin tarzı değildi. Normalde Rachel’a herkesten daha yakındı ama Bobby hakkında konuşmak en yakın arkadaşı olarak gördüğü kişiyle bile zordu.

“Teşekkürler,” dedi, kalan patateslerini çöpe atarak. Zaten iki gündür sesi çıkmadığına göre Bobby hakkında konuşacak başka bir şey kalmamıştı. Ne kadar acı verse de Teri fikrini açıkça söylemişti: Bobby artık onu arayamazdı.

Buna rağmen, Bobby’nin fikrini değiştirmesi umuduyla Teri akşamüstü yine telefonun başında bekliyordu. Saat tam yedide kapı zili çaldı. Sinir olan Teri telefonu kapıp kapıya gitti.

Orada, hemen önünde, her zaman nazik olan James, elinde devasa bir kırmızı gül demetiyle dikiliyordu. Gülleri taşıyan vazo muhtemelen James’den daha ağırdı. “İyi akşamlar Bayan Teri,” dedi monoton bir sesle.

“Burada ne işin var?” diye sordu Teri.

“Kapıyı biraz daha açmanızda sakınca yoksa bunları içeri bırakabilir miyim?” diye sordu James, nefes nefese. Teri tel kapıyı açtı ama onu içeri almayacaktı. Asla. “Onları ben alırım,” diye ısrar ederek telefonu antredeki sehpanın üstüne bıraktı. Gösterişli aranjmanı alır almaz yaptığına pişman oldu. Vazo en az yirmi kilo olmalıydı. Güç bela sehpanın üstüne bırakırken sarsıntıdan içindeki sular saçıldı. “Burada kaç tane gül var?” diye sordu, tamamen şaşkın bir tonda.

“Altı düzine.”

Teri inledi. Bir servet ödemiş olmalıydı. *Altı* düzine gül mü? Ona şimdiye kadar tek bir gülden fazlasını veren olmamıştı.

“Umarım çikolata seversiniz,” diye devam etti James. “Dünyanın farklı yerlerindeki en iyi altı firmasından beş kilo çikolata getirdim. Bobby tercihinizi bilmediği için hepsinden almak istedi.”

“Beş kilo çikolata mı?” Hiçbir adam ona *hiçbir zaman* çikolata almamıştı. Erkekler genellikle fazla kilolu kız arkadaşlarına tatlı hediye edilmeyeceğini bilirlerdi.

“Hepsi arabada. Parfümle birlikte.”

“Partıim mü?” Ellerini kalçasına dayayan Teri, Bobby’ nin şoförüne baktı. “Ne demek bu?”

“Şey, Bayan Teri...” James şapkasını çıkarıp derin bir nefes aldı. “Bobby bir meslektaşına kadınların nelerden hoşlandığım sordu ve arkadaşı ona çiçek, çikolata, parfüm ve duygusal içerikli kartlar dedi.”

“Bobby nerede?”

“Arabada,” dedi James. “Arabayı yolun ortasında bıraktım. Bobby içerde kartları imzalıyor.”

“Kartları mı?”

“Duygusal kartları. Bir düzine aldı.”

Gerçekten de limuzin apartman sakinlerine ayrılan otoparka park etmişti. Komşularının bir kısmı dışarı çıkmış aval aval bakıyorlardı. Teri'nin mahallesinde yaşayanlar, üniformalı sürücüleri olan araçlar görmeye alışık değillerdi.

Teri komşularının yanından geçip doğruca arabanın yanma gitti, yolcu kapısını açıp davet beklemeden içeri atladı. İşte, elinde kalemiyle Bobby Polgar oradaydı. Çikolata kutuları yanma yığılmıştı, ağızları kapatılmış zarf destesi de parfüm kutularının yanında duruyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu Teri, Bobby'nin karşısına oturarak. Sert görünmeye çalışıyordu ama sesindeki mutluluğu gizleyemiyordu.

"Sana telefon etmemi istemedin," diye cevap verdi Bobby, koyu çerçeveli gözlüğünün arkasındaki gözlerini kocaman açmıştı. "Ben de aramadım."

"Fakat..."

"İki gün önce gelmeliydim ama bir maçın tam ortasın-daydım."

"Bobby." Ona kızmasını çok zorlaştırmıştı. "Neden buradasın?" diye tekrarladı. Bu adamı anlamasına kesinlikle imkân yoktu.

Bobby bir süre sessiz kaldı, sonra baklayı ağzından çıkardı. "Saçlarımı kestirmek istiyorum."

"Saç kesmeyi bilen herkes bunu yapabilir. Benim yapmam için dünyanın öbür ucundan gelmene gerek yok."

"Başkasını istemiyorum."

"Güller ve çikolatalar ve diğer şeyler niçin?" Eliyle parfüm kutularını işaret etti. James'e göre Bobby, kadınların tercih ettiği hediyeler konusunda akıl danışmış ve ona genel bir tavsiyede bulunmuşlardı. Asıl soru, neden Terryi hediyelere boğma ihtiyacı duymuştu?

Bobby huzursuzca yerinde kıpırdanıp arabada etrafına bakındı. Teri'den başka her yere bakmış olmalıydı. "Ne yaptım da seni aramamı istemedin bilmiyordum. Seninle konuşmayı seviyordum. Bunu iple çekiyordum."

“Ben de öyle,” diye gönülsüzce itiraf etti Teri.

“Öyle mi?” kaşlarını çattı. “Öyleyse neden bana engel oldun?”

Şimdiye kadar anlamadıysa, Teri zaten anlatamazdı.

“Uzmanlar yüz binin üstünde muhtemel satranç kontl-gürasyonunu hafızama kaydettiğimi hesaplamışlar,'[1] dedi. “Bir satranç tahtasına baktığımda rakibimin yapacağı her hamleyi ve karşılığını tahmin edebilirim. Satrançtan anlıyorum ama kadınları anlamıyorum. Seni anlamak istiyorum. Senden hoşlanıyorum."

“Ben de senden hoşlanıyorum. Aslında çok hoşlanıyorum ve bu beni korkutuyor.”

“Neden?”

Teri, ona gerçeği söylemek zorunda hissetti. “O kadar zeki değilim.”

Bobby omuz silkti, anlaşılan pek umurunda değildi. “Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Olsa bile, benim zekâm ikimize de yeter. Gülleri beğendin mi?”

“Çok güzeller.”

“Şimdi seni öpebilir miyim?”

Teri güldü ama sonra onun ciddi olduğunu fark etti. Umutla Teri’yi seyrediyordu. Göz göze geldiler, Bobby elini ona uzattı.

Çömelen Teri ona doğru ilerledi, iki yanında şekerleme ve parfüm kutulan yığılı olduğundan kucağına oturmak zorunda kaldı. Kollarını boynuna doladı, gözlüğünü çıkardı ve katlayıp cebine koydu. İşi bittiğinde, yüreklendirici bir tebessümle dudakları birleşecek biçimde ona doğru eğildi.

Öpücükler gayet uysaldı. Bobby sayısız satranç hamlesi biliyor olabilirdi ama bildiği başka bir şey yoktu. Cinsellikte satrançta olduğu gibi deneyimli olduğu söylenemezdi. Neyse... Bobby’ırin ikisine birden yetecek kadar zekâsı varsa Teri’nin de yeterli deneyimi vardı.

Her biri bir öncekinden daha uzun ve daha yoğun artarda iki uzun öpüşmenin ardından Bobby genzini temizledi.

“Bu çok güzeldi,” diye fısıldadı. Konuşmakta güçlük çekiyor gibiydi.

“Evet, öyleydi. Saç kesimine hazır mısın?”

Bobby bir kez daha genzini temizleyip başıyla onayladı. Teri limuzinden çıktığında komşuların çoğu dağılmıştı. Neyse ki aracın camları koyu renkliydi! Sürüden geri kalanlar Bobby’yi tanımış olsalar bile, bir şey söylemediler. Bobby iki saat sonra dönmesi için şoförüne talimat verdi ve küçük dairesine giden Teri’ye eşlik etti.

Misafir geleceğini bilse Teri evi biraz temizlerdi ama Bobby farkına varmış gibi görünmüyordu. Aslında, Teri’den başka bir şeyin farkında değilmiş gibi görünüyordu,

“Ne?” diye söylendi, adamın bütün hareketlerini izlediğini görünce.

“Sende farklı bir şey var,” dedi Bobby.

“Saçımı siyaha boyadım.” Bir mutfak sandalyesi çekip Bobby’ye oturmasını işaret etti. Alt çekmecede her zaman bir önlük bulundururdu; onu alıp Bobby'ye doladı ve boynundan bağladı.

“Saç rengini neden değiştirdin?” diye sordu Bobby. “Seni son gördüğümdeki hali güzeldi.”

“Çünkü karanlık bir ruh halindeydim,” dedi Teri kısaca ve yatak odasından kesim makaslanın ve tarağını almaya gitti.

Tam Bobby’nin saçlarını kesmeye başlamıştı ki, adam ilân etti,” Seninle evlenmek istiyorum.”

Teri kollarını indirip ötkeyle soluğunu bıraktı. “Kes şunu.” “Ciddiyim.”

“Saçını keseceğim ama seninle evlenmeyeceğim.” “Neden?”

“Beni tanımıyorsun bile!”

“Bu önemli mi?”

“Evet,” derken, Bobby bu kadar esaslı bir soru sorduğu için şaşkınlık içindeydi.

“Aşk da önemlidir.”

Bobby kaşlarını çattı. “Duygular konusunda pek iyi değilim.”

Şaşıracak bir şey yoktu. “Artık sen düşün,” diye dalga geçti Teri.

Bobby hafifçe gülümsedi. “Seni tekrar öpmeme izin verecek misin?”

Teri, Bobby’nin favorilerini kesmeye devam etti. “Muhtemelen.”

“Bu akşam?”

“Ne kadar çikolata getirdin?”

“Beş kilogram. Bu kadar yeterli mi?”

“Çok bile,” diye onu ikna etti Teri. İyi çikolataya ne kadar önem verdiğini göstermek için ata biner gibi Bobby’nin kucağına yerleşti, elinde hâlâ makasla kollarını boynuna doladı ve ona, dünya satranç şampiyonu Bobby Polgar’a, kendi alanında şampiyonluk kazanabilecek bir öpücük verdi.

- -- "ÎSfc'

1

"Önımcek Adam ” filmiyle tanınan yakışıklı Amerikalı aktör (c.n. ı

Yirmi İki

“Seni görmek isteyen biri var,” dedi banka müdürü Frank Chesterfıeld, Justine’e. Günlerden cuma ve ikindi vaktiydi. Genelde sabahları çalışıyordu ama Frank birikmiş kredi talepleriyle ilgilenmesi için ondan kalmasını rica etmiş ve Justine kabul etmişti. Justine kasa dairesine inmişti ve daha kim olduğunu soramadan Frank ortadan kayboldu.

Büyük ihtimalle yine Warren Saget biraz laflamak için uğramıştı. Justine onu yüreklendirmediği ve çağırmadığı halde bunu yapmaya devam ediyordu. Justine'in isteklerini görmezden gelerek daha sık upramakta ısrar ediyordu. Justine ondan nefret etmiyordu, Warren arkadaşıydı ve panik atak yaşadığında bunu kanıtlamıştı.

Yine de, şu sıralar onu görmeden yaşayabilirdi. Seth günlerdir, tam olarak kundaklama soruşturması resmen sona erdirildiğinden beri bunalımdaydı. Bina, daha doğrusu binadan arta kalana giriş yasağı kalkmış ve ardından hemen yıktırılmıştı. Seth herzeyi, küle dönmüş hayallerinin kamyonlar tarafından götürülmesini izlemişti. Justine onun için endişeleniyor. bütün nezaketine karşın Warren’ın bu kadar sık uğramasından hoşlanmıyordu.

Evliydi, kocasını seviyordu ve hiçbir arkadaşlık bunu tehlikeye atmaya değmezdi. Seth, diğer adama karşı olan duygularını açıkça ifade etmişti. İlişkileri ne kadar platonik olursa olsun WarrenTa görüşmesini istemiyordu ve Justine onun isteklerine uymaya kararlıydı. Kendisi de Seth’i eski kız arkadaşıyla yemek yerken görmek istemezdi.

Oysa masasında onu bekleyen Warren değildi, kocasıydı. Öfke ya da üzüntüyle lekelenmemiş bir coşku ve heyecan duydu. “Seth!”

Ona yaklaşırken Seth ayağa kalktı. “Selam.” Seth’in de tebessümü her şeyi açıkça ifade ediyordu. “Para yatırmaya geldim.”

Justine gözlerini kırpıştırdı, “Tamam,” diye mırıldandı. “Vezneye götüreyim.”

“Banka hesabımıza ne yatıracağımı merak etmiyor musun?” diye soran Seth’in gözleri keyifle ışıldıyordu.

“Elbette.”

“İlk komisyon çekim.” İki hafta önce Seth ilk satışını yapmış, bunu önemsiz gibi göstermeye çalışsa da Justine onunla gurur duymuştu. Yine de Seth’e ayak uydurup sıradan bir olay gibi davranmıştı.

“Kutlarım Seth,” dedi bu kez.

“Teşekkürler.” Seth de halinden memnun görünüyordu.

Ayakta durarak arka cebinden cüzdanını çıkardı, büyük bir törenle uzatıp karısına verdi.

Justine miktara bakınca oturmak zorunda hissetti. “*Bu* senin komisyon çekin mi?” diye sordu, sözcükleri zorlukla bir araya getirerek.

“Aynen.”

“Sadece *bir* tekne için mi?”

“Aynen.”

Justine tekrar baktı. “Ne sattın, *Queen Marf* yi filan mı?”

Seth’in kahkahası banka duvarlarında çınladı. “Hayır, sevgili karıcığım. Bir balıkçı teknesi, babamla birlikte Alaska’da kullandığımızdan pek farklı değil.”

“Bu çok para.” Restoran iyi kazansa da, bu miktar Deniz Feneri’nin üç aylık cirosundan daha fazlaydı.

Seth anlayışla gülümsedi. “Larry doğuştan yeteneğim olduğunu söylüyor, bana kalırsa işi bildiğim için. Çalıştım, yaşadım ve şey, yönlendirmeyle iki satış daha yaptım.”

“Tanrım, Seth!” diye yutkundu Justine. “Senin adına bundan daha mutlu olamazdım.” Justine için para ikinci plandaydı. Kuşkusuz işlerine yarayacaktı ama asıl önemli olan kocasının gözlerinde gördüğü hoşnutluktu. Kundakçının restoranla birlikte evliliklerini de mahvedemediğine olan umudu yenilenmişti.

“Leif’i kreşten aldım, geceyi annem ve babamla geçirecek,” dedi Seth. Oğulları o gün öğleden sonra bir doğum günü partisine katılmıştı.

Justine ona gülümsedi. “Öyle mi?”

“Şey, evet."

“Biz nerede olacağız?"

“Kutlayacağız.”

Her zamanki mutlu tebessümü Seth’in yüzüne geri dönmüştü. “Kulağa harika geliyor,” dedi.

“Jay ve Lana Silverdale de bize katılacak.”

Jay ve Lana, eski sınıf arkadaşlarıydı ve dostlukları sürüyordu. Restoran çok fazla zamanlarını aldığından, Seth ve Justine son birkaç yıldır arkadaşlarıyla nadiren görüşebilmiş-lerdi.

“Yemekten sonra,” diye devam etti Seth, onun düşüncelerini bölerek, “sana küçük bir sürprizim daha var.”

“Dostlarla birlikte akşam yemeğinden daha mı iyi?” Böyle bir şeyi aylardan beri yapmamışlardı; Deniz Feneri’ni işletirken hiç zamanları yoktu.

“Çok daha iyi,” dedi Seth alçak bir sesle.

“Hemen buradaki işimi bitiriyorum,” dedi Justine saatine bakarak. Banka cuma günleri daha geç kapanıyordu ama Justine altıya kadar çalışmayı planlamıştı. “Eve gidip üstümü değişeyim.”

“Gerek yok,” dedi Seth.

“Ama...”

“Aslına bakarsan, neden hemen çıkmıyorsun?” Patronu, Justine’in masasına yaklaştı. Seth’e göz kırpınca Justine Frank’in bu sürprizin ne kadarından haberdar olduğunu merak etti.

“Öyleyse yola çıkıp sizinle Silverdale’de buluşayım

mı?” diye sorarken alt çekmeceye uzanıp çantasını aldı. “Buna da gerek yok,” dedi Seth, onun koluna girerek. “Fakat arabam...”

“Evde.”

Justine’in ağzı bir karış açıldı. “Bu ne zaman oldu?” Bu sabah arabasıyla işe gelip personelin araçlarını bıraktığı otoparkın diğer ucuna park etmişti.

“Jay’le ben daha erken geldik,” diye açıkladı Seth. “Arabanı götürdüm ve sonra buraya geldim.”

“Üstümü değişmek istiyorum.” Eğer akşam için dışarı çıkacaklarsa, iş kıyafeti yerine daha şık bir şeyi tercih ederdi.

“Onu da düşündüm ve yanımda farklı bir giysi getirdim.” Konuşurken banka kapısını açtı, girişe yakın park ettiği arabasına doğru yürüdü.

“Çok hoşsun Seth, nerede değişmemi istersin? Benzin istasyonunun tuvaletinde mi? Pek sanmıyorum.” Seth'in arabasına yaslandı. “Personel tuvaletini kullanabilirim ama...” “Hmm, iyi bir noktaya değindin,” diye mırıldandı Seth, gözleri sevgiyle parlıyordu. “Galiba seni düşündüğümden daha önce otele götürmem gerekiyor.”

“Ne?”

“Bu gece otelde kalacağız, şampanya dahil."

“Aman Tanrım.” Justine ağzını kapadı. “Çimdikle beni. Çünkü rüya görüyor olmalıyım.”

Seth kollarını onun beline dolayıp güldü. “Çimdikleyeceğime öpsem?”

Bu, reddedemeyeceği bir teklifti. “Anlaştık.”

Gece. Justine'in hayal edebileceğinden bile güzeldi. Mükemmel şarap eşliğinde uzun bir yemek faslından sonra, dördü birlikte otele dönmüş ve bir üçlünün canlı müzik yaptığı şık lobide içki içmişlerdi. Dans pistine çıkma cesaretini bulmadan önce Justine’in birkaç kokteyl daha içmesi gerekti. Bunu yaptığına memnundu, Seth’in kollarını vücudunda hissetmek, her türlü utangaçlığı göze almaya değerdi.

Jay ve Lana, bebek bakıcısına söz verdikleri için gece yarısı eve dönmek zorunda kaldılar. Kısa süre sonra Seth esnemeye başladı.

“Tamam, tamam,” diye dalga geçti Justine. “Mesaj alındı.”

Gülümseyen Seth elini uzattı. Asansörde Justine’in arkasında durup kollarını beline doladı ve boynunu öptü. “Bütün gece bana gönderdiğin sinyalleri toplamaya hazırım.”

“Ya bana söz verdiğin sürpriz?”

“Odaya gidince görürsün.”

“Seth, seni çok seviyorum.” Ona dönüp sımsıkı sarıldı. Sanki sonunda kocasına tekrar kavuştuğunu hissediyordu, sanki yangın sonrası üstlerine çöken ağırlık birden kalkmış gibiydi.

“Yatakta giymen için sana ne aldığımı görene kadar bekle,” diye fısıldadı hafifçe inleyerek; onu giysinin içinde hayal ettiği çok belliydi.

“Gerçekten üstümü değişmekle vakit kaybetmemi istiyor musun?” diye karşılık verdi Justine.

“Haklısın,” diye mırıldandı Seth. “Yo, boş ver. Nasılsa giyer giymez çıkaracağım.”

Justine gözlerini kapatıp gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Asansörün kapısı açıldı, Seth sanki tüy kadar hafifmiş gibi Justine’i kucakladı, uzun koridorda odanın yolunu tuttu. Hem onu kucağında tutup hem de giriş kartıyla odanın kapısını açmaya çalışırken küçük bir *yanlışlıklar komedyası* yaşandı. Önce Justine kıkırdamaya başladı, sonra ikisi de kahkahalara boğuldu. Kapıyı açabilmek için Seth sonunda Justine’i kucağından indirmek zorunda kaldı.

Seth ışıkları yakma zahmetine bile katlanmadı. Kapıyı kapadı, Justine’i kendine bastırdı ve büyük bir açlıkla onu öpmeye başladı.

“Oh Seth,” diye soldu Justine. Başı dönüyordu. “Seni kaybetmekten korkmaya başlamıştım.”

“Asla.” Seth, Justine’in ipek bluzunun minik düğmeleriyle uğraşıyordu. “Yanlışlıkla bir şeyleri yırtmadan şundan kurtulsan iyi olur.”

Justine tekrar kıkırdadı ve düğmeleri açma işini üstüne

aldı.

O gece sabaha kadar defalarca seviştiler. Orada, kocasının kollarında uzanıp kalan Justine, kendini son derece rahatlamış, huzurlu ve mutlu hissediyordu.

“Seth,” diye fısıldadı yüksek sesle düşünerek. “Sana sormam gereken bir şey var.”

“Ne istersen.” Seth onun çıplak sırtını okşadı, eli omu/ larmdan belinin çukurunda doğru kaydı.

“Bir yılı aşkın bir sürenin ardından ilk ke/ gecesi dı şarda geçirdikten sonra, restoranı hâlâ yeniden inşa etmek istediğinden emin misin?”

Seth'in eli bir an durdu, Justine yaşadıkları anı mahvetmiş olmaktan korktu.

“Bilmiyorum Justine. Artık gerçekten bilmiyorum.”

Yirmi Üç

Pazar günü öğle vakti Nate, elinde piknik sepetiyle Rac-hel’ ın evine geldi. Beklemeye tahammülü olmayan Rachel onu ön kapının dışında, kaldırımda karşıladı. Kendini Nate’in kollarına attı; Nate, Rachel’e sarılıp öperken iç çekti. Haftalardır birlikte iki saatten fazla zaman geçirememişlerdi.

Nate’in iş programı aşırı yoğundu, RacheFinki de öyle. Son zamanlarda pazartesi günleri de çalışıyordu ama izin günleri pazar ve pazartesiydi. RacheFin hem saç hem de tırnak bakımı yaptığı donanma eşleri arasında duyulunca programı hızla dolmaya başlamıştı. Randevuları adeta taşıyordu. Para süperdi ama kesinlikle biraz molaya ihtiyacı vardı.

“Nereye gitmek istersin?” diye sordu Nate gülümseyerek.

“Point Defıance Parkı’na ne dersin?” diye önerdi Rachel. Tacoma’daki park her zaman güzeldi ama ö/ellikle açelya ve orman güllerinin çiçek açtığı bu dönemde.

“Mükemmel.” Nate onun başını öptü. “Tamamen bana mı aitsin?"

“Elbette." Rachel, Nate’in Jolene’le geçirdiği zamanı kastettiğini biliyordu. Fazla şikâyet etmemişti ama hoşuna da gitmemişti. Rachel, onun canını sıkanın küçük kız değil, babası Bruce olduğunu biliyordu.

“Giizel."

Dışarı çıkmak için bundan daha güzel bir gün olamazdı. Güneş masmavi gökyüzünde parlıyor, körfezden hafif bir meltem esiyordu. Rachel hırkasını kaptı, Nate’in yeni aldığı üstü açılabilir arabasının ön koltuğuna yerleşti. Nate, elma şekeri kırmızısı bir renk tercih etmiş ve Rachel arabayı gördüğü anda âşık olmuştu.

Rüzgâr saçlarını darmadağınık etmişti ama Rachel’m umurunda değildi. Nate Te beraberdi ve önlerinde koca bir gün vardı. Havanın güzelliği cabasıydı ama gökyüzü delinip yağmur onlan sırılsıklam edecek olsa bile fark etmezdi. Öyle bir durumda pikniklerini Rachel’in oturma odasında yere oturup yaparlardı.

Parkta biraz dolaşıp gözlerden uzak tenha bir yer buldular, Nate battaniyeyi serdi. Piknik sepetinin içi, Nate’in gelirken aldığı kızarmış tavuk, patates salatası, mayonezli beyaz lahana salatası ve ekmek doluydu. Ayrıca Rachel’m bugüne kadar seçtiklerinden çok öte, pahalı bir şarap getirmişti.

Yemekleri bittikten sonra Nate, başını Rachel’in kucağına koyup uzandı. Rachel yavaş yavaş onun saçlarını okşarken bu huzur dolu öğleden sonranın tadını çıkarıyordu. Nate’in gözleri hafifçe kapanmaya başlarken Rachel de uy-kuşunun geldiğini hissetti. Güneşin sıcaklığı, şarap, yiyecek ve hepsinin ötesinde Nate’le birlikte olmak iyi hissetme duygusu ve katışıksız neşe sağlıyordu.

Anın dinginliği Nate’in ceptelefonunun çalmasıyla bozuldu.

Birden ayağa fırlayan Nate telefona uzanıp önce karnına bastırdı, sonra “Alo,” diye kısaca cevap verdi, sonra rahatladı ve davranışı değişti.

Bir ya da iki dakikalık bir konuşmanın ardından Rachel, telefondaki kişinin Nate’in annesi olduğunu anladı.

“Babamın politik rakibi,” dedi telefona. Rachel’a bakarak onu rahatlatmak için gülümsedi. “Ekimde. İzin isteyebilirim anne ama garantisi yok. Evet, evet, önemli olduğunu elbette anlıyorum. Elimden geleni yapacağım.” İşaretparmağını öpüp Rachel’m dudaklarına dokundurdu.

Rachel gülümseyerek Nate’in parmağını ağzına soktu ve hafifçe emmeye başladı.

Nate, parmağını geri çekmeden önce uyarıcı bir bakış attı.

“Rachel’le beraberim,” dedi beklenmedik bir biçimde. “Kendini tanıtmak için bu iyi bir fırsat.”

Rachel’m üstüne bir dehşet duygusu çöktü. Nate'in güçlü, zengin ailesi karşısında kendini emniyette hissetmiyordu. Altı aylığına denize açıldığında, Nate’le tek anlaşmazlığı hayattaki konumlarıyla ilgili fark olmuştu. Nate, babasına meydan okumak adına donanmaya katılmış ve kendi becerileriyle, resmi görevli olmayanların gelebileceği en yüksek rütbe olan güverte subaylığına yükselmişti.

Anlaşılan Nate’in babasına ispatlayacağı başka şeyler de vardı ve Rachel bu *şeyin* ilişkileri olmasından endişeleniyordu. En büyük korkusu, Nate kesinlikle aksini iddia ettiği halde, onunla flört etmesinin babasına karşı bir başka meydan okuma olmasıydı.

Rachel her ihtimale karşı yüreğine bir bekçi koymuştu. Haklı olarak kaygılandığını düşünüyordu. Yine de, her şeye rağmen ona karşı koyamıyordu. Birlikte geçirdikleri saatler onun için hazine değerindeydi ve Nate’le sohbetleri iple çekiyordu. Denize açılmadığı zamanlarda bile sürekli birbirlerine e-posta gönderiyorlardı. Rachel bazen bilgisayarını, mahremiyetin garanti olmadığı işyerinde bile kullanıyordu.

Rachel öfkeyle Nate’e baktı, söylediğini kabul etmeyerek başını iki yana salladı. Fakat Nate ısrarcıydı ve telefonu Rachel’in eline tutuşturdu.

“Merhaba Bayan Olsen, ben Rachel Peıidergast,” dedi, Nate’e somurtarak.

Nate gülümsedi, Rachel’ınn elini ağzına götürüp emmeye başladı. Rachel hızla elini çekip Nate’in annesine odaklanabilmek için arkasını döndü.

“Merhaba Rachel,” diye annesi onu samimiyetle selamladı. “Oğlumun ceptelefonu aracılığıyla da olsa, sonunda tanıştığımıza sevindim ve lütfen bana Patrice de.”

“Tamam, Patrice,” dedi Rachel kekeleyerek. “Ben de sizinle tanıştığıma

sevindim.” Söyleyecek uygun bir şeyler bulmaya çalışırken RachePin boğazı tıkanıyordu.

“Oğlumun ilgisini çektiğin çok açık.”

Rachel omzunun üstünden Nate’e baktı, birbirlerine gülümsediler. “Harika biri.”

“Senin için çok yakın arkadaşlarımızdan birinin kızıyla olan uzun süreli ilişkisini bitirdiğini biliyor olmalısın.”

Nate, ilk kez çıktıklarında memleketinde bir kız arkadaşı olduğundan söz etmişti.

“Evet, bundan söz etti. Umarım arkadaşlarınızla aranızda bir sorun yaratmamıştır.” Nate, bu ilişki bittiği ve kız -ismini şu anda hatırlamıyordu- başkasıyla nişanlandığı için sevindiğini de söylemişti.

Patrice’in kahkahası biraz gergindi. “Sorun yok. Lütfen kendini sıkma. Her şey yolunda. Ben, şey, duyduğuma göre Nate’teıı biraz büyükmüşsün.”

Bu konu da Nate’le aralarında tartışmaya yol açmıştı. “Beş yaş,” diye mırıldandı. İlk buluşmalarında Nate gözüne o kadar genç görünmüştü ki, otuz yaşındaki Rachel kendini çok yaşlı biri gibi hissetmişti. Süreç içinde Nate, yaşın bir önemi olmadığına kendisini ikna etmeyi başarmıştı. Rachel, liseden mezun olduğunda Nate’in daha yedinci sınıfta olduğunu zaman zaman aklına getirmiyor değildi.

“Beş yaş o kadar önemli değil,” dedi Patrice güven veren bir tonda. “Nate senin daha büyük olduğunu söylediğinde ne diyeceğimi bilemedim. Kırklı yaşlarda bir dulu koluna takarak getirmek tam Nate'e göre olurdu. Bu tür şeyler yapar, anlarsın ya? Yemin ederim, babasına ve bana meydan okumanın farklı bir biçimi. Bunu küçükken de yapardı." Sanki utanmış gibi hafifçe güldü.

“Nate size tırnak teknisyeni olduğumu söyledi mi?” Rachel mesleğini de ifşa etme gereği hissetmişti. Her şeyi burada halledebilirdi.

“Sen de mi donanmadasın?” diyen Patrice’in sesinde şaşkınlık vardı.

“Hayır, ben bir güzellik salonunda saç ve tırnak teknisyeni olarak çalışıyorum. O tür teknisyen.”

Sessizlik. Ardından, “Ya!”

Tepkisinden, Nate’in bu konuda bir şey söylemediği anlaşılıyordu.

Patrice kendini çabuk toparladı. “Hayır ama bu bizim Nate. Bize küçük sürprizler yapmayı sever. Eminim saç ve tırnak konusunda çok yeteneklisindir.”

“Teşekkür ederim,” demeyi başardı Rachel. “Telefonu Nate’e versem iyi olacak.”

“Evet, lütfen.”

Rachel memnuniyetle telefonu uzattı ve Nate görüşmesini bitirirken yürümeye başladı. Annesiyle yaptığı kısa konuşmanın su üstüne çıkardığı duyguları düşünmeye ihtiyacı vardı. Berbat bir izlenim bıraktığından korkuyordu. Nate’in annesinin tavrı açık ve şüphe götürmezdi: Onunla karşılaşma gereği bile duymadan Patrice Olsen, tek oğlu için Rachel’in uygun bir seçim olmadığına karar vermişti.

Birkaç dakika sonra Nate, ona yetiştiğinde Rachel konuşmasının bitmiş olduğuna sevindi.

“Rachel bekle,” dedi Nate omuzlarından tutup. “Annem sana ne söyledi.”

Rachel başını iki yana salladı. “Hiçbir şey Çok nazikti.” Konuşurken bile Rachel’in midesi düğümlenmeye başlamıştı. “Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum,” diye fısıldarken elleriyle yüzünü kapadı. İçinden bir ses onu bu ilişkinin tehlikelerine karşı uyarmasına rağmen Rachel direnmişti. Başından beri bu genç subayla beraberliklerini yürütemeyeceğini biliyordu. Tanrı aşkına, babası bir Kongre üyesiydi!

“Rachel, lütfen söyle,” diye yalvardı Nate.

“Benim tırnak teknisyeni olduğumdan haberi bile yoktu. Donanmayla ilgili bir şey olduğunu sanıyordu." Bu yorumun tuhaflığı karşısında hıçkırır gibi güldü. Annesi mutlaka tırnak teknisyenliği hakkında bir şeyler duymuş olmalıydı ama Rachel kadının yaptığı yorumun kasıtlı olduğuna ne kadar inanmak istemiyorsa, yaşı ve Nate’in eski kız arkadaşıyla ilgili çaktırmadan sokuşturduğu kinayeli sözleri de düşünmek istemiyordu.

“Annemi geri arayıp özür dilemesini isteyeceğim," diyen Nate, belindeki kemere taktığı ceptelefonuna uzandı.

“Hayır, lütfen yapma.” Eliyle ona engel oldu. “Önemli değil.”

“Öyleyse neden üzgünsün?”

“Ben, ben senin dünyana ait değilim."

“Yanlış,” diye itiraz etti Nate. “Biz, birbirimize aitiz. Bunu başından beri biliyorum.” Yerinde duramıyormuş gibi» hiç durmaksızın dolanmaya başladı. “Annem ve babam, ilk kez böyle bir şey yapmıyor. Nedense hayalımı kontrol etme

ihtiyacı duyuyorlar ve ben buna asla izin vermeyeceğim. Seni seviyorum Rachel. Beni duyuyor musun?”

Rachel ona baktı, söylediği şeyin doğru olduğuna inanmaktan korkuyordu.

“Seni seviyorum,” diye tekrarladı Nate, “Ayrıca onların bu konuda ne düşündüğü zerre kadar umurumda değil. Tanıdıkları anda onlar da seni sevecekler, eğer sevmezlerse bu onların kaybı. Aramıza girmelerine izin vermeyeceğim.” Rachel karşılıklı duygularının derinliğine inanmak istiyordu ama Nate şu anda bu duygulardan emin gibi görünse de süreç içinde her şey değişebilirdi. “Nate, lütfen yapma. Bu şekilde bitirmek en doğrusu olacak.”

“Hayır, asla! Bunu bana tekrar yapamayacaksın. *Bize inanmak* zorundasın Rach.”

İnanıyordu ama yine de korkuyordu.

Nate onu kollarına aldı, direncini kırmaya çalışırken biraz daha sıkı sarıldı. “Yoluna çıkan her engelin aklını çelmesine izin veremezsin,” diye fısıldadı.

Doğru söylüyordu ama...

“Bizden vazgeçmek mi istiyorsun? Senin için o kadar önemsiz miyim?" Rachel çoktan zayıflamaya başladığını hissediyordu. Nate haklıydı; kararlı olması gerekiyordu, özellikle ailesi söz konusu olduğunda. Aşklarının gücünü kabullenmek zorundaydı. İnanmak zorundaydı.

Yirmi Dört

Mayısın son cumartesi günü Charlotte ve Ben. Cedar Cove sahilinde kurulan köylü pazarını ziyaret etmeye karar verdiler. Charlotte ev yapımı yiyecek ve çiçeklerin, aynı zamanda el sanatlarının sergilendiği tezgâhları seviyordu. Grace'in çoğunlukla gönüllü çalıştığı hayvan barınağının standını ziyaret etmeye de özen gösterirdi. Taze sebze için zaman henüz erkendi ama yine de pazar yeri oldukça canlıydı.

Hava kapalı olduğu halde Charlotte bütün iyimserliğiyle yürümeyi önermiş, iyi bir sporcu olan Ben de kabul etmişti.

"Bak," dedi Charlotte pazara girer girmez, "bu hafta taze ışgın otu var." Bir zamanlar kendi bahçesinde de bol miktarda yetişiyordu. Yarım düzine kadar almak için aceleyle o tarafa yürüdü.

"Sanırım en çok ışgınlı tart sevdiğimi daha önce söylememiştim," dedi Ben, ışgm demetini tezgâhtardan alırken.

"Ben en çok şeftalili tart sevdiğini sanıyordum," diye dalga geçti Charlotte.

Kocası hemen toparlandı. "Doğru ama ağustos ayında. En sevdiğim tart, mevsimine göre değişiyor, tıpkı senin verandaya asıp aylara göre beni etrafında dolandırdığın flamalar gibi." Şu anda asılı olan flama ilkbaharı kutluyordu.

"Ah, şimdi anlıyorum," diyen Charlotte gülümseyerek Ben'in koluna girdi. Kocasıyla ilgili en sevdiği şey, Charlotte'un yaptığı küçücük şeylere bile duyduğu minnetti ve tabii onun Charlotte için yaptıkları da öyle. Charlotte'a eşlik etmekten duyduğu keyif samimiydi ve etle tırnak gibi yaşamasalar da dışarı çıktığında çoğunlukla Charlotte'a eşlik ediyordu. Mutfak alışverişi bunlardan biriydi. Ben, onu kasabada arabayla dolaştırmaktan keyif alıyor ve Charlotte bunu kendi yapmak zorunda kalmadığı için şükran duyuyordu. Ben, onun çocuklarını ve torunlarını da seviyordu.

Kısa süre önce eski geliniyle, küçük bir kız annesi olan David'in ilk karısıyla görüşmüştü. Ben torunuyla bağlantısının kopmasını istemiyor ve her hafta onu aramaya özen gösteriyordu.

"Akşam yemeğine biraz taze midye almayı düşündüm," dedi Charlotte. "Sen ne dersin?"

"Midyelerle yaptığın her şef nefis oluyor," diye yorumladı Ben.

En çok rağbet gören balıkçının Önünde sıralarını beklerken Cliff Harding yanlarına geldi.

“Vay, Cliff,” dedi Charlotte. Onu gördüğüne sevinmişti.

ClifTle beş yıl önce, daha çok 1930’ların ve 40’lann sinema yıldızı Yodeling Cowboy olarak bilinen büyükbabası Tom Harding sayesinde tanışmıştı. Bugünlerde Cliff’i aileden biri gibi görüyordu. Olivia’nın çocukluk arkadaşı Grace’le evlendiğinden beri Charlotte, ona karşı özel bir yakınlık duyuyordu.

“İyi görünüyorsun,” dedi, ClifF’in sarılmasına karşılık verirken. “Evlilik sana yaramış gibi.”

Cliff mahcup bir tavırla sırıttı. “Bir erkek bir eşle yaşamaya kolay alışıyor.”

“Daha iyisini söyleyemezdim,” diye mırıldandı Ben. “Grace hâlâ barınak standında mı?” diye sordu etrafına bakman Charlotte.

Cliff başıyla pazaryerinin diğer ucunu işaret etti. “Öyle. İki yavru kediye daha sahip bulmaya çalışıyor.”

“Cal’den haber aldın mı?” diye sordu Ben.

Charlotte da merak ediyordu. Cal, Wyoming’e gitmeden önce Cliff ve Grace onun için bir veda partisi düzenlemişlerdi. Barbekü ve açık büfeden oluşan güzel bir akşamdı. Atların mezbahaya gitmesi Charlotte’ı da çileden çıkarıyordu ve Cliff ile Cal bu konuya duyarlık gösterdikleri için onlara minnettardı. Sahiplendirme tesislerinden birine cömert bir bağışta bulunmuştu. Grace sayesinde yerel hayvan barınağı da yabani atların durumundan haberdar olmuş ve yüzlerce dolar bağış toplamışlardı.

“Cal olabildiğince sık arıyor. Bölgedeki çiftlik sahiplerinden biriyle çalışıyor ve burada, Cedar Cove’da yaşayan halkın da büyük bir ilgisi var. Veteriner Vicki Ne\vman da

gönüllü olmaya karar verdi. Bu yabani atlardan bir kısmının ciddi tıbbi desteğe ihtiyacı var. Vicki’nin gitmesini kabul eden yeni bir ortağı var. Vicki orada CaPle buluşacak.”

“Bu harika. Cal'in 11e zaman dönmesini bekliyorsun?” Charlotte, Linnette

McAfee'ıin Cal'i deli gibi özlediğini biliyordu. Geçtiğimiz günlerde Peggy Beldon'la öğle yemeğinde buluştuklarında Linnette'in annesi Corrie bundan söz etmişti.

"Emin değilim," dedi Cliff. "Fırsat buldukça arıyor ama anladığım kadarıyla cep telefonlarının iyi çekmediği bir bölgede çalışıyor. Bazen üç dört gün ondan haber alamıyorum." "Kendi adıma, harika bir iş yaptığınızı düşünüyorum," dedi Ben içtenlikle.

Charlotte başıyla onayladı. "Oraya, Vahşi Batı'ya giden Cal olsa da, sen de onun kadar bu işin içindesin Cliff. Cal'in maaşını sen ödüyorsun, atlar için senin römorkunu kullanıyor *ve* o yabani atların bir kısmını sen sahipleneceksin. Seninle gurur duyuyorum Cliff."

Çene çalmayı bitirip midye alışverişlerini tamamladıkları anda yağmur yağmaya başladı. "Sırılsıklam olmadan eve dönsek iyi olacak," dedi Ben, uzaklaşan Cliff'in ardından.

Sahilden uzanan yokuşu tırmanan Charlotte biraz soluksuz kalmıştı. "Öğle yemeği için biraz domates çorbası ısıt-sam iyi olacak," dedi eve yaklaştıklarında.

"Peynirli tost eşliğinde mi?" diye sordu Ben.

"Eğer istiyorsan."

Beline hafifçe bastıran kolu ne istediğini açıkça anlatıyordu. Bu adam iyi yemekten anlıyordu, o anlamda Charlotte da öyle.

Eve döndüklerinde kedileri Harry sabırsızlıkla onları bekliyordu. Kapı aralığının güvenli sınırından onları gözetledi, sonra hemen kanepenin üstündeki yerine kıvrılarak kaldığı yerden uykusuna devam etti.

Aldıklarını yerleştirip kurulandıktan sonra Charlotte, ocağın üstüne çorbayı koydu ve tost yapmak için sandviç ekmeklerini çıkardı, kapı zili çalınca Ben'in bakmasına ses çıkarmadı. Yemek zamanı kimin geldiğini merak ettiğinden mutfak kapısından gözetlemeden edemedi.

Verandada Ben'in oğlu David duruyordu.

"David!" diye bağırmasına engel olamadı.

Kocası önce tereddüt etti, sonra onu içeri aldı.

“Bu davetsiz bir ziyaret,” dedi Ben. David fark etmemiş olabilirdi ama Charlotte, Ben’in oğlunu memnuniyetle karşılamadığının farkındaydı.

“Yemek için tam zamanında geldin.” Charlotte kendini, onu yemeğe dahil etmeye zorunlu hissediyordu. “Fesleğenli domates çorbası yapmıştım, yanında kaşar peynirli tost var.”

“Eminim oğlumun başka planlan vardır,” dedi Ben duygusuz bir sesle.

Her zamanki gibi kusursuz giyinmiş olan David tereddütlü görünüyordu. “Kalabilirim,” dedi, “ama rahatsız etmek istemem.”

“Tabii ki rahatsız etmiyorsun! Seni Cedar Cove’a getiren nedir?” diye sordu, eşinin yanına gelen Charlotte.

David bu soruya şaşırmış gibiydi. “Sizi ziyarete geldim. İş için Seattle’daydım ve birbirimizi görmeyeli aylar oldu.

Fn azından babamı görmek için bir çaba göstermeliyim.” “Ne güzel bir düşünce,” dedi Charlotte, onu kanepeye yönlendirerek. “Yemek birkaç dakika sonra hazır olur.” “Teşekkürler Charlotte,” diyen David ona gülümsedi. David Rhodes çekici bir adamdı ama ne yazık ki Charlotte ona güvenilmeyeceğim öğrenmişti. Bu durumu kabullenmek üzücüydü ama yine de o Ben’in oğluydu ve her zaman bu evde iyi karşılanmalıydı.

Duygusuz ve sert görüntüsünden taviz vermeyen Ben, oğlunun karşısına oturdu. “Çek için teşekkür ederim David,” dedi, tuhaf bir sessizliğin ardından. Koltuğuna yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne yazık ki karşılıksız çıktı.” David’in gözleri çok şaşırmış gibi açıldı. “Yo aman Tanrım. Baba, gerçekten çok üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu. Neden bir şey söylemedin?”

Charlotte kalıp dinlemek istiyordu ama cesaret edemedi yoksa yemekleri mahvolabilirdi. Olabildiğince hızlı üç kâse çorba hazırladı, tostları hazırlayıp bir tabağa tereyağlı kurabiyeler dizdi.

“Yemek hazır,” dedi, iki kâse çorbayı yemek odasına taşırken.

Ben ona yardım ederken, David hevesle masadaki yerini aldı. Charlotte tost

tabağıyla geri dönerken Ben elinde üçüncü çorba kâsesi ve kurabiye tabağıyla onu izledi.

David hemen yemeğe başlamıştı ki babası ona engel oldu. “Yemeden önce dua ederiz.”

Biraz utanan David kaşığını bıraktı ve babası birkaç

şükran sözcüğü mırıldanırken başını öne eğdi, ardından kendi kaşığına davranmadan önce Charlotte’ın kaşığını almasını bekledi. Charlotte, Ben’in oğlu hakkında iyi şeyler düşünmek istiyordu ve onun çaba gösterdiğini görüyordu.

“Sana yeni bir çek yazacağım,” diye üsteledi, defalarca Charlotte’a övgüler yağdırdığı çorbasını bitirdikten sonra. Ben ona cesaret vermedi ama itiraz da etmedi. “Seattle’da mı kalıyorsun David?” diye sordu Charlotte, sohbet olsun diye.

David başıyla onayladı. “Kasabada bir otelde kalıyorum." “Ne kadar kalacaksın?” diye devam eti Charlotte, tatsız sessizliği bozmak istiyordu.

“Yarın dönüyorum. Sahi,” dedi David, “Kasabadan gelirken sahil yolundan geçtim. Deniz Feneri Restoran’a ne oldu? Yerinde yeller esiyor.”

“Yangında yok oldu,” diye karşılık verdi Ben. “Kundaklanmış gibi görünüyor.”

David’in kaşları havaya kalktı ve masaya eğildi. “Cedar Cove’da mı? Buna inanmak zor.”

“Gerçekten şoke edici,” diye ona katıldı Charlotte. “Zavallı Justine ve Seth çılgına döndü. Ortalık biraz yatıştıktan sonra Justine, bankada yarızamanlı çalışmaya başladı, Seth bir satış işine girdi.”

“Peki yangın? Şüpheli var mı?”

Konudan hoşnut olmadığını ifade etmek ister gibi Ben yavaşça soluğunu bıraktı. “Liseli bir genç sorumlu gibi görünüyor. Şerif, Anson Butler’ı “olağan şüpheli” ilan etti.

Çocuk yangından beri ortalıkta yok ve anlaşılan Seth, onu kısa süre önce işten çıkarmış.”

“Kasabada herkes Seth ve Justine için çok üzüldü ama eminim yakında tekrar inşa ederler.”

“Ben de üzüldüm,” dedi David. Sesi samimiydi. “Umarım torunun için her şey yolunda gider Charlotte.”

Onun sözlerinden etkilenen Charlotte, David’e teşekkür etti. “Kurabiye?” diye sordu tabağı ona doğru uzatarak. David iki tane aldı.

Ayrılmadan önce babasına bir çek daha yazdı. “Bundan fazla utanamazdım baba,” dedi. “Bununla sıkıntı yaşamazsın.” Bakışları Ben’den Charlotte’a kaydı, sonra yere baktı. “Yine de, sakıncası yoksa aybaşına kadar bekleyebilirsin.” Ben yine bir şey söylemedi. Çeki aldı, David’in talebini başıyla onayladı ve onu kapıya kadar uğurladı.

“Bir dahaki sefere geleceğini haber ver,” dedi Charlotte nazikçe. “Böylece sana gerçek bir yemek hazırlayabilirim.” “Teşekkürler Charlotte,” diyen David, onun yanağını öptü. “Bir sonraki ziyaretimi çok önceden haber vereceğim.” “Yakında tekrar gel,” dedi, David, arabasına doğru koşarken. İçeri dönmeden önce, yanında Ben’le birlikte onun motoru çalıştırıp uzaklaşmasını bekledi.

“David’in uğraması ne hoş,” dedi, dikkatle kocasına bakarak.

“Söylediğin gibi, geleceğini önceden haber vermesi gerekirdi,” diye mırıldanan Ben, Charlotte’m masayı toplamasına yardım etti. “Açıkçası, zahmet etmese daha iyi olurdu.”

“Ben! Kendi oğlun hakkında böyle bir şey söylemen çok ayıp.”

Kocası başını iki yana salladı. “David’i tanırım.” Bunu söyledikten sonra oğlunun verdiği çeke uzanıp yırttı. “Bu da ilk yazdığı kadar değersiz.” Çeki küçük parçalara ayırıp çöpe atarken Ben’in gözlerinde acı vardı.

Charlotte ona doğru yürüyüp kollarını boynuna doladı. “Çok üzgünüm,” diye fısıldarken, onun yüreğindeki sızıyı dindirmenin bir çaresini bulmayı çok isterdi.

“Ben de öyle,” dedi Ben onu kendine çekerek. “Ben de öyle.”

Yirmi Beş

Mezuniyet balosunun sabahında, Allison elbisesini almak üzere Silverdale'e doğru yola çıktı. Mezuniyet gecesine Anson'la katılmak en büyük hayaliydi. Bu mümkün olmadığına göre, evde kalıp bunalıma girmektense arkadaşı Kaci'yle birlikte gitmeye karar vermişti. Annesi ve babası, Allison'm, onu davet eden üç genci neden reddettiğini anla-yamıyordu ve Allison, annesinin onun adına büyük hayal kırıklığı yaşadığını biliyordu.

Alışveriş merkezinden çıkıp koluna attığı elbiseyle otoparka doğru yürürken ceptelefonu çaldı. Bu telefonu, Anson ararsa özel olarak konuşabilmek umuduyla kendi harçlığıyla almış, şimdiye kadar böyle bir fırsat olmamıştı. Anson bir daha onu aramamış ve annesi de bir bağlantı kuramamıştı.

"Alo," dedi annesinin arabasına doğru yürürken ve Ka-ci'nin sesini duymayı umarak.

"Allison?"

Allison buz kesti. Anson'dı.

"Konuşabilir misin?"

"Evet," dedi kulaklarına inanamayarak. Korkularına rağmen, yüreği mutlulukla dans ediyordu. Ona söylemek istediği, sormak istediği çok şey vardı.

"Yalnız mısın?"

"Evet," dedi. "Silverdale Alışveriş Merkezi'nin otopar-kındayım."

"Güzel."

Anson'm ona başka bir şey söylemesine fırsat vermeden uyarmak zorunda hissetti. "Bana nerede olduğunu söyleme, tamam mı? Şerife haber vermek zorundayım, o yüzden bilmesem daha iyi. İzi sürülebilir bir telefondan aramıyorsun değil mi?"

"Hayır."

"Çok şükür." Artık daha rahat soluk alabiliyordu. "Numaramı nereden buldun?" diye sordu. Araması dualarının kabul olması, dileklerinin yerine gelmesi gibiydi ama Allison bunun masalsı bir büyüyle ilgisi olmadığını biliyordu.

“Hemen açıklayacağım ama öncelikle söylemek istediğim bir şey var.”

“Ne?”

“Muhtemelen yarın akşam mezuniyet gecesine gideceksin,” dedi, “gitmeni *istiyorum.* Bunu yapman benim için önemli. Benim yüzümden evde yalnız oturmanı istemiyorum. Gitmeyerek bana sadık kalacağını düşünüyorsan, bunu yapma.”

Gözyaşlarını tutmaya çalışırken Allison’ın genzi yanıyordu. Yutkunmak ya da konuşmak çok zordu. Onu düşündüğünü gösteren sözcükler, Allison’ı ifade edemeyeceği kadar duygulandırmıştı... Hatta baloyu bile hatırlamıştı. “Ka-ci’yle gideceğim,” dedi sonunda. Alışveriş merkezindeki kalabalığın gürültüsü yüzünden arabayı açıp sürücü koltuğuna oturdu, elbisesini yanındaki koltuğa bıraktı.

“Fakat Allison...”

“Benim sevgilim sensin Anson. Mezuniyet balosunda senden başkasıyla dans etmeyi düşünemem.” Gözlerini kapadı, kendini onun kollannda hissedebiliyordu.

“Orada seninle olabilmek için her şeyimi feda ederdim,” diye fısıldadı Anson.

Allison’m yüreği parçalara ayrılacak gibiydi. “Numaramı nereden buldun?” diye sordu tekrar, kendini kontrol etmeye çalışarak.

“Eddie. Bir arkadaşıma okuldan biriymiş gibi evi arattım, ceptelefonunu o verdi.”

“Artık kendi telefonum olduğuna göre, daha sık konuşabilir miyiz?” Allison’m soracak çok sorusu vardı. Çaresizce yangın enkazında bulunan metal haçı sormak istiyor ama aynı zamanda alacağı cevaptan korkuyordu. Şu anda ihtiyacı olan tek şeyin onun sesini duymak olduğuna karar verdi. Sorular bekleyebilirdi.

“Seni aramanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi Anson.

“Lütfen! İyi olduğunu bilmek zorundayım.”

“İyiyim. Endişelcnccek bir şey yok.”

“Endişeleniyorum Anson.” Onun Cedar Cove’a geri dönmesini istiyor ama dönerse olabileceklerden korkuyordu. İçinden bir parça onun saklanmaya devam etmesini istiyordu, yoksa kendini hapiste bulabilirdi. Aynı zamanda, isminin temize çıkmasını istiyordu. Ne yazık ki, bunun artık olabileceğinden emin değildi...

“Bana Deniz Feneri’yle ilgili söyleyebileceğin bir şey var mı?” diye sordu Anson. “Yeni bir haber var mı? Yakalanan kimse oldu mu?”

Bu konu Allison’ı ürkütüyordu, tekrar gözlerini kapatarak tereddüt etti.

“Allison?”

“Küllerin arasında haçın bulundu. Kısmen erimişti, fotoğrafı *Chronicle*'da yayımlandı.”

Anson, tekrar edilmesi uygun olmayan şeyler homurdandı. “O gece oradaydın, değil mi?” Bu soruyu sormak için Allison’m sahip olduğu bütün cesareti toplaması gerekmişti. Telefonu sıkan eli terden sırılsıklam olmuştu ve titriyordu.

“Evet,” dedi Anson, “ ama yemin ederim yangını ben çıkarmadım. Söndürebilmek için elimden geleni yaptım. Haçımı kaybettiğimi fark ettim ama nerede olduğunu bilmiyordum. Şerife yangın söndürücüyü inceletmesini söyle. Parmak izlerimi her yerinde bulabilirler.”

“Söyleyeceğim,” dedi Allison. Onun masumiyetini ortaya çıkarmak için her şeyi yapardı.

“Bana inancını yitirdin mi Allison?” Allison cevap vermeye fırsat bulamadan Anson devam etti. “Sana yangınla bir ilgim olmadığına dair yemin ediyorum.”

“Kim yapmış olabilir?” Allison, ona inancının sarsıldığını itiraf etmektense soru sormayı tercih etmişti.

“Onu gördüm.” Anson’ın sesi o kadar alçaktı ki, Allison duymakta güçlük çekti.

"Ne?" dedi soluk soluğa. “Kim?”

“Sana söyleyemem.”

“Neden?” diye neredeyse haykırdı. Allison budala değildi ve Anson’m ona yalan söylemesine izin vermeyecekti.

“îsmini bilmiyorum,” diye inledi Anson, umutsuzluğu açıktı. “Onu daha önce gördüm ama kim olduğunu bilmiyorum. Restoranda yemek yiyordu ama onu sadece bir kez gördüm ve sonra bir kez yangm gecesinde. Yemin ederim gerçek bu. Sana bu kadannı bile söylememeliydim... Seni bu konuda daha fazlasına bulaştırmak istemiyorum.”

“Fakat Anson, ben...”

“Bütün istediğim,” dedi Anson, onun sözünü keserek, “senden bütün istediğim bana inanman. Eğer bunu yapamayacaksan, artık söyleyecek bir şeyim yok...”

“Kapatma,” diye bağırdı Allison.

Monoton sessizliğin karşısında Allison gözyaşlarını tutamadı.

“Anson?”

“Buradayım. Kapatmak zorundayım,” dedi.

“Hayır, lütfen.” Allison kendini rüzgârı yakalamaya çalışır gibi hissediyordu.

“Daha fazla konuşamam.”

“Anneni görmeye gittim,” dedi aceleyle. “O gece bana geldiğinde ne demek istediğini artık anlıyorum. Ne yaptığını bilmesen daha iyi olur, demiştin. Çaldığın parayı kastediyordun, değil mi?” Allison, onun sadece bunu kastetmiş olmasını diliyordu.

“Annemden parayı aldım,” diye itiraf etti Anson. “Bununla gurur duymuyorum ve her kuruşunu geri ödeyeceğim. Ödeyeceğime söz verdim ve yapacağım.”

“Mektubunu okumama izin verdi,” dedi Allison. “ve ben de senin telefonundan söz ettim.”

“Cherry, sana küçükken çıkardığım yangınları da anlattı mı?” diye sordu Anson.

Allison arka planda boğuk sesler duydu. Ne söylendiğini anlayamadı ama

Anson’ın kapatması gerektiği çok açıktı.

“Evet, anlattı.”

“Bana inanmaman şaşırtıcı değil," dedi. “Dinle. Küçükken evi neredeyse yakan ben *değildim.* Annem içiyordu ve sigarasını yanık bırakmıştı. Benim üstüme attı ama suçlu kendisiydi. Diğer olayın sorumlusu da ben değilim, mahalleden başka bir çocuktu. Bunun nasıl göründüğünü biliyorum Allison ama yemin ederim Deniz Feneri yangınını ben çıkarmadım.”

“Sana inanmak *istiyorum.* Bütün kalbimle Anson.”

‘Teşekkürler,” diye fısıldayan Anson, Allison kendini henüz hazır hissedemeden kapattı.

Allison, telefonu kavrayan parmaklarını sıktı ve pavlaş-tıklan yakınlığı saklayabilmek için uzun süre öylece kaldı.

Anson ona bir önceki telefonundan çok daha fazlasını anlatmış ve doğruyu söylediğine dair bir umut veıinişti.

Cedar Cove’a doğru yol alırken Allison’ın zihninde sayısız düşünce geziyordu. Ne yaptığının farkında bile olmadan First National Bank’ta durdu. Son para yatırdığında, Justine Gunderson’ı orada gömıüştü.

Bankaya girdiğinde Bayan Gunderson bir müşterisiyle görüşüyordu. Justine’in işi bitene kadar bekleme salonunda oturmaya karar verdi, o süre içinde iki kez yanan restoranın sahibesiyle konuşma cesaretini kaybederek fikir değiştirdi.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye nazikçe sordu Bayan Gunderson, Allison ona doğru yürürken.

Dizlerinin bağı çözülen Allison, Justine’in karşısındaki koltuğa oturdu. “Ben Allison Cox,” dedi. İş kadını yüzü takınmanın önemli olduğunu düşünerek elini masadan ona doğru uzattı.

Justine, onun elini sıktı ve ciddi görüntüsü Allison’a güven verdi. “Beni hatırladığınızdan emin değilim,” dedi. Daha önce Deniz Feneri’nde ve iki yıl önce ailesinin verdiği bir yılbaşı partisinde karşılaşmışlardı.

Bekledi ama Bayan Gunderson’da onu tanıdığına dair bir işaret yoktu.

“Ben Zach Cox’ın kızıyım ve Anson Butler’ın kız arkadaşı,” dedi, olabildiğince dolambaçsız.

Justine'in bakışları onu hatırladığını gösteriyordu.

“Bugün Anson’la konuştum. Yaklaşık yarım saat önce.”

Justine dirseklerini masaya yaslayıp öne eğildi. Konuşmaya başladığında sesi alçak ve gergindi. “Anson, şerifin yangınla ilgili olarak onunla konuşmak istediğini biliyor mu?” diye sordu fısıldayarak.

“Biliyor.”

“Yetkililerle konuşmamasının bir sebebi var mı?” Allison bu soruya nasıl cevap vereceğinden emin değildi. “Onun Cedar Cove’a geri dönmesini her şeyden çok istiyorum.”

“Kocam ve ben, onu işten çıkardığımız için ne kadar üzüldüğünün farkındayız.”

Allison, önceki sonbaharda alışveriş merkezinde karşılaştıklarında Anson’ı daha önce hiç o kadar gergin görmediğini hatırlıyordu. Son derece aksiydi, bütün dünya ona karşıymış gibi hissediyordu. Söyleyeceği ve yapacağı hiçbir şeyin işe yaramayacağından emindi.

“İşini kaybettiği için çok incinmişti ve çok üzgündü. O parayı Anson çalmadı Bayan Gunderson. Bunu biliyorum. Her şeyi doğru yapabilmek adına büyük çaba gösteriyordu ve sonra haksız yere suçlanınca... Bunun ne anlama geldiğini tahmin edemezsiniz.”

Justine içini çekti. “Kocam olayı halletme biçimi yüzünden kendini kötü hissetti. Daha önce böyle bir şeyle karşılaşmamıştık. Seth, Anson’ı severdi. Aslında onu kısa süre önce aşçı yamağı yapmıştı.”

Allison başıyla onayladı. “Anson ilerleme kaydettiğini ve kulübenin ödemesini yapabileceğini düşünüyordu ve...“

“Kulübe mi?" Allison bakışlarını yere çevirdi. “Parktaki yangının kefaletini ödüyordu."

Bayan Gunderson sessizleşti. “Bunu unutmuştum,” dedi kısa süre sonra. Parmaklarını alnına bastırarak devam etti. “Bu olayı elimden geldiğince arkamda bırakmaya çalıştım. Tahmin edersin ki bütün yaşananlar, kocam ve benim için çok yıkıcı oldu.”

“Eşiniz, Anson’ın geçmişini biliyordu. Babam onunla bu konu hakkında konuşmuş ve Bay Gunderson onu işe almayı kabul etmişti.”

“Arkadaşına inanıyorsun, değil mi?” diye sordu Justine nazikçe.

“Evet!” Anson'ı savunmak, onun iyi ve dürüst, aynı zamanda zeki biri olduğunu anlatmak istiyordu. Onu temize çıkaracak bir delil olmadıkça, aslında bunların hiçbirinin önemi yoktu.

“Gerçekten masumsa, arkadaşın kendi isteğiyle geri dönüp şerifin sorularına cevap verecektir.”

“Bu konuyu onunla konuşacağım,” dedi Allison. Bir dahaki sefere Anson telefon ettiğinde, kendini temize çıkarmak adına yetkililere başvurmanın önemini ona anlatmaya çalışacaktı. Yoksa bütün kasaba, bu suçu onun işlediğini düşünmeye devam edecekti. Adının çıkmış olması şüpheleri onun üstünde yoğunlaştırmış ve ortadan kaybolunca insanların şüpheleri güçlenmişti. Öne doğru adım atmayı reddettiği sürece kendi şansını engelliyordu.

İkisinin şansını engelliyordu.

Yirmi Altı

Linnette lisenin koşu parkurunda ablasını bekliyordu. Gloria sonunda onu koşmaya ikna etmişti. İddiasına göre formunu korumasını ve Emniyetlin düzenli kondüsyon sınavlarını geçmesini koşmaya borçluydu.

Gloria vardiyası bitince ona katılacaktı. Birlikte düşük tempolu bir koşu yapacaklarını söylemişti. Daha sonra, birkaç haftaya kadar, Linnette’in dayanıklılığı artacaktı ve daha uzun koşabileceklerdi. Gloria bundan eğlenceli bir şeymiş gibi söz ediyordu. Bir asistan hekim olarak Linnette de hastalarına sağlıklı yaşam için sporun nimetlerinden sık sık bahsediyordu. En azından salık verdiği şeyi kendisi de deneyebilirdi. Ayrıca, döndüğünde Linnette’i sıkı ve zinde görmek Cal için de sürpriz olurdu.

Gloria ondan sadece birkaç dakika sonra geldi, otoparka girip arabasını Linnette'in arabasının yanma çekti.

"Vay, harika görünüyorsun," dedi Gloria. arabadan inerken

Koşu eşofmanının tamamını gösterebilmek için Linnette kendi etrafında döndü. "Öyle olmalı. Bu eşofman bana yüz dolardan fazlaya mal oldu."

Gloria gözlerini devirdi. "Koşmak için marka kıyafetlere ihtiyacın yok; eski bir kot pantolon ve tişört yeter." "Bana göre değil. Eğer terleyeceksem, bunu yaparken de yeterince iyi görünmek zorundayım."

Başını iki yana sallayan Gloria öne geçti. Zaman ilerlediğinden okuldakilerin işi kalmamış ve parkur halka açılmıştı. Başka koşucular da turluyor, bazıları sadece yürüyordu.

"Chad selam söylememi istedi," diyen Linnette, ablasının tepkisini görmek için onu izledi. Gloria umursadığına dair bir işaret göstermedi. "Vay canına, tam bir ifadesiz yüz," diye dalga geçti Linnette.

"Ne?"

"Chad'den söz ettim ve bir kaşını bile kaldırmadın. Onun senden hoşlandığı kadar senin de ondan hoşlandığını ne zaman itiraf edeceksin?"

"Koşmak istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu Gloria, onu duymazdan gelerek.

"Koşmak mı, elbette." Enerjik bir spor çalışmasının ardından ablasıyla biraz vakit geçirmek için can atıyordu. Sadece bir şeyler yemek için bir araya geliyor gibiydiler, bu durumda form tutamazdı. Koşmalarını öneren Gloria olmuş ve Linnette memnuniyetle kabul etmişti.

Gloria birkaç ısınma hareketi gösterdi.

Linnette dikkatle onun talimatlarını izledi. "Hey, bu harika. Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum."

"Henüz koşmaya başlamadık."

Linnette birkaç kez zıplayarak ablasına ne kadar enerji dolu olduğunu göstermeye çalıştı. “Sen öne geç ve benim yüzümden sakın durma,” dedi, teatral bir tavırla pisti işaret ederek.

“Yavaş ve kolay bir biçimde başlayacağız,” dedi Gloria. “Sağlık uzmanı kardeşimi öldürmeye niyetim yok.”

“İnsanın bir ablası olması güzel şey, değil mi?” diye mırıldandı Linnette, önce bir arkadaş bulmanın ve sonra o arkadaşın aynı zamanda ablası olduğunun ortaya çıkmasının keyfini yaşayarak.

“Kabul ediyorum, bir kız kardeş güzel bir şey,” dedi Gloria gülümseyerek.

Piste çıktılar ve o kadar da kötü olmadığını görmek Linnette’i şaşırttı. Soluğu düzenliydi ama ilk turun sonunda nefes alması zorlaştı ve hızı düştü. “Bin altı yüz metrede kaç tur vardı?”

“Dört.”

Gloria dalga geçiyor olmalıydı. Her tur en az o kadar mesafe ederdi. “Şaka mı bu?”

“Şimdiden çeyreğini koştun bile,” dedi Gloria, bilmiş bir bakışla.

Bu iyi haber değildi. Ciğerleri yanıyor, bacakları işbirliği yapmak istemiyordu. Bitirmeden önce üç tur daha koşması gerektiğini idrak edince kendini birden fena hissetti. Ağrı ve sızlamalar yetmiyormuş gibi, yüzünden aşağı ter boyandığını hissetti. Her ne kadar başa çıkamayacağını itiraf etmek gururunu incitse de, “Belki yavaş ve kolay bir şekilde başlama konusunda haklıydın,” diyebildi.

“Aslında şu anda yürüyoruz,” dedi Gloria. “Neden konuşmuyoruz? Bu dikkatini dağıtır.”

“Ne hakkında konuşmak istiyorsun? Chad?” diye sordu Linnette.

Gloria bir kez daha Chad’in adını duymazdan geldi. “Cal'den ne haber?”

“Pek haber yok. Onunla hafta sonu konuştum. Eğer fondaki müzik bir işaretse, adi bir müzik kulübündeydi.” Linnette bunu hatırlayınca kaşları çatıldı. Yabani

atlar hakkında fazla bilgisi olmayabilirdi ama bütün saflığına rağmen *mus-rang*"]arın barlarda takılmadığını bilecek kadar aklı vardı. Aralarında geçen konuşmayı tekrar düşündüğünde, canını sıkan başka şeyler de aklına geldi. “Konuşurken Cal yine kekelemeye başladı. Bu durumda ya gergin ya da bazı şeylere canı sıkılıyor.”

“Belki yeniden konuşma terapistiyle görüşmesi gereki-y ordur.”

“Belki.” Yine de, Linnette sorunun bu olduğunu sanmıyordu. Cal’in kafasında ona söylemediği bir şey vardı. Artık nadiren konuşuyorlardı. Cal aradığında, sanki onunla konuşmak için değil de vazife savmak için aradığım hissediyordu. *Cedar Cove Chronicle'âa* geçtiğimiz günlerde yayımlanan bir makale, veteriner Vicki Newman’ın Cal’e katıldığını yazıyordu. Veterinerle daha önce çiftlikteki karşılaşmalarını hatırlıyordu, onu CaPle konuşurken gördüğünde tuhaf bir duyguya kapılmıştı. Bir tehlike sezinlemiş ama sebebini anlayamamıştı. Vicki çok sıradandı. Linnette bunu söylemekten hoşlanmıyordu ama veteriner sert yüz hatları, düz ve cılız saçları, erkeksi yapısıyla kesinlikle çekici olmaktan uzaktı. Sadece sevimli sayılabilirdi. Fakat Cal, Vicki’nin de Wyo-ming’e gittiğini söylememiş ve bu Linnette’i üzmüştü.

Son aramasında Linnette, bu durumun onu ne kadar ürküttüğünü Cal’e söylemiş ancak bir cevap alamamıştı. Onun yerine Cal konuyu değiştirmişti.

İkisi hiç tartışmazdı. Anlaşmazlığa düştüklerinde Cal makul bir biçimde konuyu tartışmaktansa uzaklaşmayı tercih ederdi. Üzüldüğünde konuşmasını kontrol etmekte daha çok zorlandığından sorunları tartışmaktan çekiniyor ve bu durum hiç yardımcı olmuyordu.

“Ya sen ve Chad?” diye bir kez daha sordu Linnette, kendi ilişkisine odaklanmaktansa. “Sen Chad hakkında konuş, ben de Cal’den söz edeyim.”

“Konuşacak bir şey yok.”

“Neden onunla çıkmıyorsun?” Linnette bunu bir türlü anlamıyordu.

Gloria omuz silkti. “Çıkmam mı gerekiyor?”

“Hayır, sanırım gerekmiyor.” dedi Linnette ısteksi/ee. Yine de, ikisi ne zaman bir araya gelseler, gözlerini birbirlerinden akmıyorlardı.

“Chad’le *ilgilenmeyen* biri varsa, o da benim/' dedi I in-nette, Gloria’nm ona duyduğu gereksiz bir sadakatle kendi

duygularını inkâr etmesi ihtimaline karşı.

“Öyleyse neden ondan söz ediyoruz?”

“Çünkü onun senin hakkında neler hissettiğini biliyorum.” Gloria adımlarını sıklaştırdı, Linnette ona yetişmekte güçlük çekiyordu. “Hop, lütfen biraz yavaşlar mısın?” “Chad hakkında konuşmak istiyorsan, hayır.”

Linnette kaşlarını çattı, yüzünden aşağı ter süzülürken gözlerini kırpıştırdı. “Kaçırdığım bir şeyler mi var?” “Hayır.” Gloria’nm cevabı fazlasıyla çabuktu.

Linnette dünya rekoru kırmaya azimli görünen ablasına ayak uydurabilmek için nefes nefese kalmıştı. “Belki konuş-masak daha iyi,” dedi nefes almakta zorlanarak.

“Belki,” diye kabullenen Gloria, adımlarını hemen yavaşlattı.

“Bunun *yavaş* bir tur olması gerekiyordu,” diye hatırlattı Linnette. ikinci tur bitmiş geriye iki tur kalmıştı. Dört turu tamamlayabilmesi mucize gibi görünüyordu.

“Yavaş olması sürüneceğimiz anlamına gelmez,” diye terslendi Gloria.

“Senin tecrüben benden fazla.” Linnette özür diler gibi konuşmamaya özen gösterdi.

“Konuşmayacağımızı sanıyordum.”

“Konuşmak *zorundayım*.” Tercihi farklı olsa da, Linnette duramıyordu. Eğer durursa, bütün düşüncesi bedeninin bunu bir daha yapmak istemeyeceğiydi. Bacak kasları şiddetle ağrıyordu. Yüzü yanmaya, midesi bulanmaya başlamıştı. “Buraya ne sıklıkta geliyorsun?” diye sordu.

“Her gün. Beş altı kilometre koşarım.”

Linnette inledi. “Bunu sırf kendimi kötü hissedeyim diye söylüyorsun, değil mi?”

Gloria güldü, depar attı, sonra geri dönüp koşarak Linnette'le yüz yüze geldi. "Hey, kız kardeşler arası ilk anlaşmazlığımızı mı yaşıyoruz?"

Birazcık hali olsa, Linnette de gülerdi. "Evet, galiba." Gloria'ya engel olduğunu fark edince, koşması için eliyle işaret etti. "Bırak beni," diye soludu. "Son iki turu yürüyeceğim."

"Emin misin?"

"Ben hortlamadan önce git."

Gloria sırıttı ve Linnette'e kalp krizi geçirtebilecek bir hızla uzaklaştı. Linnette söz verdiği gibi yürümeye devam etti, Gloria etrafında daireler çizdikçe şaşkınlığı artıyordu. Aslında, daha rahat bir tempoda ilerlemeye başladığından beri, spora karşı çıkmayacağını hissediyordu.

Gloria dikkatini dağıtamayacağı için, Linnette'in zihni rahatlıkla gezintiye çıkabilirdi ama düşüncelerinin en önünde tatsız bir konu vardı.

Cal.

CaFin misyonu son derece saygıdeğer olsa da, Cedar Co-ve'dan ve Linnette'ten uzaklaşmaya çok hevesli görünüyordu. Erkek kardeşi Mack, Cal'i boğduğu konusunda Linnette'i uyarmıştı. O anda Linnette kardeşini dinlemeye meraklı değildi ama şimdi onun sözlerine kulak vermiş olması gerektiğini düşünüyordu.

Son virajı döndüğünde, çitin arkasında Chad'in onları seyrettiğini görünce şaşırdı. Chad ona doğru bakınca el salladı. Chad onun selamını aldı ama bakışları hemen Gloria'ya kaydı. O kısacık anda Linnette, onun gözlerinde öylesine bir arzu gördü ki, şaşırdı kaldı.

Ne düşüneceğini bilemiyordu. Çoktan birlikte olmaları mümkün müydü? Yine de bu anlamsız geliyordu, çünkü her gün birlikte çalıştıklarından Chad'in bundan söz edeceğinden emindi.

Gloria'mn ağzı kesinlikle çok sıkıydı ama Linnette bundan böyle kendi işine bakacaktı. Kendi ilişkisinde neler olup bittiğini bilemezken Gloria ile Chad'in arasında olanlara teşhis koymaya kendini yetkili görmüyordu.

Wyoming'de konuk olarak kaldıkları Lonny Ellison'ın çiftliğindeki akşam

yemeğinden sonra Cal, Vicki’y i dışarıda, çitin yanında buldu. Ona katılmadan önce tereddüt etti. İki haftadır, günde on iki-on beş saat arası birlikte çalışıyorlardı. Hissettiği yeni duygular onu gafil avlamıştı. Cliff, Cal’i işe aldığından beri Vicki çiftliğe gidip geliyordu; iyi arkadaştılar ama daha fazlası yoktu. Ne zaman olduğundan emin değildi ama Vicki onun için önemli biri haline gelmişti. Belki Cal yola çıktığı hafta başlamıştı, bu yolculuk için planlar yapmaya başladıklarında...

Vicki, onu görmezden geldi ve ayağını çitin en alt sırasına dayadı. Ağılın içinde koşuşturan *mustang*'lar alışık olmadıkları bu yeni hapishanede kişneyerek tozu dumana katıp hoşnutsuzluklarını ifade ederken Vicki gözlerini dikmiş onlara bakıyordu.

“Wyoming’e gelmem hataydı,” dedi Cal’in yüzüne bakmadan.

Cal onun böyle düşünmesine izin veremezdi. “Hayır, gerçekten büyük katkın oldu.” Ona, yabani atlarla ilgili yaptığı bütün iyi şeyleri anlatmaya başladı ama Vicki, Cal’in sözünü kesti.

“Başka sebeplerden hataydı,” dedi. “Üzgünüm Cal.”

Hâlâ Cal’in yüzüne bakmıyordu.

Cal güçlükle yutkundu. Vicki’nin orada olmaması ya da üzgün olması gerçeğini kabullenemiyordu. Ona dokunma-maya özen gösterse de, daha fazla dayanamadı. Elini omzuna koydu ve Vicki gözlerini kaparken onun da aralarındaki güçlü fiziksel çekimle mücadelesini izledi. “Böyle olmasını istemedim,” dıve fısıldadı Cal.

“Ben yatmaya gidiyorum,” dedi Vicki.

“Yapma,” diye yalvardı Cal. “Henüz değil.” Biraz daha ona yaklaştı, diğer eliyle saçlarını okşamaya başladı.

“Anlamıyorsun!” diyen Vicki, onun elinden kurtuldu.

“Neyi anlamıyorum?” Onu kollarına alma isteğini bas* tırarak uzaklaşmasına izin verdi.

“Ne?” diye üsteledi Cal.

Vicki, gözlerine yaşlar dolmaya başlayıncaya kadar bakışlarını Cal'in bakışlarından ayırmadı. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Cal kaşlarını çattı. "Neyi bilmiyorum?"

"Of Cal, nasıl bu kadar kör olabilirsin? İki yıldır sana âşığım ben!"

Vicki onu üvendireyle dürtse bu kadar şaşırtamazdı. Ağzı açık, bir süre konuşamadı. Sadece ona bakakaldı.

"Hiç belli etmedin," dedi uyuşmuş bir halde.

"Nasıl edebilirdim?" diye sordu Vicki, eliyle yüzündeki yaşlan silerek. "Ben... Ben ne olduğunu anlamadan Linnette'le çıkmaya başladın. O çok hoş bir kız ve ben, şey, öyle değilim. Başlangıçta bu yolculuğa neden çıkmak istemediğimi sanıyorsun?"

Cal, budala gibi görünmek istemese de, şu andaki durumu tam anlamıyla buydu. "Ben, işyerinle ilgili bi-bir şey sandım."

"Öyle söyledim, çünkü duygularımı gizlemeyi başaramayacağımdan korkuyordum ve bak şimdi ne oldu."

"Olan şu," dedi Cal, hızla soluğunu bırakarak, "ben de sana âşık oldum."

Vicki'nin bu haberi nasıl karşılayacağından emin değildi; bununla beraber, onun yumruğunu kaldırıp göğsüne indirmesini beklemiyordu. "Sakın bunu söylemeye *cüret etme* Cal Washbum! Sakın cüret etme!" Her sözcüğü yeni bir yumrukla vurguluyordu.

"Off!" Cal uzaklaşıp göğsünü ovmaya başladı, bu saldırının sertliği kafasını karıştırmıştı. "Of, aksi şeytan. Bunu neden yaptın?"

"Ayrıca, sakın bir daha bana dokunma."

"Ben du-duygulanmı paylaştığını sanıyordum, umuyordum."

"Öyle," diye mırıldandı Vicki. "Fakat bu, Cedar Cove'da Linnette'in sabırla senin yolunu gözlediği gerçeğini değiştirmiyor. *Ona* ne olacak? O da seni seviyor."

Cal, yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Vicki haklıydı. Linnette'le olan durumunu çözmeden duygularını açığa vurma hakkına sahip değildi. İşin kötüsü, bunu nasıl yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Yirmi Yedi

Anma Günü'nde,[1] Cecilia erkenden uyandı; hatta Aaron bile emzirmesi için henüz uyanmamıştı. Ian'i rahatsız etmemeye özen göstererek sessizce yataktan kalktı, sabahlığını üstüne geçirdi ve parmaklarının ucuna basarak kahve yapmaya mutfağa gitti. Mikrodalganın üstündeki saat daha beş bile olmadığını gösteriyordu, yine de Cecilia tamamen uyanıktı.

Bebeğe bir göz attı, Aaron derin uykudaydı. Sessizliğin tadını çıkaracağı bu kısa anları kendine ayıran Cecilia bir fincan kahve alıp salondaki en sevdiği koltuğa oturdu. Mutlu olduğunu fark etti, hayatından memnundu. Aaron sayesinde bu yıl Anma Günü biraz daha az hüzünlüydü. Son birkaç yıldır Anma Günü'nde mezarlığı ziyaret ettiğinden bu tatil yaşadığı en büyük kaybın, kızı Allison'ın ölümünün hatırlatıcısı olmuştu. Bütün bu süre boyunca kollan ve yüreği hep kısacık bir süre kucaklayabildiği bebeği için sızlamıştı. Oğlu, kızı Al-

lison'ın yerini asla alamazdı ama onu da kızı kadar çok seviyordu. Sadece, acısı eskisi kadar yoğun ve acımasız değildi.

Bir yıl önce Anma Günü'nde, lan denizdeydi ve Cecilia, Aaron'a hamileyken mezarlığa gelmiş, Allison'ın mezarının başına çiçekler koymuştu. Bu konuyu Cecilia kadar gündeme getirmekten hoşlanmasa da, küçük kızın ölümü kendisini olduğu kadar lan'i de etkilemişti. Zaman zaman, gecenin bir yansı Cecilia'ya dokunur ve Allison'dan söz ederlerdi, lan'in hiç görmediği, hiç dokunmadığı kızını ne kadar sevdiğinden Cecilia asla şüphe etmemişti.

"Cecilia?" dedi lan uyku sersemi bir halde. Pijamasının altıyla kapı aralığında dikiliyordu. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

"Uyandım ve çok güzel bir sabah olduğunu görünce kalkmaya karar verdim." Mezarlık dönüşü bahçede biraz çalışmayı düşünüyordu. Bahçeyle ilgilenmeye başlamıştı ve Grace'in gülleriyle çok yıllık bitkilerini yeniden canlandırmayı umuyordu. Harding'lere, Ian'le birlikte evlerine ve bahçelerine ne kadar iyi baktıklannı göstermek istiyordu.

"Saat daha beş," dedi lan.

“Biliyorum. Neden yatağa dönmüyorsun?” Cecilia’nın sonrası için Ian’le ilgili planları vardı ve yorgun olduğunu duymak istemiyordu.

“İyi misin?” diye sordu lan, sesi endişeli çıkıyordu.

“Evet,” diye karşılık verdi Cecilia.

lan inanmış gibi değildi.

“lan,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Bundan daha mutlu olamazdım. Seni ve bebeklerimizi çok seviyorum. Aaron sağlıklı ve gelişiyor. Güzel bir evde yaşıyoruz. Hayatım bundan iyi olamazdı.”

“Bebeklerimiz,” diye tekrarladı lan dikkatle.

“Evet, bebeklerimiz.” Allison daima Cecilia’nın kızı olarak kalbinde yaşamaya devam edecekti.

“O halde bugün mezarlığa gidiyoruz,” dedi lan.

Cecilia çoktan küçük bir demet çiçek almıştı bile. Başıyla onayladı. “Her yıl olduğu gibi. Gitmeyi düşünemiyorum bile.” “Ben de öyle,” diye itiraf etti lan. Esneyerek geri döndü, yavaş ve temkinli adımlarla odaya girdi. Omuzları düşük bir şekilde yanındaki pufa oturması Cecilia’yı şaşırttı.

Cecilia uzanıp eliyle onun çıplak sırtına dokunurken omzuna bir öpücük kondurdu. lan uzun süre bir şey söylemedi. Cecilia'nın Ian’in aklından bir şeyler geçtiğini anlayabileceği kadar uzun bir süre. Bir şeyler canını sıkıyordu, “lan?” dedi. “Sorun nedir?” lan cevap vermek yerine halıya baktı.

“lan?”

“Tayin oldum.”

Sözcükler havada asılı kaldı. lan *tayin mi olmuştu*? Cecilia güçlükle yutkunarak sözcükleri sindirmeye çalıştı. lan yaklaşık altı yıldır aynı üste görev yapıyordu ve bu, dört yıllık standart süreden iki yıl daha uzundu. Bu iki fazla yıl, denizaltıdan uçak gemisine atanmış olmasından kaynaklanıyordu.

Allison'ın ölümünden sonra donanma ona yeni bir

görev vermişti. Allison’ın doğumunda lan kutup buzlarının altında olduğundan, dönünceye kadar kızının doğduğunu, öldüğünü ve çoktan gömüldüğünü öğrenememiş, sonuçta çok ciddi duygusal bir travma geçirmişti.

“Taşınmak zorunda mıyız?” diye soran Cecilia’nın sesinde kendiliğinden bir itiraz vardı. Evi görmeye geldikleri gün, lan bir yıllık kontrat imzalayamayacağım söylemişti; çünkü yer değiştireceklerine dair kulağına gelen söylentiler vardı. Cecilia böyle bir ihtimal olduğunu biliyordu ama gerçekleşmeyeceğine kendini inandırmıştı.

Evlendikleri ilk günlerde lan ona donanmada sık sık yer değiştirmek zorunda kalabileceğini açıklamıştı ama Cedar Cove *yuvalarıydı.* Orada tanışmışlar, orada âşık olup evlenmişler ve orada...

Hayır. Boğazındaki yumru büyümeye başladı. Tayin olmak, Allison’ı geride bırakmak anlamına geliyordu.

“Sana söylemeyi olabildiğince geciktirmeye çalıştım." diye mırıldandı lan. “Diğer eşlerden biri söyleyiverir diye korkuyordum, başkasından duymanı istemiyordum. John F. Reynolds'm yeni üssü San Diego’da."

“Öylece toplanıp gideceğiz yani?" dedi Cecilia zoraki konuşarak.

lan başıyla onayladı. “Üzgünüm Cecilia." Umutsuzca omuzlarını kaldırdı. “Yapabileceğim hiçbir şey yok "

“Peki ya Allison? Onun mezarını kim ziyaret edecek? Biz olmazsak kim bakımını yapacak?" Korku ve inkâr, zihnini ele geçirmişti ama panik gözyaşlarına güçlükle engel

oldu. Bu durum lan içinde zor olmalıydı ve ağlamak hiçbir şeyi değiştirmezdi.

“Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Bütün söyleyebileceğim, donanma bizi başka bir üsse gönderiyor. Askerliğe kaydımı yaptırdığım andan itibaren bunun er ya da geç başıma geleceğini biliyordum. Sen de öyle.”

Cecilia da biliyordu. İki hafta önce en yakın arkadaşı Cathy Lackey, kocasının onu ve küçük ailesini İskoçya’ya gönderen tayin emrini aldığını açıklamıştı. Cecilia ve Cathy gözyaşlarına boğulmuş ama mektup ve e-postalar aracılığıyla bağlantılarını sürdüreceklerine yemin etmişlerdi. Cecilia bu değerli dostluğa

daima bağlı kalmaya kararlıydı.

“Peki ya ev?” diye sordu bu kez Cecilia. Daha yeni taşınmışlardı; kolilerin bir kısmı hâlâ garajda kapalı duruyordu. Cecilia ve lan evi çok sevmişlerdi. “Bir gün burayı satın alabileceğimizi düşünmüştüm.”

“Biliyorum.” Kocasının sesinden onun da en az Cecilia kadar mutsuz olduğu anlaşılıyordu. “Gerçi aydan aya kontrat yapmıştık. Bayan Harding’le görüştüm. Hayal kırıklığına uğradı ama durumu anlıyor.”

Cecilia ne diyeceğini bilemiyordu. Edindiği dostlardan, gömdüğü kızından, sevdiği işinden ve arkadaş olduğu genç kızdan ayrılıyordu. Her şeyi -tüm hayatı- Cedar Cove Maydı. “San Diego’yu seveceksin,” dedi lan cesaretle. “Eminim severim,” diye mırıldandı Cecilia coşkusuzca. lan tekrar konuşmaya başladığında sesinde duygudan eser yoktu. “Uzun süredir düşünüyorum ve burayı ne kadar sevdi -ğini biliyorum.” Duraksadı. “İstersen, kalabilirsin,” diye önerdi, açık bir isteksizlikle. “Bir süre evle iş arasında idare ederim. Altı ay denizde olacağım... ve, şey, eğer düzenini bozmak ve Allison’ı terk etmek istemezsen, bu şekilde idare edebiliriz “Oflan.” Bu evlilikleri için felaket olurdu. Nerede çalışırsa çalışsın kocasının yanında olmak zorundaydı. Onlar bir aileydi.

“Yapmak istediğin bu mu?” diye sordu lan, yüzünü inceleyen bakışları yoğundu.

“Cedar Cove’dan ayrılmak hiç hoşuma gitmiyor,” dedi Cecilia yumuşak bir sesle, eliyle lan’in sırtını sıvazlayarak. “Fakat lan, görmüyor musun? Ben asla senden ayrı yaşayamam.” Titrek bir sesle gülmeye çalıştı. “En azından, donanmanın zorunlu kıldıkları dışında.”

lan onu kollarına aldı ve sımsıkı sarıldılar. Sözcükler anlamsızdı. Cecilia’nm ve Aaron’ın yanında olmasını istiyordu ama yine de onu mutlu etmek uğruna karısının istediğini yapmasına rıza gösterebiliyordu.

“Seni çok seviyorum,” diye fısıldadı Cecilia’nın kulağına. “Bunu söylemekten ne kadar korkftığumu tahmin bile edemezsin.”

Cecilia durumu kolaylaştırmadığının farkındaydı. Her gün büyük bir neşe içinde eviyle uğraşıyor, onu daha rahat ve huzurlu hale getirmek için çaba gösteriyordu.

“Bugün öğleden sonra toplanmaya başlayabiliriz,” derken yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

“Önce gidip Allison’ı ziyaret edelim.”

Evet, Cecilia oradayken küçük kızıyla vedalaşabil irdi.

Yirmi Sekiz

Justine saatine göz attı, neredeyse öğle olduğunu görünce şaşırdı. Personel toplantısı ve karşılıklı akreditif görüşmeleriyle sabah saatleri uçup gitmişti. Çantasını kaptığı gibi masasını terk etti, aslında on dakika önce çıkmış olmalıydı. Deniz Feneri’nde, daha doğrusu bir zamanlar Deniz Feneri’nin olduğu yerde, Seth ve sigorta temsilcisiyle buluşacaktı. Bölge artık temizlendiğinden, verilmesi gereken kararlar vardı.

Justine tam kapıdan çıkarken az kalsın içeri girmekte olan Warren Saget’le çarpışıyordu.

“Justine,” dedi Warren, onu omuzlarından yakalayarak. “Seni neredeyse deviriyordum.”

“Warren,” dedi Justine soluk soluğa. “Tanrım, çok üzgünüm. Acelem var. Seth ve sigorta temsilcisiyle buluşmam gerekiyor.”

“Ya.” Warren’m yüzü asıldı, hayal kırıklığına uğradığı

belliydi. “Benimle öğle yemeğine çıkmaya ikna olursun diye umuyordum.”

“Yapamam,” dedi Justine. “Gitmek zorundayım, geç bile kaldım.”

“Görüşme uzun sürecek mi? Bekleyebilirim.”

Justine onu incitmek istemiyordu ama Seth ondan War-ren’la görüşmemesini rica etmişti. Annesi de birlikte çıktıkları tek öğle yemeği yüzünden onu eleştirmişti. Seth’in kuşkusuz haberi vardı ama Olivia onun Warren’la olan ilişkisinin gerçeğini bilmiyordu. Warren iktidarsızdı ve birbirlerine sosyal ya da ticari anlamda eşlik ederek çıkar ortaklığı yapıyorlardı.

“Cove’da D.D.’nin yerinde olacağım,” dedi Warren, Justine ondan uzaklaşırken. “Muhteşem midyeli tart yapıyorlar. En sevdiğin mezeydi, değil mi?”

“Sen git,” diyen Justine bir an önce uzaklaşmak isterken onu açık bir biçimde

geri çevirmediğini fark etti. “Halledebilirsen, oradayım,” dedi Warren.

Başıyla onaylayan Justine, geciktiği için yürümektense arabayla gitmeyi tercih etti ve hızla arabasını bıraktığı otoparka yöneldi. Seth son günlerde tersanede o kadar yoğundu ki, restoranla ilgili düşüncelerini konuşma fırsatı bile bulamamışlardı. Bu konuda Justine’in duygulan hâlâ karmaşıktı. Restoran çok fazla fedakârlık istiyordu ve onlan aile hayatından fazlasıyla uzaklaştırıyordu.

Kundaklama talihsiz ve üzücüydü ama Justine son birkaç aydır sahip olduğu özgürlüğü seviyordu. Seth’in satışları

y'ok iyiydi ve aldığı her komisyon, restoranın aylık cirosundan çok daha iyiydi. Kalbinin derinliklerinde, Seth’in de Deniz Feneri ‘ni yeniden inşa etmenin ne kadar zor olduğunu anlayacağını umuyordu. Aynı zamanda, onun son beş yılın çabasını boşa harcamama isteğini de anlıyordu. Justine’in de geçtiğimiz günlerde annesini ziyaret ettiği bir sırada aklına gelen ve Seth’le kısaca konuştuğu bir fikri vardı. Seth dinler gibi yapmıştı ama Justine onun konuyu tam olarak kavradığından emin değildi.

Seth ve sigorta temsilcisi Robert Beckman çoktan olay yerine gelmişlerdi. Justine arabasını park edip onlara katılmak üzere hızla yürümeye başladı. Körfezin görüntüsü güzel ve olağandışıydı, o yüzden burası son derece değerli bir gay-rimenkuldü.

Seth ve Robert’a yaklaştığında onların derin bir sohbete daldıklarını gördü, sadece Justine’e gülümsemek için kısaca ara verdiler. Konuşmayı sürdüren Seth, kolunu karısının beline dolayıp kendine doğru çekti.

“Robert, mimarın projesini incelediğini söylüyor,” dedi Justine’e. “Gerekli değişiklikler ve eski kat planını geliştirerek yeni bir başlangıç yapabiliriz.”

Justine şaşkınlığını saklamayı başaramadı. İnşaat projesi mi? Kimse daha önce bundan söz etmemişti. “Benim de birkaç fikrim vardı,” diye araya girdi.

“Yangın yüzünden,” dedi Seth onun yorumunu duymazdan gelerek, “ömür boyu fırsatımız oldu.” Alaycı bir tavırla sırıttı, “İronik, değil mi?”

Justine onun ne demek istediğini anlıyordu. Captain's Galley Restoran’ı satın aldıktan sonra ciddi tadilat yapmış ve adını “Deniz Feneri” koyarak yeniden açmışlardı. Bu işe yatırdıkları onca paraya rağmen, özgün kat planı ve mutfağa

sadık kalmak zorundaydılar. Binayı sıfırdan inşa etmek onlara her şeyi değiştirme fırsatı veriyordu. “Peki ya benim fikrim?” diye sordu Justine. “Sana söz ettiğim çay salonu ne olacak?”

Seth kaşlarını çatıp konuşmaya devam etti. “Robert. inşaatı yaparken bir ziyafet salonu ekleyebileceğimizi söyledi ve bunu mimarla görüştüm bile. Hayal ettiğimiz her şeyi ger-çekleştirebiliriz. Eğer istersen, ziyafet salonunu çay »alonu olarak da kullanabilirsin,” dedi, Justine’e ödün verdiğini açıkça belli ederek. Konuştukça daha da heyecanlanıyordu.

“Daha önce sahip olduğumuz tarzda bir restoran değil,” dedi Justine, fikrinden vazgeçmeyi reddederek. “Burada yaşayan kadınlar için bir çay salonu. Konunun ziyafet salonu eklemekle bir ilgisi yok,” dedi sakince.

“Kadınlar için mi?” diye tekrarladı Seth. “Bu işe yaramaz. İnşaatı tekrar yaptığımızda, bu tamamen yeni bir Deniz Feneri olacak. Göremiyor musun?” diye sordu gülümseyerek. “Her zaman istediğimiz ziyafet salonu da olacak.”

Seth hiç durmadan Deniz Feneri'nde özel ziyafetler için uygun bir alan olmadığından yakınırdı. Bu alanı yaratabilmek için elinden geleni yapmıştı ama restoran düğün davetleri için uygun donanıma sahip değildi ve bu tür büyük fırsatlarda-hayırseverlerin düzenlediği müzayede ve büyük

annesi Charlotte ın evliliği gibi-restoranı kapatmak zorunda kalmışlardı.

“Bir ziyafet salonuna ne kadar ihtiyacımız olduğunu biliyorsun," dedi tekrar. Justine’in bu fikri coşkuyla karşılamaması onu şaşırtmış gibiydi.

Justine cevap vermedi. Robert’la inşaatı konuşurken -bunun ilk görüşme olmadığı da çok açıktı- Seth son iki buçuk aydır Justine’in söylediği hiçbir şeyi dinlemediğini açıkça belli etmişti.

“Justine?” dedi Seth, dikkatle ona bakarak.

Justine kasten bakışlarını başka yöne çevirdi. “Aslında, görüyorum ki burada bana ihtiyaç yok. İkiniz her şeyi kontrol altına almış görünüyorsunuz. Bir yemek daveti aldım, izin verirseniz arkadaşıma katılacağım.” Seth'in itiraz etmesine ya da soru sormasına fırsat bırakmadan oradan uzaklaştı. Bu kadar öfkeli olmasaydı, gözyaşlarına boğulabilirdi; şu anda kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

Arabasına ulaştığında arkasından gelen ayak seslerini duydu. Döndüğünde Seth karşısındaydı.

“Sorun nedir?” diye sordu Seth.

“Beni dinlemiyorsun bile,” dedi Justine, ne kadar kırıldığını saklamaya gerek duymadan. “Fikrimin işe yarayacağını düşünmüştüm Seth.”

“Bir avuç canı sıkılan kadına *çay salonu* yapman için beş yılı heba edecek değilim. Eğer bir şey inşa edeceksek bu beni de ilmilendirmeli. Ben Deniz Feneri’ni hak ettiği biçimde oluşturmak istiyorum.”

“O halde git ve öyle yap.” Sesi, öfkesini yalanlayacak kadar sakindi.

“Bir çay salonunu gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun?”

“Evet öyle. Anlamıyor musun Seth? Son birkaç ayda, seni yıllardır gördüğümden daha fazla gördüm. Leif büyüyor ve ebeveynini günde bir saatten fazla yanında görmek hoşuna gidiyor.”

“Abartıyorsun.”

“Öyle mi Seth?”

Seth, Justine’in söylediklerinden bir anlam çıkaramamış gibi başım iki yana salladı. “Bu bizim için bulunmaz fırsat. Başka bir şey yapmayı düşünmenin zamanı değil. Baştan başlama şansımız var...”

“O halde yap,” diye araya girdi Justine, öfkeyle bakarak. “Git ve yap. Deniz Feneri’ni ölesiye geri istiyorsan, o halde yap.” Arkasını dönüp arabanın kapısını açarken sözcükler boğazına diziliyordu.

Sürücü koltuğuna yerleşip marşa basarak uzaklaşırken Seth’in kafası tamamen karışmış gibiydi. Dikiz aynasından baktığında onun yolun kenarında dikilmiş arkasından baktığını gördü.

Dudağını ısırırken elleri titriyordu. İncinmişti, öfkeliydi ve ona sert tepki vermek istiyordu. Warren'la görüşmesine itirazı mı vardı? Aman ne kötü. Warren onun arkadaşıydı ve şu anda kendi kocasından daha iyi biri gibi görünüyordu.

Körfezdeki D.D.'nin girişinde durup salonu gö/den geçirdi. Warren pencere kenarında restoranın önüne bakan bir masada oturmuştu. Onu görür görmez gülümsedi. Ayağa kalktı ve keyifle Justine'e doğru yürüdü.

"Justine," dedi onu girişte karşılayarak. "Geleceğini umuyordum." Yanağını öpüp onu masaya yönlendirdi. İçerdeki bütün gözler onların üstündeydi.

Burası, daha önce buluştukları kafe gibi küçük, tenha bir yer değildi. Çok geçmeden kasabada herkes Warren ve onun hakkında konuşuyor olacaktı. Öyle olsun.

Masaya ulaştıklarında Warren abartılı bir biçimde Jus-tine'in sandalyesini çekti, ardından garsonu çağırıp mönüyü istedi. Justine daha önce Deniz Feneri'nde garson olarak çalışan Diana'yı fark edince hafif bir şok geçirdi. Karşılıklı birkaç yapmacık sözcükten sonra Justine, Diana'nın kendisini orada -Warren'la- gördüğünü annesini tanıyan birine söylememesini umdu. Çılgınca gelebilirdi ama Olivia'nm öğrenmesi Seth'in öğrenmesinden daha çok endişelendiriyordu. Kocası, *onun* duygularını umursamadığını daha açık ifade edemezdi, o yüzden Seth için fazla endişelenmenin gereği yoktu.

"Bir kadeh şarap ister misin?" diye sordu Warren, Justine mönüyü incelerken.

"Şu an hissettiklerimi düşününce, bir şişe bile sipariş edebilirsin."

Warren'ın kahkahası Justine'in hoşuna gitti. "O halde öyle yapacağım."

Warren gerçekten öyle yaptı ve hiç sakınmadan altmış dolarlık bir *chardonnay* tercih etti.

İştahı olmadığı halde Justine midyeli tart ve küçük bir salata istedi.

"Pekâlâ," dedi Warren ona doğu uzanarak. "Bana neler olduğunu anlat."

Justine şarap kadehi dolana kadar bekledi. "Of Warren, çok mutsuzum."

"Belli oluyor," dedi Warren sabırsızlıkla.

"Seth. Binayı yeniden inşa etmek istiyor. Onunla başka bir fikir hakkında konuştum ama beni tamamen duymazdan geldi." Warren şaşırmış gibiydi. "Sen tekrar yapılmasını istemiyor musun?"

“Deniz Feneri’ni değil. Eski haliyle değil.” Annesinin dediği gibi Warren, inşaat kontratını kapma umuduyla Justine’in gözüne girmeye çalışıyorsa bu durumda kocasının safında yer alması gerekecekti. “Deniz Feneri’ni açtığımızdan beri ilk kez,” diye açıkladı Justine, “Seth ve ben diğer normal çiftler gibiyiz. Leif gayet iyi. Deniz Feneri bizi boğuyordu ve artık olmadığına göre, o hayata geri dönmek istemiyorum.” “Fakat restoran sizin geçim kaynağınızdı,” dedi Warren, birden kocasının tarafını tutarak. “Seth’in gelir kaynağından vazgeçmek istememesi gayet doğal.”

O halde, belki Olivia haklıydı ve Warren’m kendine göre bir düşüncesi vardı. *“Eskiden* geçim kaynağımızdı ama Seth artık Larry Boone için çalışıyor ve pazarlamacı olarak restorandan daha fazla kazanıyor.”

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Warren düşünceyle. “Seth’e neler hissettiğini söyledin mi?”

“Duygularımı gayet açık ifade ettim.” Seth bitmek bilmeyen uzun geceleri ve bütçeyi denkleştirmek için verdikleri mücadeleyi unutmuş muydu?

Justine’i en çok incitense kocasının onu dışlamasıydı. Bütün derdi, yeniden tasarlanan restorana bir ziyafet salonu eklemekti. Kendilerini biraz daha borca sokmakta sakınca görmüyordu.

“Keşke her şey daha farklı olsaydı,” diyen Warren’m bakış lan sıcak ve şefkat doluydu.

Şey, belki Olivia, Warren’ın niyeti hakkında yanılıyordu. Şefkati gerçek görünüyordu ve onun hayal kırıklığını anlayan birinin yanında olmak iyi geliyordu.

Seth tersanede çalışmaya başladıktan sonra, yangından beri ilk kez hoşnut görünüyordu. Üstelik satışları mükemmeldi. Justine sonunda hayatlarının normale döneceği konusunda umutlanmaya başlamıştı. Sonra, neredeyse hiç uyarılmadan, Seth’in restoran takıntısı hortlamıştı.

“Ne yapacağım?” diye sordu, şarabından bir yudum alarak.

“Onunla konuş,” diye önerdi Warren.

“Zaten öyle yaptım ama dinlemiyor.” Göz pınarlarında biriken yaşları gözlerini

kırpıştırarak savuşturdu.

“O halde onun dikkatini çekecek bir şey yap.” Warren yumuşak bir kahkaha attı. “İstediğin zaman yanıma taşınabilirsin. Bu Seth’in dikkatini hemen çekecektir.”

Justine, şarabını yutarken boğuluyordu. Öksürerek karşılık verdi. “Dalga geçiyorsun!”

Warren gülümsedi ve uzanıp elini tuttu. “Keşke öyle

olsa. Seni ne kadar özlediğimi anlatamam Justine. Sensiz hiçbir şey aynı değil. İkimiz iyiydik, sen ve ben. Gitmene izin vermekle büyük aptallık ettiğimi anlıyorum.”

Ciddiyeti Justine’i huzursuz etti. Ona nasıl cevap vereceğini bilemediğinden bakışlarını başka yere çevirdi.

“İkimizi de utandırdığımın farkındayım,” dedi Warren, Justine’in elini bırakarak. “Söylediklerimi unut.”

Justine gülümseyerek sessizce onu bağışladığını ifade etti. Neyse ki Diana, elinde salatalarla döndüğünden bir şey söylemesine gerek kalmamıştı. Onaylamadığını belli eden bir kaş çatışla Justine’e baktı.

Justine onu görmezden geldi. Warren’ın üstelemesine karşın sadece bir kadeh şarap içmekle yetindi. Yemekte geçen süre boyunca Warren ilgili ve eğlenceliydi, onu sıkıntılarından uzaklaştırmak için çaba gösteriyordu. Hesabı ödedikten sonra Justine ona teşekkür etti ve Leif’i arkadaşının evinden planladığından daha erken almak üzere kalktı. Seth’le öğle yemeği yerken kendi fikirlerini tartışmak umuduyla bakım işini ayarlamış ama ne yazık ki öyle bir şey olmamıştı.

Leif yorgun ve huysuzdu, dönüş yolunda arabada uyu-yakaldı. Justine eve döndüğünde Seth’in arabasının kapının önünde park edilmişti. Aslında, Justine, onun evde olduğuna sevindi; onunla konuşma fırsatı bulabilirdi.

Hâlâ uyuyan oğlunu kucaklayıp içeri taşıdı.

Seth önüne dikildiğinde Justine henüz kapıdan içeri bile girmemişti. “Tam olarak nereye kayboldun?” diye sordu.

Justine tıpkı Seth’in kendisine yaptığı gibi onu görmezden geldi ve peşinde Penny'yle birlikte oğlunu odasına taşıdı. Leif*i yatağına yatırıp battaniyesini örttü ve kapıyı sessizce arkasından kapadı.

Seth koridorda bekliyordu. “Öğle yemeği için bir arkadaşımla buluşacağımı söylemiştim,” diye açıkladı Justine sabırla.

Seth’in gözleri suçlayıcı bir biçimde kısıldı. “O arkadaşın Warren Saget olmadığını varsayıyorum?”

“Oysa ne olmuş?” diyen Justine mutfağa girdi, tezgâhın üstündeki postayı tasnif etmeye başladı.

“Bana onunla tekrar görüşmeyeceğine söz vermiştin.” Justine faturaları bir yana el ilanlarını diğer yana istifledi. “Warren arkadaşım, başka bir şey değil.”

Seth öfkeyle mutfakta volta atmaya başladı. Sonra birden durdu, bir şey söyleyecek gibiydi ama vazgeçti. Birden parladığı gibi, öfkesi aynı hızla yatışmış ve yerini üzüntü ve hayal kırıklığı almıştı. “Bir başka deyişle, Warren Saget’in benden daha iyi bir arkadaş olduğunu düşünüyorsun.”

Aynısını Justine daha önce kendi kendine söylemişti. Omuz silkti. “Warren beni dinliyor.” Bakışlarını kaldırdı, göz göze geldiler. “Senin dinlemediğin çok açık.”

1

ABD’de, her yıl mayıs ayının son pazartesi günü, önceki savaşlarda yaşamını yitirmiş Amerikalıların anıldığı gün. (e.n.J

Yirmi Dokuz

Bir şezlonga uzanıp haziran güneşinde iliklerine kadar hissetmek, cumartesi öğleden sonra zaman geçirmenin en mükemmel yoluydu. Veranda, Maryellen'ın en sevdiği yer haline gelmişti ve ne kadar kısa olursa olsun, dışarda geçirdiği her anın tadını çıkarıyordu.

Jon en çok tercih ettiği yerlerden biri olan Olympic Yağmur Ormanı'nda fotoğraf çekmeye gitmişti; bu fotoğraflar aynı zamanda en sevdiği fotoğraflardı. Maryellen'ın en büyük korkusu, vesikalık stüdyosunun Jon'm fotoğraf aşkını öldürmesiydi. Haftalardır ilk kez bu cumartesi dışarıya fotoğraf çekmeye gitmişti. Jon asla itiraf etmese de, bunu sağlayan ailesinin orada olmasıydı.

Maryellen kucağında örgüsüyle birlikte -bebek battaniyesi umduğundan daha yavaş ilerliyordu- büyükbabasının gözetiminde bahçede kelebek kovalayan Katie[1] yi seyrediyordu. Ellen mutfaktaydı, bir sürahi taze limonata hazırlıyordu.

"İşte burada," diyerek Maryellen'a uzun bir bardakta buzlu, taze naneli ve kenarında bir dilim limon olan limonatasını uzattı. Maryellen, kayınvalidesinin yaptığı her şeyde görülebilen bu ince dokunuşlara hayrandı.

"Vay, çok teşekkürler," dedi ve örgüsünü hemen kenara bıraktı. Ellen onun yanındaki koltuğa oturdu.

"Katie'nin Joe ve bana verdiği mutluluğu söylemekte sakınca görmüyorum," dedi, küçük kıza ve kocasına gülümseyerek. "Yaşantımıza yeni bir anlam kattı. Torunların ne kadar değerli olduklarını hep duyardık ama böyle bir şey olacağını tahmin edemezdik."

Bu duygular karşılıklıydı. "Katie ikinize de bayılıyor." "Onu seviyoruz," dedi Ellen kısaca. "Bize gönderdiğin resimleri aldığımız andan itibaren... Açıklaması zor. Bir torunumuz vardı ve şimdi İkincisi yolda. Katie'nin hayatımıza getirdiği değişikliği anlatabilmem mümkün değil."

Maryellen ne diyeceğini bilemiyordu. Torunlarının babası hakkında hiç konuşmamı şiardı. Aslında, ne diyebilirlerdi ki? Şimdiye kadar Joseph ve Ellen, Jon'm isteklerine boyun eğmiş ve oğullarıyla hiç irtibat kurmaya çalışmamışlardı. Maryellen'm bildiği kadarıyla, Jon da onlara tek söz etmemişti. Tek bir söz bile.

“Bak Joe, baksana!” diye bağırdı Ellen, Katie’yi göstererek. “Saklambaç oynamak istiyor.”

Katie, bir orman gülü çalısının arkasına sinmiş, etrafı gözetleyerek bulunmayı bekliyordu.

Kızının söylediği ve yaptığı her şey onları büyülüyordu.

Katie’ye tam anlamıyla vurulmuşlardı; onu sevgi ve şefkatleriyle büyütüyorlardı.

Kuşkusuz Jon bunun farkındaydı. Kızlarındaki değişimi görmemesi imkânsızdı. Katie mızmız ve zor bir çocuk olmaktan çıkmış, mutlu bir ufaklığa dönüşmüştü. Kızlan. Maryellen[1] m yaşadığı zor hamileliğin sıkıntısını ve belirsizliğini özümseyerek davranışlarında yansıtıyor gibiydi. Jon[1] m üvey annesi ile babası geldiklerinden beri normal bir çocuğa dönüşmüştü.

Buna rağmen Jon bir kez bile yorum yapmamıştı.

“Joe, Joe,” diye seslendi Ellen, oyuna katılarak. “Katie nerede?”

Joseph onu hiçbir yerde bulamamış gibi yapıyor. Katie ise keyifle kıkırdıyordu.

Bebek içeride tekme atıp gerindi, Maryellen kamını ovaladı. *Çok yakında*. Bir dakika daha beklemeye sabrı yoktu ama Dr. DeGroot ona sabırlı olmasını ve doğumu geciktirmek için elinden geleni yapmasını söylemişti. Her geçen gün, bebeğin şansını yükseltiyordu.

Kesin yatak istirahati verildiğinde, başlangıçta bu Maryellen'a imkânsız görünmüştü. Zaten önceki bebeğini düşürmüştü. Kimse ona bunu söylemediği halde, ikinci bir çocuk için bunun son şansı olduğunu hissediyordu. Jon, ebeveyninin onlar için yaptıklarının farkında değil miydi? Mur-yellen’ın huzura kavuşmasını sağlamış, Katie*vi bağırlarına basmış ve Jon’ın istediği biçimde davranmasına ses çıkarmamışlardı. Her şey bu kadar açıkken Jon’m hâlâ görmezden gelmesini anlayamıyordu.

Ailesine dav ranış biçimi yüzünden onu paylamak istiyor ama yapamıyordu. Jon onları bağışlamanın yolunu kendi kalbinde bulmalıydı. Nefretine tutunmakta ısrar ediyordu ve Maryellen bunu nasıl yapabildiğini anlamıyordu.

“Hanimiş benim Katie kızım?” diye soran Joseph yine küçük kızı bulamamış

gibi yapıyordu. Her yerde onu arıyormuş gibi yapma rolünde çok başarılıydı.

Katie kurnazlıkta büyükbabasını yendiğini düşünmenin keyfini sürüyordu. O kıkırdadıkça Joseph rolünü başarıyla sürdürüyordu.

Onların maskaralıkları hem Ellen'ı hem de Maryellen'ı güldürdü.

Saklanmaktan sıkılan Katie, çalının etrafından dolanıp gayet abartılı bir sahne oyunuyla ortaya çıktı, ödülünü almak üzere kollarım açarak Joseph'e doğru koştu.

Joseph onu yakaladı, kucaklayıp havaya kaldırarak etrafında döndürmeye başladı.

Maryellen onları seyretmeye öylesine dalmıştı ki, Jon'm arabasının garaj yoluna girdiğinin farkına bile varmadı. Jon park etti, arabadan indi ve Maryellen fark ettiğinde aracın önünde duruyordu. Maryellen, onun Katie ve babasına baktığını görünce yüreği ağzına geldi.

Jon'ı görünceye kadar Joseph, Katie'yi döndürmeye devam etti, sonra birden durdu. Katie, kollarım Joseph'in boynuna dolayıp yanağına bir öpücük kondurdu, babasını görünce hemen yere inmek istedi.

"Baba! Baba!" diye haykırdı.

Joseph onu çimlerin üstüne bıraktı, Katie coşkuyla babasına koştu.

Çömelen Jon, kollarını kızına açtı, Katie gülerek ve durmaksızın gevezelik ederek kendini onun kucağına attı. Jon, Maryellen'a baktı ama üvey annesinin yanında oturduğunu görünce başını çevirdi.

"Gitme zamanının geldiğini görüyorum," dedi Ellen, acısını gizlemeyi başaramayarak. Ayağa kalktı, boş bardağını alarak mutfağa yöneldi.

Maryellen, Jon'ın kucağında Katie'yle yavaşça doğrulmasını izledi. Joseph'in yüzü oğluna dönüktü, bir süre sessizce bakıştılar.

"Çok tatlı küçük bir kız," dedi Joseph, uzun ve gergin bir anın ardından.

Jon cevap vermedi.

“Bizi burada istemediğini biliyorum.” Joseph gerginlikle ellerini ovuşturdu. “Ellen ve ben isteklerine saygı göstermek için elimizden geleni yaptık; çünkü ancak bu şekilde ailenin yakınında olmamıza razı geleceğini biliyoruz.”

Katie kıvrandı, Jon onu yere bıraktı. Neler olduğunu anlayamayan kız, büyükbabasına dönüp kollarını kaldırdı ve kucak istedi.

İznini ister gibi Joseph oğluna baktı.

Jon başıyla hafifçe onaylayıp izin verince Maryellen dudağını ısırdı.

Joseph, Katie’ye uzandı. “Ona annenin ismini verdiğini biliyorum. Çok gurur duyardı. Ve ben, ben de seninle gurur duyuyorum Jon. Sözcüklerle ifade edemeyeceğim kadar.” Devam edemedi; çünkü buruşuk yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Jon bir şey diyecek gibi oldu ama vazgeçti.

“Bizi neden bağışlamadığım anlıyorum,” diye devam etti Joseph. “Gerçekten... ve seni suçlayamayacağımı söylemek zorundayım. Yaptığım şey alçakçaydı. Senden bağış dilemeyeceğim. Ben... Ben nefretini hak ediyorum.”

Ellen verandaya çıktı, Joseph’in oğluyla konuştuğunu görünce hiç kıpırdamadan durdu. O kırılgan atmosferi bozacak bir ses çıkarma korkusuyla elini ağzına kapadı.

“Yine de sana teşekkür etmek isterim,” dedi Joseph. Duygu yüküyle kelimeler boğazına diziliyor ve ne söylediği zor anlaşılıyordu. “Maryellen ve Katie’yle geçirdiğimiz anlar asla sahip olacağımı düşünemediğim kutsallıktaydı.” Babası, Katie’yi tekrar çimlere bıraktı. Kafası karışan küçük kız bir adamdan diğerine bakıp duruyordu.

Jon, bakışlarını Maryellen’a kaydırdı. Maryellen titrek bir gülümsemeyle ona karşılık verdi, parmaklan işbirliği yapmayı reddetse de örgüsüne uzandı. Önündeki manzara, tuttuğu yumak ve şişlerden çok daha önemliydi.

“Teşekkürler evlat,” dedi Joseph. “Ellen ve benim buraya gelmemize izin verdiğin için. Şimdi seni ailenle baş başa bırakalım.”

“Joe.”

Ona baba dememişti, zaten Maryellen bu kadan beklentilerinin ötesinde olurdu.

Joseph durup bekledi.

“Maryellen ve ben, yaptıklarınız için minnettarız.” Sesi boğuktu ve kendi sesine benzemiyordu. Katie’yi kucağına alıp eve yöneldi.

Duygularının altında ezilmiş olan Ellen hızla Joseph’in yanma gitti, arabalarına binip uzaklaşmadan önce ikisi kucaklaştılar.

Jon her zaman yaptığı gibi verandada Maryellen’a eşlik etmedi; onun yerine Katie’yi yanma alıp hemen karanlık odasına gitti. Bir süre yalnız kalmak istiyordu ve Maryellen bunu anlayabiliyordu.

On beş yıl üzerine ilk kez Jon babasıyla konuşmuştu. Maryellen, kalbinin derinliklerinde bunun hepsi için yeni bir başlangıç olduğunu hissediyordu.

Mezuniyet günü gelip çatmıştı.

Anson ilk kez ortadan kaybolduğunda Allison, onun bu günden önce döneceğinden emindi. Artık kendini hayal kırıklığına hazırlaması gerektiğini biliyordu ama yine de onun bir araya gelmeleri için bir yol bulacağına inanmadan edemiyordu.

Onunla iki kez konuşmuştu ve Anson geri dönme ihtimalinden söz etmemişti bile. Hatta metal haç bulunduğundan beri ismini temize çıkarmak için geri dönmesi imkânsız gibiydi. Kundakçıyı gördüğünü ve çocukluğundaki yangınları kendisinin çıkarmadığını iddia etmesine rağmen, bütün deliller onu işaret ediyordu.

Şimdi ise, cübbesi ve kepiyle sınıf arkadaşlarının yanında duran Allison, hayal ettiği gibi Anson’m son dakikada ortaya çıkmayacağına artık inanmak zorunda olduğunu biliyordu.

Mezuniyet günü önemli bir olaydı, bir zaferdi ama Al-lison’m hissettiği tek şey kayıp ve ihanet duygusuydu. Anson’m yanında olmasını ve birlikte mezun olmayı istiyordu. Anson okulda kalsaydı, her şey farklı olabilirdi. Allison, onun burs alacağından adı gibi emindi. Aynı üniversiteye gitmekten söz ederlerdi. Pek çok şeyden söz ederlerdi. Birlikte paylaştıkları bütün hayaller Deniz Feneri’nin alevleri arasında yok olup gitmişti.

Allison’m en yakın arkadaşları bekleme alanında toplanmış yüksek sesle konuşuyor, gergin kahkahalar atıyor, geleceğe dair planlarını tartışıp biraz da dedikodu yapıyorlardı. Stadyum aileler ve arkadaşlarla dolmuştu. Uğultu yüzünden yüzünden Allison elleriyle kulaklarını kapamak istiyordu. Çok geçmeden resmi tören başlayacak ve Allison, diğer sınıf arkadaşlarıyla birlikte ailelerin toplandığı Tacoma Dome'da sıraya gireceklerdi.

“Allison.”

İsmini duyarak döndüğünde, iki mezunun arasından sıyrılan Shaw Wilson’ı gördü. Gerçek ismi Phillip olduğu halde, Allison’m bilmediği bir sebeple kendisine Sha\v denmesini istiyordu. Bir zamanlar Anson’ın gotik arkadaşlanndandı ve anlaşılan mezun olacak notlan tutturamamıştı, yoksa bir cüppe ve kep giymesi gerekirdi. Oysa her zamanki gibi simsiyah giyinmişti. İlık bir haziran akşamı olmasına rağmen Shavv’un üstünde yerleri süpürecek kadar u/un bir pardesü.

gözlerinde yoğun bir siyah makyaj vardı.

Allison, okul yılının başında Slıavv ve Anson'ın beraber takıldıklarını hatırlıyordu. Anson, Deniz Feneri'nde çalışmaya başladıktan sonra ikisini birlikte görmemişti. Shaw, Anson ortadan yok olduğunda, Allison’m gittiği ilk kişiydi. Ne olduğuna ya da nerede olduğuna dair bilgisi olduğuna emindi. Shaw bilmediğine yemin etmiş ve Allison ona inanmıştı.

“Selam Shaw,” dedi, üzüntüsünü saklamak için elinden geleni yaparak.

Sınıf arkadaşı huzursuzca yanma yaklaşıp ona baktı.

O anda Allison anladı. “Bir haber mi aldın?” Sesini alçak tutmuş ve Anson’m ismini söylemeye cesaret edememişti.

Shaw başıyla belli belirsiz onayladı.

“İyi mi?” diye sordu soluğu kesilerek.

Shaw bir omzunu silkti. “Bana sorarsan hayır. Kendisi aksini söylüyor.”

Allison haykırmamak için dudağını ısırdı. “Telefon mu etti?”

Shaw tekrar başıyla onayladı, karşısında vatan haini varmış gibi öfkeli gözlerle Allison'a bakıyordu. "Sana daha fazlasını söylemek istiyordu ama yapamadı, çünkü şerife anlatacağını biliyor. Ona, bir kıza güvenilmeyeceğim söyledim, en azından bu kez beni dinledi."

"Bir şeye ihtiyacı var mı?" Mezuniyeti ilan edildikten sonra Allison, aile dostlarından ve akrabalarından armağan olarak çeşitli miktarlarda para almıştı. Eğer ihtiyacı varsa her kuruşunu gönderebilirdi.

"Olmadığını söylüyor."

"Beni aramadı." Allison sebebini biliyordu. Ona olan inancını kaybetmişti. Yine de, her gün nerede olduğunu ve nasıl yaşadığını merak ederek beklemişti. Ona yardım edebilecek akrabaları yoktu ve annesi bile nerede olduğunu bilmiyordu.

Shaw elini kaldırıp onu susturdu. "Bana bir şey sorma, çünkü söyleyemem."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Bilmek istediği tek şey buydu. Masum ya da suçlu, onu hâlâ seviyordu.

"Aslında ona ne olduğu umurunda değil " Shavv'un bakışları alev saçıyordu.

"Evet, umurumda!" Bunu haykırarak söylemek istiyordu. O kadar umurundaydı ki, neredeyse gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

İzlendiklerinden endişelendiği belli olan Shavv etrafına bakındı, sonra Allison'm kulağına anlamsız bir şeyler fısıldadı.

Kaşlarını çatan Allison ona baktı. "Efendim?"

"SYG," dedi Shavv. "O gece gördüğü kişiye ait araba plakasının ilk üç harfi." Shavv başını öne eğdi ve duyulması güç bir sesle konuşmaya devam etti. "Arabayı iyi görememiş ama arkadan koyu renk olduğunu söylüyor. Orta boy bir

sedan. Bir başka deyişle, sıradan bir araba."

Unıuıt, inanç, sevgi, üçü bir anda kör edici bir ışık gibi çaktı. Belki o gece orada başka biri *vardı* ve o kişi yangının sorumlusuydu. Birdenbire bu umut ışığı yerini şüpheye bıraktı.

“Neden daha önce söylemedin?” diye sordu. Eğer Anson birine güvenecekse bu Allison olmalıydı. Onun arkasında duran, sınıf arkadaşlarına ve diğer herkese karşı savunan *kendisiydi.* İnanan kişi *kendisiydi.*

Shavv gürültüyle iç çekti. “Anson, seni bundan uzak tutmak istedi. Ben çevreyi araştırdım ama bir sonuca varamadım. Artık sana söylemem gerektiğine karar verdi.”

“Teşekkür ederim,” dedi Allison minnetle. Shaw’a sarıldı, çocuk şaşkınlıkla geri sıçradı.

Allison umutsuzca sordu, “Geliyor mu?” Heyecandan sesi yükselmişti. “Burada, değil mi?”

Başını iki yana sallarken Shaw’un tavrı değişti. “Daha neler. Bunu yapacak kadar aptal değil, senin için bile. Sadece şunu aklında tut: Sonra Yine Görüşürüz.”

“Sonra yine görüşürüz,” diye tekrarladı Allison, ne olduğunu anlamadan.

“Harfleri böyle aklımda tutuyorum.”

Müzik başladı ve herkes kendine ayrıla yere geçmeye başladı. Shaw gitmek üzereyken Allison onun kolunu tuttu. 'Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?”

“Hayır.” Shavv başını öncekinden daha canlı iki yana salladı.

“Bana *söylemediğin* başka bir şey var mı?”

Shavv gözlerini kıstı, sonra başıyla hafifçe onayladı. “Bana söylemeyeceğime dair yemin ettirdi. Sana söyleyemem, o yüzden sorma. Daha sonra, ondan bir şey alacaksın. Aldığında, bunu Anson için ayarlayanın ben olduğumu şerifin bilmesini sağla. Ben. Anladın mı?” Bunu söyleyerek uzaklaştı ve diğer öğrencilerin arasına karıştı.

Allison, onun ne demek istediğini anlamamıştı ve daha fazla soru sormaya vakti yoktu. Mezunlar şimdiden sıraya girmeye başlamıştı ve bütün vücudu titreyen Allison kameriyenin altında dizilen arkadaşlarına katılmadan önce çılgın gibi kepini aramaya başladı.

Tören sorunsuz geçti. İsmi anons edildiğinde Allison Rose Cox diplomasını almak üzere kürsüye çıktı, kabul edip basamaklardan geri indi ve tekrar sandalyesine oturdu. Konuşmalar ve ödüller boyunca oturdu ama aklı bunların hiçbirinde değildi. Anson'ı düşünüyordu. Masumiyetini kanıtlayabilmek umuduyla ona Shavv'u göndermişti. Allison'm ona inanmasına ihtiyacı vardı ve o tereddüt etmişti. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratamazdı.

Törenden sonra Allison, ailesini buluncaya kadar kalabalığın arasında dolaştı. Annesinin elinde buruşuk, nemli bir mendil vardı. "On sekizine geldiğine, bir yetişkin olduğuna inanmak zor," dedi Rosie Cox, gözlerini kurulayarak. Önce annesi, sonra babası Allison'ı kucakladı. Sıkıldığı belli olan Fddie sürekli kıpırdanıp duruyordu. Sıra erkek kardeşine geliyordu; seneye o da liseye başlayacaktı.

Allison aile büyüklerinin ve diğer akrabaların toplandığt büyük bir partiye katılmak üzere eve götürüldü. Herkes Allison adına çok mutlu ve heyecanlı görünüyordu. Sürekli gelecek hakkında konuşmalar yapılıyordu ve aslında eylül ayında Allison üniversiteye gitmek üzere ayrılacaktı. Bunların hiçbiri gerçek görünmüyordu.

İlk fırsatta Allison akrabalarından uzaklaşıp babasının yanına gitti. "Şerif DavisTe konuşmam gerek," dedi. Babasına herkesten çok güveniyordu. Annesine de kuşkusuz ama babasına yaklaşmak daha kolaydı; özellikle böyle bir konuda.

Zach sessizce onu çalışma odasına götürdü. "Anson'dan yine haber mi aldın?"

"Doğrudan değil ama yangınla ilgili. Bu önemli baba. Kundakçıyı tespit etmeye yarayacak bazı bilgiler var."

"Tamam." Babası sakince onayladı. "Sabah ilk iş Şerif Davis'i arayacağım. Onu görmeye beraber gideriz."

"Teşekkür ederim." Ayrıntıları kurcalamadan sadece onun sözüne inandığı için mutlu olmuştu. Ellerini babasının omuzlarına koyup onu yanağından öptü. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu ve şimdi neden yaptığından emin değildi. Belki minnettarlığını göstermek istiyordu. Sadece bu konuda değil, her şey için.

"Mezuniyet Balosu ne olacak?" diye sordu babası. Allison onun konuyu fazla duygusallaşmadan değiştirmek istediğini fark etti.

“Birazdan gideceğim. Sabah beni uyandır, tamam mı?” Neredeyse bütün mezunların katıldığı parti akşamın ilerleyen saatlerinde yapılacaktı. Son sınıf öğrencileri son kez bir araya gelecekler, ardından herkes kendi yoluna gidecekti.

“Peki, tamam.” Babası konuklarına katılmak üzere çalışma odasından çıktı.

Allison kısa süre yalnız kalabilmek için odasına gitti, doğru kararı verdiğini umuyordu.

“Allison,” diye seslendi annesi koridordan.

“Buradayım anne,” dedi, gülümsemek için kendini zorlayarak. “Ayakkabılarımı değiştireceğim,” demek en uygun mazeret gibi göründü.

“Al bakalım.” Rosie ona kristal bir vazonun içinde tek bir kırmızı gül uzattı. “Bu sana geldi. Az önce getirdiler, içinde kart da var. Kim bu kadar zarif bir şey yapabilir?”

Allison’m tahmin yürütmesine gerek yoktu, kim olduğunu biliyordu. Anson. Kendisi gelememiş ama yapabileceği en iyi şeyi yapmıştı.

Gülü ve kartı alıp annesine baktı, gözleri gerçeği yansıtmış olmalıydı.

“Anson?” diye fısıldadı annesi.

“Sanırım.”

“Rosie, meyve kokteylimiz bitti,” diye seslendi Zach koridordan.

Allison onu öpebilirdi. Annesi döndü ve yürürken kısaca babasına bir şeyler söyledi.

“Anson’dan mı?” diye sordu Zach.

Allison omuz silkti. "‘Sanırım,” dedi tekrar.

Babası onu yalnız bırakmadan önce sadece bir an duraksadı. Kartın içindeki mesaj çok basitti.

Seni her zaman seveceğim. Anson.

Allison gözlerini kapadı, duvara yaslandı ve ona fısıldadı. “Ben de seni her zaman seveceğim. Her zaman, her zaman, her zaman...”

Otuz Bir

Teri’nin bu konuda konuşabileceği tek kişi Rachel Pen-dergast’tı ve içini telefonda dökmektense arabasına atlayıp arkadaşının kiralık evinin yolunu tuttu. Eve ulaştığında gözyaşlarına boğulmuştu, duygusal çöküntü yaşıyor ve baştan ayağa titriyordu. Oraya ulaşıncaya kadar aşın hız yapmaktan ceza alabilirdi.

Rachel kapıyı açtı, Teri’nin kolunu kavrayıp hemen içeri çekti. “Tanrı aşkına, sorun nedir?”

Arkadaşının kanepesine yığılan Teri, elleriyle yüzünü kapatarak gözyaşlarına boğuldu, iki büklüm olup başını dizlerine koydu. Rachel onun yanma oturarak bir kolunu Teri'nin omuzlarına attı ve yumuşak, rahatlatıcı sesler çıkarmaya banladı.

“Gerçekten çok aptalca bir şey yaptım,” diye feryat etti Teri hıçkırıkların arasında. Birden öyle çılgına döndü ki, öfkesini bir türlü bastıramadı.

“Bana söylesen iyi olur,” dedi Rachel sakinleştirici hiı tonda. Bir yandan da Teri’nin sırtını sıvazlamaya devam ediyordu.

Teri ayağını halıya vurdu. “Çok *aptalım*, buna inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum!"

“Teri.” Rachel giderek sinirlenmeye başlamıştı.

“Onun suçu,” diye haykırdı Teri. “Tamamen Bobby’nin suçu!”

“Nedir o?” diye sordu Rachel.

Teri elini uzattı. Tahmin ettiği gibi Rachel, parmağındaki devasa büyüklükte pırlanta nişan yüzüğünü görünce soluğu kesildi.

“Âşık oldum,” diye çığlık attı Teri. “Onunla evleneceğimi söyledim.” Yüksek sesle ağlıyordu. “Asla yürümez, çünkü Bobby... Bobby.” Ayağını tekrar yere

vurdu. “Beni seviyor! Başlangıçta bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Beni tanımıyor bile, gerçek beni ama önemi olmadığını söylüyor.”

“Seni her gün arıyor, değil mi?”

“Günde üç kere.” Dünyanın neresinde olursa olsun ona ulaşmayı başarıyordu. İşin hüzünlü tarafı, Teri bu aramalar için yaşamaya başlamıştı. Uzun konuşmuyorlardı ama çaba bile göstermeden Bobby onu güldürmeyi başarıyordu. Masum aşk ifadeleri ise Teri’yi gözyaşlarına boğuyordu.

Duyguyu “bilmediğini” ve romantizmden “anlamadığını” iddia etse de, Teri’nin bugüne kadar rastladığı en romantik adamdı. Bobby onu seviyordu. Teri sebebini bir türlü anlamıyordu ama seviyordu. Daha önce hiçbir erkek onunla Bobby Polgar gibi ilgilenmemişti. Bunu sürekli kanıtlıyordu. Teri sıradan bir yorum yapsa, turşu sevdiğine dair uyduruk bir ifade kullansa, kapısında bir kasa turşu buluyordu. Bobby, onu yansını reddetmek zorunda kaldığı hediyelere boğuyordu. Teri'den istediği tek şey ise, onunla evlenmesiydi. Bunu defalarca, tekrar tekrar sormuş ve zayıf bir anında Teri kabul etmişti, fakat bir satranç dehası onun gibi biriyle evlenmemeliydi. Bobby’nin kendisi gibi entellektüel bir eşe ihtiyacı vardı. Teri o kadına yaklaşmıyordu bile. Bu gülünç nişanı bozmak zorundaydı. “Günde üç kere mi arıyor?” diye tekrarladı Rachel.

Teri burnunu çekti. “Sabah işe gitmeden önce, öğle paydosunda ve gece yatmadan önce.” Bobby'nin satranç oyunlan hiç bu kadar iyi olmamıştı ve adam bunun sebebinin Teri olduğuna inanmıştı. Üstelik bunun tek sebebi saç kesimleri de değildi.

“Neden ağlıyorsun?” diye sordu Rachel. “Bobby seni sevdiği için bulutların üstünde uçman gerek ”

“Çünkü...” Teri zorlukla konuşuyordu. “Benimle evlenmek istiyor. Bu mümkün değil... ve... ve bunu ona söylemek zorundayım.”

“Neden mümkün değil?” diye üsteledi Rachel. “Adam ona uygun olduğunu düşünüyor ve ben onun sana uygun olduğunu biliyorum. Seni daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Senin muhteşem olduğunu düşünüyor ve öylesin."

“Beni gerçekten tanımıyor,” diye terslendi Teri. “Birisi ona hayatıma giren ezik erkeklerden söz etmeli.”

“Adam *seni* istiyor,” diye itiraz etti Rachel. “Geçmişinle ilgilendiği yok.”

En iyi arkadaşının bu kadar kalın kafalı olması Teri’nin ca-mm sıkmıştı. “Bobby sadece beni sevdiğini *sanıyor.* Sürüdeki en aklı başında insan niçin SEÇSİN? Ne söylediğin umuaımda değil Rachel, Bobby’ye hayır diyeceğim.” Bunu kanıtlamak için parmağındaki pırlanta yüzüğü çıkarıp sehpanın üstüne bıraktı. Sonra kaybedeceğinden korkarak alıp tekrar parmağına geçirdi. Üstündeki pırlanta muhtemelen Teri’nin hayatı boyunca kuaförlükten kazanacağı paradan daha fazlasına mal olmuştu. “Bunu geri vereceğim,” dedi Teri. *“Mecburum.”*
“Teri,” dedi Rachel. “Bunu yapma.”

“Hayır, ciddiyim. Bu gece geliyor ve ben bu işi bitireceğim. Yüzüğü iade edecek ve ona bir daha kendisini görmek ya da haber almak istemediğimi söyleyeceğim.” Bobby’yi daha önce bu konuda ikna etmeye çalışmış ama işe yaramamıştı. Bu kez anlamasını sağlayacaktı.

“Gülünç olma! Bu adamı seviyorsun.”

Teri inatla başını iki yana salladı. “Bobby için tamamen yanlış kişiyim.”

Racehl sabırsızlıkla içini çekti. *“Adam* öyle düşünmüyor ve bir önemi varsa, ben de öyle düşünmüyorum. İkiniz bir-biriniz için yaratılmışsınız.”

“Bunu nasıl *söyleyebilirsin*!” diye inledi Teri. “Bir televizyon muhabiri, benimle röportaj yapmaya kalkarsa ne olacağını tahmin edemiyor musun? Bobby’yi satranç dünyasının alay konusu haline getirecek bir şeyler söyleyeceğim. Yo, bunu yapmayacağım.”

“Eğer onu terk edersen, kalan hayatın boyunca pişman olacaksın.”

Teri bunu duymak için gelmemişti. Verdiği kararın doğruluğunu onaylatmaya, Bobby’yi sonsuza kadar uzaklaştırmak için desteğe ihtiyacı vardı. “Hiç yardımcı olmadın,” diye bağırarak fırtına gibi kapıdan dışarı çıktı.

Burun çekerek bağırıp çağırmanın da işe yaramayacağını düşündü eve dönerken. Yüzük akşam güneşinde ışıldamaya devam ediyor ve Teri, ona bakmamaya çalışıyordu. Kendini yaptığı işe vermezse yoldan çıkabilirdi.

Korktuğu gibi, limuzin apartmanın önüne park etmiş duruyordu.

Arabasını kendine ait park yerine çeker çekmez James kapıyı açmak için orada bitmişti.

Teri öfkeyle uzun boylu sıska adama baktı ve gürültüyle burnunu çekti.

“İyi değil misiniz bayan Teri?” diye sordu James.

Bobby, onu Teri’yi alması için yollamıştı. Bu gereğini yapmak için bir fırsattı. Haberi Bobby’ye James’in götürmesini sağlayacaktı. “Ben gelmiyorum.”

James başını iki yana salladı, kafası karışmış gibiydi. “Bobby sizi bekliyordu.” Bobby Polgar'ı kimsenin beklete-meyeceğini biliyordu. Reddetmek de iyi olmazdı. James tekrar geri dönerdi ve bu kez yanında Bobby de olurdu.

İki eliyle direksiyonu tutmaya devam eden Teri başını üstüne yaslayıp ağlamaya başladı.

Zavallı James paniğe kapılmıştı. “Doktor çağırayım mı?” diye sordu endişeyle.

“Hayır,” diye hıçkırdı pes ederek. Eğer Bobby'yi gor-meye gitmezse işler sarpa saracaktı. Bobby onu görmeye gelecekti. Olay çıkacaktı ve çok geçmeden bütün site işe karışıp taraf tutmaya, akıl vermeye başlayacaktı. Teri bunu şimdiden görebiliyordu. Bobby’yle karşılaşmak istemese de, başka şansı yoktu. “Geleceğim," dedi boğuk bir sesle.

“Bavulunuz?” diye sordu James.

“Bavulum yok.” James şokE olduysa bile, bunu belli etmedi. Bavula ihtiyacı yoktu, çünkü Bobby ile bir yere gitmiyordu. Bobby Polgar’la evlenmiyordu ve hepsi buydu.

İsteksizce arabadan çıkıp çantasını aldı ve James’in onu camlan koyu renkli, pırıl pırıl parlayan siyah limuzine götürmesine izin verdi. Adam kapıyı açtı, Teri içeri girer girmez tekrar ağlamaya başladı.

Bu gülünç araba bowling pisti kadar uzun olduğu için Teri, James’in ne yaptığını göremiyordu ama park yerinden çıkar çıkmaz telefona sanldığından emindi. Bobby’ye neler anlattığını tahmin edebiliyordu.

“Aklını başına al!” dedi yüksek sesle, kendini toparlamaya çalışarak. Yüzünü

silerken Bremerton havaalanı'na doğru yöneldiklerini fark etti; Bobby özel jet kiralamış olmalıydı. Bu adam sadece satranç şampiyonu değildi; ABD hâzinesinden daha fazla parası vardı. Bütün dünyaya uçuyordu. İngiltere'de Londra'dan Washington'da Bremerton'a zıplamak onun için çocuk oyuncağıydı.

James arabayla küçük havaalanına saptığı anda Teri kalkış pistine park etmiş Learjet'i gördü. Kalbi deli gibi atmaya başladı ve bütün gözyaşlarını dindirme çabalan boşa çıktı.

Yeni bir sağanak başlamak üzereydi ve engellemeyi başara-mıyordu. James jetin yanına çekip kapıyı açtığında Teri yine hüngür hüngür ağlıyordu.

Bobby, onu jetin içinde bekliyordu, Teri göründüğü anda herkesi dışarı çıkardı ve ellerini arkasında kavuşturup kapı girişinde beklemeye başladı.

Omuzları sarsılacak kadar hıçkırarak ağlayan Teri basamakları tırmandı ve yukarı ulaştığı anda parmağındaki pırlanta yüzüğü çıkarıp Bobby'ye verdi.

Bobby yüzüğü dikkatlice cebine koydu, sonra içerden bir düğmeye bastı. Merdiven toplandı ve uçağın kapısı kapandı.

"Ben kalmıyorum ve seninle evlenmiyorum." İşte, söylemişti. Karşı koymayı başarmıştı.

Bobby onu duymazdan geldi. "Otur." Eliyle yumuşacık beyaz deri kaplı döner bir koltuğu işaret etti, Teri'ye memnuniyetle kabul ettiği bir kağıt mendil uzattı. Teri mendile sümkürdüğünde sanki bir fil böğürüyormuş gibi ses çıkardığını hissetti. Asla zarif bir biçimde ağlayan kadınlardan olamayacaktı.

"Neden benimle evlenmeyeceksin?" diye sordu Bobby. Yanlış bir şeyler yapmış gibi yine şaşkın bir hali vardı.

"Görmüyor musun?" diye haykırdı Teri. "Seni sevmek istemiyorum ama seviyorum."

"Biliyorum."

"Bu *senin* suçun," diye tekrar haykırdı.

"Olabilir " dedi Bobby. "Beni sevmen için çok uğraştım. Sen komik, akıllı ve

güzelsin.”

“Şişko değil miyim?'' diye sordu Teri.

“Şey... biraz. Ancak bunun bir önemi yok. Seni olduğun gibi beğeniyorum. Artık evlenebilir miyiz?”

“Bobby," dedi Teri, kendini toparlayarak. *“Hayır.* Üzgünüm, hayır.”

Bobby kaşlarını çattı, sonra Teri’nin önünde bir dizinin üstüne çöktü. “Sana duygu konusunda iyi olmadığımı söylemiştim. Çok fazla düşünüyorum ama senin yanındayken düşünmek istemiyorum. *Hissetmek* istiyorum ve bu hoşuma gidiyor. Bu daha önce hiç olmadı. Senin yanındayken satrançla ilgisi olmayan şeyler yapmak istiyorum.”

“Ne tür şeyler?” diye sordu meraklanan Teri.

Bobby’nin bakışları o kadar dürüst ve sevgi doluydu ki, Teri gözlerini ondan ayıramıyordu. Bobby onu öptü. Bu öpücüklerden hoşlanıyordu; çünkü daha önce öpüştüklerine hiç benzemiyordu. Diğer adamlarda şehvetli bir baskı vardı ama Bobby’nin öpücükleri sanki tadım çıkarmak istercesine nazik ve yavaştı. Onun dokunuşlarına bayılıyordu. Öpücükleri bencil olmaktan uzaktı ve kendini daha önce hiç öpüşmemiş gibi hissettiriyordu. İşin komik yanı, cinsel deneyimi olan kendi-siydi, Bobby değil.

Öpücüğü sona erdirmek için sahip olduğu bütün gücü kullandı.

“Şimdi benimle evlenecek misin?” diye sordu Bobby. Bakışları çocuksu bir masumiyetle yalvarıyordu. Teri göz-

yaşlarına engel olmaya çalışarak başını iki yana salladı. Kendisi hakkında Bobby’nin henüz bilmediği şeyler -hem de çok— birden fikrini değiştirmesine sebep olabilirdi ve er ya da geç hepsini öğrenecekti. “Beni tanımıyorsun.”

Bobby tartışmak yerine Teri’nin boynunu öptü. Teri eriyip onun ayaklarının dibine akacağını hissetti. Bu işi bitirmenin tek yolu ona gerçekleri anlatmaktı. “Ben... daha önce pek çok erkek oldu.”

“Evet, biliyorum. Artık sadece ben olacağım.”

Teri Bobby’nin omuzlarını yakalayıp onu itti. “*Biliyor musun?'*

Bobby başıyla onayladı.

Teri yutkundu ve sesini alçaltarak sordu. “Her şeyi mi?” Bobby tekrar başıyla onayladı.

Teri’nin beyinsizce girdiği ve sürekli hata yaptığı ölümcül ilişkiler zincirinden Bobby’nin haberdar olma düşüncesi bile onu yerin dibine sokardı.

“Nasıl?” diye sordu gözlerini kısarak.

“Seni tekrar öpebilir miyim?”

“Hayır. Soruma cevap ver.”

“Soruna cevap verirsem, seni öpebilir miyim?”

Teri içini çekip başıyla onayladı. Ona karşı çıkacak gücü yoktu.

Teri sorusuna cevap aldıktan *sonra* Bobby'nin onu öpebileceğim kastetmişti ama Bobby beklemedi. Ona u/uıı. aşk

dolu, dizlerinin bağını çözen bir öpücük verdi.

“Pekâlâ/’ dedi, öpücüğün sonunda gözlerini henüz açamamıştı. “Hakkımda ne biliyorsun?”

“D\vight Connel.” Banka hesabını boşaltan pislik. “Ray Havvkins.” Şerifin yardımıyla evden atmak zorunda kaldığı herif. “Cari Jackson.” Şimdi hapiste olan ilk erkek arkadaşı. “Ray...*’

“Tamam, tamam. Bütün bunları nasıl öğrendin?”

“Zor değildi.” Duraksadı. “Benim işim satranç oynamak ve seninki saç kesmek. İşi bilgi toplamak olan insanlar da var ve onlardan birine sordum.”

“Ya.” Teri’nin sinirlenmeye bile mecali yoktu. Bunların hepsini zaten kendisi de anlatırdı.

Bobby yüzüğü cebinden çıkarıp Teri’nin elini tuttu. Yüzük hep oraya aitmiş gibi

parmağında kayıp yerine yerleşti.

Bobby daha önce bastığı düğmeye tekrar basarken Teri onu izlemekten kendini alamıyordu. Kapı açıldı ve basamaklar aşağı uzandı. James'i izleyen iki üniformalı adam uçağa bindi, kokpite doğru yürürken Teri'nin yanından geçtiler ve kibarca, "Merhaba," diye mırıldandılar.

Birkaç dakika sonra uçak pistin ucuna ulaşmıştı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Teri.

Bobby bu soruya şaşırmış gibiydi. "Las Vegas."

Teri'nin nutku tutuldu. Bu nasıl olmuştu? Otuz dakika önce bu adamla bir daha asla görüşmemeye kesinlikle karar-

lıydı. On dakika önce hâlâ öyle düşünüyordu ve şimdi birdenbire, hayatında sadece üç kere gördüğü bir adamla, Bobby Polgar'la evlenmeye Vegas'a gidiyordu. Onunla yatmamıştı bile oysa şimdi evlenecekti.

"Bunu kabul ettim mi?" diye sordu.

"Benimle evlenmek istiyorsun, ben de seninle evlenmek istiyorum." Anlaşılan bu onun için tartışma götürmez bir gerçekti ve o yüzden bir sonraki adıma geçmişti: Vegas'a doğru gidiyorlardı.

"Ben... ben hiç kıyafet getirmedim."

Bobby gülümsedi. "Kıyafete ihtiyacın olmayacak."

Teri kıkırdadı, birden öyle mutlu hissetmişti ki, şarkı söylemek istiyordu (üstelik sesi berbattı). Ne zaman şarkı söylemeye başlasa mahalledeki bütün köpekler ona eşlik ederdi. Bobby'nin ona verdiği özel bir telefondan Rachel'i aradı ve ona *her konuda* çok iyi olduğunu haber verdi. Ayrıca Rachel'den birkaç gün onu idare etmesini rica edip tekrar arayacağını söyledi.

Telefonu kapadığında aklına başka bir şey geldi. "Ayrıca doğum kontrolü için de yanımda hiçbir şey yok."

Bobby'nin gülümsemesi soldu ve yerini hayranlık dolu bir bakışa bıraktı. "Seni hamile bırakmak istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Bu koca kalçalarla doğum

yapman kolay olmalı.” Adam rezil şeyler söylüyordu! “Güzel. O halde *sen dc* doğuma eşlik edebilirsin.”

“Mümkün olsa yapardım ama senin acı çektiğini görmeye katlanabileceğimi sanmıyorum.”

Teri’nin onu bu kadar sevmesine şaşmamak gerekiyordu. “Peki ama bilmen gereken küçük bir gerçek var. Doğuracağım hiçbir çocuk bir satranç şampiyonunun zekâsına sahip olmayacak.”

Bobby bunu itirazsız kabul etti. “Güzel. Çocuğumun benden daha normal bir hayat yaşamasını istiyorum.”

Yaklaşık üç saat sonra Vegas’a indiklerinde, hemen başka bir limuzine kendilerini atıp Strip’in yolunu tuttular. Teri arabanın tavanını açıp ayağa kalktı, kollarını sallayarak bütün gücüyle kalabalığa haykırdı. *“Evleniyomm!”* diye çığlık atarken, çılgın gibi el sallıyor ve pırlanta yüzüğünü sergiliyordu.

Lüks bir kumarhane otelin çatı katı süitinde bir papaz onları bekliyordu. Oda, tamamı beyaz olan çiçeklerle doluydu. Her şey hazırdı. Teri’nin bütün yapması gereken kimliğini gösterip imza atmaktı.

Bobby’yle birlikte evlilik yemini ettiler, şahitleri James’di. Törenden sadece iki dakika sonra baş başa kaldılar. Bobby bir kez daha onu öptü, “Artık sevişebilir miyiz?” diye sordu.

Ne kadar samimi ne kadar sevimliydi. Teri başıyla onayladı. “Lütfen.”

Bobby, onu yatak odasına götürüp ışığı söndürürken biraz mahcup görünüyordu.

Teri birden gerildiğini hissetti. Yatak oyunlarının acemisi değildi. Ezik sevgililerinden birinin dediği gibi, tam bir kaşar olmuştu. Geçmişiyle gurur duymuyordu ama utanacak değildi. Yine de, kocasına bakire gelmek için her şeyini verirdi.

Bütün korkulan ve pişmanlıkları Bobby onu kollarına aldığı anda yok oldu.

Tahmin ettiği gibi nazik, cömert ve şefkatliydi. Teri sanki ilkti, çünkü hissettirdiği duygu buydu. Bobby’nin kollarında sessizce ağlamaya başladı. Bobby onun gözyaşlarını sildi, son derece zarif ve mükemmel öpücükler

eşliğinde, elleri ve dudaklarıyla vücudunu araştırmaya başladı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Teri.

“Sana bir bebek verdiğimi düşünüyor musun?” diye sordu Bobby.

“Hımm.” Teri bu soruyu düşündü. “Emin değilim. Belki tekrar denemeliyiz.”

Bobby güldü, Teri onu daha önce hiç bu kadar neşeli görmediğini düşündü ve onu mutlu edebildiği için heyecanlandı.

Sabahın erken saatlerinde uyandığında Bobby’nin dirseğine yaslanmış onu seyrettiğini gördü. İşaretparmağıyla Teri’nin kaşının çevresini dolandı, Teri ona gülümsedi.

“Tekrar... Mümkün mü?” diye sordu Bobby utangaç bir tavırla.

Teri’nin tebessümü bütün yüzüne yayıldı ve kollarını Bobby’nin boynuna dolayarak bir itirazı olmadığını gösterdi

Geç saatlere kadar uyudular, onları kapıya vuran ve Bobby’yi aşağıda beklediklerini haber veren James uyandırdı. Gürültüyü duyan Bobby yataktan fırladı, saatine baktı ve deli gibi pantolonunu aramaya başladı. “Geciktim.”

“Bu sabah maçın mı vardı?” Teri göğüslerini kapatmak için örtüyü çekti, sonra vazgeçti. Bobby’den utanması için bir sebep yoktu. Kocası bütün gece göğüslerini okşayarak ve öperek hayli zaman geçirmişti.

“Burada turnuvam var.” Pantolonunu üstüne geçirip çoraplarını ve pabuçlarını aramaya başladı.

“Bu sabah mı?”

“Evet. Dokuzda.” Gömleğini bulup çarpık çurpuk iliklemeye çalışırken Teri yatakta emekleyerek ona uzandı ve onun yerine düğmeleri tekrar ilikledi. “Gitmek istemiyorum. Üzgünüm,” dedi Bobby.

“Ben de öyle. En çok sabahları sevişmeyi severim.” Bobby’nin gözleri büyüdü. “Burada kal,” dedi boğuk bir sesle. Genzini temizleyip tekrar konuşmaya başladı. “Döneceğim. Hemen.”

“Fakat...”

Bobby parmağıyla Teri’yi ve sonra yatağı işaret ederek kekeledi, “Lütfen. Kahvaltı iste, duş yap ama bu odadan ayrılma.” “Ayrılmam,” diye söz verdi Teri. “Televizyon maçı veriyor mu?”

“Evet.” Bobby derin bir soluk aldı.

“Buraya gel,” dedi Teri, yatağın ucuna diz çökerek.

James bir kez daha kapıyı çaldı ama Bobby, Teri’ye doğru ilerledi. Kollarını kocasının boynuna dolayan Teri, onun dönüşünü garanti edecek biçimde bir öpücük verdi. “Bu şans için.”

Bobby soluğunu düzeltmeye çalışarak odayı terk etti.

Teri’nin sipariş ettiği kahve duştan çıkar çıkmaz geldi. Televizyonun uzaktan kumandasını buldu ve kanalları tarayarak satranç maçını canlı yayınlayan istasyonu buldu. Yorumcu Bobby’den söz ediyordu. Teri yatağa oturdu, kahvesini yudumlayarak kocasının şanlı kariyer geçmişinin anlatılmasını dinledi. *Kocası.* Vay, bu sözcük kulağa harika geliyordu.

Bobby’nin, yorumcuya göre iyi tanınmış Rus rakibiyle maçını izledi. Teri onun adını hiç duymamıştı ama bunun bir anlamı yoktu.

Yirmi dakika sonra oyun sona erdi. Seyirciler şaşkına dönmüştü. Bobby ayrılmak için ayağa kalktığında, oyunu yorumlayan adam, onunla röportaj yapmak istedi ama başını iki yana sallayan Bobby onun yanından geçip gitti. Beş dakika sonra Teri süitin kapısının açıldığını duydu.

Yatak odasına girerken Bobby gömleğini çıkarmıştı bile. Yatağın ucunda durdu, Teri'ye gülümserken gözleri parlıyordu.

Teri televizyon yorumcusunun söylediklerini tekrarladı. “Bobby Polgar az Önce satrançta tarih yazdı.”

“Acelem vardı.”

Teri kollarını açtı. “İkinci maça ne kadar var?”

“Bir saat,” dedi Bobby kaşlarını çatarak.

“Bu yeterli bir süre,” dedi Teri.

Bobby’nin tebessümü yerine geldi.

Bobby Polgar, Teri Miller Polgar’ın kocası, haftanın kalan kısmında satranç tarihi yazmaya devam etti. Hiç açıklama yapmadan her maçtan sonra ortadan yok oldu ve pek çoğuna geç kaldı. Tüm söyleşi tekliflerini reddetti. Uluslararası satranç arenasına adım attığı günlerden bu yana daha az sosyal ve daha münzeviydi. Spekülasyonlar zirveye tırmanmıştı.

Teri beş gün boyunca süitten dışarı çıkmadı. İstediği her şey elinin altındaydı. Aslında, sahip olduğu şeyler hayal edebileceğinin dahi ötesindeydi.

V \ ‘

Otuz İki

“Seninle biraz konuşmak istiyorum," dedi Seth, çarşamba akşamı sessiz bir yemeğin ardından. Önceki cuma gününden beri restoran konusunu açmamışlardı ama aralarında gölge gibi duruyordu. Seth çay salonu hakkında da bir şey söylememiş, Justine de konuyu bir daha gündeme getirmemişti. Kocası onu öylesine hayal kırıklığına uğratmıştı ki, yüzüne bile güçlükle bakıyordu. Justine’in fikirlerinin ve önerilerinin hiç anlamı yokmuş gibi davranmıştı. Daha acısı. Seth kendi fikirlerini de onunla paylaşma gereği duymamış, yokmuş gibi davranarak yoluna devam etmişti.

“Tamam,” diye mırıldandı Justine evyeden uzaklaşarak. Son beş gündür çok az konuşuyorlar, sadece Letf’in ihtiyaçlarıyla ilgili kaçınılmaz şeyler söylüyorlardı. Hâlâ aynı yatakta ama birbirlerinden olabildiğince uzak uyuyorlar ve yukarı asla birlikte çıkmıyorlardı.

Seth ondan uzak duruyor, işine uzun saatler ayırıyordu.

İ n azından Justine öyle olduğunu düşünüyordu. Bütün bildiği, bir inşaatçıyla görüşerek temel atmaya başlamış olabileceğiydi. Söylemesi zor olsa da, kocasının tasarılarına ortak değildi.

Ellerini bir havluya kurulayarak salona bir göz attı. Leif bir yapbozla oynuyordu

ve Penny yanma kıvrılmıştı. Birkaç dakika daha yerinden kıpırdamazdı. Seth kendine bir fincan kahve alırken bir sandalye çekip oturdu.

Seth ona eşlik etmek yerine ayakta durarak tezgâha yaslandı. Justine o ayaktayken kendisinin oturmasının dezavantaj olduğunu düşündü ama kalkacak mecali yoktu.

“Sana bir özür borçluyum,” diye itiraf eden Seth onu şaşırttı. “Senin çay salonu fikrini ciddiye almadım, daha fazla üstünde düşünmem gerekirken yapmadım. Onun yerine, kendi inşaat planlarımın üstüne gittim, önce seninle konuşmaya bile gerek duymadan.”

Justine yere baktı. “Planların olduğundan bile haberim yoktu Seth. Şoke ediciydi.”

“Arkamı döndüğüm anda Warren’la görüşmenden daha şoke edici değil,” diye misilleme yaptı Seth.

Justine kendini savunmak için ağzını açtı ama öfkesini bastırdı. Tartışmak işe yaramazdı, ayrıca oğullarının önünde bir şey söylemek istemiyordu. Leif zaten yeterince anlaşmazlıklarına şahit olmuştu.

"Söylediğimi unut,” diye mırıldandı Seth, sarı saçlarını alnından iterek. Sözlerine karşın dudakları kasılmıştı ve ifadesi hoşgörüsüzdü.

“Peki, öyle yapacağım.”

Kocası, hayal kırıklığını kontrol etmekte zorluk çeker gibi derin bir soluk koyuverdi. “Ne yapmamız gerektiği konusunda ciddi olarak düşündüm.”

Justine bakışlarını kaldırmaya cesaret etti, Seth’in onun fikirlerini duymak istediğini ümit etmekten korkuyordu.

“Seni seviyorum Justine,” dedi Seth, gözlerinin içine bakarak. “Sen ve Leif benim her şeyimsiniz. Seni kaybetmeyi göze alamam.”

Justine gırtlağına bir yumru oturduğunu hissetti.

“Bir düşünceden vazgeçemeyecek kadar inatçı olmamın evliliğimi sarsmasına izin vermeyeceğim.”

Justine yaşların akmasına engel olmak için gözlerini kırpıştırdı. “Ben de seni seviyorum,” dedi.

“Warren Saget’den daha mı çok?”

“Evet,” diye haykırdı. “Binlerce kez daha çok!”

Seth bir sandalye çekip onun karşısına oturdu, uzanıp elini tuttu. Justine hâlâ ağlamamaya çalışıyordu: günlerdir doğru dürüst uyumamıştı, Seth'in de aynı durumda olduğunu düşünüyordu. Uykusuzluk, duygularını olduğundan daha dengesiz yapıyordu.

“Uzlaşma sağlayamadığımıza göre, en doğrusu mülkü satmak. Bir emlak ajansıyla görüştüm ve -duraksadı- sen de kabul edersen, arsayı satmaya karar verdim.”

Justine onu doğru anlamadığından emindi. “Satmak mı?” Justine’in istediği bu değildi, her ne kadar bir ara bunu düşünmüş olsa da.

Seth omu/ silkti. “Son beş yılda gayrimeıikul fiyatlarındaki aılışı dıkkale alınca,” diye devam elti Setli, “ayrıca sigorta şirketinden alacağımı/ parayı da eklersek, bu işten borçsuz sıyrılabiliri/."

Sahip oldukları her .şeyin ödemesini yapabilirlerdi ama... “Mir başka deyişle, Deniz Feneri’nc harcadığımı/, emeği gösterecek hiçbir şeyimi/, olmayacak, öyle mi?” Justine, Seth’in ilaha önce il İra/, ettiği konuyu kendisinin başlatmak üzere olduğunu fark elli. Onun gözlerinde ve kasılan dudaklarında, kırılan hevesini gördü. Restoranı açtıklarında, Setirle birlikte biiyük riske girmişlerdi ve ilk günden itibaren Seth kendini başarılı olmaya adamıştı.

Çok çalışmıştı. Justine de öyle. Yine dc, beş uzun yılın ardından, ellerinde hiçbir şey kalmamıştı. Yangın her şeyi alıp götürmüştü.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Seth.

“Fakat...” *Mülklerini satmak?* Şimdi bile, Seth onun düşüncesini dinlemek istemiyordu ve bunun için onu zorlama şansı yoktu. “Biraz düşünebilir miyim?”

Seth başını eğdi. “Elbette.” Öne doğru uzandı ama Justine’in yüzüne bakmadı. “Sadece buna çok emek verdim.” *Peki ya ben*. diye düşündü Justine öfkeyle.

Restoran onların hayaliydi, üstünde birlikte çalıştıkları projeydi. Justine kendini önemsiz, kenara itilmiş hissediyordu. Bir kez daha Seth, onun katkılarının ve endişelerinin fazla değerli olmadığım hissettirmişti.

Geçtiğimiz cııma güıüi gösterdiği tepki çocukçaydı ve

Warren*la buluştuğu için pişman olmuş, onunla yemeğe çıkmayı kabul etmesi, adamı yüreklendirmekten başka işe yaramamıştı. O günden beri Warren bankaya uğramak için bin türlü bahane uyduruyordu. Justine onun bütün yemek ve içki davetlerini geri çevirmişti ama söylediği hiçbir şey Warren'ı ikna edecek gibi görünmüyordu. Sürekli tekrarladığı gibi, War-rcn bütün başarısını ısrarcılığına borçluydu ve Justine'in kibar geri çevirmeleri, onun çabalarını iki katma çıkarmasına sebep oluyordu. Aslında, bankaya iki kez çiçek göndermişti. İlgisi giderek dikkat çekici -ve utandırıcı- olmaya başlamıştı.

Belki arsayı satmaları gerçekten iyi olurdu. Bunu düşünürken Justine bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Satış yapmaktan hâlâ keyif alıyor musun?" diye sordu.

Seth sırıttı. "Galiba bu işe özel yeteneğim var."

Bu doğruydu; sadece birkaç hafta olmasına karşın, Seth şirketin bir numaralı satış temsilcisi olmuştu.

"Karar vermeden önce bilmen gereken bir şey var," dedi Seth. "Eğer arsayı satışa koyarsak hemen satılma ihtimali çok yüksek."

"Bundan emin olamazsın."

"Aslında eminim. Anladığım kadarıyla, bir hazır yemek zinciri Cedar Cove'da kaliteli bir gayrimenkul arıyormuş." "Fakat..."

"İndirimsiz fiyat çekeriz ve bir ay içinde satışı tamamlarız." "Bunu sana emlak ajansı söyledi, değil mi?" diye sordu Justine.

Seth başıyla onayladı.

"Pişman olmayacak mısın?" diye sordu bu kez, yüzünü inceleyerek.

"Hayır," diyen Seth samimi görünüyordu. "Artık değil, bir zamanlar

restoranımızın olduğu sahilde bililerinin hamburger ve kızarmış patates satacak olması zoruma gidiyor ama alışırım.”

Seth alışabilirdi ama Justine kendinden o kadar emin de-ğildi.

“Bunu tekrar düşünelim,” dedi bir kez daha. “İkimiz de.”

Justine köpeği yürüyüşe çıkarırken Seth, Leif i yatmaya götürdü. Geri döndüğünde Seth hâlâ oğullarına masal okuyordu. Sonunda Leif, hem Justine hem de Seth’in ezbere bildiği *İyi Geceler Aydede*[9]nin ortasında uykuya yenik düştü. Justine küveti gardenya kokulu köpükle doldurarak uzun süre içinde kaldı. Seth’in en sevdiği kokuydu.

Sonunda sudan çıktığında vücudu parlıyordu.

Seth banyonun kapı aralığında durdu, onun yatmak için giyinmesini izlerken hafifçe tebessüm etti. “Sen de benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun?” diye sordu boğuk bir sesle.

Justine de gülümsedi. “Umarım öyledir.”

Işıklar henüz açıkken yatağa girdiler. Seth ona uzandı, Justine kendini kocasının kollarına bıraktı. Sevişmeleri derin iç çekişler ve boğuk fısıltılarla doluydu.

Sonrasında Seth ona sımsıkı sarıldı. Onun kucağına sığınan Justine haftalardır ilk kez kendini bu kadar tatmin olmuş hissediyordu.

“Hamile kalabilirim, biliyorsun.” Seth’in de onayıyla doğum kontrol hapını almaya gerek duymamıştı. Son zamanlarda gerek olmamıştı.

“Güzel.”

Justine uykulu bir halde sırıttı. “Bu hoşuna giderdi, değil mi?”

“Aslına bakarsan, evet. Zamanı geldi.” Karısının başını öptü. “Sence ikiz ihtimali var mı?”

Bu düşünceyle Justine’in gözleri açıldı. “Sanırım var. Neden sordun?”

Seth, parmaklarını Justine’in saçlarına geçirdi. “Eğer iki bebeğin olursa, Warren

Saget’i düşünmeye vaktin kalmaz.” “Seth,” diye fısıldadı, onun gözlerine bakmak için başını kaldırdı. “Sakın kıskandığını söyleme.”

Seth, elini Justine’in sırtından aşağı doğru kaydırdı, Justine kamburunu çıkardı. “Eğer fark etmediysen,” dedi Seth. “Kıskançlıktan çatlayabilirim.”

“En ufak bir kıskançlığı gerektirecek durum yok. Yemin ederim.”

“Bunu duyduğuma sevindim."

Justine onun çenesini öptü. “Eğer itirazın yoksa bankaya istifamı sunacağım.”

Alnında, Seth’in tebessümünü hissetti. “Hiç itirazım yok.” Justine, onun çıplak bedeninin temasını seviyordu. Elini çıplak omuzlarında ve göğsünde gezdirdi. “Olacağını sanmıyordum." Birden kendini çok yorgun hissederek esnedi. “Kollarında uyuyakalmayı seviyorum,” diye mırıldandı. Deniz Feneri’nde çalıştığı uzun saatler yüzünden, Setli’le aynı anda yatmaya nadiren fırsatları oluyordu. Son zamanlardaysa -özellikle son hafta- birbirlerine o kadar kızgındılar ki, bunu yapmak bile istememişlerdi.

“Seni seviyorum,” dedi Justine, tekrar esneyerek.

“Uyu,” diye üsteledi Seth ve Justine yangından beri ilk kez, huzur dolu, deliksiz bir uykuya daldı.

Sabah beş sularında uyanan Justine kendini diri ve eneıji dolu hissediyordu. Yataktan çıkıp sabahlığına sarındı ve hızla mutfağa yöneldi. Kahvenin suyunu bile koymadan kâğıt ve kaleme sarıldı. Çizimi hiçbir zaman iyi olmamıştı ama bir çay salonu düşüncesi ona rahat vermiyordu. Bu konuyu tartışmanın Seth’i üzeceği düşüncesiyle aklında çıkarmaya çalışmıştı ama bu kez kendini dinletmeye ve projesi hakkında fikir almaya kararlıydı.

Seth onu masanın başında kahvesini yudumlarken buldu. Kollarını arkadan beline doladı, çenesini sırtına yasladı.

“Erken kalkmışsın.” Elini sabahlığının içine sokarak göğüslerini avuçladı.

Onun dokunuşları karşısında Justine’in uyarılmaması imkansızdı. “Seth,” diye solurken, kocasının avuçları içindeki göğüs uçları sertleşmişti bile. “Bana kulak vermeden önce, arsayı satışa çıkarmanı istemiyorum.”

Seth’in sesi soluğu kesilmiş gibiydi. “Hâlâ kadınlar için bir çay salonu mu düşünüyorsun?” ellerini çekip ondan uzaklaştı. “Justine, bu şekilde devam edemeyiz. Kesin bir karar verip hayatımıza devam etmeliyiz. Sürekli söylediğin şey bu değil miydi?”

“Evet ama gerçekten körfeze bakan sahilde bir hazır yemek zinciri görmek istiyor musun?” Justine, o arsa için bunun bir haksızlık olduğunu düşünüyordu.

“Pekâlâ. Bu çay salonu fikrinin başarılı olacağına beni ikna et.”

“İşte,” dedi Justine, elindeki çizimi ona uzatarak. Artistik yeteneği sınırlıydı ama bir kuleli ve iki üçgen çatılı Victoria tarzı bir yapı çizmeyi başarmıştı.

Seth önce taslağa sonra ona baktı. “Bu Victoria tarzı bir ev. Bir zamanlar restoran olan yerde ev inşa edip çay serv isi yapmayı mı düşünüyorsun? Hevesini kırmak istemem Justine ama ticari bir bölgede konut yapmana izin vereceklerini sanmıyorum.”

“Sadece ev gibi *görünüyor* Seth. Burası Victoria tarzı çay salonu.”

“Victoria tarzı çay salonu,” diye tekrarladı Seth. “Diğer çay salonlarından bir farkı mı var?”

“Şey, belki yok ama zaten mesele bu. Önce, sadece kahvaltı ve öğle yemeği için açan/, böylece akşamlan evde olunını. Bir hediyelik eşya dükkânı da ekleyebileceğimizi düşündüm. \\

bir. talep olursa daha sık ikindi kahvaltısı düzenleriz.”

“Cedar Cove’da mı?”

“Kadınların buluşabileceği özel bir mekân. Burada özel resepsiyonlar düzenlenebilir ve özel günler için dışarda bir avlu ve,” Justine sustu, çünkü kendini kaybetmeye başlamıştı, “Deniz Feneri’nden aldığımız bütün değerli dersleri harcadığımızı fark ettim.”

“Nasıl yani?” diye sordu Seth, onun taslağını inceleyerek. “Kayda geçmen için söylüyorum, aynı fikirdeyim. Fakat senin düşünceni merak ediyorum.”

Bu sözler Justine’i gülümsetti. “Öğle ve akşam yemeği verdiğimizde, çalışma

saatlerimiz çok uzun oluyordu. İçki ruhsatına da ihtiyacım yok.” Akşam yemeklerinde bu bir zorunluluktu ve en iyi parayı içki servisinden kazanıyorlardı.

“Bunu anlayabiliyorum,” diye mırıldandı Seth. “İlginç bir uzlaşma geliştirdiğini itiraf etmek zorundayım...”

“Sadece iki öğünle, akşamlan evde Leif ve seninle beraber olabilirim.”

“Pekâlâ”, diyen Seth giderek bu düşünceyi sindirmeye başlamış gibiydi. “Sıradaki sorum: Ben bu işin bir parçası olacak mıyım?”

“Eğer istersen. Ve sadece istediğin düzeyde. İşin gerçeği şu Seth, sen çok iyi bir satış uzmanısın. İşi seviyorsun ve para harika. Çay salonundan gelecek paraya bel bağlamamız gerekmez."

Seth kaşlarını çattı. “Bir başka deyişle, bu işi yalnız mı yapmak istiyorsun?”

“Kesinlikle hayır! Sana ihtiyacım var. Eğer uygun olduğunu hissetmezsen restoranda çalışman gerekmez ama senin danışmanlığına, önerilerine ve teşvikine ihtiyacım olacak.” “Bunların hepsini verebilirim,” dedi Seth. “Memnuniyetle.” “Yapabiliriz Seth, yapabileceğimizi biliyorum.”

Seth kahvesini kenara bırakıp Justine’i kollarına aldı, Justine onun öpücüğünü kabul etti. Bu mükemmel bir çözümdü; her ikisi için de.

Otuz Üç

Linnette ne yapacağını bilemiyordu. Cal’den bir haftadır haber alamamıştı. Başlangıçta onu sık sık arıyordu, sonra daha seyrek aramaya başlamıştı. Artık hiç aramıyordu.

Linnette onun Cedar Cove’dan ayrılma sebebini anlıyordu, en azından anlamaya çalışıyordu. Herkes, *mustang’teri* kurtarmanın çok saygın bir girişim olduğunu söylüyordu ve bunu Linnette de biliyordu. Wyoming kırsalında ceptelefonlarının iyi çekmediğini, hatta bazen hiç çekmediğini de biliyordu; ama ne zaman görüşecek olsalar Cal bir an önce kapamak için can atar gibi görünüyordu.

Linnette’in, bir şeylerin ters gittiğini anlaması için başkalarından duymaya ihtiyacı yoktu. Başka ne yapacağını ya da kime güveneceğini bilemediğinden Cliff’in eşi Grace Harding’i görmeye gitti. Grace de muhtemelen Linnette kadar habersizdi ama en azından kütüphanecinin ona *biraz* bilgi verebileceğini umuyordu. Cal’i bu kadar severken, Linnette

böyle devam etmesine izin veremezdi.

Perşembe günü öğle paydosunda kütüphaneyi ziyarete gitti. İçeri ilk kez adımını atıyordu, işin gerçeği, Cedar Cove’a taşındığından beri pek okumuyordu; okudukları ise genellikle gündemi takip etmek için tıbbi bültenlerdi. Hoşuna giden romanları annesi veriyordu. İşin üzücü yanı, Cedar Cove’da yaşamaya başlayalı bir yıldan fazla olduğu halde, daha kütüphane kartı bile yoktu.

Kütüphane çekici bir yerdi. Sesi yalıtması etmesi için yerler halı kaplanmıştı, bol miktarda koltuk ve rafıyla oturma alanı, içeri giren herkesi içtenlikle karşılıyordu.

Linnette, Grace’i hemen gördü. Bankonun arkasında, bir kitap yığınını inceleyen kadınla konuşuyordu. Bakışlarım kaldırdı, Linnette’e el salladı.

Linnette bankoya doğru yaklaştı ve Grace, diğer kadınla işini bitirinceye kadar bekledi.

“Merhaba Linnette,” dedi Grace, dostça bir tebessümle. “Seni görmek ne güzel.”

“Seni de.” Genzi tıkanmaya başladı ve bir an ağlamaya başlayacağından korktu; bu onu yerin dibine sokardı.

“Senin içi ne yapabilirim?” diye sordu Grace.

Linnette, Cliff’in karısından hep hoşlanmıştı. Annesi de Grace’ten çok iyi söz ederdi. Bir ara babasının ağzından kaçırdığı ifadeden, Grace’in zamanında müşterileri olduğuna emindi.

“Henüz bir kütüphane kartım yok,” diye mırıldandı, bira/ utanarak.

“O geçmişte kaldı,” dedi Grace neşeyle. Linnette’in eline bir not panosu tutuşturdu. “Eğer formu doldurursan konuyla bizzat ilgileneceğim.”

“Teşekkür ederim.” Linnette panoyu alırken elleri titriyordu, Grace fark ettiyse bile yorum yapmadı.

“Aslında,” dedi Linnette, genzini temizleyerek. Sanki koruma sağlayacakmış gibi panoyu önüne tuttu. “Kütüphane kartı, buraya gelip sizinle görüşmek için bahaneydi.”

“Benimle mi?” diye sordu Grace, şaşırdığı belliydi. “Benimle ne zaman istersen konuşabilirsin Linnette, kütüphane kartın olsa da olmasa da.”

“Cal hakkında da mı?” diye sordu Linnette, kararsız bir tonda.

“Of!” Grace’in yüzü onu ele vermişti, anlaşılan Cal sakındığı bir konuydu.

Linnette de tam anlamıyla bundan korkuyordu.

“Belki daha sakin bir yerde konuşsak daha iyi olur,” diye önerdi Grace. İzin isteyip iş arkadaşlarından biriyle kısa bir görüşme yaptı, sonra dönüp çantasını aldı. “Bugün öğle paydosuna erken çıkacağım,” dedi Linnette’e, onu kütüphaneden çıkarırken.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldayan Linnette uysalca onu takip etti, geçerken yazı panosunu bankonun üstüne bıraktı.

Sahil bölgesi lamba direklerinden sarkan çiçek sepetleriyle süslenmişti. Linnette marinada gezmekten her zaman keyif alırdı. Bunu Cal’le defalarca yapmışlar, el ele, yan yana, sohbet ederek yürümüşlerdi. Tamam, konuşan genel-

likle kendisiydi ama zaten Cal’in tercihi buydu. Konuşma te**rapisi** sona erdiğinde bile, Linnette onun konuşkan biri olacağından şüphe ediyordu.

Yürürlerken derin düşüncelere dalmış gibi Grace hiç konuşmadı. Adımları yavaştı.

“Son zamanlarda Cal’den haber aldınız mı?” diye sordu Linnette, sessizliğe daha fazla tahammül edemeyerek. Normalde çok daha hızlı yürüdüğü halde, adımlarını Grace’e uyduruyordu.

“Önceki gün Cliff’i aradı.”

Linnette’i aramamıştı. “Her şey yolunda, değil mi?'* Grace başıyla onayladı. Tam bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti.

Linnette, Cal’in CliffTe yaptığı konuşmada çok daha fazlası olduğunu hissetti ama her ne ise, Grace anlatmaya pek gönüllü görünmüyordu.

“Cal yaralanmadı, değil mi?” diye sordu endişeyle. “Yo, yo, öyle bir şey değil.” Grace espresso standına gidip vanilyalı, şekersiz latte istedi. Siparişini verdikten sonra Linnette’e döndü. “Bir şey ister misin?”

“Hayır, teşekkürler. Öğle yemeğiniz bu kadar mı?” diye sordu Linnette. Grace ödemeyi yaparken açıkladı. “Kiloma her zamankinden daha fazla dikkat etmeliyim.” diye homurdandı. “Başkalarıyla karşılaştırdığımda, annen ve Olivia da dahil, bu konuda biraz sorun yaşıyorum gibi,” diye güldü, “Daha sonra bir şeyler atıştırırım.”

Latte hazır olunca Grace ve Linnette sahil parkındaki kameriyeye doğru yürüdüler. Grace denize bakan bir banka oturdu, Linnette onun yanında yerini aldı.

“Sorunun ne olduğunu bana açıklarsanız minnettar kalırım,” dedi Linnette.

Grace kahvesinden bir yudum alıp içini çekti. “Cal’in Wyoming’de Vicki Newman’la birlikte olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Sanırım daha sonra orada Cal’e katılmıştı.”

Grace başıyla onayladı. “Vicki harika bir veterinerdir.” “Eminim öyledir.”

“Sorun şu ki, oradaki yabani atların çoğunun ciddi tıbbi yardıma ihtiyacı var.”

“Bunun da doğru olduğuna eminim,” diye fısıldadı Linnette. Grace’in ona ne söylemeye çalıştığını çoktan anlamıştı. Cal, Vicki’ye âşık olmuştu. Mümkün görünmese de, içgüdüleri öyle olduğunu söylüyordu.

Sözlerini tartmaya çalışır gibi, Grace yine sessizleşmişti. “Cal’in Vicki’yle ilişkisi var, değil mi?” diye sordu açıkça. “Ben onunla konuşmadım, tahmin edersin,” diye mırıldandı Grace. “Ancak Cliff’in söylediklerinden anladığım kadarıyla, Cal ona karşı bir şeyler hissediyor gibi.”

“Anlıyorum.” Linnette her yerinin buz kestiğini hissetti. Güya Cal ona karşı da bir şeyler hissediyordu. Anlaşılan Linnette gözden ırak gönülden ırak bir kızdı.

Grace başını iki yana salladı. “Vicki’yi tanırım ve onun başkasının erkeğini ayarttığını düşünmeni istemem; çünkü yapmaz.”

Cal’in onunla açıkça ilgilendiği düşünülürse, bu yeterince ikna edici değildi.

Grace omuz silkti. “Kadın erkek ilişkileriyle bile o kadar ilgili görünmüyordu.” Lattesinden bir yudum daha aldı. “Pek iyi ifade edemiyorum ve Vicki’yi nasıl anlatacağımdan bile emin değilim.”

“Devam edin,” dedi Linnette sıktığı dişlerinin arasından. “Deneyin.”

“Şey, her şeyden önce sen ve ben, yani ikimiz de Vic-ki’nin pek feminen görüntüsü olmadığını biliyoruz. Kabalaşmak istemem ama gerçek bu. Saçlarını arkaya yapıştırır ve taramaz bile. Onun bir kez bile makyaj yaptığını veya şık kıyafetler giydiğini görmedim. Bir erkek arkadaşı ya da sosyal hayatı olduğunu da hiç duymadık. Gerçeği söylemek gerekirse, bütün bunlar Cliff ve benim için gerçekten şoke edici bir haber oldu.”

Bütün bunlar. “Devam edin,” diye üsteledi Linnette. Ne kadar acı verirse versin, her şeyi öğrenmek istiyordu. Bilmemek daha kötüydü.

“ikisi sürekli birlikte çalışıyorlar, gece ve gündüz...” Oysa Cal *onu* sevdiğini söylemişti. Eğer diğer kadın için bir şeyler hissediyorsa, geçici bir çekim olmalıydı, daha fazla değil. Cedar Cove’a döner dönmez her şey yoluna girebilirdi. Cal aklını başına toplayıp Linnette’e olan duygularının tekrar farkına varabilirdi.

“Sana söyleyebileceklerim bu kadar Linnette.” Linnette duymayı tercih edeceği binlerce şey sıralaya-

bilirdi. “Bıı geçici bir hayranlık," dedi, zoraki güven dolu bir tonda. Kendisine anlatılanları akla uygun hale getirmeye çalışıyordu.

Kütüphaneci cevap vermedi.

“Onunla konuşmam gerek," diye üsteledi Linnette, sabırsızlığı giderek artıyordu. “Cal yakında geri dönecek, bu durumu yoluna koyabiliriz." Linnette karşılıklı bu

geçici hayranlığın nasıl ortaya çıktığını anlayabiliyordu. Issız bir bölgede yan yana çalışıyorlar, Aynı davayı paylaşıyorlardı. Evet, *bütün bunlar* nasıl oldu tahmin edebiliyordu ama Cal eve geri döndüğünde diğer kadına olan duygularını unutacaktı.

Cal kendinde değildi. Sağlıklı düşünemiyordu.

“Onunla yakında bu konuyu konuşma fırsatı bulacağından eminim,” diye mırıldandı Grace.

“Evet, kesinlikle,” dedi Linnette.

Bu fırsat düşündüğünden daha çabuk gerçekleşti. Linnette arabasına geri döndüğünde ceptelefonuna Cal’den bir sesli mesaj geldiğini gördü. Kütüphanenin otoparkında oturup Cal’i aradı.

Cal cevap vermedi, o yüzden ona bir mesaj bıraktı. Birbirlerine yine ulaşamayacaklarından endişe ederek, akşam evde olacağını ve aramasını bekleyeceğini söyledi.

Saat sekize kadar Cal’den ses çıkmadı.

Bekleyiş ıstırap vericiydi ve malum baş ağrılarından biri yolda olduğunu haber veriyordu. Parmak uçlarını şakaklarına bastırarak halının üstünde volta atmaya başladı. Devasa uçak gemileri ve emekliye ayrılmış denizaltılarıyla Bremerton tersanesinin ya da körfezin manzarasının farkında bile değildi. Akşam güneşinin ışıkları verandasına vurmaya başlamıştı ama Linnette görmüyordu.

Sonunda Cal aradığında, Linnette neredeyse onun mesajını almadığını düşünmeye başlamıştı.

“Linnette,” diye başladı Cal.

“Bana Vicki Newman’la arandakileri anlatsan iyi olur,’* diye terslendi Linnette, onun hatır sormasına fırsat vermeden. Bu aşamada, Linnette nezaket sözcüklerini çoktan geride bırakmıştı.

“Bi-biliyor musun?”

“Yani Vicki’yi mi?” Cevap vermesini beklemedi. “Düşünmüştüm ki, birbirimizle

dürüstçe konuşabileceğimizi umuyordum. Birbirimize en azından bu kadarını borçluyuz, değil mi?”

“Ben üz-üzgünüm.”

“Olmalısın!”

"‘Linnette, yeter.” Sesi Linnette’i ürkütecek sertlikteydi.

“Yeter mi?”

“Özür dilerim.”

Linnette içini çekti. “Öyleyse tamam. Bağışlandın.” Belki her şeyi fazla abartmıştı. Grace, Cal’le bizzat konuş-mamıştı ve anlaşıldığı kadarıyla Cal akımı başına toplamaya başlamıştı. Biraz rahatladı, kaburgalarının arasındaki gerginlik azaldı. Zonklayarak ağrıyan başı da biraz yatışmıştı.

“Vicki’yi seviyorum.”

Linnette soluksuz kaldı. İnanmayı reddediyordu. Cal ne

dediğini bilmiyordu. “Üzgün olduğunu söyledin. Sen..."

“Wyoming’de *mustang*'leri kurtarmaya gönüllü oldum, çünkü benim için önemliydi; e-evet ama aynı zamanda uzaklaşmak ve düşünmek zorundaydım. Senden uzaklaşmak zorundaydım/'

Adam kasten ondan kaçmak için gittiğini söylüyordu. *"Ne?"*

“Her şey için minnettarım, ge-gerçekten.” Sözcükleri aceleye getirmemek için kendini zorlar gibi bir hali vardı. “Seninle konuşmak istedim. Denedim ama ya-yapamadım.”

“Neden?”

“Sözcüklerle aram iyi değil. Buraya geldiğimde sana yazacaktım ama geldikten sonra mektubun çok duyarsız olacağını düşündüm.”

“Bu değil mi?”

“Seni kırmamak için her şeyimi verirdim,” dedi Cal alçak bir sesle.

Bunun için artık çok geçti. Acı vücudunu ele geçirmişti, soluğunu kesiyor, hatta dik durmasını güçleştiriyordu. Koltuğa çöktü, bir eliyle telefonu kavramış ve bir elini alnına koymuştu.

“Vicki ile aramda fiziksel hiçbir şey yok,” dedi Cal. “Onu öpmedim bile.”

“Ve yine de ona âşık olduğuna mı inanıyorsun?”

“Olduğumu biliyorum.”

“Tamam, tamam,” dedi Linnette hızla düşünerek. “Her şeyi gözden geçirmelisin Cal. Duygularım ve tepkilerini. İki-

niz orada yalnızsınız, o yüzden ona kapılman akla yakın geliyor ama eve döndüğünde her şey değişecek.”

“Hayır,” dedi Cal kısaca. “Değişmeyecek.”

Linnette, onun sesinin ne kadar kontrollü olduğunu fark etti. Sanki ne söyleyeceğini iyice planlamış ve defalarca provasını yapmıştı.

“Cedar Cove’a geri dönüyorum. Sabah yola çıkacağım.” “Çok şükür,” diye soludu Linnette. Hele bir dönsün, yaptığı hatanın farkına varacaktı.

“Vicki’ye olan duygularım değişmeyecek Linnette," diye ısrar etti Cal. “Niyetim ondan karım olmasını istemek.”

Otuz Dört

Grace, Pancake Palace’taki haftalık turta ve kahve ziyafetine Olivia’dan üç dakika önce ulaştı. İkisi de bunu bir saatlik aerobik çalışmasının ardından hak etmişti. Grace’e kalsa egzersiz kısmını atlar ve doğrudan çörek aşamasına geçerdi. Ancak Olivia bunu duymak bile istemezdi ve Grace’in spor saatinde ona eşlik etmesinde kararlıydı. Aslında Grace sızlansa da, en iyi arkadaşıyla birlikte spor yapmayı iple çekiyordu. Ayrıca biriken haberleri çarşamba akşamlan

paylaşmak da cabasıydı.

Grace pencere kenarındaki masaya yerleşti ve emeklilik yaşı gelmiş huysuz garson Goldie hemen bir demlik kafein-siz kahveyle yaklaştı, Grace seramik fincanının düzünü çevirdi (bu bir Pancake Palace geleneğiydi).

“Olivia hemen arkamda,” dedi, uzanıp Olivia’nın fincanını da düzeltti.

“Her zamankinden mi istiyorsunuz kızlar?” diye sordu Goldie fincanları doldururken.

Grace başıyla onayladı. Olivia’yla o kadar uzun süredir arkadaştılar ki, onun adına konuşabilirdi. Daha birinci sınıfta tanışmışlar ve okul boyunca birbirlerinin en yakın arkadaşı olmuşlardı. İkisi de elli yaşlarında olmalarına ve ikinci evliliklerini yaşamalarına karşın, hâlâ o günlerdeki kadar yakındılar. Dersten sonra gazoz içmek için aynı restorana gelirlerdi. Pancake Palace kutsal bir Cedar Cove kuruluşuydu ve Goldie, GraceTe Olivia gerçekten genç birer kızken dahi oradaydı.

“Neden biraz yaşamıyorsunuz?” diye önerdi Goldie. “İyi vakit geçirmeyi deneyin. Mutfakta elmalı suflem var.”

Grace kahvesini içerken neredeyse boğulacaktı. “Hindistancevizi kremalı turta yerine elmalı sufle mi? Hiç sanmıyorum.”

“Çikolatalı turtaya ne dersin?” diye sordu Goldie, bir elini kalçasına koyarak.

Grace bir an düşündü. “İlgilenmiyorum, üzgünüm.”

“Maviyemişli?”

“Hindistancevizi kremalı.”

Goldie büyük hayal kırıklığı yaşar gibi başını iki yana salladı. “Yargıç da mı?”

Grace başıyla onayladı. Olivia ve Grace, Hindistanc-evizli kremaya ve birbirlerine sadık kalacaklardı.

Başını sallamaya devam eden Goldie mutfağa gözden kayboldu.

Kahvesini yudumlayan Grace, lise mezuniyetinden hemen önce, hamile olduğunu Olivia'ya söylediği günü hatırladı. O zamanda Pancake Palace'ta bir masada oturuyorlardı. Erkek arkadaşına söyleme cesaretini bulmaya henüz haftalar vardı. Ardından Dan Te evlenmiş ve çok geçmeden kocası orduya katılarak Vietnam'a gönderilmişti. Grace iç çekti; aklının neden oralara gittiğini bilmiyordu.

Bakışlarını kaldırdığında Olivia'nın restorandan içeri girdiğini gördü, bir saatlik zorlu bir çalışmayı henüz bitirdikleri halde arkadaşının her şeyi yerli yerindeydi. Olivia hep böyle olmuştu; Jack Griffın'in tam tersiydi ve bu, evliliklerini gerçekten ilginç kılıyordu. Olivia düzen manyağıydı, Jack ise... Neyse, Jack öyle değildi, buna rağmen, belki de bu yüzden, çok başarılı bir çifttiler.

"Turta söyledim," dedi Grace, Olivia karşısına otururken. "Harika." Olivia kahvesine uzandı, bir yıudum aldıktan sonra keyifle soluğunu bıraktı. "Haftan nasıl geçti?"

Grace omuz silkti. "İyidir herhalde."

"*Herhalde* mi?"

Hafif bir tebessümle, arkadaşından hiçbir şey saklaya-mayacağım düşündü. "Cliff, Cal'le konuştu, iki *mustang'lz* birlikte Cedar Cove'a dönüyor."

Olivia dikkatle onun yüzüne baktı ve kısa bir duraksamadan sonra sordu. "Bu iyi bir haber olmalı, değil mi?" Grace bakışlarını indirdi. "Normalde öyle:" Cal'in Wyo-ming'de olduğu süre boyunca, Cliff kendi işlerinin yanı sıra Cal'in işleriyle de ilgilenmek zorunda kalmıştı. Grace fazla yardımcı olabildiğini düşünmüyordu ama Cal'in yokluğunu aratmamak için elinden geleni yapmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu Olivia.

Şimdiye kadar, Cal ve Vicki Nevvman arasında alevlenen aşkı Grace kendine saklamıştı. Özellikle Cal, Linnette McAfee'yle bu kadar samimiyken bir şey söylemeyi uygun bulmamıştı. Sonra, geçtiğimiz perşembe günü Linnette ters bir şeyler olduğunu hissederek Grace'le konuşmaya gelmişti. Grace, kıza karşı dürüst davranmadığı için Cal'i tekmelemek istiyordu.

"Grace?" dedi Olivia, onun düşüncelerini bölerek. "Akim başka yerde görünüyor."

“Of, üzgünüm. Cal yüzünden.”

“Geri döndüğünü söylemiştin.”

“Öyle ama dün akşam Cliff’le konuşurken bombayı patlattı.” Fincanını iki eliyle kavrayarak avuçlarını ısıttı. “Vicki Newman’la evlenmek istediğini söylüyor.”

“Veterinerle mi?” Olivia’nın gözleri kocaman açılmıştı. “Linnette’le çıkmıyor muydu?”

“Öyle, yani öyleydi.”

Olivia ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Yavaşça tek bir şey söyleyebildi. “Of, Tanrım.”

“Biliyorum.” Grace, arkadaşının duygularını paylaşıyordu. “Linnette bir şey biliyor mu?”

“Cliff o kısmından söz etmedi ama Cal en azından ona bir şeyler hissettirmiş olmalı. Kız geçen hafta kütüphaneye geldi ve açıkça Cliff ve benim, Cal’den haber alıp almadığımızı sordu.”

“Ona söyledin mi?”

Grace şu anda bu yüzden kendini berbat hissediyordu. Başıyla onayladı. “Cliff; bana Cal ve Vicki’yle ilgili şüphelerinden söz etti. Kendimi Linnette’e söylemek zorunda hissettim, Hassas olmaya çalıştım."

“Bunların hiçbiri senin suçun değil.”

Aynı zamanda üstüne vazife de değildi ama o zavallı kızı merak içinde bırakamazdı. Oysa şimdi, Linnette’in kalbini kırdığı için kendini sorumlu hissediyordu.

Olivia kahve fincanını saran parmaklarını sıktı. “Cal’in boynunu koparmak istemiyor musun?”

“Kesinlikle Cal’in bu işi daha iyi idare edebileceğini düşünüyorum. Linnette yıkılmış durumda. Corrie’nin dediğine göre, Cal onun ilk ciddi ilişkisiymiş.”

“Zavallı kız,” diye mırıldandı Olivia şefkatle. Verdikleri veda yemeğinde Grace, Cal ile Linnette arasının o kadar iyi olmadığını hissetmişti. Bu konuyu daha sonra Cliff’le konuştuğunda, kocası ona Cal’in bir an önce Wyoming’e gitmeye, uzaklaşmaya çok hevesli olduğunu söylemişti. Evet, Cal *mustang*[9]ları çok önemsiyordu ama bunun ötesinde bir şeyler vardı. Cliff o zamanlar anlayamamıştı, oysa şimdi her şey yerine oturuyordu.

“Vicki Newman hakkında ne biliyorsun?” diye sordu Olivia.

Grace, *golden retriever* köpeği Yağçanağı’nı kanser korkusuyla Vicki’ye götürdüğünde, onun hayvanlara olan sevgisinden etkilenmişti. Kedisi Sherlock aşı ve kontrol için düzenli olarak ona gidiyordu. Vicki atlar yüzünden sık sık

çiftliğe geliyor ve ara sıra bir kahve içmek için Cal’e eşlik ediyordu. Sohbetleri gayet resmiydi.

“Sevimli biri gibi ama...”

“Ama ne?”

Grace bunu yüksek sesle ifade etmekten hoşlanmıyordu. “Onu çok... farklı buluyorum. Beni yanlış anlama. Ondan hoşlanıyorum ve kesinlikle çok başarılı bir veteriner. Ayrıca her zaman çok nazik. Sadece... hayvanlarla arası, insanlarla olduğundan daha iyi.”

“Bu Cal için de geçerli, değil mi?”

Grace bunu kabullenmek zorundaydı. “Özellikle konuşma terapistiyle görüşmeye başlamadan önce.” dedi. “Çok tuhaf bir durumdu...”

“Nedir o?”

“Atların yanındayken hiç kekelemiyordu.” Grace kaşlarını çattı. “Konuşmasını hayli geliştirdiği halde, iletişim becerileri için daha çok çalışması gerekecek. Linnette’le olan durumu bir işaretse...” Grace konuşkan bir Cal düşünemi-yordu. Düşünce ve duygularını başkalarıyla paylaşmakta daima zorluk çekeceğini düşünüyordu.

Goldie turtaları getirip kahvelerini tazeledi, sonra masadan uzaklaştı.

“Linnette için çok üzülüyorum.”

“Ben de öyle.” Grace turtasını dilimledi, içini hüzün kaplamıştı. “Umarım Cal doğru tercih yapmıştır.”

“Ben dc umarım.”

“Sende yeni bir haber var mı?” diye sordu Grace, arka-daşmın hafta boyunca neler yaptığını merak ediyordu. “Aslında iki ayrı bilgi var,” dedi Olivia.

“Kulaklarımı diktim.”

“Öncelikle,” dedi Olivia, “Annem, Ben’in büyük oğlu Steven’dan haber aldıklarını söyledi.”

“Califomia’da yaşayan mı?”

“Hayır, o David. Steven Georgia’da, Saint Simons Ada-sf nda yaşıyor.”

“Doğru.” Grace hatırlamıştı. Olivia’nın ağabeyi Will Jefferson da aynı eyalette yaşıyordu ve kesinlikle aklına getirmek istemediği biriydi.

“Anlaşılan David bir tür mali sıkıntı yaşıyormuş ve borç almak için ağabeyine gitmiş. Steven bu konuda bilgi vermek için Ben’i aramış.”

Grace arkasına yaslandı. “David’in para sorunu olması seni şaşırttı mı?”

“Pek sayılmaz. Annemi dolandırıp nasıl beş bin dolarını almaya çalıştığını iyi hatırlıyorum.” Olivia’nın gözleri kısıldı. “Anneme anlattığı gülünç ameliyat masalı aklıma geldikçe çıldırıyorum.”

“Of Tanrım.”

“Sanırım iki yıl önce iflasını vermiş ve çözüm kolay değil.” “Alacaklılar mı peşindeymiş?” diye sordu Grace. Dan ortadan kaybolduğunda bu tür bir deneyim yaşamıştı. Hayatının en kötü dönemlerinden biriydi. David Rhodes dahil, hiç kimsenin böyle bir baskı yaşamasını istemezdi. “Hatırladığım kadarıyla, senden bir trafik cezasını silmeni istemişti.”

“Sanki böyle bir şey *düşimebilirımşim* gibi.”

Grace bir parça daha turtayı ağzına attı. “İkinci bir haberin daha vardı.”

Olivia çatalını kenara bıraktı, sözlerini tartmaya çalışır gibiydi. “Endişelenecek bir şey yok diye düşünüyorum,” dedi. “Ne?” diye üsteledi Grace. “Hangi konuda?” “Ağabeyim Will konusunda,” diye açıkladı Olivia. Grace ilgisiz görünmek için elinden geleni yaptı. *‘Ne olmuş ona?” Will artık onun için bir şey ifade etmiyordu, sadece ciddi bir utanç kaynağı olarak kalacaktı.

“Georgia’yla boşanacaklarından söz etmiş olmalıvım. Evi sattılar ve gelir aralarında eşit olarak bölündü."

“Ya!” Grace bu haberi üzüntüyle karşılamıştı ama Will için değil, uzun süredir ona katlanan karısı için. Zavallı Georgia. Grace onun bunca yıldır nelere katlandığını tahmin edebiliyordu. Gözlerini kapatarak bu üzüntüdeki kendi payını hatırladı ve diğer kadının acı çekmesine sebep olduğu için bir kez daha pişmanlık duydu. Wiirie ilişkiye girmesi ne kadar aptalcaydı. Çok aptalca... Grace onun evli olduğunu biliyordu ve bu, durumu daha da kötüleştiriyordu. NVill'in ilk kez başkasıyla duygusal bağ kurmadığından şüpheleniyordu, sonuncusu da olmayacaktı. Neyse ki onunla yatmamıştı aııa ilişkileri devam etseydi muhtemelen bunu yapacaktı. Olivia da onun başka ilişkileri olduğunu düşünüyordu.

Olivia dikkatle Grace'e bakıyordu.

Grace abartılı bir biçimde içini çekti. “Dahası da var. değil mi?” Bunu hissedebiliyordu.

Olivia başıyla onayladı. “Will, anneme Cedar Cove’a taşınacağını söylemiş.”

Grace dehşet dolu bir sessizlikle Olivia’ya baktı. “Şaka ediyor olmalısın! Peki ya işi?”

“Emekli oldu ve sanırım kendini boşlukta hissediyor.” Grace gözlerini kapadı. Will’in kasabaya son gelişi faciayla sonuçlanmıştı. İlişkilerinin bitmesinden hemen sonraydı. Grace’in ne yaptığını bilmediğinde ısrar ediyor ve onu sevdiğini söylüyordu. Bir noktada araya Cliff girmiş, Will öfke ve kıskançlıkla Cliff’e yumruk savurmuştu. Herkesin gözü önünde gerçekleşen bu korkunç olayda Will, Cliff’i dava etmekle tehdit etmişti. Neyse ki Olivia olanlara şahit olmuştu ve Will bu şansı kullanamamıştı. “Endişeleniyorum,” dedi Olivia.

“Ben ve Cliff için mi?” diye soran Grace, eliyle boş vermesini işaret etti. “Endişelenme.”

“Hayır,” dedi Olivia. “Will için endişeleniyorum. Annem için de. Taşınmayı bir kez daha düşünmesini istedi. Özellikle boşanır boşanmaz taşınmak istemesi çok abartılı. Olduğu yerde kalmalı ve...”

Olivia tereddüt etti ve derin bir soluk aldı. “En çok canımı sıkan şey ise, bir Keystone Kop* kadar budala olan ağabeyimin, senin hâlâ müsait olduğunu düşünebilecek olması.” “Will evlendiğimi *biliyor*.” Olivia’nm bunu özellikle ona söylediğini hatırlıyordu.

* ***Amerikan sinemasının sessiz döneminde, onlarcası seferber olup da hiçbir şey beceremeyen sersem polisler. Buster Keaton, Charlie Chaplin ve diğerlerinin pek çok filminde görülebilirler, (e.n.)***

“Evet, biliyor,” dedi Olivia. “Fakat kendi parmağında da taşıdığı *alyans* gibi küçük bir ayrıntı, daha önce ona engel olmamıştı. Sana da engel olamayacağı gibi yanlış bir düşünceye kapılabilir.”

Grace yutkundu. “O zaman ona söylemek zorunda kalırım.” Bu durumda Cliff de ona katılırdı; bununla beraber, Grace iki adamı birbirinden uzak tutmak için elinden geleni yapacaktı.

Otuz Beş

Anson Butler, Allison Cox'ı ilk kez geçtiğimiz ekim ayında, bir cuma akşamı futbol maçından sonra öpmüştü. Yıllık mezuniyet toplantısına katılmaktansa, tribünlerde oturmuş ve herkes gittikten sonra saatlerce konuşmuşlardı. Allison o öpücüğü sanki dünmüş gibi hatırlıyordu. Daha önce de erkek arkadaşları olmuştu ve birinci sınıftayken atlet bir çocukla flört etmişti. Clay gerçekten hoş bir çocuktu, popüler ve eğlenceliydi; ancak ilgi alanları sınırlıydı ve ortak fazla yönleri yoktu. Mezuniyet balosundan kısa süre sonra ayrılmışlardı.

Anson farklıydı. Önceki yıl birkaç ortak dersleri vardı ama Allison onu bu yıl Fransızca dersinde karşılıklı oturun-caya kadar fark etmemişti. Çocuğun lisan yeteneği etkileyiciydi, herkesten daha hızlı ilerliyordu. Allison, onun kendi yeteneklerini hafife almasına ve zekâsını görmezden gelmesine sinir oluyordu. Geriye dönüp baktığında, Anson'ı cazip

kılan asıl şeyin inanılmaz derecede alaycı mizah duygusu olduğuna karar verdi.

İlk kez öpüştükleri tribün sırasında oturan Allison gözlerini kapadı ve o akşam yaşadığı yoğun heyecanı tekrar yakalamaya çalıştı.

Havanın gerçekten soğuk olduğunu hatırlıyordu ve sahanın elektriği kesilmişti. Gökyüzünde dolaşan bulutlar ay ışığını saklıyor, zaman zaman çöken karanlık onlara özel bir mahremiyet duygusu yaşatıyordu. Anson uzun siyah pardösü ve kulaklarına kadar indirdiği el örgüsü bir bere giymişti, eldivenleri yoktu ve elleri buz gibi olmuştu. Onun aksine, Allison tepeden tırnağa kırmızı manto, atkı, şapka, eldiven ve içine yün çorap giydiği çizmelerle kuşanmıştı.

Rüzgâra karşı sarılıp oturdular. Spor salonundan, herkesin dans ettiği müzik kulaklarına geliyordu. Anson arkadaşlarını başından savmıştı, Allison da öyle.

Anson o akşam Fransızca konuşup sözcükler üreterek onu eğlendirmişti. Allison onun söylediği her şeye gülmüş ve sonra birden, sebepsiz gülmeyi kesmişlerdi. Anson öpmek için tereddütle eğilmişti, Allison'ın onu durdurmasını bekler gibiydi. Oysa Allison *durmasın* diye dua ediyordu. Dudaklan birleştiğinde, Anson'ın dudaklan soğuk ve çatlak, Allison'm-kiler nemli, yumuşak ve öpücüğünden ne kadar keyif alacağını bilmesi için hafifçe aralıktı.

Mükemmel bir andı. Daha sonra uzun süre bakışmışlar ve Anson, onu öpmenin

tahmin ettiğinden bile güzel olduğunu söylemişti. Allison için de öyleydi.

Çalan telefon onu yerinden zıplatarak güzel anılarından ayırdı. Hızla cebinin kapağını açtı, tanı zamanında aramıştı. “Aıiscn?” diye fısıldadı.

“Buradayım. Shavv’dan mesajımı aldın mı?”

Allison başıyla onayladı. Arkadaşı önceki akşam arayarak Anson’ın saat dokuzda telefon edeceğini söylemişti. Hemen ardından, başka hiçbir şey söylemeden telefonu kapamıştı. “Özel ulak görevinden keyif alıyor gibi.”

“Shaw iyi bir arkadaş,” dedi Anson.

“Biliyorum,” dedi Allison. “Of Anson, seni çok özlüyorum.” Duygularını sesine yansıtmamaya çalışıyordu ama kötü bir haber almıştı ve bununla baş etmeye çalışıyordu. Oysa Anson’ın ihtiyacı olan son şey, kendisini ilgilendirmeyen bir konuda Allison’m gözyaşlarına boğulmasıydı. Onun yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Mezuniyet nasıldı?” diye sordu.

“İyiydi. Keşke sen de orada olsaydın. Gül çok güzeldi, mesaj da öyle. İkisi için de çok teşekkür ederim.” Duyduğu güven sarsıldığı halde Anson onu sevmeye devam etmişti.

“Şerifle konuştun mu?” diye sordu Anson, doğrudan konuya girerek. “Shaw’un sana verdiği bilgi hakkında?”

“Evet. Babama söyledim ve pazartesi günü şerifi görmeye beraber gittik.” Bu kısım sürpriz değildi, o yüzden Allison derin bir iç çekti. “Şerif Davis seninle konuşmak istiyor.”

Anson kıs kıs güldü. “Eminim öyledir.”

“Anson, kalan hayatını saklanarak geçiremezsin!” Karşılığındaki sessizlik aralarında tehlike çanlan gibi çaldı. “Denedim,” dedi Anson sonunda.

“Denedin mi?” diye tekrarladı Allison. “Ne demek istiyorsun?”

“Şerife telefon ettim.”

“Şerif Davis’le mi konuştun?” Bu harika bir haberdi ama kimse bu konuda bir şey söylememişti. “Bilmiyordum, düşündüm ki...”

“Hayır, onunla konuşmadım,” dedi Anson. “Onunla konuşmaya *çalıştım.* Orada değildi. Ne zaman döneceğini sorduğumda baştan savma cevaplar aldım. Kimse nerede olduğunu söyleyemedi.”

Allison buna inanmakta zorluk çekebilirdi ama sonra annesi ile babasının arasında geçen bir konuşmayı hatırladı. “Of, bunu açıklayabilirim. Geçtiğimiz günlerde eşini kaybetti. O dönemde aramış olmalısın.”

“Eşine ne oldu?”

“Tam olarak emin değilim ama annem yıllardır hasta olduğunu söyledi.” Şimdi her şey bir anlam ifade ediyordu. “Cenaze töreninden sonra bir süre izin aldı.” Anson’m çabası onu yüreklendimıişti. “Tekrar dene, olmaz mı?”

Anson, onun önerisini düşünür gibiydi. “Belki denerim.” “Şerifin ofısindekilere kim olduğunu söylemedin, değil mi?” Kendini tanıtmış olsa, oradakilerin daha fazla yardımcı olacağından emindi.

“Hayır... sadece şerifin kendisiyle görüşmek istedim.” “Pekâlâ, aıtık işe geri döndü. Babam dün akşam söyledi." “Tamam.”

Birden, söylenecek başka bir şey kalmadığını hissetti.

“Gül için teşekkürler,” dedi bir kez daha. Onu sonsuza kadar saklamak istediği için, Allison gülü kalın bir kitabın sayfaları arasına sıkıştırmıştı. Kartını da öyle.

“Yanında olabilmek için her şeyimi feda ederdim.” “Biliyorum.”

Arka planda tanımlayamadığı bir gürültü duydu ve Anson *ın nerede olduğunu merak etti. “Kapatmam gerek,” diye mırıldandı Anson.

“Kendine iyi bakabiliyor musun?” diye sordu Allison. “İyiyim. Ya sen?”

“İdare eder.”

“Sadece bu kadar mı?”

Allison bir an sessiz kaldı. “Nerede olduğumu biliyor musun Anson?” Elbette bilmiyordu. “Futbol sahasındayım.” “Tribünlerde mi?”

Allison gülümsedi, telefonu kulağına biraz daha yaklaştırdı. “Buranın benim için neden çok özel olduğunu biliyor musun?”

“Seni ilk kez öptüğüm yer.”

Hatırlıyordu.

“O akşamla ilgili aklıma gelen tek şey seni öptüğüm. Çok güzel görünüyordun. Yanakların soğuktan pespembeydi ve üstünde parlak kırmızı manton vardı... Kimi istersen onunla çıkabileceğini düşünüyordum ama sen benim yanım-daydın.”

“Yapma,” dedi, boğazı düğümlenmeye başlayan Allison.” “Ne yapma?”

“Böyle konuşmaya devam edersen, ağlamaya başlayabilirim.” Allison esprili konuşmaya çalışıyordu. “Ağladığım zaman korkunç görünüyorum.”

“Keşke şu anda seni öpebilsem.”

“Keşke.” Allison o noktada kendini kaybettiğini hissetti. “Anson, bu şekilde devam edemem.”

Anson hemen cevap vermedi. Konuşmaya başladığında sesi sert ve alçak çıkıyordu. “Düşünebildiğim tek şey sensin. Her günü ancak böyle atlatabiliyorum. Sen olmasan şimdi nerede olurdum bilmiyorum. Bunu hiç unutma, tamam mı? Yangınla ya da başka şeylerle ilgili ne olursa olsun, hayatımdaki en güzel şeyin sen olduğunu asla unutma.”

“Tamam,” diye fısıldadı Allison.

“Bana güvenmek konusunda tereddüt ettiğinin farkındayım,” dedi Anson. “Fakat hatırım için dene. Lütfen Allison, dene.”

“Yapacağım.”

“Canını sıkan başka bir şey daha var.”

Bunu anlaması Allison'ı şaşırtmıştı. "Benim için endişelenme."

"Ne olduğunu söyle," dedi Anson.

"Seninle ya da yangınla bir ilgisi yok."

"Söyle," diye ısrar etti Anson.

Allison hıçkırığını tutamadı. "Arkadaşım Cecilia'yı hatırlıyor musun?"

"Babanın yanında çalışan kadın mı?"

"Eskiden çalışan," diye düzelten Allison, yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Taşınıyor. Kocası donanmada görevli ve tayin oldu. San Diego'ya taşınıyorlar."

"Üzgünüm."

"Neden en sevdiğim insanların hepsi gitmek zorunda?" "Allison..."

"Yo, üzgün olan benim. Senin yeterince derdin var, bunları duymaya ihtiyacın yok."

"Seni seviyorum."

Göz yaşlan artık sel gibi akıyordu. "Biliyorum."

"Bana Cecilia'dan söz et," dedi. Bu kaybıyla ilgili Allison'ın ne kadar konuşmaya ihtiyacı olduğunu anlamış gibiydi.

"Benim en iyi arkadaşımdı. Hiç sahip olmadığım ablam gibiydi. Annem ile babam boşandığında ne halde olduğumu hatırlamazsın; ama gerçekten çok karanlık bir dönemden geçtim." Tekrar hıçkırdı. Bundan sonraki kısmı başka hiç kimse bilmiyordu. Cecilia bile.

"Devam et," dedi Anson yumuşak bir sesle.

"Cecilia bana kendi annesi ile babasının boşandığında yaşadıklarım anlattı. Onu dinlemedim ve söylediği her şeyi yadsımak istedim. Onun hayatını çekilmez kılmak için elimden geleni yaptım."

"Sonra bir gün, dinlenme odasına girdiğimde onun tek başına ağladığını fark

ettim. Görmemi istemedi ama bir resme baktığından emindim. Bir fırsat bulduğumda çantasını karıştırıp resmi buldum.” Eğer biri onu yakalamış olsa, Alli-son’ın başı gerçekten derde girerdi. “Ölen küçük bir kızın fotoğrafıydı. Sonradan bebeğinin isminin Allison olduğunu ve

bana yakın hissetme sebeplerinden birinin bu olduğunu öğrendim.”

Gözyaşları dinmeden akıyor, makyajını bozuyordu. “Cecilia sürekli konuşabildiğim tek kişiydi ve Anson, ikinizi de kaybedersem nasıl dayanırım bilmiyorum.”

“Onunla irtibatını sürdürebilirsin.”

“Cecilia da aynı şeyi söyledi ve bu konuda birbirimize söz verdik.”

“Sana dönüyorum Allison,” diye söz verdi Anson. “Bir şekilde bunun olmasını sağlayacağım.”

Allison’m geçen her günü atlatabilmesini sağlayan bu umut oldu. Tıpkı Anson’ın Allison’la ilgili anılarının onun hayata tutunmasını sağladığı gibi...

Otuz Altı

Cumartesi günü, uzun bir vardiyanın ardından Rachel, telefon mesajlarını kontrol etti ve üstünde Nate’in isminin yazılı olduğu bir not buldu. Nate’i aramak yerine, bu notu da önlük cebindeki diğer ikisinin yanma attı. Onun ne istediğini biliyordu. Anne ve babası kasabadaydı. Nate’in anne ve babasıyla karşılaşma düşüncesiyle bile dehşete düşüyor ve sırtı ürperiyordu.

Neyse ki bu durumu savuşturmak için Teri ona mükemmel bir gerekçe sunmuştu. Kaçıp Bobby Polgar’la evlenmesi, salondaki herkesin çift vardiya çalışması anlamına geliyordu. Kendi randevuları elverdiği sürece, Rachel, Teri’nin bütün müşterilerini kabul ediyordu. Uzun, sinir bozucu bir cumartesi gününün sonunda, Jane ve kendisinden başka personel kalmamıştı.

Derken, sanki birkaç dakikalığına dışarı çıkmış gibi, Teri Miller Polgar sallana sallana içeri girdi.

Arkadaşını gördüğü anda Rachel neşeyle haykırdı. “Şuna bak!” diye bağırarak koştu ve kollannı açarak ona sarıldı. Teri her yanından mutluluk saçıyordu.

“Tam zamanında döndün,” diye seslendi, resepsiyon masasında para sayan Jane. O da gelip Teri’ye sarıldı, sonra nişan ve nikâh yüzüklerini incelemek için elini kavradı. “Vay canına! Şu taşın büyüklüğüne bak.”

“Büyük olan tek şey o değil.” Teri saçma sapan konuşmayı severdi.

“Teri,” diye kızan Rachel, arkadaşının eline vurdu. “Büyük demişken, sayın Polgar hazretleri nerede?”

Teri omuz silkti. “Çok dikkatini dağıtıyordum,” dedi gözleri ışıldayarak. “Büyük bir turnuva için Rusya’ya uçtu.” “Sen gitmiyor musun?”

“Sence pasaportum var gibi görünüyor muyum?” diye çıkıştı Teri, elini kalçasına koyarak. “James beni eve getirdi ama Bobby olmadan şimdiden çok mutsuzum. Eminim onun duyguları da *kesinlikle* aynıdır.”

“Şoför James mi?” diye abartılı, dalga geçen bir İngiliz aksanıyla sordu Jane.

“Ta kendisi. Dışarda beni bekliyor.” Gülümseyerek salona göz gezdirdi. “İster inanın ister inanmayın, burayı özledim. Eve bile gitmeden James’in beni buraya getirmesini istedim.” “Söyle,” dedi meraktan çatlayan Rachel. “Ünlü biriyle evli olmak nasıl bir duygu?”

Teri başını yana eğdi. “Aslında Bobby’yi ünlü biri gibi görmüyorum. Neredeyse sürekli satranç düşünüyor ve bu ko

nuda konuşuyor.” Gururla gülümsedi. “Yatakta olmadığımız sürece.” Kıkırdadı, sonra tekrar ciddileşti. “Onun için çıldırıyorum. Ben ve Bobby Polgar. Kimin akima gelirdi ki?” “İşe geri dönecek misin?” diye merak etti Jane. “Elbette,” dedi Teri, anlayış bekleyerek. “Şehirden şehre, bir turnuvadan diğerine Bobby’yi takip edebilirim ama bundan hoşlanmıyorum. Onu doğru dürüst göremiyorum bile ve çoğunlukla yalnız oluyorum. Böyle olursa, benimle beraber olmak için olabildiğince sık geri dönecektir. Arada sırada New York’ta da görüşebiliriz. Erkek kardeşime göz kulak olmam gerek, biliyorsunuz. Ayrıca kız kardeşim Christie’nin de bana ihtiyacı var. Nihayet ezik kocasını sepetliyor.”

“New York?” diye tekrarladı tekrar resepsiyon masasına dönen Jane kıskanç bir ses tonuyla. Bütün duyduğu bundan ibaret gibiydi.

“Bobby’nin Manhattan’da bir yerlerde evi var. Galiba bir teras katı. Henüz

görmedim ama yakında görürüm.” “Adamın Manhattan’da teras katı var, senin de Cedar Cove’da minik bir dairen,” diye mırıldandı Jane. “Hımm. Kulağa harika geliyor.” Başını iki yana salladı. “Siz ikiniz, dünyadaki en uyumsuz çiftsiniz.”

“Jane,” dedi Rachel. “Onlar birbirine âşık ve önemli olan tek şey bu.”

“Söyleyene bak,” diyen Jane, makbuzları desteledi̇ği masadan bakışlarını kaldırdı. “Nate’in çağrılarını görmezden gelmeye devam ediyorsun. Nedenini sorabilir miyim?”

“Bu tamamen farklı! Nate’in konuyla hiç ilgisi yok.”

“Kesinlikle aynı. Aşk her şeye kadirdir, unuttun mu? Adamın annesi ve babasıyla tanışmaktan korkuyorsun, o yüzden telefonlarını açmıyorsun. Bir akşam karşına çıkıverip sana tercih hakkı bırakmazsa şaşırmayacağım.”

“Bu hafta sonu Jolene’le buluşacağım. Nate bunu biliyor.” “Bunu bilmesini sağladın, değil mi?” diye meydan okudu Jane. “Bunu kasten planladın.”

Öyle yapmıştı ama Rachel’m bunu itiraf etmeye niyeti yoktu. Sırtını Jane’e dönüp Teri’ye baktı. “Vegas’la ilgili her şeyi duymak istiyorum.”

Teri’nin gözleri parladı. “Yatak odasından pek çıkmadık. İşte Vegas’taydım ve bir kere bile kumar makinelerine dokunmadım. Bobby’nin beni nasıl meşgul ettiğini dinlemek ister misin?”

“Sanırım zaten biliyoruz.” Bazı ayrıntıları paylaşmaya gerek yoktu.

Rachel’a sımsıkı sarılan Teri onu şaşırttı. “Çok teşekkürler,” diye fısıldadı. “Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Onunla gitmeye beni sen ikna ettin. Yaptığım için çok mutluyum. Bobby harika biri.” Gözleri yaşlarla ıslandı. “İnanması zor biliyorum ama bana ihtiyacı var. Ve beni seviyor.”

Rachel’e inanması o kadar zor gelmiyordu.

Telefon tekrar çaldı. Jane uzandı, sonra duraksayarak Rac-hel’a baktı. “Açayım mı, yoksa telesekretere mi bırakayım?” “Telesekreter.”

Jane kaşlarını çattı. “Korkak.”

Doğruydu; Nate’in ebeveyninden, özellikle annesinden

RachePın ödü patlıyordu. Elinde değildi. Patrice Olsen’le yaptığı kısacık telefon konuşması, Rachel’ın bütün korkularını onaylamıştı. Henüz karşılaşmamışlardı bile ama annesi onu sevmemişti. Bu kadar da değildi, Bayan Olsen Rachel’ın onların dünyasına ait olmadığını açıkça ima etmişti üstelik Rachel orada olmak istediğinden emin değildi.

“Rachel?” Teri kuşkuyla ona bakıyordu.

“Unut gitsin,” dedi, Nate’le olan ilişkisini tartışmak istemiyordu. “Sen ve Bobby hakkında konuşmak istiyorum.” Teri de anlatmaya dünden hevesliydi. “Kendisi burada yokken bir ev almamı istiyor. Henüz ona söylemedim ama satranç öğrenmeye karar verdim. Bu konuda okumaya başladım. Satrancın yaklaşık bin dört yüz yıl önce, Hindistan’da dört kişilik bir zar oyunu olarak ortaya çıktığını biliyor muydunuz?” İki kadın da başını iki yana salladı.

“Ben de bilmiyordum. Satranç oynayan çok ilginç kişiler var. Charles Dickens, Tolstoy ve Sir Walter Scott. Humphrey Bogart ve John Wayne de satranç oynarmış. Gerçekten büyüleyici. Yine de,” dedi göz kırparak, “*çok fazla* okuyamadım.” Konuyu değiştirme gereği hisseden Rachel sordu, “Evinin kira sözleşmesi ne olacak?”

“Onu halletti bile. Bobby’nin bu işlerle ilgilenen bir adamı var. Bu kadar yani bu kadar muhteşem ne olabilir?” diye fısıldadı Teri. “Evrendeki tek kadın benmişim gibi hissetmemi sağlıyor.”

“Teri, senin adına çok mutluyum.”

“Ben de mutluyum,” dedi Teri, rüyada gibi. “Öyle mut-

luyum ki, inanamıyorum. Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum...”

“Adamın saçını kestin,” dedi Jane, makbuzların etrafına bir lastik geçirirken. “Bir saç kesimi ve hayatın kurtuldu. Şu işe bak!”

Hiç gücenmeyen Teri kıkırdadı. “Yemeğe bana gelmek ister misiniz çocuklar?”

“Üzgünüm, bu akşam olmaz,” dedi Jane. “Kayınvalideme gideceğiz.”

“Ben de gelemem,” dedi Rachel. “Salı günü işe gelecek misin?” diye sordu Jane Teri’ye.

“Burada olacağım.”

“Güzel, Seni gördüğü için herkes heyecanlanacak.” “Nereye gidiyorsun?” diye sordu Teri, son temizliğini bitiren Rachel’e.

“Eve. Bruce, Jolene’i getirecek ve...”

“Malum kişiden kaçıyor,” diye araya girdi Jane, gerekmediği halde.

Rachel, çantasına uzandı ve kısa bir vedalaşmanın ardından Teri’yle birlikte salondan çıktı. “Bana uğramak istemez misin?” diye Teri’yi davet etti. “Komşular limuzini ve James’i görünce kafayı yerler.”

Teri başını iki yana salladı. “Gelemem. Bobby iner inmez telefon edecek.”

“Çağrıyı benim evimde de alabilirsin,” dedi Rachel. Teri sırıttı. “Hayır, yapamam. Jölene’in bizim konuşmalarımızı dinlemesini istemem.”

Rachel güldü. “Haklısın.”

Teri onunla birlikte otoparka yürüdü. James limuzinin yanında talimat bekliyordu.

Arkadaşı durup Rachel’ın yüzünü inceledi. “Nate’i önemsiyor musun?”

Rachel içini çekti. Adam için deli oluyordu ama annesiyle yüz yüze gelecek kadar değil. Dragon Lady’yle er ya da geç karşılaşacağını biliyordu ama henüz buna hazır değildi.

Bir kez kucaklaşıp yollarına devam ettiler. Rachel eve ulaştıktan birkaç dakika sonra Bruce, Jolene’le birlikte geldi.

“Akşam yemeği getirdik,” dedi, kızı elindeki pizza kutusunu dikkatle taşıyarak içeri girerken.

Arkasındaki Bruce, kızının gece için hazırladığı çantasını salona bıraktı.

“Artık gidebilirsin,” dedi Jölene.

Rachel, Bruce'un yüzündeki şaşkın ifadeye güldü. "Sanırım emir büyük yerden."

Bruce'un kafası iyice karışmış gibiydi. "Yemek yemeyecek miyim? Pizzanın parasını ben ödedim, bilgin olsun." Jölene, Rachel'a soran gözlerle baktı. "Bırak kalsın," dedi Rachel gülümseyerek.

"Pekâlâ," dedi kız isteksizce. "Ama yedikten sonra gideceksin. Film seyretmeye kalamazsın."

"Hangi film?"

"Prenses Gelin" diye fısıldadı Rachel. "Jolene'in en sevdiği film."

"Seni duydum," dedi Jölene. "Senin de en sevdiğin film."

"Tamam. Benim de en sevdiğim film.''

Bruce gözlerini devirdi. "Salonun badanasını yapmayı tercih ederim ve sanırım öyle yapacağım."

Rachel küçük mutfağına gidip üç tabak alarak masaya koydu.

"Kırmızı pul biber var mı?" diye sordu Bruce.

"Üst rafta, sağ tarafta," dedi buzdolabından üç kutu gazoz çıkarırken.

Kapı çaldı, Jölene seslendi, "Ben bakarım!"

Kim olduğuna bakmadan Rachel'in karnına bir sancı saplandı. Tahmin ettiği gibi Nate Olsen kapıda duruyordu. Annesi ve babasıyla birlikte.

Otuz Yedi

Justine, Bremerton'lı mimarla iki saat geçirmiş ve her şey beklediği gibi iyi gitmişti. Heyecanlı ve mutlu bir halde, dönüşte uğramasını söyleyen annesini aradı. Bayrak Bayramı olduğu için Adliye kapalıydı ve iş dünyasının kalan kısmı günlük görevlerini yerine getirirken, tüm resmi kurumlar bir günlük tatilin keyfini yaşıyordu.

Justine, Deniz Feneri Yolu, 16 numarayı daima sevmişti; bu evi gördüğünde içine dolan huzur hiç değişmemişti. Geniş ön verandanın, içeri girip aileyle ve dostlarla vakit geçirmek için her zaman davetkâr bir görüntüsü vardı.

Basamakları çıkarken Justine içerden elektrik süpürgesinin sesini duydu. Demek annesi boş gününü böyle geçirmeyi tercih etmişti. Olivia evi temizliyordu. Tam ona özgü bir durumdu; Olivia düzen hastasıydı. Annesi ve aynı zamanda Charlotte'a göre, "temizlik dindar olmanın koşullarından biridir'' klişesi yüzde yüz doğruydu. Justine bu varsayıma katılsa da, farklı ön-

çelikleri vardı ve küçük oğluyla, kocasıyla, dostlan, evi ve işiyle zaman geçirmeyi tercih ederdi. Justine istifasını önceki cuma vermişti. Onun ayrılmasını istemeyen patronu çok cazip bir paket önermişti ama Justine'in başka planlan vardı.

Kapıyı vurduktan sonra açıp içeri girdi, ancak süpürgeyi yapan sandığı gibi annesi değildi. Jack Griffin başında kulaklıklar ve belinde annesinin fırfırlı beyaz önlüklerinden biriyle salonun ortasında dikiliyordu. Justine'i görünce gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

"Vay, vay, vay," dedi Justine, neşeyle smtarak.

Jack öfkeyle ona bakarak kulaklıkları çıkardı.

"İşte buna haber derim," diye mmldandı Justine. "C/ıro-*nicle'dm* bir muhabir çağırsam mı?"

"Bu konudan birine söz edersen kendini ölmüş bil," diye tehdit etti Jack, mutfaktaki Olivia'ya kaşlarını çatarak.

"Çocuklar, çocuklar," diye içerden seslenen Olivia, ellerini havluya kurulayarak dışarı çıktı.

Jack, gözlerini Justine'e dikti. "Annen, süpürge yapmanın hafif koşuyla eşdeğer olduğunu söyledi," diye homurdandı. "Çok ikna ediciydi, günlük programımı kolayca savarım sandım."

"Ya önlük?" diye sordu Justine.

Jack bu kez Olivia'yla göz göze geldi. "O da annenin fikriydi. Kütüphanenin

tozlannı alma konusunda..." Jack önlüğü hızla çıkarıp kanepenin üstüne attı. “Kimseye bir şey söylemeyeceksin, anlaştık mı? Bu bizim küçük sırrımı/ olarak kalacak, tamam mı?”

Justine sanki yemin eder gibi elini kaldırdı. “Dudaklarım mühürlendi.’'

Başını iki yana sallayan Olivia, Justine’e sarıldı. “Seni görmek ne güzel tatlını. Mimarla randevun iyi geçti mi?” Justine neşeyle gülümsedi. “Anıue, bu fikrinin gerçekten işe yarayacağını düşünüyorum.”

“Elbette işe yarayacak,” dedi Olivia, bir an bile şüphe duymamış gibi. “Ayrıca tam olarak *benim* fikrim değil. Hatırlarsan bunu birlikte oluşturduk. Ben sadece çay içmeye gidilecek şık bir yerin çok hoş olacağını söyledim. Bildiğim tek şey, senin hemen harekete geçtiğin.”

“Bu çay salonunda bir şeyler yemem gerekmiyor, değil mi?” diye sordu Jack, elektrik süpürgesinin fişini çıkarıp antredeki dolaba kaldırırken. Parmaklarıyla havada hayali bir fincanı tutarmış gibi yapıp dudaklarına götürdü, bir yudum aldı.

“Önlüksüz olmaz,” diye dalga geçti Justine, kıvırdığı serçeparmağıyla onu selamlayarak.

Bu yorum karşısında Jack ona çok kötü baktı. “Aman ne komik.”

“Bir dahaki sefere ön kapıyı kilitleyeceğim,” diye söz verdi Olivia.

“Bir dahaki sefer diye bir şey olmayacak.”

“Elbette hayatım.”

Jack saatine baktı. “Ofise gitsem iyi olacak. Malum, bazılarımızın çalışması gerekiyor.” Jack, Olivia’ya annesinin yüzünü kızartacak kadar uzun bir öpücük verdikten sonra abartılı bir biçimde Justine’in önünde eğilip kapıya yöneldi.

Çıkmadan önce Justine’le karşılıklı birbirlerine göz kırptılar.

Olivia, Jack’le evlendiğinden beri, Justine annesinde gördüğü değişikliklerden çok hoşnuttu. Jordan'm ölümünden beri ilk kez annesinin gerçekten mutlu olduğunu hissediyordu. Düşünecek olursa, *kendisi de* mutluydu. Yangın bir süre

her şeyi değiştirmiş ve Justine bocalamıştı; Seth de aynı durumdaydı. İçine düştükleri uyuşukluktan nihayet sıyrılmaya ve kendilerini bulmaya başlamışlardı.

Justine ve annesi, fincanlar dolusu çay eşliğinde konuşup fikir alışverişinde bulundular. Olivia özellikle kendisinin çok beğendiği bir çay markası önerdi. Salon için gerekli servis malzemelerini konuştular ve Justine farklı desen ve biçimlerde çaydanlıklar almaya karar verdi. Justine, büyükannesinin bütün zamanlarda ailenin favorisi olan hindistanc-evizli pasta tarifini paylaşıp paylaşmayacağını merak ediyordu. Olivia paylaşacağından emindi. Öğle yemeği olarak güne özel çorba, salata ve sandviç vereceklerdi. Muhtemel tariflerin listesini yapıp dekorasyon üstünde tartıştılar.

Justine öğle vakti olduğunda Leif i kreşten aldı. Oğlu öğlen uykusundayken mimarın taslaklarını mutfak tezgâhının üstüne yayarak kurşunkalemle annesiyle paylaştıkları fikirleri içeren notlar aldı.

Leif uyandığında her şey hazırdı. Akşam yemeği fırındaydı, salata hazırdı ve Seth'in tersaneden dönüşünü beklerken bir şişe şarap buz kovasında soğuyordu. Ona anlatacak, paylaşacak çok şeyi vardı.

Çalan kapı zili Justine'i şaşırttı. Penny bahçede çılgın

gibi havlıyordu. Justine'in engel olmasına fırsat kalmadan Leif koşarak gitti ve neşeyle kapıyı açtı, kapıda duran adama boş gözlerle bakmaya başladı.

"Warren" dedi Justine kaşlarını çatmamaya çalışarak. "Merhaba Justine," dedi Warren. Davet edilmeyince sordu. "İçeri gelmemde sakınca var mı?"

Seth her an dönebilirdi ve Warren'ı görmekten hoşlanmayacağı açıktı. "Öyle olsun." Sesindeki tereddüdün pek de istekli olmadığının anlaşılmasını sağlayacağını umuyordu.

Tel kapıyı açtı, konuklarına şüpheyle bakan Leif, bacağına sarılınca eğilip oğlunu kucağına aldı.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu Justine. Kabalaşmak istemiyordu ama şu ana Warren'm varlığı onu ilgilendirmiyor, bir an önce meramını söyleyip gitmesini istiyordu. Hepsi buydu.

Tepkisi karşısında Warren acı dolu gözlerle ona baktı. “Geçen cuma bankaya uğradım. Orada değildin ve istifa ettiğini öğrendim. İstifa etmeye karar verdiğini söylemedin bile.”

Justine, onu ilgilendirmediğini düşündüğü halde bunu söylemedi. “Banka, Seth’le restoran konusunda ne yapacağımıza karar verinceye kadar geçici bir işti.”

“O halde bir karara vardınız?” diye sordu Warren merakla. “Öyle,” dedi Justine, heyecanını bastıramayarak. “Yeniden inşa etmeye karar verdik.”

“Daha önce konuştuğumuzda, Seth’in senin önerilerine önem vermediğinden yakmmıştm. Fikir mi değiştirdi?”

İşi -ve evliliği- ile ilgili karmaşık konulara girmektense Justine sadece başıyla onayladı. “Onun gibi bir şey.”

“ Vay canına, harika. Yıllardır arkadaşız, umarım bu konuda birlikte çalışabiliriz.”

Justine, arkadaşı olsun olmasın, ona açıldığı için üzülüyor ve Seth’e karşı sadakatsizlik yaptığını hissediyordu. Cevap vermedi.

“Ne karar verdiğinizi bana söyle,” diye üsteledi Warren. “Şu anda bu konuya girecek vaktim yok, sadece çok heyecanlı olduğumu söyleyebilirim.”

Warren gülümsedi. “Bu harika Justine.”

Sıkılan Leif, annesinin kucağında kıvranmaya başlayınca Justine oğlunu yere bıraktı. Leif onun gömleğini çekiştirdi. “Bana masal oku anne,” diye sızlandı. “Şimdi, tamam mı? Bana *İyi Geceler Aydede* yi oku.”

Justine onu susturdu. “Onunla ilgilenmem gerek ” diyen Justine, Warren’m mesajı alıp gideceğini umdu.

“Anlıyorum,” diye mırıldanan Warren kapıya yöneldi. “İnşaat projesinde bana bir şans vereceksin, değil mi?” “Eminim bunu dikkate alacağız,” dedi ama Seth’in War-ren’la çalışmak istemeyeceğini biliyordu. Öncelikle, War-ren’m yöntemleri ve malzemeleri özensizdi ve ayrıca, bütün zamanını Justine’le geçirme fırsatı bulacaktı.

Kapıda Warren duraksadı ve geri döndü. “Sana olan duygularımı asla gizlemedim,” dedi. “İnşaatçından daha fazlası olmak istiyorum.”

“Warren lütfen!”

“Çok uzun süreli bir arkadaşlığımız var Justine. Seni özledim. Umarını sana ne kadar değer verdiğimin farkındasın-dır. Benim için dünyaya bedelsin, her zaman öyleydin.” “Warren,” dedi Justine katı bir tonda, “Ben evliyim. Eşimi ve çocuğumu seviyorum.”

“Mutlu değildin,” diye üsteledi Warren. “Seni tanırım Justine. Gözlerinden okuyabiliyorum. Bilmemi istemiyordun ama benden saklayamadın.”

“O durum değişti.”

“Öyle mi?” diye sordu adam yumuşak bir sesle. “Yoksa geçici bir durum mu?”

Mutfak kapısı açıldı ve Seth içeri girdi. Penny onunla birlikte içeri daldı ve doğruca Warren’a yöneldi ama Seth sert bir sözcükle onu durdurdu.

Kocası önce Justine’e sonra diğer adama baktı. “Merhaba aşkım,” dedi Justine, onu gördüğüne mutlu olmuştu. Yürüyüp yanağına bir öpücük kondurdu, kolunu Seth’in beline doladı. Sevgisinin ve sadakatinin kocasına ait olduğunu sessizce Warren’a ilan ediyordu. Seth, Leif’i kucaklayıp öptü, yanında uysalca oturan köpeğin başını okşadı. “Warren,” dedi Seth sertçe.

Warren aynısını yaptı. “Seth.”

“Warren da tam gidiyordu,” dedi Justine açıkça. O gittikten sonra neden geldiğini açıklardı.

“Justine’le inşaat projesini konuşmak üzere gelmiştim,” dedi Warren candan bir biçimde. Gitmektense kalıp gevezelik etmeyi tercih ettiği belli oluyordu.

“Anlıyorum,” dedi Seth. Hiçbir nezaket belirtisi göstermeden gidip kapıyı açtı.

Warren kıpırdamadı, iki adam birbirlerini süzdüler. “Lütfen keser misiniz,” diye çıkıştı, ellerini beline koyan Justine. “İkiniz de.” Sonra aralarına girdi, “Warren, lütfen gider misin?”

Warren incinmiş küçük bir çocuk gibi ona baktı, sesi alıngandı. “Bence Seth’e söylemelisin.”

“Bana ne söyleyecek?” diye sordu Seth.

Köpek havladı ama duruşunu bozmadı. Leif odasına kaçtı. “Söyleyecek *hiçbir şey* yok.” Justine bağırdığını hissetti. Warren açıkça Seth’le arasını bozmaya çalışıyordu ama buna izin vermeyecekti.

“Warren, benden uzak dur. Çok ciddiyim. Senin için yeterince açık mı?” Warren çizgiyi aşmıştı ve o andan itibaren Justine’in artık onunla bir işi kalmamıştı.

Otuz Sekiz

Maryellen, iyice ağırlaşmıştı. Bebek her an doğabilirdi ve hiçbir şeyi böyle iple çekmemişti. Hazırdı. Ellen ve Joe sayesinde çantası hazır, evi temizdi. Bebek battaniyesini bitirmişti. Bebeğini hastaneden kendi ördüğü pastel sarı battaniyeye sarıp getirecekti.

Yine güneşli bir gündü ve Maryellen kanepede oturmuş, kurutucudan yeni çıkan ılık havluları katlayarak bahçeyi seyrediyordu. Jon evdeydi ve alt kattaki odasında çalışıyordu. Karanlık odasıyla birlikte bilgisayarı ve dijital fotoğraflarını bastığı yazıcısı da buradaydı. Kendi rızasıyla ebeveyninin olduğu bölgede kalmış, böylece, biraz da olsa tavrının değiştiğine dair işaret vermişti.

Joe ve Ellen güzel havadan yararlanması için Katie’yi dışarı çıkarmışlardı. Bütün küçük çocuklar gibi, Katie de doğayı keşfetmeyi seviyordu. Maryellen camlı kapının ardından onların bahçede dolaşmalarını, çiçeklere ve yapraklara

bakarak çığlık atmalarını seyrediyordu.

Katie, büyükannesi ile büyükbabasına yakınlaşmakla kalmamış, sürekli onlardan söz eder olmuştu. Eğer Jon yanındaysa konuyu değiştirmenin bir yolunu buluyordu. Katie’yle ebeveyninin aleyhine asla konuşmuyordu ama onlar hakkında da konuşmuyordu.

Son günlerde Maryellen, Jon’da anne ve babasına karşı hafif bir yumuşama hissetmişti. Kelebekleri kovalayan Katie’yle oynayan babasını gördüğü gün başlamış ve o gün ilk kez konuşmuşlardı. O günden sonra dostane ama çekimser birkaç kısa görüş belirtmişlerdi.

Telefon çaldı ve Maryellen açmak için uzandı. Günü neredeyse geldiği için annesi günde iki kere anyor ve sık sık uğruyordu. Kız kardeşi Kelly de birkaç hafta içinde doğuracaktı ve çok sık görüşüyorlardı. Arayan muhtemelen Kelly'ydi; genellikle öğleden sonra arardı.

“Alo,” dedi, kız kardeşinin sesini duymayı umarak. Oydu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Kelly.

“Sen nasıl hissediyorsun?”

“Hamile,” dedi Kelly, kıkırdayarak.

“Ben de.” Sadece, Maryellen gülmüyordu.

“Tanrım, dokuz ayın bu kadar uzun sürdüğü kimin aklına gelirdi,” diye söylendi Kelly. Maryellen’ın aksine, kız kardeşi hamile kalmakta büyük zorluk çekmişti ama -yine Maryellen’ın aksine- hamileliğini sürdürmekte bir sıkıntı yapamamıştı. “Artık hiçbir şey üstüme uymuyor ve her gün yeni bir çatlak oluşuyor. Şikâyet ettiğimden değil, yanlış anlama. Sadece hami İçliğin ne kadar rahatsızlık verdiğini unutmuşum.”

Maryellen. küçük kardeşine hamileliğinin büyük kısmını salondaki kanepeye mahkûm geçirdiğini söylememek için kendini zor tuttu. Hasret kaldığı şeyler çok basit, hayatın sıradan halleriydi. Yatağına girip kocasına sarılarak uyumaya can atıyordu. Gerçek bir banyonun nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Merdiven çıkmak da öyle; bebeğin odası ikinci katta olduğundan, dekorasyon işini annesine ve Ellen’a bırakmak zorunda kalmıştı. Bizzat katkıda bulunamamak hiç doğru gelmiyordu. Odayı henüz görmemişti bile.

Bu kadarı Maryellen’ın sinirlerini bozmak için yeterli değilse, bebek konusunda da yeterince endişe yaşamıştı. Olumlu olmaya çalışmıştı ama endişelenmemesi imkansızdı. Gebeliğe bağlı sorunlar yüzünden bebeğine bir şey olacak diye ölesiye korkmuştu.

Başlangıçta bir sürü kan tahlil ve ultrason yapılmış, fetüs geliştikçe bu tetkikler azalmıştı. Doktorlar Maryellen ve Jon’a her şeyin yolunda gittiğini söylüyordu ama bütün yorumların sonunda ultrasonun bir garantisi olmadığı ifade ediliyordu.

Maryellen yaşı ve karşılaştığı sorunlar yüzünden bunun son gebeliği olduğunu zaten çoktan kabullenmişti.

Her zamanki gibi Kelly'yle yaklaşık on dakika konuştular. Telefonu kapadığında Ellen'm mutfakta akşam yemeği için salata hazırladığını görünce şaşırdı.

"Katie nerede?" diye sordu Maryellen, kabarık sarı bir havlu katlarken.

Ellen, bakışlarını elindeki maruldan ona çevirdi. "Hâlâ dışarda Joe'yla beraber."

Kızını göremeyen Maryellen tekrar baktı. Bahçe boştu ve ne kızından ne de kayınpederinden bir iz vardı.

"Onları göremiyorum," dedi, ayağa kalkmaya çalışarak. "Orada bir yerde olduklarına eminim," diyen Ellen ellerini yıkadı ve havlu hâlâ elinde olduğu halde dışarı çıktı.

Ellen bahçede onları ararken Maryellen cam kapının yanında onu seyrediyordu. Kocasını ve torununu göremeyen Ellen da onları ararken Maryellen'ın görüş alanından çıktı.

Birkaç dakika sonra onlara adıyla seslenen Ellen'm sesini duydu. Yerlerini tespit edememişti ve sesi giderek daha yüksek çıkıyordu.

Maryellen'ın kalbi hızla çarpmaya başladı, bir terslik vardı. Hissediyordu. Bütün annelik içgüdüleri alarma geçmişti. Sersemlemiş bir halde Jon'm çalışma odasına giden merdivenin başına geldi.

"Jon," diye seslendi sesinin sakin çıkmasına gayret ederek. "Hemen buraya gelebilir misin?"

Korkusu sesine yansımış olmalı ki, Jon yıldırım hızıyla basamakların başında göründü.

Bakışları anında Maryellen'a kilitlendi. "Neler oluyor?" Maryellen, onun tepkisinden korkarak güçlükle yutkundu. "Joseph ve Katie kayıp."

"Kayıp mı?" diye tekrarladı Jon, Maryellen'ı omuzlarından kavrayarak. "Ne demek *kavıpT*

“Katie, Joe ve Ellen Ma dinardaydı, ben telefonda Kelly \ le konuşuyordum. Konuşma bittiğinde Ellen mutfaktaydı ve babanla Katie’yi göremedim. Katie’nin suyu ne kadar sevdiğini biliyorsun ve...”

Sözlerini bitirmeye fırsat bulamadı.

Jon kapıdan fırlamıştı, Maryellen onun bahçeyi geçip arsanın arkasından geçen dereye doğru uçarak gittiğini gördü. Hızla akan su Colvis Kanalı’na birleşen bente doğru gidiyordu. Eğer Katie yağmurlarla kabaran dereye düştüyse su onu Puget Sound’a kadar taşırdı.

Verandada duran Maryellen, elini alnına bastırdı. Ellen, soluk soluğa arsanın sınırını belirleyen çalıların arasından çıktı, Maryellen’a bakıp başını iki yana salladı.

“Jon nerede?” diye seslendi Maryellen.

“Dereye gitti. Ben yetişemedim.”

“Joe?” diye sordu Maryellen.

“Ben, ben bilmiyorum. O da dereye inemez. Kıyılar çok dik.” Midesi kabarmaya başlayan Maryellen bir an kusacağından korktu. Bunu yaşıyor *olamazdı*. Bunların hiçbiri gerçek olamazdı ama yine de içini saran dehşet duygusu *gerçekti*. Başı zonklamaya başlamıştı, bulantı ve baş dönmesiyle şezlongun sırtını kavradı.

“Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum,” diye feryat etti Ellen, gözyaşları içinde. “Joe onun yanındaydı...”

Fakat Katie’yi gözden kaybetmek an meselesiydi. Küçük kız saklambaç oynamayı seviyordu, Joe’nun birkaç saniye arkasını dönmesi yeterdi ve Katie’ye sessizce ortadan kaybolma fırsatı verirdi.

Maryellen ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu ama sonsuzluk kadar sürmüştü. Tam paniğe kapılmaya başladığı anda çalıların kıpırdadığını gördü ve Katie’nin ağladığını duydu. Hissettiği rahatlamayla dizlerinin bağı çözüldü.

Jon kucağında Katie’yle birlikte sık çalıların ardından çıktı. Üç yaşındaki kız baştan aşağı çamur kaplıydı ve babası onu sımsıkı kollannda tutuyordu.

“Joseph nerede?” diye feryat etti ona doğru koşan Ellen.

Maryellen söylenenleri duymuyordu. Ellen koştu, Jon Katie’yi üvey annesine verdi ve geldiği patikadan aynı hızla geri döndü. Birkaç saniye içinde arsayı çevreleyen sık çalılar ve ağaçlar arasında tekrar kaybolmuştu.

Katie ağlamaya devam ediyordu ama derin hıçkırıkları acıdan çok korku doluydu. Ellen onu annesine götürdü, Maryellen kızım kollarına alıp kuru bir havluya sarar sarmaz kızın hıçkırıkları kesildi. Baş parmağını ağzına soktu, annesi yanında onu yavaşça sallayarak kalp atışlarının normale dönmesini beklerken, derinden iç çekti.

“Joe, ulu tanrım,” diye ağlayan Ellen elini ağzına bastırdı.

Maryellen başını kaldırdığında Jon’m babasını çalıların arasından eve doğru getirdiğini gördü. Joe sırılsıklamdı ve soğuktan titriyordu.

“Ne oldu?” diye sordu, onlara doğru koşan Ellen.

Joseph konuşmakta güçlük çekiyor gibiydi. Derin soluklar arasında açıklamaya çalıştı. “Katie saklambaç oynuyordu ve fundalığa doğru gitti.” Oksijen almak için tekrar soluklandı. Yüzü kül gibiydi ve dudakları morarmıştı. “Kenara çok yaklaştı, onun kayarak düştüğünü gördüm ve peşinden gittim.”

Maryellen, torunu sürüklenmeden önce yakalayabilmek için yaşlı adamın kayaların ve devrilmiş kütüklerin arasından koşarak ona yetişmeye çalışmasını gözünde canlandırabili-yordu.

“Ben de kaydım,” kelimeler boğazına dizilirken öne doğru eğildi, elleri dizlerinde soluk almaya çalışıyordu.

Jon eve koşup babasına sarmak için bir battaniye getirdi. Battaniyeyi babasının omuzlarına atarken Maryellen, onun gözlerindeki bastırılmış öfkeyi görebiliyordu.

“Ellen,” dedi Jon sert bir sesle, “babamı hemen Acil Servis’e götür.”

Üvey annesi çantasını almak için aceleyle eve girdi.

“Sizi götürmemi ister misiniz?” diye sordu Jon, Ellen geri döndüğünde.

Ellen sarhoş gibiydi. Bir an tereddüt etti, sonra başını iki yana sallayarak reddetti. “Hayır. Sen Katie’yle ilgilen.”

“Kalbini kontrol ettir.”

“Ben iyiyim,” diye üsteledi Joe. “Katie iyi olduğu sürece ben de iyiyim.”

“Dediğimi yapın,” diye uludu Jon, Ellen uysal bir biçimde başıyla onayladı.

İtiraz kabul etmeyen Jon, babasını arabaya götürdü ve binmesine yardım etti. Ellen çoktan direksiyonun başına geçmiş ve marşa basmıştı.

Jon araçtan uzaklaştı, Ellen gaza basıp hızla uzaklaşırken tekerleklerden toprak ve çakıltaşları fırlıyordu. Ellen yola çıkana kadar Jon durup onu izledi.

Verandada Maryellen’a katıldığında Jon yığılacak gibi görünüyordu. “Katie?” diye sordu.

“Sarsılmış ama iyi.”

“Şükürler olsun.” Gözlerini kapatıp başını eğdi.

Maryellen da şükrediyordu. Neredeyse kızlarını kaybediyorlardı. Eğer Joseph, Katie’nin peşinden gitmemiş olsa, Katie boğulabilirdi; daha doğrusu muhtemelen boğulmuş *olurdu*.

Birkaç derin soluk aldıktan sonra Jon uzanıp çocuğuna sımsıkı sarıldı, sonra sıcak bir banyo ve temiz kıyafet için üst kata çıkardı.

Maryellen kendi çamurlu üstünü değiştirirken hâlâ titrediğini fark etti, bütün vücudu zangırdıyor, dizleri neredeyse birbirine çarpıyordu.

Katie’yi kaybetmelerine ramak kalmıştı.

Jon tekrar göründüğünde, kendisini azarlamasından ve anne ve babasını daha fazla burada görmek istemediğini söylemesinden korkuyordu. Joseph ve Ellen eve geldikleri andan itibaren onları toparlayıp göndermek için sayısız mazeret yaratmıştı. Bunu hiç yüksek sesle dile getirmese de, Mary ellen biliyordu.

Bugün öğleden sonra Joseph, ona mükemmel bir gerekçe sunmuştu. Fakat yine

de Jon, ona “baba” demişti.

Kuruyan ve ısınan Katie, öğleden sonra olanlar onu zerre kadar etkilememiş gibi davranıyordu. Maryellen ise

kı/lan neşeyle şakırken aklını kaybetmek iizere olduğunu düşünüyordu.

“İyi misin?" diye sordu Jon’a.

Jon yüzünü buruşturup Maıyellen’ın elini tuttu. “Bunun gibi bir gün daha yaşamak istemiyorum."

“Ben de öyle."

“Onu Joseph’in kucağında gördüğümde, ne söyleyeceğimi bilemedim. “Katie’yi gözden kaybettiği için ona bağırmak, azarlamak istedim.”

“Yapmadın mı?”

“Hayır. Kalp krizi geçirmek üzere olduğunu fark ettim.”

“Yo, hayır...” Joıı'a o anda neler hissettiğini sormak istedi ama yapamadı. Babası Katie’nin hayatını kurtarmıştı ama Jon bunu kabullenemiyor, en şzından açıkça dile getiremiyordu.

Bir saat sonra Ellen, sağlık ocağından aradı, Doktor Tim-mons'un Joe’yu kontrolden geçirdiğini ve kalbinin iyi olduğunu haber verdi. Tansiyonu çok yükselmişti ama bu anlaşılabilirdi. İkisi de otele geri dönmüşler ve istirahate çekilmişlerdi.

Grace telefon etti, ürkütücü olayları duyunca Cliff’le birlikte gelerek akşam yemeği getirdiler. Maryellen tavuklu pilavına dokunmadı bile. İştahı tamamen kaçmıştı ve bunu yaşadığı dehşet anlarına bağlıyordu.

Mutfağı toparlayan annesi gitmeye hazırlanırken Maryellen ona ve ClifTe sarılmak için kanepeden doğrulduğunda sır-

tının ne kadar ağrıdığını fark etti. İşte ancak o anda neler olduğunu anlayabildi.

Doğum yapıyordu.

“Biraz daha kalabilir misin?” diye sordu annesine. Grace, Cliff’e baktı ve başıyla onayladı. “Elbette.” “Jon.” Gülümseyerek kollarını kocasına uzattı. “Sanırım beni hastaneye götürsen iyi olacak.”

Otuz Dokuz

Charlotte, sabahı huzurevinde arkadaşlarıyla birlikte geçirdi. Örgü grubu, sandviç ve kahveden oluşan öğle yemeğinde bir araya gelmiş ve dedikodunun tadını iyice çıkarmışlardı. Hava güzel -resmi olarak yaz mevsiminin ilk günüydü- ve evi huzurevinden sadece birkaç sokak ötede olduğu halde Charlotte, arabayla gitmeyi tercih etti. Genellikle kısa yürüyüşlerden hoşlanırdı ama bugün halletmesi gereken ufak tefek işleri vardt.

Ben evde kalmaya karar vermişti, demek ki Charlotte arkadaşlarını ziyaret ederken o arkadaşlarıyla briç oynamaya gitmeyecekti. Bunun anlamı, aynı zamanda ufak tefek işleri hallederken Charlotte’a eşlik etmeyecekti. Görüşmeye başladıkları ilk günden beri Ben, bu tür gündelik işleri onunla beraber yapmaktan zevk alırdı ve Charlotte onun refakatçi-liğine çok alışmıştı.

Ben’iıı canını sıkan bir şey vardı. Daha uzun süredir evli olsalar, Charlotte ne olduğunu önsezileriyle anlayabilirdi. Onun ruhsal durumunu giderek daha iyi anlamaya başlamıştı ama bu sonuncusu Charlotte için yeniydi ve onu endişelendiriyordu.

Marketin otoparkına girip uygun bir boşluk bulduktan sonra motoru kapadı ve bu konu üstünde düşünmeye başladı. Ben’in, sıkıntılarını onunla paylaşacak kadar rahat hissetmesini umuyordu ama anlaşılan öyle değildi. Charlotte gücenmek yerine, onu rahatlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Belki doğrudan canını sıkan şeyin ne olduğunu sormalıydı. Sonunda böyle yapması gerektiğine karar verdi.

Charlotte marketten içeri girerken Olivia dışarı çıktı.

“Anne!” dedi kızı heyecanla. “Maryellen doğuruyor.’’

“Şimdi mi?”

“Doğurmuş bile olabilir. Grace haber vermek için dün akşam telefon etti. ClifFle birlikte geceyi Maryellen ve Jon’ın evinde geçirmiş. Katie’ye göz kulak olmuşlar."

“Bu harika bir haber.” Charlotte, Maryellen ve annesi adına çok mutluydu. Grace iyi bir yıl geçirmişti ve bunu hak ediyordu. Yeni bir kocası vardı, iki torunu birkaç hafta arayla doğacaktı ve Charlotte’ın kaşları çatıldı. Grace'in mutluluğu çok açık olsa da, kara bulutlar ufku karartıyordu. Will. Cedar Cove’a dönüyordu. Oğlunun bu ani taşınma isteği Charlotte'ı endişelendiriyor, Wiirin Grace ile Clitfin arasına girmeye çalışmasından korkuyordu.

“Anne?" diye sordu Olivia.

“Of, affedersin. Düşünüyordum.”

“Adliye'ye geri dönmek zorundayım, akşam yemeği için alışveriş yapmaya gelmiştim. Tofu aldım ama Jack’e söyleme. Her zaman yese de, ona ne olduğunu söylemiyorum.”

“Aferin sana.” Bir alışveriş arabası alan Charlotte markete girdi. “Bebekten haber alınca beni mutlaka ara.” “Ararım,” diye söz verdi Olivia. “Sonra görüşürüz.” Charlotte sıkıntıyla soluğunu bıraktı. Hayatın kendine özgü endişeleri vardı. İlk endişesi Ben’di, WiH’le sonra ilgilenecekti. Ben’in son zamanlarda çok dalgındı, dikkati son derece dağınıktı ve Charlotte ne kadar uğraşsa sorunun ne olduğunu tespit edemiyordu. İşini hızla halletmeye çalışırken bu düşüncenin ağrılığı onu eziyordu. Süt ve ekmek aldı, te-mizlemeciye uğradı ve evin yolunu tuttu.

Evet, ona soracaktı. Düşündükçe bu kararı netlik kazanmıştı. Bu durumla başa çıkmanın en *akıllı yolu* ona sormaktı. Charlotte da akıllı bir kadındı, ya da bir zamanlar, Ben Rho-des’a âşık oluncaya kadar öyleydi.

Eve dönerken yol kenarında Vashon Adası’ndan henüz toplanmış taze çilek satan bir tezgâhın önünde durdu ve reçel yapmak için iki büyük tepsi çilek aldı. Belki bu akşam çilek ve krem şantili çörekle Ben’i ayartmaya çalışabilirdi. Ben çöreğe bayılıyordu, özellikle fırından yeni çıktığında. Zeki bir kadın, bir erkeğin dilini çözmenin yolunu daima bulabilirdi. Torunu bu yaklaşımın modası geçmiş olduğunu düşünebilirdi ama önemli olan neyin işe yarayacağını bilmekti...

Eve varır varmaz Ben, çilekleri ve Charlotte'ın satın aldığı diğer birkaç parça malzemeyi taşımak için dışarı çıktı.

Charlotte kum temizlemeden aldığı giysilerle onu izledi. Bir gömleği ütülemek için istedikleri rakam soygunculuktan farksızdı ama Ben ısrar etmişti. Kuru

temizlemeci bu işi memnuniyetle yapacakken, Charlotte'un zamanını ve enerjisini ütü tahtasının başında harcamasını istemiyordu.

Ben her şeyi mutfağa taşıdı ve Charlotte, onun öğle için hazırladığı yemeği yemediğini gördü. Yorum yapmaktansa Olivia'nın haberini vermeyi tercih etti. "Maryellen bebeğini doğuruyor."

Sözleri havada kaldı.

"Söylediğimi duydun mu Ben? Maryellen doğum yapıyor."

"Şey, pardon," diyen Ben hemen kendini toparladı. "Bu harika."

"Öyle," diyerek ona katıldı Charlotte. "Grace onu arar aramaz Olivia bize haber verecek."

"Güzel."

Başını iki yana sallayan Charlotte, çay suyu kaynatmak üzere çaydanlığı ocağın üstüne koydu. Sorun her neyse vok luğunda biraz daha büyümüştü.

"Burada çok fazla çilek var," diyen Ben büyük, kırmm bir çilek aldı.

"Çöplenmen için birkaç tane yıkayayım/' diye önerdi Charlotte. "Daha bu sabah toplandılar ve bundan daha tatlı olamazlar." Tezgâhtar aynen böyle söylemişti.

Ben çileği bırakıp başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler."

Charlotte bir dakika daha dayanamayacaktı; bilmek zorundaydı. "Her şey yolunda mı Ben?" diye sordu.

Ben, Harry'nin kıvrılıp uyuduğu mutfak sandalyesine doğru yürüdü ve kediyi okşamaya başladı. "Elbette."

"Burnumu sokmak istemem," diye devam etti Charlotte, "ama son zamanlarda kendinde değilsin."

Ben onu kendine çekerek sarıldı ve derinden bir iç çekti. "Bilmek istediğinden *emin misin?*"

"Kesinlikle."

“Oğlum,” diye itiraf etti Ben.

“David mi?”

Ben tekrar içini çekti. “Evet.”

“İşte,” dedi Charlotte, tecrübe işbaşına geçmişti. “Demliğe su koyacağım ve çay demlenirken konuşmaya başlayabiliriz.”

“Sana bu tür sıkıntılar yüklemek istemiyorum,” diyen Ben, onun önerisini geri çevirdi.

“Saçma! Ben senin karınım.”

“Fakat...”

“Ben, lütfen. Sen bana güvenmezsen, ben de kendi çocuklarımla ilgili sıkıntılarımı seninle paylaşamam.”

“Senin çocukların benimkiler gibi değil; özellikle David diye mırıldandı Ben.

“Bu doğru değil, Will hakkında daha sonra konuşuruz.” “Will mi?” Ben onun yüzüne baktı, şaşkın görünüyordu. “Konuşmamız bittiğinde bu konudan söz ederim. Lütfen, bu halde olmanın sebebini anlat.”

Ben sonunda ona açılabileceği için rahatlamış görünüyordu ve Charlotte bu konuşmayı bu kadar geciktirdiği için sessizce kendini azarladı. Kendini yiyip bitirmektense daha önce sormalıydı.

Charlotte çayı demleyip fincanları hazırlayıncaya kadar Ben onu bekledi. Masada onun yanına oturunca Ben’in Harry’yi kucağına aldığını gördü. Kısa süre öncesine kadar Charlotte’tan başka hiç kimsenin ilgisini kabul etmezdi ama Ben onun kalbini kazanmayı başarmıştı; Charlotte’un hayatındaki herkesin kalbini kazandığı gibi. Ben, onun parlak tüylü bedenini okşadıkça Harry keyifle mırıldanıyordu. “Biliyorsun, bir süre önce Steven telefon etti.”

“Evet.” Charlotte, Ben’in büyük oğluyla kısa bir konuşma yapmıştı. Başlangıçta tuhaf hissetmişti ama Steven iyi bir delikanlı gibiydi. Erkek kardeşinin aksine, tatlı diliyle baştan çıkarıcı biri değildi, sohbet etmekte güçlük çekiyordu. Neyse ki Charlotte’ın böyle bir sorunu yoktu ve ailesinin bir parçası olmaktan duyduğu

mutluluğu anlatmak için elinden geleni yapmıştı.

“Steven, David’in kendini yine mali krize soktuğunu söylemişti, hatırlıyor musun?”

“Evet. Birkaç yıl önce iflasım ilan etmişti, değil mi?” “Doğru,” diye onayladı Ben. Charlotte’la göz göze gelmemek için uzaklara baktı. Sana söylemediğim şey, oğlumun bulaştığı başka bir pislik. Bütün ayrıntılardan emin değilim. Steven’ın dediğine göre, David bir süre önce dolandırıcılıktan tutuklanmış. Sahte bir tazminat talebi yüzünden.”

Tutuklanmak mı? “Aman Tanrım,” diye yutkundu Charlotte.

Ben, Harry’yi okşamayı sürdürüyor, parmaklarıyla kedinin yumuşak tüylerini tarıyordu. “Sonra birdenbire, kendisini savunacak pahalı bir avukat tutacak para bulmuş.”

“Birdenbire mi?” diye tekrarladı Charlotte. “Demek istediğin, beklenmedik bir kaynak mı bulmuş?”

Ben hiç kıpırdamadan durdu. “Anlaşılan Deniz Feneri soygunu ve kundaklanmasının hemen ardından.”

Charlotte birden buz kestiğini hissetti. “David’in bir şekilde konuyla ilgisi olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet,” dedi Ben boğuk bir sesle.

“Ben, David kesinlikle bu kadar... bu kadar alçakça bir şey yapmaz.”

“Kendi oğlumun böyle bir şey yapacağına inanmak *istediğimi mi* sanıyorsun?” diye sordu Ben. “Yaklaşık bir haftadır bu bilgiyle yaşıyorum ve muhtemelen daha fazla görmezden

gelemeyeceğim. Tarihleri karşılaştırdım ve birbirini tutuyor.” “Of, Ben.”

Ben’in yüzündeki bütün renk uçup gitmişti. “Daha önce bir şey söylemedim, çünkü... çünkü söyleyebileceğimden emin değildim. Oğlumun bu kadar iğrenç bir suç işlediğinden şüphelenmek başka, ismini zanlı olarak şerife vermek başka.” Charlotte’m yüreği kocası için sızlıyordu. Yapmaya karar verdiği şey

mümkün değildi. Ne olursa olsun, genç adam Ben’in oğluydu. Hiçbir baba, oğlunu yetkililere teslim etme sorumluluğunu almak istemezdi.

“Bu sabah sen huzurevindeyken şerifi ziyarete gittim.” “Ah Ben. Charlotte masanın üstünden kolunu uzattı ve onu rahatlatmak için elini tutmak istedi ama Ben farkında bile değildi.

“Şerif Davis bütün bilgiyi aldı ve araştıracağını söyledi,” diyen Ben, sabırla kediye bakmaya devam ediyordu. “Eğer David’in yangınla bir ilgisi olduğu ortaya çıkarsa Charlotte, bana söz ver, sen ve ailen...” Ben devam edemedi.

“Seni seviyorum Ben. Eğer oğlun bu işe *karışmışsa*, seni temin ederim, bu ailede hiç kimse seni, oğlunun yaptıkları için suçlamaz.”

Ben bakışlarını ona çevirdi, gözleri minnetle parlıyordu. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı, sonunda kendisine uzanan eli tutarak. “Eğer bunu yapan David’se, Justine ve Seth'ın kaybını bizzat telafi edeceğim."

“Ben! Böyle bir şey yapman mümkün değil.” Deniz Feneri'ni yeniden ayağa kaldırmak onun zorunluluğu değildi ve ekonomik anlamda Ben’i siler süpürürdü. “Sigortaları var."

“Fark etmez,” dedi Ben. “Oğlumun sizi incitmesine izin veremem. Ne doğrudan ne de dolaylı olarak.”

Charlotte onun acısı yüzünden, David’le ilgili hayal kırıklığı yüzünden ve gerek olmadığı halde bütün asaletiyle duyduğu sorumluluk yüzünden ağlayabilirdi.

Fakat bu Ben’di, öyle değil mi? Ve bütün bu sebepler yüzünden Charlotte ona âşıktı.

“Karıma yardımcı olamaz mısınız?" diye doğum hemşiresine yalvardı Jon. Saçlarına ak düşmüş orta yaşlı kadının yaka kartına göre ismi Stacy Eagleton'dı.

“Tatlım, ben iyiyim,” diye fısıldayan Maryellen’ın alnı ter içindeydi ve sımsıkı kavradığı Jon’ın eli farklı konuşuyordu.

Jon endişeliydi. Maryellen yaklaşık yirmi saattir doğum sürecindeydi ve geçen her dakika korkuları büyüyordu. Bu gebelikle ilgili her şey çok zor olmuştu. Jon, başka hiçbir şey yolunda gitmezken neden doğumun rahat geçeceğini

varsaydığını anlamıyordu.

Hastane personeli doğum sürecinin normal seyrettiği konusunda ona güvence vermişlerdi. “Bu tür şeyler zaman alır,” demişti Stacy defalarca. Bir kişi daha bu basmakalıp ifadeyi kullanacak olursa Jon öfkesini kontrol edemeyeceğini düşünüyordu. Yirmi saat normal *değildi.* Olamazdı. Katie

çok daha az gayretle dünyaya gelmişti.

“Sancısı için ona bir şeyler verin,” diye talimat verdi hemşireye.

Karısı gözlerini açtı ve başım yastıktan kaldırdı. Çok solgun, çok zayıftı. “Hayır,” dedi, şaşırtıcı derecede güçlü bir sesle. “Hiçbir şey istemiyorum.”

Jon onu ilaç için iknaya çabalama fırsatı bulamadan Maryellen inledi. Sonra, bir saniye daha acıya kazanamayacak gibi başını iki yana sallamaya başladı. Jon ona yardımcı olabilmek için elinden geleni yapmaya çalıştı ama Maryellen artık onun dokunmasını ya da sırtına masaj yapmasını istemiyordu. Sadece saniyeleri saymasına izin verdi ama bu fazla bir yardım sayılmazdı.

“Harika, harika,” diye Maryellen’a cesaret veren Stacy açılmanın tamamlanıp tamamlanmadığını kontrol etti. “Her şey yolunda görünüyor. Doğum için doktor DeGroot’u çağırayım.”

Maryellen’m elini öpen Jon fısıldadı,” Artık fazla uzun sürmez.”

Karısı ona cılız bir tebessümle karşılık verdi. “Bebeğimiz doğmaya fazla meraklı değil.”

Jon, Katie’nin doğumunda hissettiği kıvanç dolu mutluluğu hatırladı. Doğumla ilgili pek çok anı zihninde bulanık olsa da, dünyaya yeni bir hayat getirmenin mucizesi ona korkuyla karışık bir saygı ve tevazu duygusu yaşatmıştı. Karısının onun çocuğunu doğurmak için verdiği mücadeleyi izlerken şu an yüz yüze kaldığı gerçeğe ne kadar ilgisiz kalmıştı.

Maryellen’ı derinden seviyordu ama o zaman sevdiğinden daha fazla değil. Karısının alnına ıslak havlu koyarak şakağını öptü ve aşkını kulağına fısıldadı.

“Joseph ve Ellen hâlâ bekleme salonunda mı?” diye sordu ona bakan Maryellen.

Jon başıyla onayladı. Grace onları aramış, Maryellen’m doğumunun başladığım duyar duymaz hastaneye koşmuşlardı. İşin gerçeği, Jon onları orada istemiyordu, gitmelerini söylemesine engel olan tek şey Maryellen’a olan sevgisiydi.

“Onlarla konuştun mu?” diye sordu Maryellen.

Bu konuda karısını hayal kırıklığına uğrattığını bilen Jon başını iki yana salladı. “Hemşireye gelişmeleri bildirmesini söyledim.”

Maryellen’m tebessümü soldu.

Jon başını yatağın kenarına yasladı. En son ne zaman uyuduğunu hatırlamıyordu ama hissettiği yorgunluğun son yirmi saattir Maryellen’ın yaşadıklarıyla karşılaştırılamayacağını biliyordu.

Karısı hafifçe inledi, elini cezalandırır gibi sıkıyordu. Ona yardımcı olmak isteyen Jon yumuşak bir sesle saniyeleri sayıyordu. Sancı tam bir buçuk dakika sürdü, kasılmalar artık o kadar sıktı ki, neredeyse aralarında sayacak saniye kalmamıştı. Sonuncusunun ardından Maryellen'ın gözünün ucundan bir gözyaşı süzüldü.

Doktor DeGroot odaya girdi ve başıyla Jon’ı selamladı. “Doğmak için güzel bir gün, ne dersiniz?” dedi ve doğum yatağının ucundaki yerini aldı.

Birden herkes koşuşturmaya başlamış gibiydi. Maryel-len'ın etrafım saran hemşirelerden ve gözle görülür enerji dalgalanmasından doğumun an meselesi olduğu anlaşılıyordu.

“Bakalım burada ne varmış," diye mırıldandı doktor. “Hadi Maryellen, ıkınmaya hazırlan.”

Artık hiçbir rolü kalmadığı halde Jon kendini yabancı gibi hissediyordu. Bir sorun vardı ama ne olduğunu tam çözemiyordu. Anlaşılan bebek ters geliyordu ve doğum bu yüzden uzamıştı.

Bir sonraki sancı şimdiye kadar olanların en şiddetlisi gibiydi. Maryellen dişlerini gıcırdattı, yatağından yarı yarıya doğruldu ve yüksek sesle inleyerek bu dayanılmaz acıya katlanmaya çalıştı.

“Güzel, güzel,” dedi doktor, onu yüreklendirmeye çalışarak.

Jon ipnotize olmuş gibiydi. Bebeğin Maryellen’m vücudundan ayrılıp güçlü bir çığlıkla doktorun ellerine kayışını izledi. Doktor gülümseyerek Jon’a döndü. “Tebrikler! Bir oğlunuz oldu.”

Jon, Maryellen’a gülümsedi. “Bir oğlan,” dedi gereksiz

yere.

“İyi mi?” diye sordu Maryellen endişeyle.

“Mükemmel,” dedi Jon. Oysa gözyaşları görüşünü bulandırdığından doğru dürüst bir şey gördüğü yoktu.

“Hoş geldin küçük Drake,” diye fısıldadı Jon. Maryellen en çok bu ismi sevmişti. Yüzlerce isim düşünmüşler, Gra-ce’in kütüphaneden getirdiği bebek isimleri kitaplarını taramışlardı. Artık anlamı olmasa da, Jon bir kızı daha olacağını düşünmüş ve isminin Emily olmasında karar kılmışlardı.

“Göbek adı yok,” diyen Maryellen, Jon’ın ikinci adı seçme konusunda söz verdiğini hatırlatıyordu. “Drake Jonat-hon kulağa hoş geliyor.” Maryellen ona gülümsedi ve Jon karısını öpmek için uzandı. Bu öpücükte büyük bir sevgi ve gerçek bir gurur vardı.

“Seçmek için çok zaman var,” dedi, parmaklarını onun parmaklarına dolayarak.

Doğrulduğunda hemşire, Jon’a oğlunu uzattı. Maryellen haklıydı; küçük Drake yeni ortamdan hiç hoşnut görünmüyordu. Jon onu hafifçe sallayarak Maryellen’ın kollarına bırakın caya kadar ağladı.

Kendisi görmek zorundaymış gibi Maryellen, bebeğin battaniyesini açarak el ve ayak parmaklarını kontrol etti. Drake ona baktı ve birden uykuya daldı. Jon gibi, o da huzuru Maryellen’ın kollarında bulmuştu.

“Ailenizin haber beklediğinden eminim ” dedi Stacy Eag-leton, MaryellenTa işi bitince.

“Onlara söyleyecek misin?" diye sordu Maryellen, merak dolu gözlerle.

Jon için karar vaktiydi. Bir parçası, babası ile üvey annesinin hastanede olduğunu bile göz ardı etmek istiyordu. Onları tekrar hayatına sokmayacağına

yemin etmiş, bu yemine sadık kalmak için elinden geleni yapmıştı. Babasını önemsemek istemiyordu. Ailesinin doğallarına ihtiyacı olduğunda, Jon'm babası ona sırt çevirmiş, yalan söylemişti

Büyük oğlunun masum olduğunu bildiği halde, Joseph onu hapse göndermişti.

"Jon?" diye fısıldadı Maryellen.

Onun yumuşacık sesi, Jon'ı daldığı hayallerden çıkardı. Uyuyan oğluna baktığında içindeki sevgi öylesine kabardı ki, Jon patlayarak taşacağını düşündü. Eğer kendisi çocuklarından birini hapse göndermek zorunda kalsa, hangisini seçerdi? Kendini asla böyle korkunç bir durumda bulmak istemezdi: birini korumak adına diğer çocuğunu feda etmek. Joseph'in ne yasal ne de ahlaki açıdan böyle bir seçim yapma, tanrıyı oynama hakkı yoktu ama Jon artık az da olsa onu anlayabiliyordu. Evet, Jim suçluydu ama aynı zamanda zayıf ve çok kırılgandı. Suçu Jon'm üstüne atmış ve Joseph ona arka çıkmıştı. Joseph, Jon'ı feda etmeyi göze almıştı, çünkü Jon erkek kardeşinden daha güçlüydü. Hapis hayatı Jim'i tüketirdi. Gerçi Jim, Joseph'in her türlü rehabilitasyon, danışmanlık ve sınırsız destek çabalarına rağmen sonunda kendini tüketmişti.

"Onlara söyleyeceğim," dedi.

Maryellen ellerini çırptı. "Teşekkür ederim."

"Onlar da neredeyse yirmi saattir buradalar," diye ha-tırlattı Jon.

Bekleme salonuna girdiğinde Ellen ve Joseph hemen ayağa kalktı. Diğer köşede oturan iki kişi ona bakıp sonra sohbetlerine geri döndüler. Ebeveyni, umutla açılmış gözleriyle ona bakıyordu. İkisi de yorgun ve bitkin görünüyordu, özellikle babası. Sadece bir gün önce Joseph, Katie'yi kurtarabil-

mek için deli gibi akan diz boyu suya atlamış ve torununu kurtarmaya çalışırken zayıf kalbinin durmasına ramak kalmıştı.

Yüz yıl daha yaşasa, Jon kollarında hıçkıran Katie'yle birlikte devrilen bir kütüğün üstünde oturan babasının gözlerindeki paniği unutamazdı. Rahatlama ve bedensel tükenişle nefes nefeseydi ve ölesiye beyazdı. Katie'ye ulaşmak için babasının atladığı bendi gören Jon, yaşlı adamın kendisinin sürüklenmemesinin bile mucize olduğunu düşünmüştü.

“Bir oğlumuz oldu,” dedi onlara.

Ellen ellerini ağzına götürdü ve gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

“Bir oğlan,” diye tekrarladı babası, gururla sırıtarak.

“Mükemmel bir bebek.”

“Maryellen iyi mi?” diye sordu Joe.

“Bitkin. İnanılmaz bir kadınla evliyim, biliyor musun?”

Joseph tekrar sırıttı ve başıyla onaylayarak bildiğini gösterdi.

“Ne kadar doğdu?” diye sordu üvey annesi.

“Üç kilo iki yüz gram,” dedi Jon. “Elli üç santim.”

“Babası gibi uzun boylu olacak,” dedi Joseph.

“Ve büyükbabası gibi,” diye ekledi Ellen, kolunu kocasının beline dolayarak. “Maryellen’la isim seçtiniz mi?”

Jon onlara baktı “Drake’te karar kıldık,” dedi.

“Drake. Drake Bowman.” Babası ismi test eder gibiydi, sonra başıyla onayladı. “Beğendim."

“Drake Joseph Bowman,” dedi Jon, babasıyla göz göze gelerek.

Joseph ona bakakaldı, ardından gözleri doldu ve yaşlar gözlerinden süzülmeye başladı.

“Jon.” Ellen artık hıçkırarak ağlıyordu. Kollarını Jon’a uzattı ve kısa bir tereddüdün ardından Jon, üvey annesini ve babasını kucakladı.

O ana kadar bağışlayıcı olabileceğini bilmiyordu. Bir adamın, kendisinin Maryellen’da bulduğu tarzda aşkı ve huzuru bulduğunda, içinde nefrete yer olmadığını keşfetmişti.

Kırk Bir

Teri kaynayan makarnayı karıştırdı, pişip pişmediğini anlamak için tadına baktı. Bazen fazla pişiriyordu ve bu her şeyi mahvederdi, çünkü bu özel bir akşam yemeğiydi, Bobby içindi.

Evleneli iki haftadan fazla olmasına karşın, kocası için hazırladığı ilk yemekti. Bobby, Rusya'da bir yerlerde yaptığı maçın ardından eve uçuyordu. Bobby'nin zaman konusundaki talebinin bu kadar sürekli olacağını hiç tahmin etmemişti.

Her gün ve hatta bazen daha sık telefon etme konusunda son derece sadık olduğu halde, maçı bittiğinde Bobby onu aramamıştı. Teri'ye göre Bobby şu anda uçakta olmalıydı. Turnuvanın hemen ardından bir uçuş yakalamıştı ve saat beşte Seattle'a inecekti. James de yanındaydı ve onu Sea-Tac'ten Cedar Cove'a, evlerine getirecekti. Evet, artık Sahil Bulvarı, 74 numarada gerçek bir evleri vardı.

Las Vegas'tan döndükten sonra, bir kaç gün içinde Teri evi satın almıştı. Bobby kendi dairesinden çıkarak ikisi için yeterince büyük bir eve taşınmasında ısrar etmişti. Çeki yazmış ve Teri o kadar hızlı bir şekilde taşınmıştı ki, hâlâ başı dönüyordu. Bobby Polgar bir şey istediğinde, derhal yerine geldiğini de Öğrenmişti.

Kredi kartını Teri'ye vermiş ve Teri onu Seattle'daki lüks bir mağazadan içinde fiyatıyla onu şoke eden deri bir kanepe ve ahşap yemek takımı da olan mobilya alışverişinde kullanmıştı. Tabii bir de yatak vardı...

Kocasına evi göstermek ve ona yemek hazırlamak için sabırsızlanan Teri, kendi en sevdiği yemeklerden birini yapmaya karar vermişti. Yılbaşındaki grup yemeklerinde işyerine götürdüğü peynirli makama her zaman büyük beğeni alırdı. Üstünde bazen değişiklik yapar, *taco* baharatlı hamburger ya da doğranmış domates eklerdi.

Teri, Bobby'nin pişirdiği yemeği beğenmesini istiyordu. Teri'yi yemeğe çıkardığında veya oda servisi istediklerinde, ıstakoz ve benzeri lüks yemekler yiyorlardı. Teri onun daha basit şeylerden de hoşlanabileceğini düşünmüştü. Teri'nin tarzı yemeklerden.

Garip olsa da, evlendiklerinden beri birlikte olduklarından daha fazla ayrı kalmışlardı. Kocasına ihtiyacı vardı, onunla olmayı ve evet, ikisi de uyumaya çok meraklı olmadıkları halde, onunla yatmayı özlüyordu. Bobby'nin evlilik yatağından ne kadar keyif aldığını hatırlayıp gülümsedi. Tamam, çoğunlukla otel yataklarıydı ama konu bu değildi.

Pencereden bakınca limuzinin evin önüne yanaştığını gördü. Bir saniye daha beklemeye tahammülü olmayan Teri

kapıdan dışarı fırladı. Bobby ona doğru iki adım bile atmadan kendini onun kollarına bıraktı. Çarpışma neredeyse Bobby'nin ayaklarını yerden kesti, işin gerçeği arkasındaki araba olmasa kesinlikle yere düşerdi.

Teri'nin yüzüne kondurduğu ateşli öpücüklerle Bobby'nin gözlüğü çarpıldı ama Teri onun her zamanki kadar coşkulu olmadığını hemen fark etti.

"Bobby?" diye sordu, ona bakmak için geri çekilerek. "Sorun nedir?"

Bobby hemen cevap vermedi. Aslında, sert bir ses tonuyla açıklama yapan James oldu. "Duymadın mı?" dive sordu. "Bobby kaybetti."

Pekâlâ, böyle şeyler olurdu. Her zaman kazanacak hali yoktu. Bazen kazanıp bazen kaybedilirdi; Teri'nin yaşam felsefesi buydu. Bobby ise daha sık kazanıp daha az kaybediyordu, çünkü yaptığı işte çok iyiydi.

"Bobby kaybetmekten hoşlanmaz Bayan Teri," diye açıklamayı sürdürdü James.

"Kaybetmeyi hiç kimse sevmez," dedi Teri sakin bir sesle. "Yani bütün ziyaretimiz mahvolmuş anlamına mı geliyor?" "Pek sık kaybetmez," diye devam etti James.

Bobby dinler gibi bile görünmüyordu. James onun bavulunu eve taşıyıp salona bıraktı.

"Korkarım yenilgiyi kabullenemedi," dedi James alçak bir sesle, limuzine dönüşte Teri'nin yanından geçerken. "Biraz ilgi ve şefkate ihtiyacı var, sonra düzelir. İki gün sonra onu almaya geleceğim."

Yavaşça kocasının elini tutan Teri onu eve soktu, "Seni gezdireyim," dedi.

Bobby transa geçmiş gibiydi. “Bobby, dinliyor musun?” diye soran Teri parmaklarını onun yüzünün önünde salladı ama tepki alamadı. Aksine Bobby, Teri’nin küçük meşe bir masanın üstüne yerleştirdiği satranç tahtasına doğru gidip oturdu. Teri bir şemadan bakarak taşları doğru biçimde yerleştirmişti. Bobby tek kelime etmeden onları hareket ettirmeye başladı.

Teri, onu hayat gibi küçük şeylerle rahatsız etmenin yararsız olduğunu görüyordu. Bobby öylesine odaklanmıştı ki, nerede ve kimle olduğunun farkında bile değildi. Somurtmak ya da söylenmek yerine, Teri özel olarak hazırladığı peynirli makarnadan bir tabak alarak üstüne ketçap döktü, Bobby’nin yanında halıya bağdaş kurarak oturdu.

Bir saat sonra Bobby bakışlarını çevirdi, onu görünce şoke olmuş gibiydi. “Teri?”

“Merhaba Bobby. Eve hoş geldin.”

“Yenildim.”

Teri kanepede onun yanma oturdu, saçlarını düzeltti. “Duydum,” dedi şefkatle. “Üzgünüm.”

“Yenilmekten hoşlanmıyorum.”

Hadi be! “Nerede yanlışlık olduğunu anlayabildin mi?” diye sordu, satranç tahtasına ve serdiği taşlara bakarak. Bobby başıyla onayladı.

“Aç mısın?”

Sanki cevaptan emin değilmiş gibi, Bobby sorusuna kaşlannı çatarak karşılık verdi.

“Neyse, sana bir tabak getireyim.”

“Bekleyebilirim,” dedi Bobby ve ilk kez uzun süre göz göze kaldılar.

Teri uzun süredir evli olmayabilirdi ama bu bakışın anlamını biliyordu. “Belki evin kalan kısmını da görmek istersin,” dedi. “Yatak odasıyla başlayalım mı?”

Geldiğinden beri ilk kez Bobby gülümsedi. Teri’nin peşinden koridorda yürüdü,

yatak odasına girip kapıyı kapadı.

Bir saat sonra Teri keyifle iç çekerek yatakta Bobby'nin yanında uzanıyordu. Bobby ona sarıldı. "Sana dokunduğumda kaybetmek o kadar korkunç görünmüyor," diye mırıldandı.

"Güzel. Sevindim."

"Artık acıktım," dedi ve onu haklı çıkarmak istercesine kamı guruldadı.

"Öyle olmalı," dedi Teri, kocasının çenesini öperek. "Seni iyi çalıştırdım."

Bobby tekrar gülümsedi ve Teri dünyada kaç kişinin kocasını bunu yaparken gördüğünü merak etti. Fazla olmamalıydı. Yataktan çıktı, sabahlığını üstüne geçirdi.

"Evi beğendin mi?" diye sordu kemerini bağlarken. Bu konuda biraz endişesi vardı; çünkü karan Bobby yokken vermişti.

Bobby doğrularak sırıttı. "Çok beğendim. Özellikle yatak odasını."

Teri yalandan onun omzuna vurdu. ""Hadi benim sev gili kocam, sana özel yemeğimi tattıracağım."

Bobbv başını bir yana eğdi, delici bakışlarla onu siizdü.

"Bobby?" Böyle baktığında onun ne düşündüğünü an-layamıyordu.

Bobby kaşlarını çattı, alnı kırıştı ve yüzündeki anlaşılmaz ifade memnuniyete ve hayrete dönüştü. "Seni seviyorum," dedi kısaca. "Gerçekten seviyorum."

Teri uzanıp hafifçe onun dudaklarını öptü. "Ben de seni seviyorum."

Birlikte geçirecekleri zaman sınırlıydı, Teri için fazlasıyla sınırlı. Oç geceleri ve iki tam günleri vardı. Teri her akşam onun için yemek pişirdi. Bobby onun peynirli makarnasını çok sevdi, acılı böreğini de, uydurduğu başka bir yemeği ve *Chronicle'd*an tarifini keserek yaptığı brokolili kişi de. Birlikte müzik dinlediler, Teri ona *Yahtzee* ve *strippoker* oynamayı öğretti, Bobby pokeri tercih etti.

Bobby, Cedar Cove'da henüz kimseyi tanımıyor olmaktan hoşnuttu. Teri

cumartesi günü için izin almış, böylece bütün hafta sonu onlara kalmıştı. Hiçbir arkadaş ya da komşuyla karşılaşmadan zamanı baş başa geçirdiler. Teri telefonlarını bile açmadı.

Balayında geçirdikleri beş günün dışında neredeyse hiç beraber olamamışlardı. Vegas'ta geçirdikleri o günler, Bobby'yle yaşamanın nasıl bir şey olduğunun tam olarak göstergesi değildi. Bobby artık evdeydi ve aslında ne kadar az uyuduğunu görmek Teri'yi şaşırtmıştı. Bir keresinde zamanının büyük bir kısmını düşünerek geçirdiğini söylemişti ve Teri bunun abartı olmadığını görüyordu. Gecede dört saat

ya da daha az uyuyordu. Teri onu genellikle salonda satranç tahtasının başında çalışırken buluyordu.

Bazen Teri'nin yanında olduğunu unutuyordu. Teri onun bu ilgi eksikliğinden gocunmuyordu; çünkü hatırladığı anda Teri'nin kendisini her zamankinden daha özel ve büyük bir aşkla sevildiğini hissetmesini sağlıyordu.

Teri'yi sevdiğini söylerken ciddiydi. Birini sevmek Bobby için yeni bir deneyimdi ve hissettiği duyguların ne kadar derin olduğunu Teri'ye anlatabilmesi önemliydi. Birlikte geçirdikleri her gün ona hediyeler alıyor, siparişlerini telefonla veya İnternet üstünden veriyor ve hızlı teslimat için özel ücret ödüyordu. Üstelik hiçbiri küçük hediyeler değildi, ilk gün ona pırlanta bir tenis bileziği ve onunla takım tenis raketi almıştı. Teri hayatında hiç tenis oynamamıştı. Bununla beraber, Bobby ikisinin uyumlu olduğunu ve Teri onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Bobby bir sonraki gün ona uydu alıcılı duvara monte edilen plazma bir televizyon getirtmişti.

James geldiğinde Teri, kocasından birkaç gün daha kalmasını isteyemedi.

Bobby ona sarılıp öptü, Teri karşılık verdi. "Seni tekrar ne zaman göreceğim?" diye sordu Bobby'ye. Birkaç saat bile çok uzun geliyordu.

Bobby ona seyahatlerin ve yapacağı maçların programını açıkladı. Cevabı uzun, teknik ve kafa karıştırıcıydı. Teri tercüme için James'e baktı.

"Bir hafta."

"Bir hafta dayanamam," diye fısıldadı Teri

Bobby gülümseyerek onu son bir kez kucakladı.

“Ona iyi bak," diye James’i tembihledi, kocasının koluna girerek.

“Merak etmeyin.” James zoraki arka koltuğa geçen Bobby'ye kapıyı açtı.

Kollarını göğsünde kavuşturan Teri kaldırımdan uzaklaştı.

“Harika bir iş çıkardın,” dedi şoför dişlerinin arasından, limuzinin arkasından dolaşırken. “Onun için çalıştığım bunca yıl içinde Bobby bir maç daha kaybetti, ardından aylar süren bir bunalıma girdi.”

“Şimdi bir şey olmayacak,” diyerek Teri, şoförü rahatlatmaya çalıştı.

James şapkasının kenarına dokundu. “Ona iyi geldiniz Bayan Teri.”

Teri’nin James’e söylemediği şey ise Bobby’nin de ona iyi gelmiş olmasıydı.

Kırk İki

Carin Wyoming’den döndüğünü duyduğundan beri Linnette bu anı bekliyordu. Bir hafta geçtikten sonra Cal telefon etmiş ve görüşmek istediğini bildirmişti.

Linnette onu aramamak için kendini tutmuş, onun irtibat kurmak için bu kadar uzun beklemesi ise sadece acısını artırmıştı. İkisini de rahatlatmak amacıyla Linnette sahil parkında buluşmayı önermişti. Tarafsız bir bölgeydi ve gün ortasında martıların dışında çok az ziyaretçisi olurdu. Parkta yaz boyunca perşembe akşamlan, folk gruplarından roti’çı-lara ve swing ustalarına uzanan farklı türden sanatçıların yer aldığı Körfez Konserleri düzenlenirdi. Annesinin bu etkinliklerden ne kadar hoşlandığını bilse de, Linnette henüz hiçbirine katılmamıştı. Babasının hoşlanmadığı türden şev lerdi ama yine de sırf annesini mutlu etmek için gidiyordu. Bu onların haftada bir yaptıkları yaz kaçamaklarıydı. Bu kadar iro-nik olmasa, Linnette gülebilirdi. Evli anne babası bile kendisinden daha çok flört ediyordu.

Linnette tribünlerde oturmuş CaFi beklerken, adam artık hayatının bir parçası olmak istemediğini yüzüne söylediğinde nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

Açıklayamadığı nedenlerle, bunu Cal'in bizzat söylemesini istiyordu. İlişkilerini bir telefon görüşmesiyle sona erdirmek doğru gelmiyordu.

Cal'in parkın yanındaki arsaya girip kamyonetinden indiğini görünce kalp atışları birden hızlandı. Birlikte yaşadıkları güzel anılar gözlerini acıtmaya ve nemlendirmeye başladı. Bu durum Linnette'i utandırdı, gözlerini kırpıştırarak hemen yaşları uzaklaştırdı. Cal yaklaşırken ayağa kalktı.

Bronzlaşmıştı ve eskisinden daha yakışıklı, daha çekici görünüyordu. Kot pantolon ve üstüne kovboy tarzı bir gömlek giymiş, kovboy şapkasını yüzüne doğru eğmişti.

"Selam," dedi Linnette sakince. "Hoş geldin."

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Cal. Başparmakları pantolon ceplerinde öylece dikiliyordu. "Eve dönmek güzel." Linnette kekemeliğinden eser kalmadığını fark etti.

Linnette tekrar oturdu ve bir alt sırada Cal ona katıldı. Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı. Linnette'e göre, konuşmaya Cal'in başlaması gerekiyordu.

"Seni incitmek istemiyorum Linnette."

Ne yazık ki bunun için artık çok geçti. Derinden *yaralanmıştı* ve bunu belli etmemek için mücadele ediyordu. Ona nefesini tüketmemesini söylemek istedi ama sözcükler gırtlağından geçip dudaklarını terk edemedi.

"Vicki'ye âşık olmak aklımdan geçmiyordu."

"Ona âşık olduğundan emin misin?" Önemli soru buydu. "Eminim," dedi Cal. "Çok ortak yönümüz var."

Eğer bunun Linnette'in kendini iyi hissetmesini sağlayacağını sanıyorsa yanılıyordu.

Cal onun bir şeyler söylemesini bekliyordu ama içinde kaynayan duygulara rağmen Linnette ağzını açamıyordu. Bu buluşmayı kendisi istemiş ve Cal aradığında onu görmeyi kabul etmişti. Ne beklediğini bilmiyordu ama kesinlikle bu kadar acı ve kayıp duygusu beklemiyordu. Belki en iyisi sessizce kalkıp gitmek ve dönüp geriye bakmamaktı.

Cal onu izliyordu. “Bana bağırıp çağırmayacak mısın?” Linnette gülümsemeyi başardı ve pırıl pırıl cilalı pabuçlarına baktı. “Yapacağımı sanıyordum, özellikle bana ilk söylediğinde. Sanırım öfke aşamasını geçtim.” Aslında geçmemişti ama bu konuyu tartışmanın ya da reddedilmeyi atlatmanın yıllar sürdüğünü söylemenin bir anlamı yoktu. En azından kendisi böyle hissediyordu.

“Ben... ben ilişkiler konusunda fazla deneyimli değilim,” dedi. Bu, Linnette için yeni bir acı türü, öğrenmek veya tekrarlamak *istemediği* bir hayat dersiydi.

“Biliyorum ve...”

“İlişkiler konusunda benden daha fazlasını bilmiyorsun,” dedi Linnette.

“Hayır, bilmiyorum," diye mırıldandı Cal uysalca. “Sanırım ikimiz de âşık olma fikrini sevdik.”

Linnette onunla aynı fikirde değildi ama tartışmaya gerek yoktu. “Belki,” dedi kısaca.

Cal içini çekerek körfeze doğru baktı. “Muhtemelen bütün aileni üzdüm ve bunun için özür dilerim. Aileni seviyorum.” Linnette omuz silkti. “Annem ve babam, senin grip aşısından sonra en mükemmel şey olduğunu düşünüyorlar.” Cal gülümsedi ve sonra, muhtemelen Linnette için parlak bir gelecek öngörmek zorunda hissetti. “Bir gün, seni benden daha çok sevecek birini tanıyacaksın.”

Linnette, Cal’in bunu kompliman olarak söylediğini tahmin etse de, kulağa öyle gelmiyordu. “Umarım. Terk edilmenin kaderim haline gelmesini istemem.”

“Bunu demek istemedim.”

“Biliyorum.” Sonra, korktuğu gibi, gözünden bir damla yaş kurtuluverdi. Cal’in fark etmediğini umarak hemen sildi. Bu yürek burkan pişmanlık duygusunu öngörememişti ve nasıl davranacağını bilemiyordu. Cal’i içtenlikle sevmiş ve ona yardım etmeye çalışmıştı. Belki hatası buydu. Belki hiçbir erkek, sevdiği -ya da sevdiğini sandığı- kadının yardımına muhtaç olmak istemezdi.

“Vicki seninle bizzat konuşması gerekip gerekmediğini sordu. Ben bunun iyi bir fikir olmadığını düşündüm.”

“Herhalde değildir.” Linnette profesyonel bir sağlıkçının başka bir kadının

gözlerini oyarken görülmesinin hoş kaçmayacağını düşündü. Bu düşünceyle neredeyse gülümseyecekti.

“Benim kendi adıma bir duyurum var,” dedi Linnette, sahte bir coşkuyla.

Konuşmaya başladıklarından beri ilk kez Cal doğrudan gözlerinin içine baktı.

“Cedar Cove’u terk etmeye karar verdim.” Hayatının fırsatını yakalamış gibi konuşmaya gayret ediyordu. Aslında öyle bir şey yoktu, iş anlaşmasını ve kira kontratını feshedecek, herhangi bir hedefi ya da planı olmadan bavullannı toplayıp gidecekti.

“Taşmıyor musun?” Bu haber Cal’i şoke etmiş gibiydi.

Cedar Cove’da kalabileceğini düşünmesi Linnette'i şaşırtmıştı.

“Her zaman başka eyaletleri görmek istemişimdir.”

“Bir iş buldun mu?”

Henüz bulmamıştı ama orta Amerika’nın bir yerlerinde küçük bir kasabada iş bulmak sorun olmazdı. “İş olmadan taşınır mıyım sanıyorsun?” diye sorarak, Cal’in ne duymak istediğini bildiğini vurguladı.

“Ailen ne diyor?”

Elbette henüz onlara söylememişti. Bu yeni bir karardı, sadece birkaç dakika önce alınmıştı. Yine de... çok doğru geliyordu.

Cedar Cove’dan gitmek zorundaydı. Kırık bir kalbi tamir etmek zaten yeterince zorken, Cal ve Vicki'yi kasabada birlikte görmek imkânsızdı. Hayır, en mantıklı çözüm bavullarını toplamaya başlamaktı.

“Çok üzgünüm,” dedi Cal bitkin bir halde Linneıtc.

onun samimiyetine inanıyordu. İki sözcükle, imkânı olsa ona bu acıdan kurtaracağını ifade etmişti.

“Üzülme,'' dedi Linnette uçarı bir havada. “Kızların çoğunun lisede aldığı dersi ben şimdi alıyorum. Ben her konuda geç olgunlaşıyorum.”

Birden ayağa kalktı, uzaklaşma ihtiyacı hissediyordu. “Elveda Cal.”

Cal de kalktı, yere bakarak sürekli ayak değiştiriyordu, huzursuzluğu belliydi. “Sana hep minnettar kalacağım.” Minnettar kalacaktı. İyi, bu hoştu ama artık onu sevmediği gerçeğini değiştirmiyordu. Linette bir süre sonra evim diyemeyeceği sahildeki dairesine yürüdü ve basamakları çıktı. Bir kez bile dönüp geriye bakmamıştı ve bu kendince büyük başarıydı.

Korkaklığı yüzünden sağlık ocağını telefonla arayıp personel şefine istifasını sözlü olarak sundu, resmi yazının da yolda olduğunu söyledi. Telefonu kapadıktan sonra, söz verdiği gibi istifa mektubunu hazırlayıp yazıcıda bastı. Ardından, bedensel bir şeyler yapma ihtiyacıyla, bavullarını çıkarıp toplamaya başladı.

Kırk dakika sonra zil çaldı ve bir an umutlanarak kapıyı açmaya koştu ama gelen Cal değildi. Cal olduğunu düşünmesi bile kendini kandırmaktan başka bir şey değildi. Aksine, kapıda Doktor Chad Timmons duruyordu.

“İstifanı mı verdin?” diye sorarak, yanından geçip içeri girdi. Duyduğu rahatsızlık yüzünden okunabiliyordu. Beyaz gömleği hâlâ üstünde olduğundan doğruca klinikten geldiği belli oluyordu.

Linnette başıyla onayladı.

“İzin vermeyeceğim.”

“Üzgünüm, çok geç. Bunu Alma McDonald[1] la görüştüm bile,” dedi Linnette duygusuz bir ifadeyle. “İstifa mektubumu yazdım. Ayrıca, beni zorla tutabileceğini nereden çıkarıyorsun?”

“Gidemezsin,” diye ısrar etti Chad, gözlerinin içine bakarak. “Tamam, önemli bir ilişki bozuldu. Er ya da geç hepimizin başına geliyor.”

Şimdiye kadar Linnette’in başına gelmemişti ve Cal’le yeni kız arkadaşını her sosyal etkinlikte bir arada görmek için burada kalmayacaktı. Belki daha güçlü bir kadın bununla başa çıkabilirdi ama Linnette onlardan değildi.

“Duygusal anlamda her zora girdiğinde kaçıp gidecek misin?” diye sordu Chad. “Hayatını yönlendirmeyi düşündüğün şablon bu mu? Hadi Linnette, gerçekçi ol. Sen yetişkinsin. Öyle davran.”

Sözlerinin sertliği saldırı gibiydi. Linnette yine de dayandı. Neredeyse bir yıl içinde iki kez duygusal hayal kırıklığı yaşamıştı. Bundan kurtulmak istiyordu. Tamam, tepkileri çocukça olabilirdi ama umurunda değildi. Üstelik kendisiyle değil Gloria'yla ilgilendiğine göre, Chad'in neden bu kadar üstelediğini anlamıyordu. Neyse ki bununla başa çıkmıştı, o dönemde hayatına Cal girdiği için o kadar sancılı olmamıştı ama o ilişkiyi de kesinlikle yüzüne gözüne bulaştırmıştı.

"Üzgünüm," dedi Chad'in gözlerinin içine bakarak. "Gittiğim yeri sana bildiririm."

Chad kaşlarını çattı. "Gerçekten gidiyor musun?" Linnette başıyla onayladı. Henüz başka kimse bilmiyordu. Hâlâ ebeveynine ve Gloria'ya söylememişti ama Cedar Cove'dan gidiyordu.

Başka hiçbir şey olmasa bile, bu kadarı kesindi.

Kırk Üç

“Allison.” Babasının sesi ceptelefonunda yankılandı. “Şerifin ofisine uğrayabilir misin?”

“Şimdi mi?” diye sordu Allison, üzüntüyle yanındaki iki arkadaşına bakarak. Uzun süredir bir alışveriş molasına ihtiyacı vardı ve Silverdale Alışveriş Merkezi’ne doğru yola çıkmıştı. Annesi arabasını kullanmasına izin vermiş ve Allison bunu memnuniyetle kabul etmişti. Mezuniyetten beri tek yaptığı şey, babasının ofisinde çalışmaktı ve son günlerde sosyal hayatı yok denecek kadar azalmıştı. Biriyle çıkmak da çok anlamsızdı; çünkü bu kundaklama işi nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Anson’ı seviyordu.

“Evet, şimdi,” diye üsteledi babası. “Önemli.”

“Bu-bunun Anson’la bir ilgisi var mı?” Arkadaşları sohbeti kesip ona baktılar.

“Var.”

Allison’m yüreği ağzındaydı. “On dakika sonra oradayım.” Arkadaşlarından özür dileyerek onları otobüs durağına bırakan Allison geri dönerek Cedar Cove’un yolunu tuttu. Midesi kasılıyordu. Bir şeyler olmuştu.

Şerifin kapısı kapalıydı, Seth ve Justine Gunderson dı-şarda oturuyorlardı. Anson adına bir kez görüşmeye gittiği özel dedektif Roy MacAfee de öyle. Onu görünce içtenlikle gülümsediler.

“Merhaba,” dedi Allison gergin bir halde.

“Merhaba,” dedi Justine. “Sanırım senin de burada beklemen gerekiyor.”

Allison dördüncü sandalyeye oturup çantasının sapını avucuna sardı. “Şerif, babamla mı konuşuyor?” diye sordu.

Seth Gunderson başıyla onayladı. Tam bir şeyler söyleyecekti ki, kapı açıldı ve babası koridora çıktı, Allison’ı görünce gülümsedi.

“Bana neler olduğunu anlatır mısın baba?” diye sordu ayağa kalkan Allison.

“Elbette.” Babası gülümsedi. “Aslında seni görmek isteyen Şerif Davis ya da ben değilim.” Babası kapıyı açıp içeri girmesini işaret etti.

Onun ne söylemeye çalıştığını merak eden Allison küçük ofise girdiğinde şerifi hemen gördü. Yanında bir asker duruyordu, üstünde şapkası ve eğitim üniforması olan yakışıklı genç bir adamdı. Ceketindeki yaka kartında Butler yazıyordu.

Butler.

Hayır, mümkün değildi. Allison tekrar baktı. Oydu.

“Anson?” diye fısıldadı, gördüğüne inanamayarak. Anson gülümseyerek kollarını açtı. Şerifin ve babasının yanında olduğunu bildiği halde Allison bir an bile tereddüt etmedi, hayatının en büyük, en değerli kucaklaşması için koştu. Mutluluk gözyaşları genzine doluyordu. “Askere mi yazıldın? Bunca zamandır *orduda mıydınV*

Anson sırıttı. “Birkaç küçük komplikasyondan kurtulmak isteyen biri için fazla seçenek yoktu.

“Ne zaman?” diye sordu Allison, ondaki değişikliğe şaşkınlıkla bakarak. Anson her zamankinden daha iyi, daha sağlıklı görünüyordu.

“Deniz Feneri yangınından önce kararımı vermiştim. Personel alımına bakan kişiyle görüştüm ve Silahlı Kuvvetler’in başka yerlere göre bana daha fazla fırsat sunduğunu fark ettim. Silverdale’de kaydımı yaptırdım. Yangın yüzünden ‘olağan şüpheli’ olsam da, hakkımda kesinleşmiş bir ceza olmadığı için bir sıkıntı yaşamadım. Mezun olmak için gereken bütün notlarımı tamamladım.”

Allison rahatlamıştı ama bir yandan da kızgındı. Anson ona güvenebilirdi! “Neden bana söylemedin?”

“Önce temel eğitimi bitirmek, yapabileceğimi kanıtlamak istedim. Seçeneklerimi gözden geçirmem gerekiyordu.” “Neydi onlar?”

“Öncelikle, Cedar Cove’a dönüp birkaç soruya cevap vermek,” diye araya girdi Şerif Davis.

“Seni bunun içine sürükleyemezdim,” dedi Anson, Allison’a dönerek.

“Yangından Ansoıı sorumlu değildi,'' diye terslendi Allison, artık kavgaya hazırdı.

“Bunu zaten biliyoruz,” dedi babası.

“Sorgulamak istediğimiz yeni bir ‘olağan şüpheli’ var,” diye açıkladı Şerif Davis. Başıyla Anson’ı işaret etti. “Yardımın için teşekkürler evlat. Gitmekte özgürsün.” Anson ve şerif tokalaştılar. “Sağ ol,” diye ekledi, “artık yangını kimin çıkardığından neredeyse eminiz.”

“Ben de size teşekkür ederim efendim,” dedi Anson saygıyla. Sonra Zach’e döndü. “Allison’la özel konuşmama izin verir misiniz Bay Cox?” diye sordu.

Allison’m babası kızma gülümsedi. “Hayır dersem korkarım aile içinde başkaldırı ve faciaya sebep olurum.”

Allison'm bütün yapabildiği babasını sımsıkı kucaklamaktı. Gitmelerine engel olacak bir şey çıkmadan Anson’ın elini tuttu ve birlikte uzaklaştılar. Onlar çıkarken Şerif Davis, Gunderson Tan içeri çağırdı.

Allison’m o kadar çok sorusu vardı ki, hangisinden başlayacağım bilemiyordu. “Yangını kimin çıkardığını biliyor musun?” diye sordu önce. “Arabanın plakası sayesinde mi?” “Kısmen. Adamın ismini bilmiyordum ama onu daha önce kasabada görmüştüm. Adam da beni gördüğü için, can güvenliğim olmadığından kaçmak zorunda kaldım. Yangını çıkarmakla suçlanacağımı bildiğim halde.” Binadan ayrıldılar, otoparka doğru ilerlemeden Anson birden durdu, Allison’ı bir merdivenin altına doğru çekti. “Dinle Allison. Çılgınca olduğunu biliyorum ama seni hemen burada öpmezsem aklımı kaçıracağım.”

“Komik,” diye fısıldadı Allison. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum.”

Anson onu kollarına aldı ve ağzını dudaklarına yaklaştırdı. Allison bu öpücük için aylarca beklemişti ve birilerinin onları göreceğini bilmesi, alacağı keyfi bozmasına engel olmayacaktı.

“Seni çok özledim,” diye mırıldandı kollarını Anson’m boynuna dolarken.

“Temel eğitimi atlatmayı seni düşünerek başarabildim,” diye karşılık verdi Anson, elini Allison’m sırtında gezdirirken.

Uzun süre birbirlerine kenetli kaldılar, sonunda Allison daha fazla dayanamadı. “Kim yaptı?” diye sordu soluk soluğa. “Yangını kim çıkardı?”

“Dediğim gibi, ismini bilmiyordum ama adamı restoranda ve kasabada görmüştüm. Sanırım adam inşaatçı. Kim olduğunu daha yeni keşfettim. Warren Saget.”

“Warren Saget,” diye tekrarladı Allison. “Babam onun defterlerini tutuyor.”

“Evet, biliyorum. Baban da söyledi.”

“Onu nasıl tespit ettin?”

“Gazetede fotoğrafını gördüm. Kasabada neler olup bittiğini takip edebilmem için Shaw bana *Cedar Cove Chronicle* t postalıyordu. İnşaat firmasının bir reklamında Saget'in fotoğrafı vardı. Elimde bir isim ve yüz olunca şerife telefon ettim." Anson zalimce gülümsedi. “Arabanın plakası ilk harlı SYG’idi- araştırıldı.”

VVarren Saget'i kundakçı olarak tespit etmek bir şey ama bunu kanıtlamak başka bir şeydi. Allison’ın -TV programlarında ve gerilim romanlarında- gördüğü ve okuduğu her şey, rastlantısal delillerden ve hatta şahitlerin raporlarından fazlası gerektiğini söylüyordu. Ellerindeki tek somut delil metal bir haçtı ve o da Anson’a aitti.

“Şerif Davis, kundakçının o olduğunu nasıl ispatlayacak?” “Şey, ben şahidim ve mahkemede tanıklık etmeyi kabul ettim. Şerif ve Bay McAfee’nin başka bir fikri varmış. Bana ne olduğunu söylemedi ama Bayan Gunderson Ta ilgili bir durum. O yüzden eşiyle birlikte oradaydı. Benim fikrim,” dedi düşünceli bir tavırla, “Şerif Davis, Saget’le yüz yüze bir hesaplaşma ayarlamayı düşünüyor.” Anson, başını iki yana salladı. “Şerif bu sırrı benimle paylaşmadı. Bütün bildiğim, gerek olursa mahkemede aleyhine tanıklık edeceğim.”

Allison’m bir sorusu daha vardı ve önemli bir soruydu. “Babam nasıl oldu da bu işe karıştı?”

Anson, alnını onun alnına yasladı. “Onu aradım. Babanın önerisi doğrultusunda şerifle görüştüm.”

“Ne? ” Anson yangını kendisi çıkardığım söylese bu kadar şaşırmazdı. “Ne

zaman?”

“Geçen cuma. Dediğim gibi, Saget'in fotoğrafım görünce kundakçıyı tespit etmiştim. Eğer ortaya çıkacaksam tam zamanıydı, yoksa kalan hayatımda bu yükle birlikte yaşamaktan korkuyordum. Baban bugünkü görüşmeyi ayarladı.” Duraksadı. “Bu dünyada güvendiğim bir avuç insan varsa baban onlardan biri.”

“Ben değil miyim?” Allison sesinin incinmiş çıktığını fark etti; daha olgun davranmak istese de, elinde değildi.

“Seni bu işe bulaştıramazdım.” Onu tekrar öptü ve uzun süre dudaklarını ayırmadı. “Bana inanmak istediğini biliyordum. Sadece babanın da inanması için dua ediyordum.” Babası bu konuda tek kelime etmemişti.

“Ne kadar kalacaksın?” Allison’ı şimdiden tekrar ayrılık korkusu sarmıştı.

“Sadece bir hafta, sonra özel bir eğitime gideceğim. Ordu İstihbaratında bilgisayarla çalışacağım. Orduda kalsam da kalmasam da, bu eğitim daima işime yarayacaktır.”

“Tanıdığım en zeki insanlardan birisin." Sesindeki hayranlığa engel olamıyordu.

Anson hiçbir zaman iltifata alışık olmamıştı ama artık bunu kabul edebilirdi; çünkü kendine inanıyordu. “Bana bunu söyleyen tek kişi sensin ve işin komik yanı, girdiğim sınavlar bunu kanıtladı.”

“*Biliyorum*.”

“Başvurudan sonra ordu beni sayısız sınavdan geçirdi. Lisan, bilgisayar becerisi ve birkaç dalda daha yüksek dereceler aldım. Temel olarak, tercih yapma hakkım oldu ve ben İstihbarat’ı seçtim.”

“Seninle gurur duyuyorum Anson. çok *gurur* duyuyorum.” “Kendime inanmamı sağlayan gücü bana sen verdin." dedi Anson.

Merdivenin altından çıkıp otoparka yürüdüler. Allison, annesinin arabasını açtı, Anson yolcu koltuğuna kavdı. “Ne

reye gitmek istersin?” diye sordu Allison.

“Sakıncası yoksa annemi görmek isterim. Parasını ödeyeceğim. Sonra Shaw.” Anson sırıttı. “İkisinin de beni tanıyacağını sanmam."

“Önce ben de tanımadım.”

“Biliyorum,” dedi keyifle gülerek. “O kısa saçlı askerin ben olduğumu anladığında yüzünün aldığı şekli görmeni isterdim. Paha biçilmezdi.”

“Komik olduğunu mu düşünüyorsun?” derken Allison da gülüyordu.

“Hayır, Cedar Cove’daki en şanslı erkek olduğumu düşünüyorum. Seni tekrar kazandım, tabii hayatımı da. Bu yaşıma kadar ilk kez geleceğe gülümseyerek bakabilirim.” Allison için de öyleydi.

Kırk Dört

RachePa göre, Nate’in ebeveyniyle salı akşamı yediği yemek, bundan daha kötü olamazdı. İçinde bulunduğu yabancı ortamda bütün akşam son derece mutsuz ve rahatsızdı. Se-attle’da dehşet pahalı, servis başına düşen çatal bıçak sayısı RacheFin evindekilerin tamamından fazla olan bir restorana gitmişlerdi. Bu bile yeterince kötüydü. Daha kötüsü, Nate, onun ne kadar rahatsız olduğunun farkında bile değil gibiydi. Nate’in annesi Rachel’ı küçük düşürmek için her fırsatı kullanmış ve bunu gayet kurnaz bir biçimde yapmıştı. Tekrar tekrar Rachel’ı ilgilendirmeyen konular açmış, söz ettiklerinin kim ya da ne olduğunu açıklama gereği bile duymamıştı.

Bir kez kadının bahsettiği biri hakkında soru sorma cüretinde bulunmuş, sanki Rachel onun İngiliz büyükelçisinin kızını kastettiğini anlamak zorundaymış gibi, Patrıce 01-sen’in kaşları havaya kalkmıştı. Ondan sonra Rachel başka bir soru sormaya kalkmamıştı. Her şey, Nate'in kasabaya gelen anne ve babasıyla evinin kapsında boy göstermesiyle talihsiz bir biçimde başlamıştı. Bruce ve Jolene’nin orada olması, Nate'in annesinin RacheFdan hoşlanmaması için yeni bir sebep gibiydi. Patrice açıkça Rachel’in oğlunu aldattığını varsay mıştı.

Sonsuza kadar sümüş gibi gelen yemekten sonra, Nate ailesini evlerine yolcu etmişti. Başarılı sandığı bir gecenin ardından memnun görünüyordu. Rachel’ı eve bırakırken annesinin ilişkilerini bozmak için gösterdiği çabayı Nate’in nasıl

fark etmediğini düşündü.

“Sana endişelenecek bir şey olmadığını söylemiştim,” dedi Nate, gözünü kısaca yoldan ayırarak. Uzanıp Rachel’ın elini tuttu ve hafifçe sıktı. Rachel tam tersiyken o mutlu ve huzurlu görünüyordu. “Annemin seni gördüğü anda seveceğini biliyordum,” diye devam etti “ve haklı çıktım. Annem senin muhteşem olduğunu düşünüyor.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” Rachel’in sesi adeta fısıltı gibi çıkıyordu. “Bütün gece sinirlerim laçka oldu.” İlk karşılaşmadan söz etmedi ama sebeplerden birinin bu olduğunu Nate tahmin etmeliydi!

“Öyle mi?”

“Evet,” dedi, neredeyse ağlamak üzereydi. “Nate, kendimi o kadar yabancı hissettim ki soluk bile alamadım.” Nate tekrar gözünü yoldan ayırdı. “Hiç belli etmedin. Sen klas bir kadınsın Rach ve ebeveynim senin harika olduğunu düşündüler. Zaten öyle olacağını biliyordum:”

Anlaşılan Nate, o pahalı yemeklerin tek lokmasına bile

dokunmadığını fark etmemişti. “Annen ve baban seni gerçekten önemsiyor,” dedi.

Nate omuz silkti. “Babam ve ben yıllardır anlaşamayız. Bildiğin gibi Donanma’ya katılmamı da onaylamadı. Bu konuda büyük tartışma yaşadık ama her şey bir yana, onun benimle ve verdiğim kararla gurur duyduğunu biliyorum. Benim kararlarıma güvenmeye başladı. Annem de öyle.” Rachel’a anlamlı bir bakış attıktan sonra Cedar Cove'a dönüş yolundaki Tacoma Boğazı Köprüsü’nden geçtiler.

“Ebeveyninin seninle gurur duyması için pek çok sebep var Nate.” Rachel’m bütün isteği bir an önce eve dönmekti. Başı ağrıyor, sürekli gülümsemekten yanaklan acıyordu. Nate’in babasıyla fazla sorunu yoktu; karısının aksine adam dobra biriydi. Bayan Olsen ise tanıştıkları andan itibaren Rachel’ı eksik bulduğunu belli etmişti. Hatta o akşamdan önce bile, diye düşündü Rachel, parktaki telefon konuşmasını hatırlayarak. Kişisel bir şey değildi; sadece annesi, Rachel Pendergast’in oğlunun dengi olmadığını düşünüyordu.

Rachel ne olduğunu anlayamadan eve geldiler. Nate’in gitmesini istemiyordu

ama aynı zamanda yalnız kalmak istiyordu. Annesinin ona hissettirdiklerini nasıl açıklayabilirdi? Denemeye kalksa Nate, onun paranoyak ve çocukça davrandığını düşünecekti.

Kaldırımın kenarında duran Nate ona gülümsedi. Bakışlarından, onun da geceyi bitirmeye hazır olmadığı anlaşılıyordu

“İçeri gelip biraz konuşmak ister misin?” diye sordu Rachel. Akşam yemeğini geride bırakmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Daha sonra, yaşanılanları sindirecek zaman bulduğunda, bir karara varmayı becerebilirdi.

“Bir fincan kahve iyi olur," diyen Nate onu hafifçe Öptü. Rachel'i mahveden hep bu öpücükler olmuştu. İlk kez öpüştüklerinde. Rachel ayaklarının altından dünyanın kaydığını hissetmişti. Aylardır görüştükleri halde bu durum hiç değişmemiş, aksine aralarındaki fiziksel çekim giderek artmıştı.

Nate onun arabadan inmesine yardım etti ve evin anahtarlarını alarak kapıyı açtı. Bu tür eski moda nezaket kurallarıyla büyütüldüğü çok açıktı. Kur yapma konusundaki ayrıntıları düşününce Nate ve Bruce arasındaki fark çarpıcıydı. Bruce’la flört ettiğinden değil. Böyle bir anda akima gelmesinden bile Rachel rahatsızlık duydu.

“Teşekkürler,” dedi, Nate anahtarları geri verdiğinde. Salon karanlıktı, Rachel mutfağa giderken ışıkları yaktı. Kahve fazla umurunda olmasa da, en azından hazırlama sürecinde biraz kafasını toplayabilirdi.

“Telesekreterine mesaj gelmiş gibi görünüyor,” dedi Nate, mutfakta bir sandalye çekerek.

Rachel hiç düşünmeden tuşa bastı, ardından Jölene’nin sevimli sesi duyuldu. “Selam Rachel.” Rachel evde olmadığı için duyduğu hayal kırıklığı sesine yansıyordu. “Keşke orada olsaydın. Birlikte sinemaya gideriz diye düşünmüştüm. Babam görmek istediğim filmin kız filmi olduğunu ve sana sormam gerektiğini söylüyor.” Umutsuzca iç çekişi Rachel’i güldürdü. “Erkekleri bilirsin. Beni ilk fırsatta ara, tamam mı?”

Birden Nate’in kaşlarının çatıldığını gördü. “Seni çan-

tada keklik görüyorlar, değil mi?” diye mırıldandı.

“Pek sayılmaz.” Şimdi Rachel’ın kaşları çatılmıştı, nedense kendini Bruce ve Jölene’i savunmak zorunda hissetmişti.

“Bir haberim var,” dedi Nate. Rachel kahve fincanlarını getirinceye kadar bekledi.

“Umarım iyi haberdir,” dedi, masada ona katılan Rachel. Kahvesine bir kaşık şeker koydu.

“Rachel.” Nate, masanın üstünden uzanıp elini tuttu. “John F. Reynolds, San Diego’ya nakledildi.”

Rachel’m bunun ne anlama geldiğini anlaması gereğinden fazla sürdü. “Cedar Cove’dan ayrılıyor musun?”

Nate başıyla onayladı. “Daha önce açıklamak istiyordum ama ailem kasabadaydı ve sen çok meşguldün..."

“O kadar meşgul değildim,” diye karşılık verdi Rachel. “En azından Teri döndüğünden beri.” Ancak Nate’in ne söylemeye çalıştığını anlıyordu. Geçen ay iki kez, daha önce Jo-leıie’e söz verdiği için Nate’i geri çevirmişti.

“Sürekli o kızla yapacak bir şeylerin var."

“Onun bir ismi var Nate. Jölene. Ve benim arkadaşım.” Nate omuz silkti. “”Onunla bu kadar çok zaman geçirmenin sağlıklı olduğundan emin değilim."

Rachel’ın birden tepesi attı ama kendini kontrol etmeyi başardı. JoleneTe olan ilişkisini tartışmanın zamanı değildi. Daha önemli konular vardı. Nate’in Cedar Covc'dan gideceğini ancak idrak etmeye başlamıştı. “Sen... sen gideceğini haber vermeliydin,” dedi. “Bana daha önce söylemeliydin." “Biliyorum.” Rachel’in ellerini tutup gözlerinin içine baktı. “Sana bıı şekilde söylemek hoşuma gitmiyor,” dedi yavaşça." özellikle gidişimiz bu kadar yakınken.”

“Ne zaman?" diye sordu Rachel gergin bir sesle. “Haftaya."

Rachel soluğunu tuttu. “Yo.”

Nate başıyla onayladı. “Üzgünüm.”

“Ben...” Bu şoke edici habere nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Geçirdiği akşam ve huzursuz yemek birden üzüntülerinin en hafifi olarak kalmıştı. Nate tayin olmuştu. Bir hafta içinde, sevdiği bu adam gidiyordu.

Ağzı kumdu. “Bu bizim için ne anlama geliyor?” diye sormayı başardı.

“Anlamı şu,” dedi Nate, derin bir nefes alarak, “senin ve benim bir karar vermemiz gerekiyor. Çok önemli bir karar.” Rachel’m midesi kasıldı, kulakları çınlamaya başladı. Nate, söylediklerine Rachel’m vereceği tepkiyi ölçmek ister gibi durakladı. “Sana olan duygularımı biliyorsun.” “Evet...” RachePm duyguları da aynıydı. Nate ondan birkaç yaş küçük, üstelik zengin ve güçlü bir politikacının oğlu olduğu halde kalbini çalmayı başarmıştı. Denizde olduğu altı ay boyunca birbirlerine uzun mektuplar yazmış, sonra e-postalar göndermeye başlamış ve süreç içinde giderek yakınlaşmışlardı. Ailesinin kim olduğunu öğrendiğinde Rachel ilişkiyi bitirmek istemişti ama Nate buna izin vermemişti. Şimdi Donanma onu kendisinden uzaklaştırıyordu.

“Peki ya diğerleri?” Pek çok denizci eşiyle iyi arkadaş olmuştu, özellikle Cecilia Randalfla. Aaron doğduğundan

beri Cecilia’yla fazla görüşemiyorlardı ve şimdi Rachel sebebini anlıyordu. Cecilia sadece yeni doğan oğluna ve yeni taşındığı Grace Harding’in Gül Ağacı Sokağı’ndaki evine alışmaya çalışmıyordu. Cecilia, San Diego’ya gitmek için eşyasını topluyordu.

“Onların da hepsi gidiyor,” dedi Nate. “John F. Rey-nolds’ta görevli hemen herkes tayin oldu.”

“Of!” Arkadaşlarıyla vedalaşmaya ve irtibatı sürdürmek için adres değiştokuşu yapmaya fırsat olmasını diledi.

“Düşünmeni istediğim bir şey var,” diye devam etti Nate. “”Senin de gelmeni istiyorum.”

Ciddi olamazdı! Bütün hayatını bir bavula tıkıştırıp orduyu takip eden fahişelerden mi olmasını bekliyordu? “Mesleğini her yerde sürdürebilirsin, değil mi?”

Nate onu bir şoktan diğerine sokuyordu. “Benim de mi taşınmamı istiyorsun? Öylece mi?”

“Çok fazla şey istediğimi ve haksızlık ettiğimi biliyorum ama sormamın bir sebebi var.”

Önemi yoktu. “Yapamam Nate. Hayatım burada, Cedar Cove’da. En iyi arkadaşlarım burada. Teri ve Jane ve...” “Jölene,” diye bitirdi Nate.

“Evet, Jölene,” diye onayladı Rachel. Eğer giderse çocuk yıkılırdı. Annesini daha birkaç yıl önce kaybetmişti ve Rachel’m gidişiyle bir kez daha terk edildiğini düşünürdü. Rachel ona bunu yapamazdı.

Nate, elini tutup dudaklarına götürdü ve boğumlarını öpmeye başladı. “Neden üç ay vermiyoruz?”

“Tamam.” Rachel onu şimdiden özlemişti bile. Bu durumun, Nate’in denize açılmasından daha farklı olduğunu önsezileriyle biliyordu. “Üç ay,” diye tekrarladı. *Neye kadar üç ay?*

“Üç aym sonunda ikimiz de anlarız,” dedi Nate, sıradan bir şeymiş gibi.

“Neyi anlarız?”

“Ayrı yaşamayı başarıp başaramayacağımızı,” diye açıkladı Nate. Sanki her şey çok netmiş gibi, sanki Rachel anlıyormuş gibi, hâlâ gayet rahat konuşuyordu.

Rachel hafifçe kaşlarını çattı. “Eğer yaşayamıyorsak bu ne anlama geliyor?”

“O zaman bana katılacağını umut ediyorum.”

“Sana katılmak mı?”

Nate’in güzel dudakları davetkâr bir tebessümle yukarı kıvrıldı. “Bir başka deyişle Rachel, kanm olmayı kabul edeceğini umuyorum.”

Kırk Beş

Teri, tako salatasından bir lokma aldı ve iştahının eskisi gibi olmadığım fark etti. Bunu ona yapan aşktı. Ray ilk kez yanma taşındığında dört buçuk kilo vermişti. Kuşkusuz adamı evden sepetlediğinde aynı kilolan beş fazlasıyla geri almıştı

ama konu bu değildi. Bu kez doğru adamla beraberdi ve hayatında hiç bundan daha mutlu olmamıştı. Aslında, bu kadar mutlu olacağını aklına bile getirmemişti. Düzgün bir adama âşık olmak ve karşılığında sevilmek onun gibi kadınların başına gelmezdi. Oysa bu kez olmuştu ve her gün, karşısına Bobby'yi çıkardığı için Tann'ya şükrediyordu.

"Öğle arası verecek misin?" diye yemek odasına giren Rachel'a sordu Teri. Arkadaşı bütün sabah bunalımdaydı. Nate'in gemisinin nakledileceğini öğrenmiş ve bu haberi kolay sindirememişti.

"Bir dakika sonra yanındayım," diyen Rachel mikrodalgaya dondurulmuş bir diyet paket atarak tuşlara bastı. "İşin gerçeği, pek iştahım yok."

"Benim de öyle," diye inledi Teri. "Bizim sorunumuz ne?" "Erkekler," dedi içeri giren Jane. "Genellikle öyledir." Teri güldü. "Bobby'yi özlüyorum," diye itiraf etti. Muhtemelen bunu günde on kez tekrarlıyordu. Yerini korumak için bütün turnuvalara katılması gerekiyordu. Teri, bir ya da iki yıl içinde onun temposunu biraz yavaşlatacağını umuyordu.

"Şimdi nerede?" diye sordu Jane, mikrodalga sırasını beklerken.

"New York City." İşe gelmeden önce onunla konuşmuştu. "Bu hafta sonu onunla orada buluşmamı istiyor." "Gidiyor musun?"

Teri ilgisizce omuz silkti, oysa Bobby'yle birlikte olmak ve onun Manhattan'daki dairesini görmek için ölüyordu. Hatta Bobby'den onu gerçek bir Broadway gösterisine götürmesini bile isteyebilirdi. Of, kimi kandırıyordu? Bobby turnuvadayken satrançtan başka bir şey düşünmezdi. Bir istisna dışında: Balayma çıktıklarında. Las Vegas'ta akılları başka yerdeydi ve kumarla bir ilgisi yoktu, yatakta geçirdikleri saatleri düşünmek bile kocasını daha fazla özlemesine sebep oluyordu.

"Bu satranç ucubesini gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye sordu, ona dikkatle bakan Jane.

"Bobby ucube değil." Öyleydi ama Teri bunu itiraf edecek değildi, özellikle Jane'e. "O bir *dâhi* ve bana ihtiyacı var

ve evet, onu gerçekten seviyorum."

“Üstelik Bobby onun peynirli makarnasını da seviyor.” diye dalga geçen Rachel, Teri’ye gülümsedi.

“Görürsünüz siz,” dedi Teri, o sırada mikrodalganın sinyali duyuldu. “Bir gün siz de benim kadar âşık olunca anlarsınız.”

“Rachel zaten *âşık*, değil mi Rachel?” dedi Jane, kendi dondurulmuş yemeğini mikrodalgaya koymak için yanından geçerken.

“Öyle,” dedi Rachel, “ama aşkın bu kadar karmaşık olacağını tahmin etmezdim.”

“Nasıl yani?” diye soran Jane, kollarını kavuşturup duvara yaslandı.

Rachel önce açıklayacak gibi oldu, sonra vazgeçti. İçini çekerek bir omzunu kaldırdı. “Öyle işte.”

“Nate'in peşinden San Diego’ya gidecek misin?” diye sordu Teri. Rachel’ın gittiğini düşünmek bile istemiyordu. Get Nailed, Rachel’sız asla aynı olmazdı. Gerçi Bobby'nin evi doğuda, Teri’ninki batıdayken kendi bölünmüş hayatını daha ne kadar sürdürebileceğini de merak ediyor, giderek daha sık, yerinin kocasının yanı olduğunu düşünüyordu. Birine ihtiyaç duymak tuhaf bir duygu olsa da, birbirlerine ihtiyaçları vardı. İhtiyaç *duyulmak*. evet buna alışıktı. Fakat birine ihtiyaç duymak? Teri hayatını olabildiğince bağımsız yaşamıştı, o yüzden bunu kabullenmek zor geliyordu,

Yine de Cedar Cove’u terk etmek istemiyor, hayatındaki

bıı yeni çelişkilerin nasıl çözüleceğini bilemiyordu.

“Ne yapacağımı bilmiyorum/’ dedi Rachel.

“Unutma,” dedi Jane. “NateTe evlenirsen, aynı zamanda ABD Donanması ile de evlenmiş olursun. Nereye ve ne zaman gideceğini onlar söyler ve sen şikâyet etmeden uyarsın.”

“Baş üstüne efendim,” diye selam çakarak Rachel dalga geçti. Oturdu, çatalını dumanı tüten tavuklu pilavına daldırdı. “Aslında beni korkutan Donanma değil. Donanma hayatıyla başa çıkabilirim ama Nate’in annesiyle başa çıkabileceğimden emin değilim.”

Tam o sırada resepsiyonist Denişe içeri girdi. “Seni görmek isteyen biri var,” dedi Teri’ye.

“Saat bire kadar randevum yok,” diye homurdanan Teri daha yarısını yiyebildiği yemeğine bakıyordu.

“Müşteri değil,” dedi Denişe. “Şu uzun boylu, sıska şoför.” “James mi?” James’in Cedar Cove’da olmasının bir tek nedeni olabilirdi, Bobby’yi getirmişti.

“Yanında biri daha var,” diye ekledi Denişe, onu gözü tutmamış gibi dudağını bükerek. “Şişko, iriyarı bir adam.” “Bobby iyi miymiş?” diye sordu meraklanan Teri. Salatasını hemen bırakıp ayağa kalktı.

“Söylemedi,” dedi Denişe.

Teri hızla salona girdi, gerçekten James oradaydı. Yanındaki adamı tanımıyordu. Denise’in dediği gibi, siyah kostümünün altında iri pazuları olan bir güreşçiyi andırıyordu. “Teri,” dedi James. “Bizimle gel.”

“Bobby yanında mı?” diye sordu Teri.

“Arabada,” diye diğer adam cevap verdi, ağır ve Teri’nin tanıyamadığı bir aksanla konuşarak.

“Öyle mi? Neden söylemedin?” James ve diğer adamı geride bırakarak salondan dışarı koştu ama park alanına girdiğinde limuzini göremedi.

“Orada,” diye işaret etti James.

Diğer adam, yanında üçüncü bir adamın beklediği beyaz bir vana doğru ilerlemeye başladı. “James?” diye sordu şüphelen Teri. Bir terslik vardı.

James bakışlarını ondan kaçırdı.

“Neler oluyor?” diye üsteledi Teri.

“Sana söyleneni yap,” dedi Bobby'nin şoförü sessizce.

“Hey, bir dakika,” dedi Teri, kıpırdamayarak. Bu... bu gangster kılıklı adamla gidecek değildi, tabii iyi bir sebebi yoksa. “Burada neler oluyor?” diye sordu

tekrar.

James’in ceptelefonu çaldı ve James açmadan önce diğer adama baktı. Güreşçi kılıklı başıyla onaylayınca telefonu açtı ve bakışlarını Teri’ye dikti.

“Yanımda,” diye cevap verdi James, sesi fazlasıyla yüksek çıkıyordu. “Hayır, hayır, canımız yanmadı/'

“Bobby mi?” diye sordu Teri. İri adamın uzaklaştığını fark etti.

James başıyla onayladı.

“Telefonu bana ver,” dedi ve aldı. “Bobby?"

“Canını yaktılar mı?”

“Şaka ediyor olmalısın,” dedi Teri. “Bütün bunların anlamı ne? Seni tehdit mi ettiler?” İri herifin arkasından koşup ona hayatında unutamayacağı bir tekme sallamak istiyordu. Ne cüretle Bobby'yi böyle korkutabilirdi! “Endişelenecek bir şey yok,” dedi kocasına. “Kendimi kollayabilirim.” Bobby cevap vermedi.

“Bana James'i ver,” dedi bir süre sonra.

Teri telefonu tekrar sürücüye uzattı. İkisi birkaç dakika konuştuktan sonra James telefonu kapadı ve çekingen bir halde gülümsedi. “Hiçbir şey olmayacak,” derken sesi titriyordu. “Bu goriller Bobby’yi tehdit mi etti?” diye sordu. “Hayır,” dedi James, alnında biriken ter damlalarını silerek. “Seni tehdit ettiler.”

“Beni miV diye feryat etti Teri. “Sıkıyorsa denesinler.” “Hayır, bunu istemezsin,” dedi James, aynı titrek sesle. “Emin ol istemezsin.”

Teri’nin içindeki öfke büyüyordu. *“Kim* bunlar?” diye sordu. İlk düşüncesi şerife haber verip adamları tutuklatmak oldu. Sebebini bilmese de, bulurdu. Tehdit? Şantaj? Bir suçları olduğu açıktı.

“Kim olduklarını tam olarak bilmiyorum.” James bayılmanın eşiğinde gibiydi.

Teri onu salona geri soktu, birlikte artık boşalan dinlenme odasına geçtiler. Jane ve Rachel meraklı gözlerle bakıyorlardı ama Teri onları görmezden geldi.

“Sadece, Bobby’ye istedikleri zaman sana ulaşabilecek-

lerini göstermek istediler,” dedi James.

Bunun Teri’yi korkutması gerekiyordu ama öyle olmadı. Belki saçmalıyordu ama gerçekten kendini kollayabilirdi. Bobby’nin zihni yeterince meşguldü, onun için endişelenmesine gerek yoktu.

James oturur oturmaz Teri, ona bir bardak soğuk su verdi, adam suyu iri yudumlarla bitirdi.

“Pekâlâ,” dedi Teri öfkeyle. “Kaç para istiyorlar?”

James ona baktı. “Para istemiyorlar.”

Teri kaşlarını çattı. Para istemiyorlarsa, bu kadar soytarılığın anlamı neydi?

“Bobby’nin bir maçta şike yapmasını istiyorlar,” diye açıkladı James.

İşte o zaman Teri gülmeye başladı. “Bilmiyorlar, değil mi?” diye sordu.

“Neyi bilmiyorlar?”

Teri başını iki yana salladı. “Kocamın kaybetmekten nefret ettiğinin farkında değiller mi?”

Kırk Altı

Justine, Warren Saget’le D.D. On the Cove’da buluşacaktı. Şoke edici gerçeklerin ortaya çıkmasından bunca gün sonra bile, yangını onun çıkardığına inanmakta güçlük çekiyordu. Warren’m ona böyle zarar vermek istemesi kalbini paramparça etse de garip bir biçimde mantıklı geliyordu.

Justine oraya ulaştığında Warren çoktan bir masaya oturmuştu. İçeri girdiğinde ayağa kalkıp Justine’in sandalyesini tuttu. Bu görüşme kendi fikri değildi, ne şerif ne de Seth ondan ne istediklerini tam olarak anlatmasalar da, Justine görüşmeyi kabul etmişti.

“Bu sabah telefonunu almak beni ne kadar mutlu etti anlatamam,” dedi Warren, Justine oturur oturmaz.

Huzursuzluğunu belli etmemeye çalışan Justine keten peçetesine uzanıp açtı ve kucağına serdi. “Son dakikada bile olsa, öğle yemeğini kabul ettiğin için minnettarım.”

“Sebep ne olursa olsun seni reddedebilir miyim?” diye kibarca sordu Warren. Bakışları sıcak ve hayranlık doluydu. “Senin beyaz atlı prensin olmak istiyorum, bunu biliyorsun.” “Biliyorum,” diyen Justine, o anda adamın yaptığı şeylerin sebebini anladı. Daha sonra bu sezisini Seth’le konuşacaktı ama şimdi oynaması gereken bir rol vardı.

“Senin için ne yapabilirim?” diye sordu Warren. Justine, Şerif Davis’in sohbeti yönlendirmesi için verdiği ipuçlarını ezberlemişti. “Victoria tarzı Çay Salonu’nun inşaatı için bir mimarla görüştüm,” dedi.

“Süper. Projeyi incelememi ve sana inşaat için fiyat teklifi vermemi istiyorsun, değil mi?”

“Bu harika olur.” Justine mönüyü inceliyormuş gibi yaptı. “Bu arada, Seth bu sabah sigortadan bilileriyle görüştü, davayla ilgili ilginç bir gelişme varmış.”

“Sahi mi?”

Tahmin ettiği gibi Warren’ın ilgisi birden kabarmıştı. “Hayli karmaşık.”

“Karmaşık mı? Ne gibi?”

Justine omuz silkti. “Yangından konuşmak istemiyorum, beni üzüyor. Hâlâ birinin kasten böyle bir şey yapabileceğine inanamıyorum.”

Warren başıyla onayladı. “Dışarda soğuk ve karanlık bir dünya var.”

“Birinin bize zarar vermek istemesi için mantıklı bir sebep yok. Görünüşe göre mantıksız. Demek istediğim, maddi bir kazanç yok.”

“O halde, kişisel bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?” “*Başka* ne düşünebilirim?” diye karşılık verdi Justine. “Bunu yapan kişi benden nefret ediyor olmalı. Her kimse, bana ve aileme zarar vermek istiyor.”

“Sana değil Justine,” dedi Warren hemen, sonra mönüye bakmak için başını eğdi.

“Öyleyse Seth’e zarar vermek için mi?”

“Bulaşıkçıyı işten kovan oydu, değil mi?” diye homurdandı Warren.

Justine eğilip dirseklerini masaya yasladı. “İşin ilginç yanı da bu Warren. Anlaşılan sandığımız gibi o delikanlı *değilmiş.* Anson Butler’ın yangınla ilgisi olmadığına dair delil var.” Warren kaşlarını çattı. “Küllerin arasında ona ait haçın bulunduğunu okudum sanıyordum.”

“Hiç kimse *onun* haçı olduğunu söylemedi,” diyen Justine onun bakışlarını yakaladı.

“Belki yanılıyorumdur, bir yerden duydum gibi geliyor.” “Olabilir,” diye ona katıldı Justine. “Bütün deliller Anson’ı işaret ediyordu.” Kalbi deli gibi çarpsa da, Justine dışardan son derece sakin görünüyordu. Tekrar mönüye dönerek devam etti, “Yeni bir delil ortaya çıkmış. Şerif o yüzden Seth’i çağırdı.” “Ne delili?” diye sert bir tonda sordu Warren.

Rolünü en iyi şekilde oynamaya çalışan Justine içini

çekip uzaklara baktı. “Ne yazık ki ayrıntıları konuşma yetkim yok ama anladığım kadarıyla son derece berbat bir şey." Yavaş yavaş onu suçunu itiraf etmeye yönlendiriyordu.

Artık tetikte olan Warren masaya eğilip sesini alçalttı. “Söyle Justine, bana güvenebilirsin.”

“Öyle mi Warren?" diye yumuşak bir sesle sordu Justine. Sonra, çektiği acı düşündüğünden daha fazla olunca durdu ve güçlükle yutkundu. Panik atak yaşadığı günü ve Warren’m atlatması için nasıl yardım ettiğini düşününce genzine gözyaşları doluyordu. Nezaketi samimi gibiydi, oysa hayatındaki bunca üzüntü ve gerginliğin sorumlusu bizzat oydu.

Yapabildiği kadarıyla sakin kalmaya çalıştı ve mönüyü kenara bıraktı. “Midyeli tart alacağım."

Warren başıyla onayladı ama konuyu kapatmaya niyetli görünmüyordu. “Hadi söyle," diye tatlı dille Justine'i kandırmaya çalıştı. “Her zaman bana güvendin. Şerifte ne tür bir bilgi varmış?”

Justine onun gözlerine baktı. “Gerçekten *sana* söylemem gerektiğini düşünüyor musun?"

“Ah!..” Bu açık sözlülük VVarren'ı şaşırtmış gibiydi. “Elbette."

“Gerçekten mi?” Justine'in ona sonnak istediği yüzlerce soru vardı ve giderek bu fırsatı bulup bulamayacağını merak ediyordu. Bu konuşma onun tek şansı olabilirdi.

Warren artık kıpırdanmaya başlamıştı.

“Warren,” dedi Justine, doğruca onun gözlerinin için bakarak, “yeni delil doğrudan seni işaret ediyor Warren.” \Varren kaba bir kahkaha attı. “Bu bir şaka, değil mi?” “Keşke öyle olsa,” diyen Justine ciddiydi. “Seninle buluşmayı isteme sebebim, neden böyle bir şey yaptığını anlamak.” Warren’m gözleri büyüdü, sanki birden kaçıp gidecek gibi sandalyesinden fırladı.

“Sana soracak bir sorum olsaydı Warren,” diye fısıldadı Justine, “bu olurdu.” Duraksadı, kendini kaybetmek istemiyordu. *“Neden* Warren? Neden restoranı yıkmak istedin?” Warren’ın yüzü artık kireç gibiydi. Bakışlarını yere indirdi, doğru sözcükleri bulmaya çalışır gibi bir hali vardı. “Seni Setli’le görmek zordu, onu bana tercih ettiğini bilmek. Beni anlayan tek kadın şendin, cinsel yetersizliğimi başıma kakmayan tek kadın.” Sesindeki sertlik ürkütücüydü. “Seni geri almanın bir yolunu bulmak zorunda olduğumu biliyordum.”

“Of, Warren.”

“Sonra, altı ya da yedi ay önce yemek için restorana geldiğimde, benimle bir kadeh şarap içmen için seni ikna etmeyi başarabildim...”

Justine hafızasını yokladı. David Rhodes’un büyükannesiyle yemeğe geldiği gündü, Charlotte’ı dolandırmaya çalışıyordu. Justine çok öfkelenmiş ve o gün gelişen olaylar yüzünden hayli sarsılmıştı.

“Çok yorgun, bitkin görünüyordun.”

“Öyleydim,” dedi Justine ama sebebini açıklamadı. “Seth ortaya çıktı ve seni benim yanımda görünce...” Justine bunu da hatırlıyordu. Seth’le araları gerilmiş ve tartışmışlardı.

“Yüzünde, seni ne kadar sevsem ve ihtiyaç duysam da, ona ait olduğunu ve daima ona ait olacağını söyleyen o kendini beğenmiş bakışı vardı. Hiçbir şey,” dedi, “ne yaparsam yapayım kesinlikle hiçbir şey seni bana geri getirmeyecekti. İşte o anda harekete geçmek zorunda olduğumu biliyordum.*' “Restoranı yakarak mı?”

“Niyetim Seth’e zarar vermekti, sana değil," dedi, onunla yalvaran küçük bir çocuk gibi konuşuyordu. “Seni asla incitmem.”

“Ama yaptın Warren. İkimizi de incittin.”

Warren başını eğdi. “Bunu şimdi görebiliyorum ama durumu telafi etmenin bir yolunu düşündüm. Yeni bir restoran inşa ederim, öncekinden daha büyük ve daha iyi bir restoran. Sana hayallerinin restoranını verebilirim ve o zaman seni ne kadar sevdiğimi anlayabilirsin.”

“Warren, insanlara zarar vererek sevgini ispat edemezsin.” Bakışları hâlâ yerde olan Warren başıyla üzgünce onayladı. “Üzgünüm.”

“Biliyorum.”

Seth ve Şerif Davis içeri girip masanın yanında durdular. Warren onlara bakarak için çekti. “Bulaşıkçıyla konuşumuz.

değil mi?” diye sordu, herhangi bir gerginlik emaresi göstermeden. “O gece oradaydı. Yangını söndürmeye çalışıyordu.” “Ben de öyle düşünüyorum,” diyen şerif, kemerinden kelepçesini çıkardı. “Warren Saget, sessiz kalma hakkına sahipsin.” “Evet, evet, biliyorum,” diye terslendi Warren. Ayağa kalkarak ellerini uzattı ve öfke dolu bakışlarını Seth’e çevirdi. “Onu asla benim kadar sevemezsin.”

Justine de ayağa kalktı, Seth kolunu onun beline doladı. “Hiç kimsenin karımı benden daha fazla sevmesi mümkün değil Warren. Bu noktaya geldiği için üzgünüm.”

“Her şeyi inkâr edeceğim,” alayla güldü Warren. “Çok iyi bir avukatım var.”

“Aha ama burada itirafın kayıtlı,” diyen Justine içindeki tişörte takılmış kayıt cihazını göstermek için gömleğini kaldırdı. “İtiraf ettin Warren ve bunu halka açık bir yerde yaptığın için mahremiyet ihlali yok. Bütün ayrıntılar düşünüldü.”

Şerif Davis kelepçeyi kilitledi ve Warren'ı restorandaki herkesin bakışları altında uzaklaştırdı.

"Bitti," diyen Seth, Justine'i salondan dışarı çıkardı. Sesindeki rahatlama çok açıktı.

"Az kalsın yapamıyordum," dedi Justine. "Suçlu olduğunu bildiğim halde, onu aldatmakta güçlük çektim."

Seth dönüp onun yüzüne baktı. "Yine de, ihtiyacımız olan şeyi aldın ve bu bir itiraf. Nasıl olduğu önemli değil, sonuç önemli."

Warren'a olan sevgisinden değildi, Justine ona acıyordu ve belki her zaman acımıştı.

"Onun için üzülmekten kendimi alamıyorum," dedi Seth arabanın kapısını ona açarken.

Eve dönüş yolunda ikisi de sessizdi. "Üzücü bir durum, anlarsın ya," dedi Justine sonunda.

"O aşağılık herife gerçekten acıdığını söyleme."

"Bir anlamda öyle," diye itiraf etti Justine.

Seth uzun süre bir şey söylemedi. "Bir anlamda ben de." Justine'e gülümsedi, birlikte eve doğru yürüdüler. "Bütün gün bize ait, öyle değil mi?"

Warren'ın tutuklanmasının bu kadar kolay olmasını hiç kimse beklemiyordu. "Evet," dedi.

"Leif'i alıncaya kadar iki saatimiz var."

Justine, kollarım kocasının boynuna doladı. "Bu sürede ne yapacağımız hakkında herhangi bir fikrin var mı?"

Seth kıkırdadı. "Biraz düşünmeme izin ver, belki bir öneride bulunabilirim." Sonra, Justine'i kucakladığı gibi yatak odasına taşıdı.

"Neden Seth Gunderson," dedi Justine, abartılı bir güneyli aksanıyla. "Aklından

ne geçiyor?” gözlerini kırpıştırarak Seth’e baktı.

“Düşünüyordum da,” dedi kocası dudaklarını onun dudaklarıyla birleştirirken, “ailemizi büyütmek için bu mükemmel bir fırsat olabilir.”

Justine de bunun iyi bir öneri olduğu konusunda hemfikirdi.

Bobby Polgar elindeki notu inceledi. Korkunun ne olduğunu anlayan bir adam değildi ama artık hissediyordu. Teri’nin hayatı tehdit altındaydı. Karısı ve James acımasız adamlarla karşılaşmışlardı. Mesaj çok açıktı. Bu adamlar canları ne zaman isterse Teri’yi rehine alabilir ve Bobby onu korumak için hiçbir şey yapamazdı. Elindeki not, Sahil Bulvarı, 74 numaraya dönmesini ve bir sonraki talimatı beklemesini söylüyordu.